Anul viitor pe vremea asta

Sophie Cousens

Traducere din limba engleză de
Roxana Olteanu

NEMIRA

Scumpei mele mătuși Em,
căreia i-ar fi plăcut să citească această carte.

Seara de revelion, 2019

La Night Jam era plin. Muzica asurzitoare vibra în club și pereții erau lipicioși din cauza transpirației și a alcoolului. Minnie îl ținea strâns de mână pe Greg în timp ce treceau prin mulțimea din apropierea ușii.

— N-o să ajungem niciodată la bar! i-a strigat Greg.

— Ce?! a sărit și Minnie, încercând să acopere basul puternic.

— N-o să reușim să luăm ceva de băut înainte de miezul nopții. Nici măcar nu știu unde e petrecerea lui Lucy, i-a spus Greg.

A arătat în sus, indicându-i că ar trebui să încerce să-și facă loc pe scări, spre terasa de la mezanin. Minnie s-a uitat la ceas – mai erau zece minute până la miezul nopții.Tot ce se întâmplase până atunci nu făcuse decât să îi întărească ura pe care o simțea pentru revelion. De ce n-a stat ea acasă, să se culce devreme? Pe urmă și-a amintit că i se tăiase căldura – ieșise ca să se încălzească. Iar Greg fusese atât de hotărât să se ducă la petrecerea colegei lui de serviciu! Pur și simplu, ar fi simțit că e o iubită jalnică, dacă l-ar fi lăsat să se ducă singur.

Minnie a îngăduit să fie trasă prin mulțimea de trupuri care trepidau. În cele din urmă, au ieșit din mulțime și au pășit în aerul rece al nopții, unde basul bubuitor din club era la un nivel mai rezonabil de decibeli.

— Fii atent! a spus Greg, împingând la o parte un bețiv.

S-a uitat urât la bărbat, încercând să-l facă să observe că vărsase berea pe cineva, dar insul era mult prea beat ca să-i mai pese.

— Ți-am zis cum e să-ți petreci revelionul cu mine! a spus Minnie.

— Nu vrei să termini odată cu prostiile astea despre așa-zisul tău ghinion? i-a zis Greg, clătinând din cap.

— Serios, e-o chestie reală, chiar mi se-ntâmplă chestii urâte de Anul Nou. Nu m-ar surprinde dac-ar lua foc clădirea asta până dimineață. Sau, eventual, dac-ar ateriza un mic asteroid exact în locul în care stau.

— Nu cred c-avem o noapte groaznică pentru că ești tu ghinionistă; cred c-avem o noapte groaznică pentru că ne-ai târât la cină acasă la ciudatul de Alan, în partea cealaltă a galaxiei. Acum ajungem la o petrecere cu două secunde înainte de miezul nopții, când toată lumea e dopată cu suc și… Alo, Echipa Stelară?

Greg și-a ridicat un deget la ureche, oprindu-se să asculte o transmisiune imaginară.

— Echipa de Control spune că nici măcar nu suntem la petrecerea la care trebuia s-ajungem.

— Cer permisiunea de a anula misiunea? a întrebat Minnie cu speranță.

— Permisiune neacordată, a spus Greg.

Minnie și Greg sunt împreună de cinci luni. S-au întâlnit la un marș din fața primăriei, când protestau împotriva lipsei de locuințe ieftine în Londra. Greg era jurnalistul care se ocupa de subiect, iar Minnie era acolo pentru a o susține pe doamna Melvin, cea care îi livra mâncare de când își începuse afacerea. Minnie și prietena ei Leila făcuseră o pancartă pentru marș, pe care scria: HOUSING IS A HUMAN RIGHT („Să ai o casă e un drept fundamental"), dar folosiseră prea multă vopsea la primul „H", așa că semănase puțin cu un „M"[1] în timpul marșului. Minnie, Leila și doamna Melvin s-au trezit lângă un grup de persoane îmbrăcate ca niște pisici mari și care purtau monoclu și joben. Una purta un tricou pe care scria: SPUNE NU PISICILOR GRASE! Greg a dat fuga la ei să facă o fotografie cu pancarta lui Minnie, având în fundal pisicile grase. A clătinat din cap, râzând, și a continuat să facă fotografii.

— De ce râzi? i-a strigat Minnie supărată.

[1] Joc de cuvinte în limba engleză între *house*, „casă", și *mouse*, „șoarece" (n. tr.).

— Poate că pisicile sunt așa de grase fiindcă au mâncat atâția șoareci? a întrebat-o Greg, arătând spre pancarta ei.

Leila s-a uitat și a izbucnit în râs. Minnie și-a dat ochii peste cap.

— Nu scrie *mouse*, „șoarece", a spus ea, cu mâna proptită ferm în șold.

— Ba chiar pare că scrie *mouse*, Minnie! a spus Leila.

— Minnie Mouse, fotografia asta va fi de prima pagină, a spus Greg cu un zâmbet mucalit.

— Ai face bine să n-o publici acolo, a spus Minnie, încercând să nu râdă în timp ce îl fugărea pe stradă, lovindu-l cu pancarta ei în joacă.

Lui Minnie îi plăceau bărbații care o făceau să râdă. A fost atrasă instantaneu de sarcasmul și de fața lui prelungă. Avea o barbă frumos îngrijită și niște ochelari deosebiți, cu rame negre. După ce au început să se întâlnească, Minnie a descoperit că lui Greg îi plăcea să inventeze titluri de primă pagină, și nu doar pentru muncă – îi plăcea să pună un titlu pentru toate acțiunile ei. Când Minnie s-a împiedicat de scară, el a spus: „O tipă mișto se împiedică pe scară! În prezent, scara își caută avocat; sunt șanse mari să piardă!" Sau, când ea a luat ultima banană din fructiera lui, a spus cu o tărăgăneală tipic americană: „Crima din fructieră rămâne nerezolvată: oare fructele interzise sunt cele mai dulci? A nimerit ca nuca-n perete? Sau a fost doar ceva de genul: strugurii sunt acri?" Jocurile de cuvinte erau pasiunea lui. Însă, în seara asta, Greg nu făcea nicio glumă.

— Uite, stai aici, i-a spus cu un oftat, uitându-se prin balcon. Intru înapoi și încerc să găsesc sala aia privată.

— OK, bine. Dacă aterizează un asteroid în lipsa ta, la revedere, ți-am spus doar că așa va fi. Și un an nou fericit! a adăugat Minnie, încercând să pară veselă.

După ce Greg a plecat, s-a întors să admire Londra și a trecut-o un fior. Orașul îți dădea o senzație de liniște care contrasta puternic cu atmosfera din club. Clădirile erau scăldate de lumina argintie a lunii și cerul nopții era nemișcat și fără nori. Minnie și-ar fi dorit să se poată transporta în vârful unui alt zgârie-nori, doar ca să se întindă pe acoperișul plat și să se uite la stele, fără să fie deranjată de oameni.

— Zece, nouă, opt...

Oamenii începuseră numărătoarea inversă.

— Șapte, șase, cinci...

Minnie s-a uitat la toate perechile acelea care se apropiau în așteptarea sărutului de la miezul nopții. Era bucuroasă că Greg nu era aici să o sărute. Niciodată nu pricepuse de ce sfârșitul anului trebuie să fie marcat de convenția aceea ridicolă conform căreia toată lumea trebuie să-și lipească buzele la unison. Oamenii care se comportă precum lemingii, făcând ce face turma.

— Patru, trei, doi, unu, la mulți ani!

O explozie de artificii a erupt pe cer, luminând orașul sub o ploaie de scântei multicolore. Răbufniri uriașe de energie au aprins întunericul și universuri miniaturale s-au născut din lumină doar ca să ajungă la extincție câteva momente mai târziu. Minnie se minuna de tot efortul care se făcuse pentru un spectacol de lumini atât de trecător. Clădirile orașului, jos, păreau nemișcate și maiestuoase, indiferente la activitatea frenetică de sus. Pe balconul clubului, focurile de artificii aruncau umbre urâte pe fețele abulice ale oamenilor beți care se legănau și se mișcau prin mulțime. Lumina se reflecta în colțurile lui murdare, pline de mucuri de țigară și de pahare de plastic aruncate pe jos. Niște fete care pășeau împleticit pe tocuri au dat peste ea, iar Minnie a trebuit să se prindă de balustradă ca să-și păstreze echilibrul.

— La mulți ani mie, și-a spus ea încet.

Apoi a simțit ceva cald și ud, când una dintre fete a vomitat pe spatele ei.

Când Greg s-a întors, mulțimea de pe terasă se rărise, iar Minnie stătea pe jos, lângă balustradă, și îl aștepta.

— Cu ce ești îmbrăcată? Unde ți-e bluza? a întrebat-o Greg.

Minnie își băgase în geantă bluza udă și acum era îmbrăcată doar cu o vestă cenușie, cu șnururi ca niște spaghete.

— Cineva a vomat pe bluza mea, a spus ea, strângându-și brațele în jurul trupului.

— Vai de mine! Păi, e destul de indecent.

Greg a făcut mâna pâlnie la gură, ca și cum ar fi avut un microfon.

— Prognoza meteo – vine o furtună de cupa D.

— Ei, fie asta, fie croitorie de tip vomă, a spus Minnie, trăgându-se jenată de vestă.

Niciodată nu-şi imaginase că avea să poarte o ţinută atât de sumară în public. Se simţea foarte expusă.

— Ai găsit petrecerea sau nu?

Greg a dat din cap. A condus-o înapoi prin club, au urcat pe o altă scară şi au intrat pe o uşă dublă, tapisată cu catifea roşie şi păzită de doi gardieni chelioşi.

— Am fost aici acum un minut – am venit pentru petrecerea aniversară, le-a explicat Greg.

Gardianul le-a făcut semn să intre, aruncând o privire spre sânii lui Minnie, când au trecut pe lângă el. Minnie şi-a încrucişat braţele pe piept.

Petrecerea din spatele uşii de catifea roşie era tot ce nu fusese petrecerea din cealaltă cameră: muzica era la volum normal, oamenii păreau frumos şi sofisticat îmbrăcaţi, chelnerii umpleau paharele cu şampanie şi nimeni nu vomita. Peretele exterior al sălii, curbat, era din sticlă şi îţi oferea o privelişte incredibilă asupra Londrei, la 180 de grade. Minnie s-a simţit imediat intimidată. Asta era petrecerea unui om bogat, o petrecere cu ţinută formală – nu avea cum să fie mai inadecvată. Minnie gătise pentru destui oameni bogaţi ca să ştie cum reacţionează în faţa unor oameni ca ea; o privesc de sus sau, mai rău, se uită prin ea. Dacă ar fi purtat armura potrivită, ar fi putut să facă impresia cuiva căruia nu-i pasă, dar cu vesta ei prăpădită n-avea cum.

— Greg! Nu mi-ai spus că e ţinută formală! a şuierat ea.

— Ţinuta formală este un concept burghez, Minnie. N-aş purta-o nici la înmormântarea mea.

Greg a scanat camera, după care i-a făcut cu mâna unei fete blonde şi înalte, îmbrăcată cu o rochie roşie, strâmtă.

— Lucy!

Fata s-a întors, i-a zâmbit, recunoscându-l, după care a pornit prin mulţime spre ei.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată: bună! a spus Greg, atingându-i brațul. Ea e Minnie. Cineva a vomitat pe ea când veneam încoace.

— Bună, a spus Lucy.

Buzele ei pufoase s-au întins peste dinții perfect drepți, într-un zâmbet compătimitor.

— Îmi pare rău pentru ce ai pățit. E ridicol să te oblige să treci prin toată plebea aia ca să ajungi la salonul VIP.

Minnie a clătinat din cap, abandonând subiectul.

— Grozavă petrecere, a spus ea, uitându-se la toată băutura servită gratuit.

Oare cât o costa o petrecere de genul ăsta?

— E ziua iubitului meu pe întâi. Ne-am gândit că putem folosi asta ca scuză pentru a trage un bairam tare de revelion, a spus Lucy, fluturând din mână.

Apoi s-a întors spre Minnie cu un zâmbet radios.

— Hei, nu spunea Greg că și tu ești copil de întâi ianuarie, Minnie?

— A, la mulți ani! a spus Greg în grabă.

Lucy s-a întors să se uite la el cu ochii mari.

— Greg, nici măcar nu i-ai spus la mulți ani până acum? Dă-i papucii, Minnie!

Lucy a râs și l-a împuns în coaste. Greg a roșit și s-a uitat la picioare.

— Nu sunt mare fan aniversări, a zâmbit Minnie.

Au rămas tăcuți un moment.

— Deci, ăăă, Lucy are rubrica de gastronomie la ziar, a spus Greg. Stau și eu la rând pentru un job așa de norocos. Am văzut că săptămâna trecută ai fost la La Petite Assiette Rouge. Sunt al naibii de invidios, Luce!

— Sunt și dezavantaje, dragă. Mă îngraș proporțional cu numărul de cine cu stele Michelin la care sunt nevoită să iau parte. Mă simt ca o gâscă de *foie gras* îndopată până explodează, a spus Lucy.

Minnie a aruncat o privire spre corpul ei zvelt, lucrat la sală și îmbrăcat în rochia strâmtă, care spunea: *uitați cât sunt de subțire.*

— Măi, să fie, câte vicisitudini, a spus Greg și a înghiontit-o cu cotul în coaste. Fată deșteaptă și frumoasă, hrănită forțat cu mâncăruri fine – activiști ai drepturilor omului, fiți pe față!

Lucy și-a dat capul pe spate și a scos un hohot de râs, jumătate pufnit, jumătate mut, apoi s-a agățat de brațul lui Greg, ca și cum ar fi fost gata să cadă.

— Cred că te distrezi la maximum cu ăsta, Minnie.

Minnie a dat din cap, deși se întreba dacă nu cumva titlurile amuzante ale lui Greg nu încep să devină enervante.

— Mins e și ea în lumea gastronomiei, a spus Greg, stând puțin mai drept. Are o firmă de catering caritabilă.

— Sună interesant, a spus Lucy, uitându-se peste umărul lui Minnie și făcând cu mâna cuiva din spatele ei.

— Nu cred că plăcintele pe care le facem pentru bătrâni pot fi numite „lumea gastronomiei", dar îți mulțumesc că m-ai ridicat în grad, iubitule, a spus Minnie, masându-l pe spate.

— Faci catering și pentru evenimente? Poate ne-am întâlnit vreodată? o întrebă Lucy, îndreptându-și din nou atenția asupra ei.

— Nu, facem doar plăcinte pentru bătrâni. Firma se numește No Hard Fillings și e ceva gen Meals on Wheels.

Lucy a clipit la ea de câteva ori.

— No Hard Feelings?[1] a întrebat ea.

— Nu, a spus Minnie. No Hard Fillings, adică umplutura de la plăcintă. S-a vrut a fi, ăăă, ceva amuzant.

— A, înțeleg. Ha-ha, a spus Lucy și și-a încrețit nasul, râzând tăcut. Ei, trebuie să fie foarte… îndestulător.

Greg a pufnit în râs.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: expresia *no hard feelings* înseamnă, literal, „fără resentimente", și *no hard fillings*, „fără umpluturi tari" (n. tr.).

— Bună asta, Luce, și-a lovit el cotul de cotul lui Lucy. Vezi tu, chestia e că firma lui Minnie ar avea mai mult profit dacă n-ar mai da atâtea chestii gratis și n-ar angaja o groază de puturoși cu zero etică a muncii.

— Nu fac asta și nu e adevărat, a spus Minnie, lăsând capul în jos.

— Ei, pare să fie ceva care îți oferă multe satisfacții, a spus Lucy. Mie bătrânii mi se par așa de drăguți, ție nu?

— Unii sunt drăguți, alții sunt complet idioți, la fel ca noi toți, a spus Minnie.

Greg a chicotit tare și Minnie l-a bătut ferm cu palma pe spate.

— Dar ai de gând să îți dezvolți afacerea, nu, Minnie? a spus Greg, recăpătându-și calmul. Asta e plaja ei actuală de clienți, dar se poate extinde foarte ușor; nunți, evenimente corporatiste, la standarde înalte, de tot felul. Poate te pune Lucy în legătură cu câțiva oameni.

— Sigur, sigur, aș fi bucuroasă să te ajut, a spus Lucy, făcând cu mâna cuiva din cealaltă parte a sălii și punându-se în mișcare. Uite, eu trebuie să mă duc printre invitați. Simțiți-vă ca acasă; beți din șampania noastră – am comandat mult prea multă. Și nu vă faceți griji că ați ajuns târziu, petrecerea abia a început.

Lucy a înclinat capul și le-a oferit amândurora un zâmbet de gazdă îndelung repetat, după care, cu o fluturare a părului ei lung și mătăsos, s-a îndepărtat. Minnie s-a uitat cum ochii lui Greg o urmăresc prin sală.

Văzându-i că stau cu mâna goală, un chelner a venit la ei să le ofere șampanie. Au luat amândoi câte un pahar și au vrut să ciocnească, dar au ratat, și paharul lui Greg s-a lovit de încheietura mâinii lui Minnie. El și-a retras repede mâna și a luat o gură zdravănă de șampanie.

— Un an nou fericit, a spus Minnie.

— Un an nou fericit, a spus Greg, apoi, după o pauză: La mulți ani, ăăă, am un cadou pentru tine acasă. Scuze, n-am avut timp să-l împachetez.

— Nicio problemă. Ți-am spus să nu-mi iei nimic.

Greg și-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt, uitându-se prin sală.

— Lucy Donohue e o persoană care îți poate fi utilă, ți-am spus că merită să venim aici în seara asta. Îi cunoaște pe toți cei care sunt cineva în

domeniul tău. N-ar trebui să subestimezi importanța unor relații care te pot face să ajungi departe, Minnie.

— Mă îndoiesc că îi cunoaște pe toți cei care sunt cineva în domeniul plăcintelor, a spus Minnie, după care, adoptând un ton afectat, doar dacă nu e vreun *chef* patiser care face *choux pie-ettes* din *foie gras* în manieră franțuzească.

A scos limba și a izbucnit în râs.

— Nu știu de ce faci așa mereu, a spus Greg. Eu încerc să te ajut.

— Ai dreptate, scuză-mă, a spus Minnie, simțindu-se rușinată.

Nu era nevoie să-i spună Greg. Întotdeauna își dădea seama de răutățile rostite când se simțea nesigură și, în final, asta o făcea să se simtă și mai prost. Și-a mușcat buzele, jucându-se cu lănțișorul. Greg se îmbufnase și îi zvâcnea un mușchi în obraz.

— Ei, se pare că ai reușit să ajungi până la miezul nopții și nu te-ai transformat în dovleac sau ce te îngrijora pe tine.

— Ghinionul nu se termină la miezul nopții, ține toată noaptea de revelion și prima zi din an. Și nu mi-era teamă că „o să mă transform în dovleac" – ci de chestii mărunte, cum ar fi să vomite cineva pe mine sau să-mi pierd haina în autobuz, venind încoace. Pur și simplu nu am noroc în perioada revelionului.

— Păi, cineva a vărsat bere pe pantofii mei și am ratat mai toată petrecerea prietenei mele pentru că a trebuit să stau acasă la excentricul tău prieten. Poate că și eu sunt ghinionist.

Greg și-a încheiat fraza cu un zâmbet exagerat de însuflețit, un zâmbet care spunea: „Glumesc, ca să nu te simți jignită." Privirea i-a coborât spre pieptul ei.

— Vesta e chiar obscenă? a întrebat ea, strângând din ochi.

— Ei, tu știi că mie îmi place priveliștea asta, Min, dar poate că restul lumii ar prefera să se uite la altceva, a dat Greg din cap.

— Corect, mă duc la baie și încerc să-mi repar cămașa.

În drum spre baie, Minnie și-a verificat telefonul. Avea un mesaj de la Leila.

„Voiam doar să văd ce faci. Care-s daunele? E nevoie să vin să te salvez dintr-o luare de ostatici/groapă/mai rău?"

Minnie a zâmbit și a tastat un răspuns: „Nu prea rău, deocamdată. Doar am pierdut haina și s-a vomitat pe mine."

Leila era cea mai bună prietenă a ei și partenera ei de afaceri. Înființaseră No Hard Fillings împreună, cu patru ani în urmă, și de atunci își investiseră în afacere tot timpul, banii și energia lor. Dacă nu ar fi fost Leila, Minnie se îndoia că ar fi putut să reziste cât rezistase. Întâmpinaseră o mulțime de obstacole în drumul lor, încât ar fi fost deja mult mai simplu să renunțe și să se apuce să lucreze pentru cineva, pentru cineva care știi că îți va plăti salariul la sfârșitul lunii, în loc să stai să buchisești la registrele contabile ca să iei și tu ceva bănuți.

„Deci, surpriză – mi-am petrecut seara de revelion făcând plăcinte, ca să nu trebuiască să lucrăm mâine. Te scot undeva de ziua ta. Va trebui să porți rochie", spunea mesajul Leilei.

Minnie a zâmbit. I-a trimis o rochie și un emoji cu față de bolnav.

Leila i-a trimis un ecran plin de plăcinte, după care un ecran plin cu fețe bolnave. Minnie a râs zgomotos și apoi i-a răspuns: „Ești cea mai tare. Mulțumesc, față de plăcintă. Pentru tine și doar pentru tine, voi purta o rochie XXX."

Minnie a ridicat capul din telefon și a intrat direct într-un chelner care ducea o tavă de antreuri. O avalanșă de *tartelette* cu brânză de capră s-a prăbușit peste ea.

— O, doamne! Îmi pare atât de rău, a spus ea și s-a așezat în genunchi și în mâini, ajutându-l pe chelner să strângă resturile.

— Nu e seara mea, a spus chelnerul abătut.

Nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Minnie a văzut că pe ochelarii lui erau stropi de brânză moale. I-a luat cu blândețe de pe nasul lui și i-a șters pe vesta ei, după care i-a înapoiat.

— Cunosc sentimentul.

După ce l-a ajutat pe chelner să curețe cât a putut de bine, Minnie a ocolit barul și a găsit toaletele, pe un coridor slab luminat. A aruncat o

privire în toaleta femeilor. Vreo șase femei sporovăiau la oglindă, refăcându-și machiajul. Nu voia să-și spele în fața lor cămașa pătată de vomă. A mers mai departe pe coridor și a găsit o toaletă unisex stricată, care avea chiuvetă și uscător de mâini – perfect. A scos bluza neagră, de mătase din geantă și a început să clătească ce era mai rău. Din fericire, era mai mult lipicioasă, nu avea pe ea resturi prea mari, dar mirosul de suc gastric amestecat cu votcă și cola a făcut-o să se țină de nas. Nu-și putea imagina că Lucy Donohue s-ar afla vreodată într-o astfel de situație.

S-a privit în oglindă, dându-și instinctiv buclele după urechi. Părul ei nesupus a revenit la loc imediat ce i-a dat drumul. Tocmai se tunsese, iar coafeza i-l tăiase cu vreo doi centimetri mai scurt decât îi ceruse. Acum nu putea să-l lege sau să-l dea la o parte din ochi. Și-a trecut degetul pe sub ochi și și-a șters niște urme de dermatograf, apoi a mai aplicat un strat din rujul vișiniu pe care Leila i-l oferise cadou de ziua ei, în avans. Ea n-ar fi ales niciodată ceva atât de îndrăzneț, dar se potrivea cu tenul ei, și ea se mira că Leila știa uneori mai bine decât ea ce i se potrivește.

Și-a zvântat cămașa sub uscător cât de bine a putut, după care a îmbrăcat-o. A stat așa o clipă, uitându-se în oglindă cum arată cu cămașa jilavă, șifonată și deformată. Era cea mai frumoasă piesă vestimentară din garderoba ei; o bluză croită pe corp, de mătase neagră, cu manșete albe, strânse pe încheietură. Era o marcă scumpă și o găsise într-un magazin second-hand. Fusese atât de încântată când o găsise! Acum era ca și cum până și cămașa știa că este o impostoare și se șifona în semn de protest.

— Hai, și-a spus ea ferm, încurajându-se să se întoarcă la petrecere.

A expirat încet. Trebuia să înceteze, să nu mai strice cheful oamenilor. Greg a vrut să vină aici și ea a vrut să fie cu Greg. Poate că s-au terminat ghinioanele, cel puțin de revelion.

S-a dus să deschidă ușa, dar când a apăsat mânerul, a rămas cu el în mână. A încercat din nou ușa – nu se deschidea. A încercat să prindă la loc mânerul, dar nu intra.

A bătut în ușă cu amândouă mâinile.

— Hei! Poate cineva să mă ajute? Nu pot să deschid ușa!

În clipa aceea, volumul muzicii de afară a mai crescut cu un nivel. Se părea că a început să cânte o formație și din mijlocul petrecerii se auzeau chiote și țipete. N-o s-o mai audă nimeni acum. Va trebui să stea și să aștepte până când va veni Greg s-o caute. S-a lăsat să alunece pe podea și a ridicat ochii spre tavan. Toată camera era decorată cu un tapet bleumarin, imprimat cu minuscule constelații argintii. Ei, i s-a împlinit dorința; acum era singură și se uita la stele. A scos telefonul ca să-i dea un mesaj lui Greg – ecranul era mort.

— Sigur că da, a spus Minnie, clătinând capul cu un mic hohot.

Dacă putea să spună ceva despre ghinioanele din acest nou an, lucrul acesta era că aveau, cu siguranță, simțul umorului.

Prima zi din an, 2020

Minnie s-a trezit dezorientată, cu gâtul dureros de uscat. Își amintea că bătuse în ușă ore în șir, dar după aceea adormise, probabil. Nu avea idee cât era ceasul. Afară era liniște, nu se mai auzea muzica. S-a ridicat în picioare, frecându-și gâtul înțepenit.

— Alo! Alo! Poate cineva să mă scoată de aici? a strigat ea.

Dacă a plecat toată lumea acasă și s-a închis localul? Citise povești de genul acesta; oameni care au rămas blocați în toalete zile la rând, până când au fost salvați, oameni care au băut apă din rezervorul WC-ului ca să supraviețuiască și și-au împletit pături din hârtie igienică, să se încălzească. Cât timp va sta închisă aici, până să ajungă să mănânce săpunul? A bătut iar în ușă, de data asta cu mai multă disperare.

— Ajutor! Ajutați-mă!

— Alo? s-a auzit o voce de bărbat.

— Da, alo! Ah, slavă domnului! Mânerul de la ușă s-a stricat, nu pot să ies, a strigat ea prin ușă.

— De când ești acolo? a spus vocea, zgâlțâind mânerul pe partea cealaltă.

— De mult, a spus Minnie.

— OK, stai puțin, mă duc să caut pe cineva, a spus vocea.

L-a auzit îndepărtându-se. Nu-i venea să creadă că Greg nu a venit s-o caute. Plecase acasă fără ea? Trei sau patru minute mai târziu, vocea a revenit.

— OK, m-am întors. Îl am aici pe Luis. Are o mie de chei în mână.

— Nu știu cum s-a putut întâmpla asta, s-a auzit o altă voce, de om mai în vârstă.

Minnie a auzit cheile intrând în broască.

— Hai, lasă-mă să încerc și eu, a spus prima voce.

Alte clinchete de chei, după care ușa s-a deschis.

— Ia te uită, prima cheie și am nimerit. Incredibil!

Minnie s-a uitat cu ochii mijiți în lumina coridorului. Vocea îi aparținea unui bărbat înalt, cu umeri lați, cu un păr blond-nisipiu și cu niște sprâncene deosebite, cu o nuanță mai închise decât părul de pe cap. I-a zâmbit lui Minnie, un zâmbet cald și inocent. Era îmbrăcat cu pantaloni negri de costum și o cămașă de un alb impecabil. Un papion desfăcut atârna în jurul gulerului descheiat al cămășii, care scotea la iveală un pic de piele măslinie. Lângă el stătea un bărbat scund și chel, cu o față inexpresivă.

— Cât e ceasul? a întrebat Minnie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Opt fără un sfert, a spus bărbatul cu papion negru.

— Eu acum plec, a spus cel scund, luându-și înapoi mormanul uriaș de chei, după care a cotit pe coridor mormăind.

— Un om care nu vorbește prea mult, a spus bărbatul cu papion.

Minnie l-a urmat pe coridor până în sala principală. Locul era pustiu. Serpentine de hârtie atârnau de corpurile de iluminat și o armată de pahare de șampanie stăteau aliniate pe bar.

— Numai eu am rămas? Nu pot să cred că am dormit așa de mult.

— Scuză-mă, nu cred că ne-am mai întâlnit, a spus el, întinzându-i mâna.

— A, da, eu sunt Minnie.

Bărbatul i-a zâmbit, dar părea că așteaptă mai mult.

— Prietena lui Greg. Lucrează cu Lucy. Ea ne-a invitat.

— Da, sigur, toată lumea e binevenită. Cred că am auzit-o pe Lucy spunând ceva de un Greg. Greg cel amuzant, nu?

— Greg cel amuzant, a ridicat Minnie o sprânceană, amuzată că Greg e numit așa.

Bărbatul a ridicat mâinile, s-a întins, iar gestul s-a transformat într-un căscat enorm.

— Scuze, m-a ajuns oboseala. Dar ce seară frumoasă a fost!

— Pentru mine, nu, a spus Minnie pe un ton mucalit.

— Nu, pentru tine, nu.

Bărbatul s-a strâmbat exagerat, pentru că spusese ce nu trebuia, iar Minnie nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Deci presupun că asta a fost petrecerea ta, ești prietenul lui Lucy, nu? Mersi că m-ai invitat, cred, a spus Minnie, împreunându-și mâinile la spate.

— Cu multă plăcere. În teorie, a fost petrecerea mea, dar Lucy i-a invitat pe toți.

În timp ce vorbea, a început să-i sune telefonul din buzunar. El s-a încruntat puțin când l-a scos și s-a uitat la ecran.

— Mă scuzi un moment, îmi pare rău, trebuie să răspund.

— Sigur, nicio problemă, a ridicat ea din umeri.

El s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat câțiva pași.

— Bună, a spus el. Ești OK? Nu, sunt tot în oraș... trec pe acolo mai târziu... am verificat toate încuietorile aseară, înainte să plec... Nu... OK.

Minnie îl vedea din profil. Avea ochii închiși în timp ce vorbea.

— Bine, vin și verific, dar lasă-mă câteva ore, *te rog*.

Minnie s-a uitat la el cum închide. El a observat că ea îl privește și i-a zâmbit crispat.

— E totul OK?

— Da, scuze pentru asta, a clătinat el din cap.

A traversat restul încăperii, până la ferestrele uriașe.

— Deci cum de ești singurul care mai e încă aici? l-a întrebat Minnie.

El s-a întors să se uite la ea un moment, evaluând-o, apoi a spus:

— Probabil sună siropos, dar întotdeauna încerc să privesc primul răsărit din an. M-am gândit că, dacă plec odată cu ceilalți, o să mă prindă în taxi sau ceva și îl pierd.

A întins brațele spre fereastră.

— Există un alt loc unde ai vrea să vezi primul răsărit din an?

— O groază, a spus Minnie. Dintr-un vârf pustiu de munte, pe ecranul televizorului și în patul meu confortabil. Preferabil înregistrat, ca să nu trebuiască să mă trezesc așa de devreme.

Bărbatul a înclinat capul, amuzat, iar expresia lui stresată a dispărut.

— Ei, acum ești trează, nu mai e nevoie de înregistrare. Hai, vino aici!

Minnie s-a apropiat de fereastră și și-a lipit mâna de geam. Lumina începea să apară la orizont. Un strat de nori înalt strălucea într-o nuanță de roz-ruginiu intens, creând o aură de căldură deasupra unui oraș de regulă rece și cenușiu. Zgârie-norii își profilau silueta pe cer, iar liniile lor drepte și precise contrastau puternic cu moliciunea norilor de deasupra.

— Foarte impresionant, a spus Minnie. Nu știu când am fost ultima oară trează la răsărit.

— Asta e ziua mea preferată din an, a spus el. O șansă pentru a lua totul de la capăt, nu crezi?

— Ciudat, pentru mine e cea mai nesuferită zi din an, a spus Minnie. O detest.

— Nu poți s-o detești, e ziua mea de naștere. Nu-ți dau voie s-o detești, a spus el, iar ochii lui obosiți, de un albastru-cenușiu, s-au înviorat o clipă, plini de energie.

Minnie s-a întors spre el, clipind încet.

— E și ziua mea.

— Nu e adevărat.

— Nu glumesc. Îți spun sincer că e.

El s-a uitat la ea cu ochii mijiți și și-a retras bărbia spre gât, cu un aer sceptic. S-a întors spre fereastră exact când tot cerul a început să strălucească în nuanțe de roșu.

— Uită-te la asta! a spus el. Magnific!

Minnie l-a privit pieziș, în timp ce el contempla cerul dimineții. Nu putea să identifice cu precizie o anumită trăsătură care ieșea în evidență, dar fața lui avea un soi de sinergie: totul se potrivea și, pur și simplu, arăta grozav. Părea să se simtă extraordinar de bine în pielea lui, lucru pe care

ea, una, arareori îl experimentase. El s-a uitat la Minnie, a văzut că îl privea, așa că tânăra și-a îndreptat repede ochii spre priveliștea cealaltă, iar el i-a mărturisit:

— Știi, nu cred c-am mai întâlnit vreodată pe cineva care să se fi născut în aceeași zi cu mine!

— E un club elitist! O să-ți fac legitimație de membru.

Minnie a făcut o pauză, simțindu-se tulburată fără să știe de ce.

— Ascultă, îmi cer scuze, știu că ar fi trebuit să știu cum te cheamă, din moment ce am venit la petrecerea ta, dar eu am venit cu Greg și el nu mi-a spus. Presupun că ar trebui să-l știu, dacă e să-ți fac legitimație de membru.

— Scuze, sunt Quinn, a răspuns el.

— Quinn?

Minnie a rămas cu gura căscată.

— Quinn Hamilton?

— Da, Quinn Hamilton.

— Quinn Hamilton, născut la spitalul din Hampstead, în 1990?

— Da, a spus Quinn, ridicând o sprânceană, nedumerit.

— Tu, a spus Minnie, strângând din dinți. Tu mi-ai furat numele.

Seara de revelion, 1989

Connie Cooper stătea în patul ei de spital și se uita la femeia din patul de alături. Mai precis, se uita la picioarele femeii, care erau lungi, lucioase și fine ca ale unei păpuși Barbie. Cum era posibil, în faza asta? Connie s-a uitat în jos, la picioarele ei scurte și butucănoase, acoperite cu păr lung de un centimetru. Probabil ar fi trebuit să se radă pe picioare înainte de a veni aici – în fine, măcar pe porțiunile la care putea să ajungă.

Connie s-a uitat cum cealaltă femeie își tamponează fruntea cu o batistă din dantelă crem. Părul lui Connie și halatul ei de spital erau îmbibate de transpirație; să se șteargă cu o batistă ar fi fost ca și când ar fi încercat să șteargă puntea *Titanicului* cu o rolă de hârtie de bucătărie. Părul blond și lucios al celeilalte femei era strâns la spate cu o panglică delicată, galbenă – cu o panglică! Claia ei de păr, negru și sârmos, era strânsă la spate cu una dintre benzile acelea elastice cu care Bill își ținea sculele laolaltă. O singură trăsătură aveau în comun Connie și femeia din patul de alături: amândouă aveau niște burți rotunde, enorme, proeminente pe sub halatul de spital.

— Aici e ca o parcare supraaglomerată sau ceva de genul ăsta; tot nordul Londrei probabil că naște în seara asta, a spus Connie.

Cealaltă femeie nu a răspuns. Părea că suferă și era epuizată.

— Deci strângi picioarele până la miezul nopții?

— Nu, a spus femeia istovită. Vreau să iasă odată copilul ăsta, sunt în travaliu de două zile, dar contracțiile se tot opresc și pornesc iar.

— Eu credeam că vrei să te păstrezi ca să iei banii de premiu, a spus Connie. Eu sunt Connie, apropo.

— Tara, a spus blonda, dar a ieşit un „Ta... raa", din cauza unei noi contracţii.

A început să expire scurt, sacadat.

Connie se pregătea să spună ceva, dar a trebuit să facă o pauză, ca să se concentreze pe propria contracţie. S-a ridicat şi a pornit prin salon în halatul de spital şi a stat aplecată peste unul dintre paturile goale de vizavi, până când durerea i-a mai cedat. Apoi s-a întors la Tara şi i-a spus:

— Nu faci cum trebuie. Respiraţia ta e prea superficială, zici că eşti o oaie.

— O oaie? a făcut Tara.

Părea ruşinată.

— Da, trebuie să respiri din burtă, să faci ca o vacă sau, şi mai bine, ca un hipopotam. Încearcă să faci ca un hipopotam.

— N-o să fac ca un hipopotam.

Tara a clătinat ferm din cap.

— E ridicol.

Connie a ridicat din umeri. A început să-şi întindă piciorul în faţă şi în spate, ţinându-se de tăblia patului.

— Deci chiar nu ai auzit de premiul în bani pe care îl primeşti pentru primul copil nouăzecist? Cred că eşti singura.

— A, da, am înţeles, a dat din cap Tara. Cred că mi-a spus cineva la consultaţiile prenatale. Nu ştiam că e şi un premiu.

— Ar putea să câştige una dintre noi, a mormăit Connie.

Apoi a scos un geamăt surd, gutural.

— Dar va trebui să te ridici în picioare; copiii nu vin dacă stai întinsă pe spate.

— Sunt atât de obosită. Nu mai pot să merg, a spus Tara încet.

— N-ai încotro, a spus Connie. Trebuie să te ridici, să începi să mergi şi să laşi gravitaţia să-şi facă treaba.

Tara s-a tras (ridicat) fără tragere de inimă și și-a dat picioarele jos din pat. Pentru fiecare mișcare părea că face un efort monumental.

— Ah, nu, nu mai... nu pot, s-a prăbușit Tara la podea, cu trupul chinuit de o forță invizibilă.

— Încearcă să te ridici, a spus Connie, luând-o de mână. Crede-mă, e mai bine.

Connie a ajutat-o să se ridice, sfătuind-o să se sprijine în brațe. Tara s-a balansat în față și în spate, pufnind și scâncind în tot acest timp, cu ochii închiși.

— OK, putem să mai lucrăm la respirația ta, dar acum măcar stai în picioare.

Ușile duble ale salonului s-au deschis și a intrat o soră în salopetă albastră.

— Ce mai faceți, doamnelor? Îmi pare rău că a trebuit să vă punem în același salon, dar eu n-am văzut niciodată atâția copii care să vrea să vină pe lume în aceeași noapte. Noroc că nu aveam planuri de revelion, nu? a chicotit sora.

— Vor toate să pună mâna pe banii de premiu, a spus Connie. Asta zice că nici măcar n-a știut de el.

Durerea Tarei trecuse, ochii îi erau acum umezi și se uita spre fereastră. Connie a privit-o; cunoștea senzația aia – ultima dată fusese patru zile în travaliu.

— A, n-ați auzit? spune sora. *The London News* s-a dus și a oferit un cec pentru primii nouăzeci de copii născuți în oraș. Toți suntem disperați ca primul să fie unul de la spitalul Hampstead. Cu toate că ziarul n-are ce face cu banii, dacă mă întrebi pe mine.

— Cincizeci de mii de lire, a spus Connie.

Ce nu putea face Connie cu cincizeci de mii de lire. Putea să le dea înapoi părinților lui Billy banii pe care li-i împrumutaseră. Puteau să închirieze un apartament mai mare. Ba chiar putea să-i cumpere copilului niște haine noi – niște haine care să nu fi fost deja purtate de trei veri și un frate mai mare. Nu trebuia să-și facă speranțe. Erau mii de alte femei în Londra, care, probabil, gândeau la fel.

— E sponsorizare de la nu-știu-ce marcă de scutece. Cred că primești și scutece pe viață, a spus sora.

— Acum sigur o să-și strângă picioarele până la miezul nopții, a râs Connie, dar râsul i s-a transformat într-un icnet când un alt val de durere i-a cuprins burta.

— Da, sus în pat, doamnă Hamilton, i-a spus sora Tarei. Vreau să văd în ce stadiu ești.

A tras draperia în jurul patului și a scos o pereche de mănuși de cauciuc. Câteva minute mai târziu s-a îndepărtat de pat, clătinând din cap.

— N-ai să naști copilul la noapte în ritmul ăsta, ai tot șase centimetri. Trebuie să te miști, să te plimbi prin cameră.

— Asta i-am spus și eu, a strigat Connie prin draperie.

— Dar cât mai durează? a scâncit Tara. Sunt atât de obosită, vreau doar să dorm.

Pe coridor s-a auzit o alarmă. Sora și-a scos repede mănușile și și-a spălat mâinile la chiuvetă.

— Mă întorc imediat să-ți verific dimensiunile, doamnă Cooper.

Sora a ieșit din cameră la fel de repede cum venise și ușile duble s-au legănat zgomotos în urma ei. Din spatele draperiei de plastic, Connie a auzit un plâns slab, ca de copil. S-a ridicat în pat și a tras draperia, ca s-o vadă din nou pe Tara.

— Nu, nu. Nu e timp de lacrimi. Avem treabă, a spus Connie.

— Nu mai pot, nu am dormit de două zile.

— Unde-i bărbatul tău?

— L-am trimis acasă. Nici el nu a dormit, m-am gândit că măcar unul dintre noi ar trebui să doarmă.

După care a venit durerea și ea s-a ghemuit instinctiv. Connie a simțit că încep și la ea durerile. A prins-o pe Tara de încheietura mâinii și i-a întors cu blândețe capul spre ea. Tara a început să miorlăie, niște miorlăituri sufe-rinde, ca de pisică strânsă de gât.

— Asta-i pisică, ce ți-am spus eu? Am spus pisică, am spus oaie sau am spus hipopotam? Trebuie să faci mai gros, hai, fă ca mine.

Connie a început să scoată niște mugete groase și zgomotoase din adâncurile diafragmei. Fața Tarei s-a făcut roșie toată și ochii ei s-au îndreptat spre ușă.

— Nu te jena. Nu e nimeni aici în afară de noi.

Tara a scos un „muu" stângaci. S-a schimonosit de concentrare.

— Mai gros și mai tare, mult mai tare, MUUUU... a tunat Connie.

Tara se uita la ea uluită. A încercat din nou, copiind-o pe Connie. Ea a dat tăcută din cap, încurajator. La început, respirația Tarei era rușinată, încă voia să pară o doamnă, dar treptat și-a dat drumul și a început să imite mugetele grele făcute de Connie.

— Te ajută, nu? Acum așază-te așa.

Connie s-a așezat în patru labe și a început să-și miște burta în față și în spate pe saltea. Tara a imitat-o supusă. Contracțiile lui Connie deveneau mai intense. Îi venea să țipe, dar voia să-și păstreze controlul pentru Tara, să-i arate cum trebuie să-ți dirijezi respirația și să-ți fie mai bine. Cele două femei s-au mișcat în față și în spate în tăcere.

— Ți-ai făcut manichiura înainte să intri în travaliu? a întrebat Connie, uitându-se la unghiile Tarei, frumos lăcuite.

— Da, a spus Tara, întinzând palma. De ce?

— Te-ai epilat și jos și tot tacâmul? a întrebat Connie zâmbind.

— Asta e o întrebare puțin cam personală, a spus Tara încruntându-se.

Încă se mai legăna în față și în spate, când un sunet de trompetă involuntar a erupt cu putere din partea din spate. Tara a avut nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama ce s-a întâmplat, după care și-a acoperit gura cu palma. Connie a râs cu hohote lungi, sănătoase.

— O să iasă ceva și mai rău de acolo, așa că ai face bine să fii relaxată la niței vânt, domnișorico.

Tara și-a acoperit fața cu mâinile, după care a început să rădă și ea. Avea un râs muzical, ascuțit.

— O, păcatele mele, ăsta e râsul tău? Până și râsul e sugrumat.

Cele două femei au început să rădă isteric; nu se puteau opri.

— Da, ăsta e râsul meu, ce-are? a pufnit Tara, cu ochii strălucitori.

— Ah, nu mă face să râd, nu mă face să râd, mă doare mai rău, a spus Connie, ținându-se cu o mână de burtă și făcându-și vânt cu cealaltă.

În orele următoare, Connie a învățat-o pe Tara să se relaxeze, să-și dea drumul. A învățat-o să-și miște corpul așa cum trebuie să se miște, ca să iasă copilul. A învățat-o să respire și să mugească, să grohăie și să urle și să nu o intereseze cum arată sau cum sună. Contracțiile au început să devină mai regulate și apoi mai frecvente. Lucrurile se întâmplau, în sfârșit.

— Așadar, ce o să ai? a întrebat-o Connie după ce au terminat de respirat împreună în timpul unei alte contracții.

— Un băiat, a spus Tara.

— Ați ales numele? a întrebat Connie.

— E prea mult, devine prea mult, Connie… nu pot, a început să scâncească Tara.

— Nu-ți consuma energia plângând, a spus Connie. Hai, stai cu mine, fă ce fac eu, mai e puțin. Cum o să-l botezați?

— Soțului meu îi place John, ca pe el. Nu știu, poate Roger? a spus Tara, ștergându-și transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

Connie și-a încrețit nasul. Tara a râs.

— Deci nu Roger.

— Scuze, a râs și Connie.

Altă contracție, acum corpurile femeilor erau ciudat de sincronizate. Se țineau de mână, strângându-se cu putere, și respirau la unison.

— Unde sunt moașele? s-a văitat Tara. Trebuie să-l cheme pe John.

— Crede-mă, n-am făcut asta decât o dată, dar bărbații nu fac decât să te încurce, a spus Connie, gemând de la ultimele junghiuri.

Când a ridicat capul, a văzut că Tara se târâse spre pat și se dădea cu capul de piciorul lui. Connie s-a dus la ea și a bătut-o pe spate.

— Hei, mâine toate astea nu vor fi decât o amintire urâtă. Uită-te la mine, vrei să știi ce nume am ales pentru al meu?

Connie a tras-o pe Tara de lângă piciorul patului.

— Am ales numele ăsta de când eram mică.

Tara s-a întors să se uite la ea.

— Quinn. E un nume de familie vechi la noi. Pe bunica mea o chema Quinn; obișnuia să spună că le aduce noroc irlandezilor, spunea că n-a cunoscut niciodată vreun Quinn care să nu ducă o viață fericită.

Tara continua să se legene înainte și înapoi. Connie nu-și dădea seama dacă o ascultă.

— Prima dată am avut un băiat și Bill a insistat să-l cheme William, ca pe el. Am zis: orice am avea data viitoare, băiat sau fată, neapărat va primi numele Quinn.

Moașa s-a întors și le-a găsit pe cele două femei îngenuncheate pe jos, ținându-se de mâini.

— O să nașteți în același timp, după cum se pare, a spus ea, conducând-o pe Connie spre pat. Hai să vedem unde ai ajuns, doamnă Cooper.

Connie și Tara au trecut prin travaliu împreună timp de patru ore.

Soțul Tarei, John, s-a întors la spital, dar Tara i-a spus să aștepte afară până mai târziu.

— Am nevoie doar de Connie, i-a spus ea moașei.

Se eliberaseră niște rezerve, dar Tara nu a vrut să se mute. Când Bill a ajuns, în sfârșit, la spital, Connie i-a spus și ea să aștepte la recepție până va trimite după el.

— Deci faceți-mă să înțeleg și eu aranjamentul, a spus moașa. Vreți ca soții voștri să aștepte la recepție fiindcă vreți să fiți alături una de cealaltă în timpul nașterii?

Connie și Tara au dat din cap.

La unsprezece și jumătate erau amândouă gata să împingă.

— Gata, e timpul să intrați amândouă în sala de naștere, le-a ordonat moașa, insistând, în sfârșit, ca cele două femei să se despartă.

Connie și Tara au fost urcate pe paturi și scoase din salon. Și-au strâns mâinile pentru ultima oară.

— Succes, i-a spus Connie cu vocea răgușită.

— Mulțumesc, a spus Tara fără glas.

— Ei, am pus pariu că una dintre voi face nouăzecistul, a spus moașa care împingea patul lui Connie.

— Nu mai e nimeni în spital măcar pe aproape, a spus moașa care o împingea pe Tara.

Când Connie era împinsă spre sala de naşteri, l-a văzut pe Bill, care stătea pe scaun şi o aştepta. El s-a ridicat şi a împăturit ziarul pe care îl citea.

— Nu te-ai grăbit deloc, femeie, am aşteptat un secol, a spus el.

— Nu fac asta când îţi convine ţie, Bill, a mârâit Connie. O să vin când sunt gata.

Bill s-a aşezat din nou, cu buzele lipite.

Connie a împins o jumătate de oră. I-a trebuit fiecare dram din energia pe care o mai avea şi trecuse de faza cu vorbitul. La un moment dat, Bill s-a ridicat, s-a uitat la ceas, s-a strâmbat şi i-a spus:

— Dacă te-ai mai putea ţine două minute, iubire, ar mai fi doar două minute până la miezul nopţii.

Connie a scos un ţipăt asurzitor, gutural, ca un pterodactil care îşi apără puiul de prădător. Cele două moaşe au sărit, iar Bill s-a întors rapid la scaunul lui, unde a stat cu umerii încovoiaţi, cu mâinile împreunate şi cu cele două degete mari descriind cercuri unul în jurul celuilalt.

— Îi văd capul, a spus una dintre moaşe.

Presiunea a devenit insuportabilă. Exact când Connie a avut impresia că va plesni din încheieturi, presiunea a cedat.

— Uite că vine, a spus moaşa, o, e o scumpă de fetiţă!

Toată lumea din cameră tăcea, aşteptând ca nou-născuta să facă un zgomot, să respire prima oară. Şi, iată, un ţipăt, un plâns supărat, după care prin pereţii subţiri ai spitalului s-a auzit un copil care plângea la unison.

— Este OK? a întrebat Connie, căutând disperată pe faţa moaşelor un semn bun.

— E perfectă, a spus una dintre ele, înfăşurând copilul într-un prosop şi aşezându-l cu grijă pe pieptul lui Connie.

— Noi am fost primii, a spus Bill cu fermitate. S-a auzit clar că al nostru a fost primul. Ai reușit s-o duci până după miezul nopții, iubire, ești o adevărată luptătoare, Connie Cooper!

Dar Connie nu îl asculta; era prea ocupată să se uite la minunata creatură care gângurea în brațele ei.

Prima zi din an, 1990

A doua zi dimineață, Connie îi cânta încet copilului, când Bill s-a întors la spital cu William.

— Ia uite, cine e aici? a spus el și l-a pus jos pe William.

Băieţelul a alergat imediat spre pat, spunând „mami" și ducându-se cu brațele întinse spre Connie.

— Vrei să o vezi pe sora ta, William? l-a întrebat Connie, bătând cu palma în pat, lângă ea.

William s-a cățărat pe pat, așa că avea acum doi copii în brațe.

— Ea e micuța Quinn.

I-a luat mâna lui William, ca acesta să o mângâie delicat pe noua lui surioară.

— Acum nu poți să-i mai spui Quinn, a spus Bill.

— De ce nu? a întrebat Connie, ridicând repede capul să se uite la el.

— Pentru că așa l-a botezat femeia ailaltă pe al ei, cea care a câștigat banii.

— Ce? a făcut Connie, aproape în șoaptă.

A pus cu grijă copilul în pătuțul de alături.

— Ce spui tu acolo, Bill?

— S-a spus peste tot la radio. Pe copilul ăla care a luat toți banii doar pentru că s-a născut cu un minut înaintea copilului nostru îl cheamă Quinn. Eu tot spun că noi am fost primii. Mă gândesc că moașele alea au mânărit orele de înregistrare, gândindu-se care o să arate mai bine în ziare, a spus el supărat și și-a frecat chelia cu mâinile mari.

— Quinn? Și-a botezat copilul Quinn?

Lui Connie nu-i venea să creadă.

— Mda, așa că nu putem să-i zicem și noi așa, o să spună că suntem tâmpiți. Quinn al lor apare peste tot la știri, e faimos, plus că toată lumea crede acum că e nume de băiat.

Connie a rămas mută și uluită.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut Minnie pentru o fată, a continuat Bill. Ce zici, Will? Micuța Minnie. N-o fi ea bogată, dar sigur e frumoasă.

S-a aplecat să-și sărute soția pe frunte și a mângâiat obrazul copilului cu mâna lui bătătorită de zugrav.

Connie era prea obosită ca să gândească. Trebuia să doarmă. Trebuia să hrănească și copilul. Și trebuia să se gândească și cum o să se descurce ea cu un copil de câțiva anișori și cu un nou-născut. Putea să se certe mai târziu cu Bill ce nume să-i pună bebelușului.

Dar, când au ajuns acasă, după ce Connie apucase să doarmă puțin, bebelușul Quinn Hamilton, primul dintre nouăzecișți, apărea pe toate posturile naționale. „Cel mai norocos copil din țară", era unul dintre titluri. „O victorie pentru Quinn!", spunea reporterul de la emisiunea matinală. Numele i se părea acum mânjit lui Connie și ziarele îi tot aminteau de banii pe care ar fi putut să-i câștige. În plus, Bill deja începuse să-i spună copilului Minnie. Connie stătea pe sofa, hrănindu-și copilul, și se uita cum e Tara intervievată de un prezentator de televiziune.

— Cineva mi-a spus că Quinn e un nume care poartă noroc și până acum a fost clar norocos, zâmbea Tara.

Părul ei blond părea aranjat cu foehnul pentru ocazia asta și fața ei era odihnită și radioasă. Nu arăta ca o femeie care abia a născut. Connie s-a uitat în jos, la fiica ei.

— Nu-mi vine să cred că ți-a furat numele, i-a spus ea încet.

A simțit un zid fierbinte de lacrimi care se ridică în spatele ochilor. Începuse să-i vină laptele, iar asta o făcea foarte sensibilă; dacă lăsa lacrimile să curgă, era posibil să nu se mai oprească. A închis ochii ca să oprească valul acela și i-a șoptit copilului:

— Ei, doar cu un minut prea târziu.

Prima zi din an, 2020

— Ia stai puțin, a spus Quinn, ridicând un deget ca s-o întrerupă. Te-au botezat Minnie Cooper?

Minnie și Quinn stăteau pe podea, iar acum soarele pătrundea din plin pe fereastră. Ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate, și și-a întors gâtul într-o parte și-n alta.

— Îți vine să crezi că niciunul dintre părinții mei n-au făcut măcar legătura asta două săptămâni bune? Am auzit o groază de *vrum-vrum*-uri cât am fost la școală.

— Ei, îmi pare rău că te-au botezat după o mașină, a zâmbit Quinn, dar nu cred că mama mea ar spune aceeași poveste.

— Sunt convinsă că nu, a spus Minnie. N-o să recunoască niciodată că a furat numele cuiva.

Quinn s-a răsucit ca să se uite la ea.

— Îți vine să crezi că am fost născuți în același spital, în aceeași zi, la diferență de câteva minute? a spus Quinn cu fața însuflețită. Care sunt șansele? Și pe urmă să ne întâlnim așa, tocmai de ziua noastră. Nu crezi că e ciudat?

Minnie a întors capul spre el, întâlnindu-i privirea. Se gândise mult timp la omul acesta, de-a lungul anilor. Știa că e ciudat să urăști pe cineva pe care nu-l cunoști și despre care nu știi nimic, dar îl ura. Din felul în care mama ei îi spusese povestea, acesta era băiatul care i-a furat numele și, odată cu el, norocul. Când i se întâmpla ceva rău lui Minnie, mama ei

spunea: „Te-ai născut fără noroc, fato." A fost refrenul copilăriei ei. Amintirile eșecurilor ei i-au năvălit în minte.

În ziua în care împlinea șapte ani, a căzut într-o groapă săpată pe stradă și și-a rupt piciorul.

„Muncitorul spune că s-a întors cu spatele doar câteva secunde", a spus paramedicul când încerca să o scoată pe Minnie afară.

„S-a născut fără noroc fata asta", a spus Connie, aplecându-se peste marginea gropii. „Așa ceva nu i s-ar putea întâmpla lui Quinn Cooper!"

Cu o seară înainte de a împlini treisprezece ani, părinții ei i-au dat voie să dea o petrecere de revelion cu câțiva prieteni. Minnie a invitat doisprezece copii de la ea din clasă, inclusiv pe băiatul pe care îl plăcea – Callum Peterson. Zece dintre invitați au făcut gripă în acea săptămână și singurii care au venit au fost Callum și Mary Stephens. Minnie a stat toată noaptea și s-a uitat cum se sărută Callum cu Mary pe canapea. Maratonul de săruturi se oprea doar ca să ia câte o gură de aer sau când venea mama lui Minnie de la bucătărie, să le aducă gustări gătite de ea. Când Connie s-a aplecat să ia de pe măsuța de cafea o farfurie de *vol-au-vent* încă plină, i-a șoptit fiicei ei, făcându-i cu ochiul: „Așa ceva nu i s-ar fi întâmplat niciodată lui..."

„Știu, știu", i-a șuierat Minnie, „lui Quinn Cooper."

Povestea numelui ei furat devenise o legendă a familiei Cooper. Mama ei îi încânta pe oameni cu povestea acestei nedreptăți ori de câte ori avea ocazia.

„Nu că ar fi ranchiunoasă", intervenea tatăl ei cu un zâmbet.

„Ah, mai taci! Mimoza aia n-ar fi născut nici peste câteva ore, dacă nu eram eu", spunea Connie.

Bill și William făceau glume pe seama lui Connie de câte ori se ajungea la această discuție, dar Minnie observase că, deși mama ei se prefăcea că nu e afectată, ochii ei aveau o expresie îndurerată. Aveau un dosar cenușiu plin de tăieturi din ziar și suvenire din copilărie, pe care uneori mama ei îl scotea la aniversări sau de Crăciun. Acolo erau toate programele întrecerilor de înot la care participase Minnie, diplomele obținute de Will

la concursurile de matematică și mai era și un articol din *The London News* din ziua în care se născuse ea, cu un titlu despre Quinn pe prima pagină. De câte ori ajungea la pagina aceea, fața mamei ei căpăta un aer de veneraţie solemnă.

Minnie nu și-a imaginat vreodată că îl va întâlni pe acest om. Câteodată chiar se întreba dacă povestea asta era reală. Când era adolescentă, l-a căutat o dată pe net. Nu a găsit niciun Quinn Hamilton de vârsta ei pe rețelele de socializare. Și uite că acum era aici, în toată splendoarea lui de un metru optzeci și ceva, stând chiar lângă ea, pe podea, zâmbindu-i cu fața lui caldă și frumoasă, ca și cum ar fi fost vechi prieteni.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, nu știu cât de mult noroc mi-a adus numele acesta, a spus Quinn.

— Pare că o duci destul de bine, a spus Minnie. Petrecerea aia de aseară cred că a costat mai mult decât câștig eu într-un an.

— Banii nu sunt totul, a ridicat Quinn din umeri.

Minnie s-a strâmbat. „Banii nu sunt totul" era un lucru pe care numai oamenii cu bani îl spun.

— Ascultă, nu vrei să mâncăm ceva? Vreau să aflu mai multe despre geamănul meu aniversar. Plătesc eu, măcar atâta lucru pot să fac, după ce ți-am furat numele.

S-a ridicat și a întins mâna să o ajute să se ridice.

Minnie a șovăit. Era tentată, dar ceva din aroganța lui o împingea să spună nu. Pe urmă, era prima zi din an. Din experiența ei, nu era o idee bună să spună da la ceva de ziua ei.

— Îmi pare rău, nu pot, a spus ea repede. Trebuie să ajung acasă, să fac un duș, și trebuie să văd ce s-a întâmplat cu prietenul meu. Își va face griji pentru mine.

— Sigur, a spus Quinn, lăsând ochii în pământ și trecându-și o mână prin păr. Poate altă dată?

— Poate, a spus Minnie și și-a luat geanta să plece.

— Nu ești cu adevărat supărată pe chestia cu numele, nu? a întrebat-o el. E doar un nume.

— Poate pentru tine, a spus Minnie, scuturându-și părul ca să-i acopere mai mult fața.

Au mers spre ușa clubului și Quinn i-a deschis-o, ca să iasă pe stradă.

— Ascultă, dacă nu poți să iei micul dejun cu mine, măcar poți să-mi dai numărul tău? a întrebat el. Dacă nu mai e și altceva ce-mi trebuie ca să capăt legitimația de membru de la tine.

— Legitimația de membru?

— În Clubul 1 Ianuarie.

— A, da. Păi, poți să mă găsești destul de ușor. Nu sunt prea multe Minnie Cooper pe Facebook care să nu aibă o mașină ca poză de profil.

Minnie a ridicat capul spre el. Stătea chiar lângă ea, în ușă, ținând-o ca ea să poată trece. A simțit că i se face pielea de găină pe brațe și le-a strâns la piept.

— Nu ai palton?

— L-am pierdut când veneam aici.

— Dă-mi voie să-ți împrumut haina mea, o să îngheți.

— Nu, sunt OK.

Minnie a înclinat capul într-o parte; el nu se mișcase din ușă. Se simțea amețită, tulburată de apropierea lui fizică. Era atât de aproape de el, încât putea să simtă căldura care radia din pieptul lui. S-a trezit că adulmecă mirosul de piele fierbinte și de bumbac bine călcat. Și-a umezit buzele fără să-și dea seama. A fost un gest rapid, dar el a văzut și a zâmbit. Minnie s-a încruntat, apoi s-a aplecat repede pe sub brațul lui și a ieșit în stradă. Era clar că bărbatul ăsta e obișnuit ca femeile să se înmoaie sub privirea lui. Se îndoia că i s-a refuzat vreodată ceva, cu atât mai puțin un mic dejun.

— Ei, deci la mulți ani, hoț de nume, a spus ea, întorcându-se să plece.

— Și ție, geamăn aniversar, a spus Quinn, rezemându-se de cadrul ușii, făcând gropițe în obraji, amuzat.

Minnie a traversat repede strada și a pornit pe aleea lăturalnică ce o îndepărta de club. Și-a stăpânit impulsul de a privi în urmă, să vadă dacă el se mai uită după ea. Când a ieșit în bulevard, cerul senin de până atunci s-a înnorat brusc și au început să cadă niște picături uriașe.

1 ianuarie 2020

Minnie a coborât din autobuzul 56 la jumătatea lui Essex Road, chiar în fața magazinului Sainsbury's. Câteva suflete pierdute așteptau afară să se deschidă. Pahare de plastic împânzeau bordura pubului de vizavi și ploaia încă nu spălase chiștoacele de țigară și sandviciurile pe jumătate mâncate care zăceau pe trotuar, lângă coșurile de gunoi supraîncărcate. Încă turna când alerga pe strada lăturalnică spre apartamentul ei, apărându-se cu mâinile. La ușă a răscolit în geantă, căutându-și cheile – nu erau acolo. A stat așa, udă leoarcă și tremurând, apoi a răsturnat geanta pe trepte, agățându-se de speranța că ar putea să se ascundă printre rețete vechi și produse de machiaj. S-a uitat în jos, la grămada de nimicuri din geantă, a închis ochii și a expirat încet; cheile fuseseră în buzunarul hainei pe care o uitase în autobuz în seara precedentă. Normal că erau acolo. Era ziua ei – nimic nu avea să meargă bine azi.

S-a uitat în sus, la fereastra apartamentului ei. Putea vedea de acolo fața mică și cenușie a motanului ei, lipită de fereastră.

— Ah, Lucky – bietul meu Lucky! a strigat ea. Trebuie să-ți dau de mâncare, scumpule.

Minnie a îndesat totul în geantă și a sunat la interfonul celorlalte două apartamente din clădire. Poate i se va face cuiva milă de ea. Măcar ar fi putut să-și încarce telefonul, să se usuce și să-l sune pe administrator să-i deschidă. N-a răspuns nimeni.

— Ai venit devreme, a spus Leila când i-a deschis ușa o jumătate de oră mai târziu. Parcă ziceam că te scot la prânz.

Leila locuia în Stoke Newington, în nord-estul Londrei, la o jumătate de oră cu autobuzul de la Minnie de acasă. Locuia cu iubitul ei la ultimul etaj al unui fost bloc de locuințe sociale. Blocul lor era un morman de beton care nu avea nimic remarcabil și care avea toate holurile pline de graffitti, dar înăuntru apartamentul părea aerisit și primitor. Leila stătea în ușă, îmbrăcată într-un capot roz, imprimat cu unicorni. „Te fac un unicorn?", scria pe partea din față a capotului, cu litere de un roz sclipitor. Părul ei, cu șuvițe în toate culorile curcubeului, era ridicat într-un coc răvășit; șuvițele blonde crescuseră și lăsau acum să se vadă câțiva centimetri de părcenușiu. Când vorbea despre Leila, Minnie spunea de multe ori că este un star de cinema din anii cincizeci, cu un păr extravagant; avea un corp cu forme și niște ochi înfundați, cu pleoapele lăsate, care, nu știu cum, păreau mereu senzuali. Capotul din dimineața aceea nu îi punea neapărat în valoare calitățile de star de cinema.

— Mi-am pierdut cheile de la casă și am stat încuiată toată noaptea într-o toaletă de club, a spus Minnie, după care a intrat pe ușă și i-a făcut semn Leilei să nu se apropie când aceasta a vrut să o îmbrățișeze.

— Nu, te uzi.

— În toaleta clubului?

Leila și-a lăsat fața în palme.

— Biata fată ghinionistă!

A întins mâna s-o bată ușurel pe cap și să-i mângâie obrazul ca unui animal de companie.

— La mulți ani, Min.

— Mersi, a spus Minnie ciupindu-se de nas, după care a inspirat zgomotos.

— Uită-te la tine, ești udă leoarcă – intră, intră. Sunt impresionată că ai făcut față unui club, trebuie că îl placi mult pe Greg.

Minnie și-a urmat prietena pe coridorul îngust, până la baie. Leila a luat un prosop gri cu roz de pe raft și i l-a întins. Era țeapăn ca un carton,

ca și cum ar fi fost spălat la un milion de grade de cinci sute de ori mai mult decât trebuia.

— Fă un duș fierbinte și pe urmă ia de la mine niște haine uscate, i-a sugerat Leila.

— La mulți ani, Minnie, s-a auzit vocea lui Ian din cealaltă cameră.

Minnie a scos capul pe ușa dinspre sufragerie. Ian stătea pe una dintre canapelele joase, bej, îmbrăcat în boxeri, și se juca pe Xbox. Își pusese picioarele pe lada portocalie, răsturnată, care le servea drept măsuță de cafea. Părul lui tuns scurt era ascuns sub o șapcă de baseball roșie și pe braț avea un tatuaj nou și fioros, unde scria „Jucătorul numărul unu".

— Mersi, Ian. Ai un nou tatuaj?

— Cadou de Crăciun de la Leils, a spus Ian.

— Nu i l-am împachetat, a strigat Leila din baie, nu i l-am ales și nici nu i l-am aprobat eu.

— Nu vrei să joci cu mine? Poate mă scoți din pasa proastă, a spus Ian.

— Eventual când îmi voi simți din nou degetele, a spus Minnie.

Leila a ieșit din baie și i-a pus în mână lui Minnie o sticluță albă. Avea nuci de cocos și flori pe etichetă.

— Poți folosi gelul meu de duș, i-a spus Leila în șoaptă. Îl ascund de Ian, că altfel miroase a cocos săptămâni în șir, peste tot, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Minnie a intrat la duș și a lăsat apa caldă să îi curgă pe față. Și-a frecat pielea, încercând să-și curețe machiajul vechi de o zi și mirosul de club din pori. Încă își mai simțea gâtul țeapăn după ce dormise pe podeaua toaletei și l-a masat ușor. Mâna Leilei s-a strecurat pe ușa de la baie.

— Îți las niște haine pentru când ești gata, i-a spus ea.

Minnie s-a uitat spre ușă, unde Leila agățase o rochie roșie cu buline albe. Leila nu era conservatoare în privința vestimentației; majoritatea ținutelor ei erau mai colorate chiar decât părul ei caleidoscopic. Era ca un copil care se încăpățânează să folosească toate creioanele colorate din cutie.

Douăzeci de minute mai târziu, Minnie s-a prezentat în sufragerie.

— Nu pot să port asta, a spus ea.

Ian a izbucnit în râs.

— E Minnie Mouse!

— Nu fi nesimțit. Arăți superb, a spus Leila, uitându-se urât la Ian.

— Nu mă duci la Disneyland, nu? a întrebat Minnie, cu mâinile în șolduri.

— Nimic atât de captivant, a spus Leila. Te scot la masă. M-am săturat să îmi spui că tu nu vrei să faci nimic niciodată de ziua ta. Faci treizeci de ani, e o chestie – trebuie să marcăm cumva ocazia.

— Băi, frate, ești bătrână, a spus Ian, desprinzându-și privirea de pe ecran să se uite la Minnie.

Buza de jos îi tremura și ochii s-au făcut mari, prefăcându-se îngrozit.

— Ha-ha, a făcut Minnie, arătând spre ecranul televizorului, unde cuvintele GAME OVER pâlpâiau mari și agresive.

Ian a făcut un „pffuaa" și a aruncat *controller*-ul pe canapea, lângă el. Și-a scos șapca și și-a trecut mâinile repede peste cap.

— Nu știu dacă ar trebui s-o lăsăm pe Minnie în apartamentul nostru cu blestemul ăsta asupra ei. Nu am chef să-mi cadă tavanul în cap când stau în chiloți.

Minnie și-a dat ochii peste cap într-un mod exagerat. Ian era prietenul Leilei de trei ani și, în scurt timp, el și Minnie au preluat rolul de surori certărețe. Le plăcea să se lupte în joacă pentru atenția Leilei.

— Dacă s-ar prăbuși tavanul, te-ai mișca de pe canapeaua aia? l-a întrebat Leila, arătând cu degetul la scena din fața ei. Pun pariu că Greg nu stă toată ziua să joace jocuri video în chiloți, nu-i așa, Minnie?

— Nu te lua de chiloții mei, a spus Ian. Eu și chiloții ăștia am trăit vremuri bune. Tu și chiloții ăștia ați avut vremuri bune.

Ian a ridicat din sprâncene. Leila a încercat să-și ascundă un zâmbet.

— La naiba, trebuie să-l sun pe Greg. Pot să-mi bag telefonul în priză? a întrebat Minnie.

A mutat o grămadă de lacuri de unghii de pe măsuța de toaletă a Leilei și și-a băgat telefonul în priza de lângă pat. S-a așezat pe pat, în timp ce Leila răscolea prin șifonier, căutând ceva cu care să se îmbrace.

— Deci n-o să ghicești niciodată cu cine m-am întâlnit azi-noapte, a spus Minnie, bătând în podea cu degetele de la picioare.

— Cu papa?

— Nu.

— Jon Bon Jovi?

— Nu.

— Cu preotul sexy din *Fleabag*.

— Spui așa, la întâmplare?

— Da.

— OK, îți spun eu.

Minnie a făcut o pauză până când a avut toată atenția Leilei.

— Cu Quinn Hamilton.

Leila s-a oprit.

— Cu cine?

— Quinn. Quinn Hamilton.

Minnie s-a uitat uimită la prietena ei.

— Hoțul de nume, Quinn.

— Quinn! Acel Quinn?

Leila a făcut un pas spre Minnie, cu ochii mari, ținând la piept un umeraș. Minnie a dat încet din cap.

— Dușmanul copilăriei tale, Quinn?

— Da, acel Quinn, a spus Minnie, dând încet din cap.

Leila și-a abandonat misiunea de a se îmbrăca și s-a trântit pe pat lângă Minnie.

— Ce, cum, ce...

A clătinat din cap uluită.

— De unde ai știut că e el?

— Era petrecerea lui aniversară. Prietena lui Greg de la ziar, Lucy Donohue, e iubita lui. Am făcut cunoștință cu el abia după ce m-a eliberat din baie, la șapte dimineața. Am știut imediat cine e. Câți Quinni născuți pe 1 ianuarie pot să fie?

— De ce spui Lucy Donohue așa? a întrebat-o Leila, privind-o cu pleoapele îngustate.

— Așa, cum?

— Cu o voce caraghioasă, nazală și cu nasul încrețit tot.

— Așa am făcut? Nu știu – cred că era enervantă. În fine, să revenim la Quinn. Quinn! Îți vine să crezi?

Ecranul telefonului lui Minnie s-a luminat și a revenit la viață. Numele lui Greg a început să apară pe el, odată cu un flux de mesaje. Minnie a scos un geamăt.

— E totul OK? a întrebat-o Leila.

— Greg m-a abandonat la club azi-noapte și acum îmi trimite mesaje țâfnoase, pentru că are impresia că eu am plecat fără el.

— Eu niciodată, dar niciodată, n-aș fi plecat fără tine, a spus Leila solemn.

— Știu că n-ai fi plecat. Nici eu n-aș fi plecat fără tine.

Minnie s-a întins și i-a strâns mâna prietenei ei.

— Dar pare destul de furios. Ar trebui, probabil, să-l sun.

— Întâi spune-mi povestea, Abandonatorul din Baie poate să aștepte.

— OK, lasă-mă un minut, îi dau doar un mesaj proprietarului, să văd dacă poate să mă lase să intru în apartament azi. Trebuie să ajung cumva să-l hrănesc pe bietul Lucky.

Minnie a început să tasteze pe telefon, iar Leila a început să plescăie din limbă, dând din cap într-o parte și în alta, ca un metronom.

— Așadar, i-ai spus lui Quinn că ți-a furat numele? a întrebat-o Leila după ce a terminat de scris. Cum e? E sexy? Quinn Hamilton mi se pare un nume sexy.

— Da, i-am spus că mi-a furat numele – a râs, ca și cum ar fi fost o glumă. Și nu știu de unde ai scos ideea că există nume sexy și nume non-sexy, a spus Minnie iritată.

A început să-și facă de lucru cu rochia, mișcându-i poalele dintr-o parte în alta. Era atât de puțin obișnuită să poarte rochii, încât avea impresia că se uită la corpul altcuiva.

— Tu n-ai de gând să mă faci să ies așa în public, nu?

— Deci e sexy? a întrebat-o Leila, mijindu-și și mai tare ochii.

— Cred că da, dar numai în genul ăla clasic, de băiat arogant și bogat. Probabil s-a născut cu câte o linguriță de argint în fiecare orificiu, a spus Minnie cu o grimasă.

— OK, vreau să aud fiecare detaliu. Trebuie să trăiesc prin tine o viață amoroasă, acum, când existența mea a devenit atât de monotonă. Și, da, trebuie să porți rochia asta, o să fie amuzant, promit.

Leila s-a dus înapoi la șifonier și i-a arătat o rochie simplă, de un galben-aprins, în stilul anilor cincizeci.

— Prea mult?

— Ție îți stă bine așa, mie, nu, a spus Minnie, clătinând din cap.

Leila și-a aruncat pantalonii de pijama pe podea și și-a pus rochia cea galbenă.

— Stai un pic, cum adică „viața amoroasă"? Asta nu are nicio legătură cu iubirea vieții mele, e vorba doar de o întâlnire cu omul cu care mama mea m-a comparat toată viața. Chiar, acum îl sun pe Greg.

Minnie a format numărul. Lui Greg nu îi plăcea să vorbească la telefon, prefera mesajele, dar ei nu i se părea că asta e o discuție de purtat prin mesaje. A intrat direct căsuța poștală. „Bună, Greg, sunt Minnie. Te-am sunat doar să-ți spun că nu eu am plecat acasă fără tine aseară, tu ai plecat fără mine, și, oricum... stai puțin, mă sună cineva... poate ești tu, nu, e un număr necunoscut. Așteaptă, te sun înapoi, te-am sunat doar să-ți spun că trăiesc – pa."

Minnie a schimbat imediat apelanții, ca să preia cealaltă convorbire. Era proprietarul apartamentului ei, domnul Buchanan, care îi spunea că ar putea să se întâlnească cu ea la apartament, să-i dea cheia de rezervă.

— Te duci acum? a întrebat-o Leila, după ce Minnie a pus telefonul jos.

— Trebuie să mă duc să-l hrănesc pe Lucky. Mă duc acum și pe urmă vin și plecăm.

Minnie s-a ridicat și și-a îmbrățișat prietena.

— Mersi că m-ai salvat.

Buzele Leilei au avut o zvâcnire când și-a urmărit prietena plecând.

— Sper să nu fie o stratagemă ca să-ți schimbi rochia, a strigat Leila după ea.

Domnul Buchanan o aștepta pe Minnie în stradă. Era ocupat cu inspectarea tomberonului ei când a ajuns ea. Era un om de vreo șaizeci și ceva de ani, cu un păr alb, strălucitor, și vorbea peltic. Când a văzut-o pe Minnie în rochia ei cu buline, a rămas șocat.

— Vă mulțumesc că ați venit, a spus Minnie cu respirația tăiată, după ce fugise pe stradă să ajungă la întâlnire. Nu puteam să-mi permit să chem un lăcătuș, mai ales în prima zi din an.

Domnul Buchanan a început să inspecteze niște vopsea scorojită de pe rama ușii, răcâind-o cu unghia, ca să vadă cât de ușor se ia.

— Da, în legătură cu banii dumitale, domnișoară Cooper, a spus el, fluturându-și nările uriașe spre ea. Văd că ai rămas iar în urmă cu facturile de la utilități.

— Da, știu, am o problemă cu lichiditățile, dar o să le plătesc, nu vă faceți griji, a spus Minnie, făcând două gesturi cu pumnii strânși, ca să arate clar că se descurcă.

— Ei îmi spun când un chiriaș are restanțe, știi? a spus el, întorcându-se să se uite la ea cu ochii mijiți. Și cred că am mai avut discuția asta.

— O, da, știu, dar…

Minnie s-a uitat în sus și l-a văzut pe Lucky dând cu laba pe geam, spre ea. Ea făcut un mic semn cu mâna.

— Cui îi faci cu mâna? a întrebat-o domnul Buchanan.

— Mota… catalogului meu.

Minnie își amintise brusc că nu are voie să țină animale în apartament, prin contract.

— Trebuie să-mi vină catalogul. Sunt atât de nerăbdătoare – dumneavoastră nu sunteți nerăbdător să apară cataloagele. Vânzările pe ianuarie, iu-piii…

Domnul Buchanan s-a întors și s-a uitat în sus, spre fereastră. Nu știa dacă a apucat să-l vadă pe Lucky fluturându-și coada înainte de a dispărea.

— Înțeleg, a spus domnul Buchanan, întrerupând-o. Nu mi se pare că ești în poziția de a face cumpărături, domnișoară Cooper.

A clipit spre ea cu ochii lui mici.

— Contractul dumitale trebuie reînnoit pe întâi, adică azi.

A făcut o pauză.

— Nu cred că...

Minnie și-a dat seama ce vrea să spună și a ridicat un deget să-l oprească.

— Stați puțin! Domnule Buchanan, vă rog, așteptați, indiferent ce vreți să-mi spuneți, vă rog, putem să nu avem acum discuția asta? Știu că pare o nebunie, dar pe întâi ianuarie mie mi se întâmplă numai lucruri rele, așa că dacă trebuie să luăm decizii importante despre șederea mea aici, mă întreb dacă aș putea să vă sun mâine, când nu e întâi și, ăăă, în fine, nu luați azi nicio hotărâre. Știu că am fost o chiriașă groaznică, dar, vă rog, mai dați-mi o zi.

Capul domnului Buchanan făcea mișcări foarte mici, într-o parte și în alta. Buzele lui se mișcau de parcă Minnie ar fi fost o carte pe care ar fi încercat s-o citească, iar ea dădea paginile prea repede pentru el.

— Vrei să îți spun mâine să te muți? a întrebat-o el, uitându-se la ea uluit.

— Nu, nu, nu vreau să-mi spuneți deloc să mă mut. Doar să vă mai gândiți, domnule Buchanan, și decideți mâine. Poate mâine nu vă voi mai părea un chiriaș chiar așa rău.

Minnie i-a oferit cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

— Ai preaviz de o lună, domnișoară Cooper, a spus el, întinzându-i cheia de rezervă. Dar fiindcă m-ai rugat așa de frumos, o să aștept până mâine formularea în scris.

Minnie a intrat în casă, și-a aruncat geanta și l-a luat pe Lucky în brațe.

— O, Lucky, e așa de frig aici!

Lucky a sărit din brațele ei și a fugit spre bucătărie.

— OK, îți aduc mâncare.

Minnie a scos din frigider o cutie de hrană de pisici plină pe jumătate și a răsturnat-o pe o farfurie. Lucky a devorat-o aproape pe toată, după care a sărit pe dulap și apoi pe frigider.

— A, ai găsit singurul loc cald din casă, nu? Nu vii să-mi ții de cald dincolo?

Lucky și-a înfundat capul în blană – un nu categoric.

Minnie a trecut în camera cealaltă și s-a întins pe pat. Singurul zgomot care se auzea era picuratul de la robinetul stricat din baie și vuietul înfundat al traficului de pe stradă. S-a înfiorat, a sărit de pe pat, și-a scos rochia stupidă de la Leila și a scotocit prin sertarele dulapului, căutând ceva mai călduros. Și-a pus pantalonii de trening, două bluze termice, cel mai gros hanorac și niște șosete de somn, după care s-a suit în pat.

S-a uitat la telefon; ar trebui să încerce din nou la Greg. Ar trebui s-o sune pe Leila să anuleze prânzul – nu mai putea să facă față unei alte ieșiri. Se simțea epuizată. Acum, că stătea întinsă, adrenalina care o energizase în ultimele douăzeci și patru de ore, încetase, în sfârșit, să mai pompeze. Pe lângă faptul că se simțea frântă, îi era și teamă să mai interacționeze cu cineva azi. La cât de ghinionistă e, dacă o să vorbească cu Greg, se vor certa. Dacă iese cu Leila, cine știe – erau apropiate, dar nicio prietenie nu este inatacabilă.

Le-a trimis câte un mesaj lui Greg, Leilei și ambilor părinți, să le spună că e OK, să nu-și facă griji pentru ea, dar are o migrenă teribilă și trebuie să stea în pat tot restul zilei. Apoi și-a închis telefonul. Minnie nu avea migrene, nu avusese niciodată, dar nimeni nu pune la îndoială o migrenă, nimeni nu se așteaptă să treci peste ea; lumea acceptă ideea și te lasă în pace să-ți revii. Nu avea des migrene de-astea, doar de vreo două ori pe an, dar aveau tendința de a apărea regulat în preajma zilei ei de naștere.

Minnie a băgat mâna în sertarul noptierei și a luat o sticluță maro. Era aproape goală, doar trei pastile mai rămăseseră. Erau niște somnifere puternice, care îi fuseseră prescrise după o criză de insomnie, anul trecut. Le păstrase. În general, acum dormea mai bine, dar se simțea mai liniștită știindu-le acolo. Altfel s-ar fi gândit cu teamă la trezirea din jurul orei trei dimineață, cu mintea tulbure, fără să aibă un remediu. A aruncat în gură una dintre pastilele rămase și a înghițit-o fără apă. Era abia unsprezece dimineața, dar, dacă a existat vreodată o zi în care să-și dorească să doarmă, atunci aceea era ziua în care împlinea treizeci de ani.

Seara de revelion, 2015

Hamacul lui Minnie era aproape perfect. Avea exact unghiul potrivit, atârnat între doi palmieri, cu capul un pic mai ridicat decât picioarele. Putea să se relaxeze acolo, uitându-se la mare, în timp ce sorbea din nuca de cocos cu paiul. Părul ei șaten, ondulat, era ud și țeapăn de la partida de înot de dimineață; cu fața ei ușor bronzată și pistruiată de la cele două săptămâni petrecute în soare – era întruchiparea satisfacției. Și totuși, pânza aspră de bumbac avea ceva care îi irita pielea și o împiedica să se bucure cu adevărat de acest ultim moment petrecut în paradis.

— Nu vreau să plec după-amiază, i-a spus ea meditativ Leilei, care stătea în hamacul de alături.

— E singura cursă care ne duce la Delhi la timp ca să prindem zborul spre casă. În plus, biletul a fost ieftin, pentru că, ce să vezi, nu ești singura căreia nu-i convine să zboare în seara de revelion, a spus Leila.

Minnie a scos un suspin obosit.

— Nu putem să rămânem aici, să trăim în hamac și să bem lapte de cocos pentru totdeauna?

— Consiliul din Islington nu cred că mi-ar da voie să lucrez de la distanță. Mă îndoiesc că persoanelor vulnerabile din comunitate de care mă ocup le-ar plăcea să discute cu asistentul lor social pe Skype, de pe plajă. Nu transmite mesajul potrivit.

Minnie a râs, învârtind între degete o șuviță de păr bățos.

— Nu se știe niciodată. Pur și simplu am senzația că e duminică seara și că a doua zi trebuie să mă întorc la școală, tu nu? În șaptezeci și două de ore amândouă vom fi la lucru, tu, cu administratora ta, Elaine Agasanta, și eu cu Pete Perversul și picioarele lui împuțite.

— Acum, serios, a spus Leila, cum ajung oamenii ăștia în funcții de conducere? Văd atâția oameni disperați să lucreze și care nu sunt apreciați, dar trăim într-o lume în care paznici ai porților sunt unii ca administratoarea Elaine Agasanta și Pete Perversul.

— Păi, când vei fi tu la conducere, mă aștept la un spectacol plin cu copii de pripas și vagabonzi – o utopie haotică a dezordinii.

Leila a râs.

— Ăsta va fi manifestul cu care voi concura.

Minnie s-a uitat la mare. Trei localnici, într-o barcă de pescuit albastră, săltau pe valurile turcoaz. Unul a tras de coarda motorului, iar acesta a prins viață cu un huruit ciudat, scoțând un nor de fum negru, și barca a pornit în larg.

Fusese ideea Leilei să vină în India de Crăciun. O convinsese pe Minnie că nimic nu te ajută să treci peste o despărțire urâtă ca o vacanță. Minnie mai părăsise Regatul Unit o singură dată, când fusese la Alicante, într-o excursie cumpărată prin agenție; unicul an în care părinții au considerat că își permit o vacanță în familie. India era o altă lume față de Spania – și în mod sigur comparativ cu iarna friguroasă și cenușie de acasă. Când a coborât din avion, a fost un fel de trezire a simțurilor, ca și cum ar fi văzut lumea pentru prima dată în culori.

Era ceva magic să fii plecat într-o țară străină cu cea mai bună prietenă a ta. Ea și Leila descoperiseră împreună noua lor mâncare preferată (samosa picantă), râseseră atât de tare, încât abia mai puteau respira când erau aruncate dintr-un colț în altul de *tuk-tuk*-urile care goneau și stătuseră alături la plajă, jupuind coaja de pe nucile de cocos și mărturisindu-și visurile stelelor.

Deși fuseseră zece zile de neuitat, totuși era prima oară când erau departe de familiile lor de Crăciun și amândurora li se părea ciudat să nu aibă curcan

sau brad de Crăciun. Aduseseră cu ele câteva simboluri festive familiare. Își puseseră în bagaj șosete miniaturale cu cadouri și le-au desfăcut pe plajă în dimineața de Crăciun, când stăteau cu picioarele goale îngropate în nisip. Și-au pus pălării ieftine pe cap și au mâncat la micul dejun portocale de ciocolată topite Terry's. Leila i-a luat lui Minnie niște cercei frumoși cu smaralde și o bonetă de bucătar pe care erau brodate cuvintele „Plăcintele lui Minnie".

— Pentru când vei avea propria ta afacere cu plăcinte.

Lui Minnie i s-a pus un nod în gât. Deseori visa cu ochii deschiși la propria ei firmă de catering. O singură dată îi spusese Leilei despre asta, când era beată – era uimită că Leila ținuse minte discuția.

Minnie s-a scărpinat pe picior, iritată. Pe toată pielea îi apăruseră bubițe roșii.

— Cred că sunt alergică la crema solară pe care mi-ai împrumutat-o, Leils.

Capul Leilei s-a ițit peste marginea hamacului ei; părul ei verde-aprins o luase razna din cauza umidității și bronzul artificial de pe fața ei ieșise cam prea portocaliu – arăta ca un Oompa-Loompa zărghit.

— Nu mă mai speria așa! a țipat ea, scuturându-și apa de pe caftan.

— S-a întors amicul tău, a spus Leila, ridicând ochii spre cer și arătând în același timp cu degetul în jos, la câinele care stătea lângă ea în nisip.

— Puricosule! a strigat Minnie și a sărit din hamac să-l salute.

Câinele s-a repezit la Minnie și a început să o lingă pe față. Puricosul era un câine vagabond jigărit, gri cu alb, cu coada tăiată și șchiop. Venise după cele două fete toată săptămâna. Lui Minnie îi plăcuse fețișoara lui prietenoasă și îi dăduse câteva bucățele de pește în prima seară petrecută în căsuța de pe plajă. Drept urmare a acestei generozități, câinele le urmase peste tot, ca o mică umbră în formă de câine.

— Nu-l lăsa să te lingă, i-a spus Leila, strâmbându-se.

— Amărâtul, a spus Minnie, scărpinându-l pe cap cu afecțiune. Ca și cum ar ști că plecăm și a venit să-și ia rămas-bun.

— Nu faci altceva decât să-i faci viața mai grea după ce plecăm. Cine o să-i mai dea mâncare de acum? a spus Leila.

— O să se descurce, uită-te la el – cine poate să reziste unei astfel de fețe? Minnie și-a frecat fața de botul câinelui.

— Minnie, eu nu cred că iritația aia e alergie la crema solară, eu cred că sunt mușcături de purice, a spus Leila, ridicând mâinile dezgustată.

— Crezi tu?

— Păi, dacă insiști să ai o idilă de vacanță cu Puricosul.

— E doar un nume caraghios – doar nu crezi că are purici, nu? a întrebat Minnie alarmată.

— Ba da. Cred că amândoi aveți. Bagajele nu vor sta lângă tine în avion.

La aeroport, Minnie a început să transpire de cum s-au dat jos din taxi. Își verifica permanent pașaportul, portofelul și bagajul, convinsă fiind că unul dintre ele, sau toate, îi va fi furat din moment în moment.

— Calmează-te, domnișoară Paranoia. Nu faci decât să atragi atenția asupra locului în care ții portofelul, dacă îl verifici așa tot timpul, a spus Leila.

Aerul din terminalul aeroportului era răcoros, față de umiditatea de afară. În sala mare a aeroportului modern erau cozi peste tot: cozi la verificarea bagajelor, cozi la înfășurarea bagajelor în folie de plastic și cozi care mergeau șerpuit prin clădire și care duceau – aparent – către nicăieri.

— Oo, uite un Cafechino! Vrei o cafea sau o superbă samosa picantă? a întrebat-o Leila, arătând cu capul spre o cafenea din apropierea intrării.

— Nu mănânc nimic până nu ajung acasă, nu vreau să ispitesc soarta, a spus Minnie clătinând din cap și și-a strâns buzele.

La controlul bagajelor, Minnie încă mai transpira și se scărpina cu furie pe brațe.

Leila i-a întins un șervețel.

— Nu mai face fața asta vinovată, altfel or să te ducă să te caute și în fund, i-a șuierat ea.

Când bagajul lui Minnie a trecut prin scanner, bărbatul care stătea în spatele monitorului s-a uitat la ea cu suspiciune. Avea o mustață îngrijită, maro, și părul negru era pieptănat cu cărare perfect dreaptă într-o parte. Uniforma lui albastră era curată și apretată; se uita când la Minnie, când

la monitorul din fața lui. I-a făcut semn unui coleg, a arătat spre monitor și apoi spre Minnie.

— Domnișoară, acesta e bagajul dumneavoastră? a întrebat-o bărbatul mai înalt și mai slab, care avea niște ochelari demodați și o uniformă mai boțită.

I-a făcut semn lui Minnie să treacă de partea cealaltă a bandei rulante.

— Da, a spus Minnie, dând resemnată din cap.

Normal că cineva ascunsese droguri în geanta ei și acum avea să putrezească într-o închisoare din India pentru următorii douăzeci de ani. Era totul atât de previzibil.

— Veniți, vă rog, domnișoară, i-a spus bărbatul mai înalt, făcându-i semn cu mâna.

L-a urmat până într-o cameră mică, în timp ce în spatele lor venea un bărbat scund cu valiza ei neagră. Minnie s-a uitat în jur, după Leila, care a clătinat din cap și și-a aruncat brațele în sus, ridicând din umeri.

— Pot să vă percheziționez bagajul? a întrebat politicos bărbatul scund.

— Sigur, a spus Minnie, ești invitatul meu.

Cel înalt a spus ceva în *konkani*[1]. Cel scund a așezat frumos în teanc hainele lui Minnie, pe bancă, după care a scos o cutie lunguiață. Era cadoul de ziua ei de la Leila, împachetat frumos pentru mâine. Leila i-l aruncase în geantă în ultima clipă, fiindcă bagajul ei era prea plin de pantaloni pescărești în culori pastel, bluze croșetate și toate bibelourile de lemn parfumat pe care le cumpărase de la vânzătorii de pe plajă.

— Ce e aici? a întrebat cel scund, întinzând cutia spre ea.

Cel înalt s-a încruntat și a luat o mapă. A început să răsfoiască niște pagini.

— Nu știu. E un cadou pentru ziua mea.

Minnie a simțit că i se strânge stomacul. Oare Leila i-a cumpărat droguri? Normal că nu.

Cei doi au schimbat o privire. Cel înalt a spus ceva în *konkani* și a bătut în mapă.

[1] Limbă indo-ariană vorbită mai ales în Peninsula Goa (n. red.).

— Pot s-o deschid? a întrebat cel scund.

— Sigur, a spus Minnie, clătinând din cap.

Poate era o bilă de sare de baie care a declanșat senzorii fiindcă arată ca o bombă?

Cel scund a început să desfacă cu grijă pachetul, scoțând la iveală o cutie de plastic, lungă și mov, pe care scria *Rampant Rabbit* cu litere țipătoare. O baghetă mare și roz, reprezentând un falus, se vedea prin capacul de plastic. Minnie s-a făcut roșie ca focul; afurisita de Leila – asta era penibil.

— Ce e asta? a întrebat-o cel scund, cu capul înclinat.

— A, ăăă, e o glumă, e un cadou de la prietena mea.

Amândoi s-au uitat la ea cu fața lipsită de expresie. Minnie și-a încleștat palmele, ca să nu se mai scarpine. Cel înalt a arătat spre biletelul lipit de cutie. Cel scund a început să citească: „Hei, iubita, să ai o aniversare orgasmică și un an nou *penisit*, da?" A silabisit cuvântul „orgasmică", de parc-ar fi vrut să-l scoată în evidență.

— Ce înseamnă *penis it*? a întrebat cel înalt.

— O, e greu de explicat, a spus Minnie, acoperindu-și obrajii cu palmele umede și fierbinți.

Începea să-și dorească să fi fost droguri în geantă. O, doamne, de ce n-au putut să fie niște droguri drăgălașe, simple și mai puțin jenante?

— Este un obiect depravat, a spus cel scund pe un ton grav. Vinzi asta în țara ta?

— A, nu, nu, nu îl vând. De ce aș vrea să-l vând?

— Nu e OK să vinzi obiecte obscene în India, a spus cel înalt, clătinând din cap și bătând în mapă.

— Serios? a spus Minnie sincer uimită. Nu știam asta și, cum am spus, e un cadou. Nici nu știam ce e acolo.

— Va trebui să așteptați aici. Completează acest formular, a spus cel înalt, dând din cap cu gravitate și întinzându-i clipboardul plin de hârtii.

— Dar avionul meu, o să pierd avionul! a strigat Minnie.

Cei doi au început să discute, în timp ce Minnie se scărpina furioasă pe braţe. Până la urmă s-au întors spre ea şi mâinile ei au îngheţat la jumătatea mişcării.

— Dacă plăteşti o amendă în locul formularului, poţi să te urci în avion.

Minnie a răscolit după portmoneu. A scos de acolo ultimele cincizeci de rupii.

— Cât e amenda?

Bărbaţii s-au uitat cu milă la pumnul jalnic de bani.

— Scump, a spus cel scund, ai mai mult?

Minnie a clătinat din cap cu mâhnire. Cel scund i-a întins mapa şi a bătut cu degetul în formular.

— Nu e ziua ta norocoasă, domnişoară.

Fetele şi-au petrecut noaptea pe podeaua aeroportului. Minnie era pe sfert furioasă pe Leila, fiindcă îi dăduse o jucărie sexuală ilegală, şi trei sferturi recunoscătoare că o aşteptase şi că nu plecase singură la Delhi. Leila a râs aşa de tare când a aflat motivul pentru care a fost reţinută, încât s-a udat puţin şi a trebuit să se ducă să se schimbe cu ultima pereche de pantaloni curaţi. Minnie i-a spus că la ea o să mai dureze ceva până când o să vadă partea amuzantă a situaţiei.

S-au chinuit să se facă comode pe podeaua aeroportului, rezemate de rucsacuri, sub luminile pistei unui aeroport care nu doarme. La trei dimineaţă, Leila a împins-o pe Minnie cu piciorul.

— Hei, Min, eşti trează?

— Da, a oftat Minnie.

— Nu te-am întrebat aseară – unde vrei să fii anul viitor pe vremea asta?

Era ritualul Leilei de Anul Nou. Îi plăcea să se întrebe, şi să-i întrebe pe cei care erau cu ea, unde ar vrea să fie anul viitor pe vremea asta.

— Să nu fiu într-un aeroport, plină de muşcături de purice? a spus Minnie.

— Vorbesc serios. Unde ai vrea să fii? Ce ai vrea să realizezi până la vârsta de douăzeci şi şapte de ani?

Minnie a oftat și i-a făcut pe plac prietenei ei.

— Presupun că aș vrea să nu mai fiu tristă că mi-a dat papucii Tarek.

— Ah, Minnie, nu-ți strica „anul viitor pe vremea asta" cu un Tarek bun de nimic. Ce altceva?

— Presupun că aș vrea să am o slujbă care să-mi placă măcar un pic. Mi-ar plăcea să-mi permit să cumpăr din când în când din gama Tesco Finest, nu doar produse la preț mediu – tu mă știi, sunt fata cu ambiții uriașe, a oftat Minnie.

— Minnie, mi-a venit cea mai bună idee, a spus Leila, târându-se pe fund până când a ajuns lângă ea. Noi două ar trebui să intrăm într-o afacere.

— Să facem ce? Să introducem ilegal jucării sexuale în India?

— Nu, ar trebui să pornim o afacere în care să facem plăcinte pentru nevoiași: tu vii cu plăcintele și eu vin cu nevoiașii.

Minnie s-a uitat la prietena ei să vadă dacă vorbește serios.

— Plăcintele tale sunt al naibii de bune, în mintea mea ești Regina Plăcintelor, nu-ți trebuie decât o persoană cu care să te asociezi și să-ți dea încredere!

— Regina Plăcintelor sună a cineva foarte gras, a spus Minnie, dar a simțit că inima începe să-i bată mai tare.

— Tu le faci și eu îmi folosesc relațiile pe care le am în asociațiile comunitare ca ele să ajungă la cei nevoiași – cum e Meals on Wheels, sau ceva de genul. Sunt convinsă că o să găsesc fonduri, există o nouă inițiativă de a susține micile organizații de caritate. Ah, ah – Leila își mișca pumnii în sus și în jos, luată de val –, și putem să-i angajăm pe toți cei care au nevoie să le recunoască meritele cineva – utopia mea plină de speranță!

— Vrei să servim mâncare în rulotă? a întrebat Minnie, uitându-se la prietena ei de parcă i-ar fi propus să vândă lenjerie intimă cu bursuci la un târg de vechituri.

— Gândește-te, nu e o idee atât de nebunească. Cred că ți-ai pierdut pasiunea pentru gătit făcând prea mult timp servicii de catering pentru cei bogați și nerecunoscători. Imaginează-ți că faci mâncarea care îți place ție pentru niște oameni care chiar o apreciază. Și cât de frumos ar fi să

lucrăm împreună zilnic? Facem un singur fel de mâncare foarte bine și îl ducem celor care nu își permit să meargă la magazine sau celor care au casa lor, dar nu mai pot găti. „Plăcinte ramburs" sau „Plăcinta din Cer", eventual „Salut, Plăcintă Bună".

Minnie a făcut o pauză.

— OK.

— OK? a întrebat-o Leila.

Părea surprinsă că Minnie e de acord.

— Da, hai s-o facem, dar nu alegem niciunul dintre numele astea, a spus Minnie. Deja m-am gândit la numele perfect.

2 ianuarie 2020

Bucătăria No Hard Fillings era pe o stradă lăturalnică obișnuită din Dalston, în estul Londrei. Era în acea parte de oraș care încă nu se îmburghezise, prinsă ca într-un sandvici între un salon de pompe funebre și un magazin vechi și părăginit de discuri muzicale. În față era o firmă pe care scria „Tandoori Palace", cuvinte tăiate cu o dungă de vopsea verde. În clădire fusese un restaurant indian, iar Minnie și Leila nu avuseseră până atunci suficienți bani ca să modifice firma cum trebuie. Fetelor li se păruse că e cumva un semn faptul că au venit din India cu planul și au dat peste un restaurant indian falimentar care le oferea șansa preluării contractului de închiriere.

— Sper că voi, fetelor, veți avea mai mult noroc în locul acesta decât am avut noi, le spusese posomorâtă doamna Mohan, când le ajuta să elibereze sertarele și dulapurile. Mai bine că veniți voi, decât să apară alt KFC sau Piri-Piri Chicken.

Patru ani mai târziu, încă mai exista o fotografie cu familia Mohan prinsă de ușa frigiderului de oțel. Fetele o găsiseră după ce se mutaseră și nu le-a lăsat inima să dea jos ultimul vestigiu al muncii grele depuse de familie.

În drum spre serviciu, Minnie a cumpărat cafea proaspătă pentru toată echipa. Nu prea își permitea, dar s-a gândit că toată lumea are nevoie de un impuls. Se trezise la ora două dimineață, amețită și confuză, după care celebrase finalul zilei ei de naștere cu o omletă spaniolă imensă, făcută dintr-o colecție de ingrediente dubioase pe care le găsise în frigider. Își petrecuse

primele ore ale dimineții ascultând muzică și făcând curățenie, în timp ce Lucky o urmărea suspicios din culcușul lui cald de pe frigider.

Acum era 2 ianuarie – ziua ei preferată din an; cea mai îndepărtată zi de aniversarea ei. Așa că, în ciuda tuturor celor întâmplate cu o zi în urmă, nu-și putea stăpâni mersul vioi. Greg încercase deja să o sune în dimineața aceea. Nu i-a răspuns; era în autobuz și nu voia ca o ceartă să-i strice buna dispoziție. Greg putea fi destul de necomunicativ, când îi convenea. Dacă era prins cu vreun articol, putea să nu mai audă de el și câteva zile. Poate că i-ar face bine să vadă cum e ca ea să fie mai puțin disponibilă.

— Am adus cafea, a strigat ea când a intrat pe ușă și s-a auzit clopoțelul demodat de deasupra ei sunând.

— Ah, tu, frumoaso, a spus Alan, luând o cafea din mâna ei.

— Alan, îți mulțumesc pentru servirea din seara de revelion, ne-am simțit amândouă foarte bine.

— Cu infinită plăcere, a spus Alan, făcând o plecăciune.

Alan era livratorul lor. Era un bărbat înalt și slab, de vreo cincizeci de ani, cu niște buze care zvâcneau tot timpul. Avea tenul pământiu și niște ochi mari, de felină, cu pleoape mari și grele. Pe Minnie o făcea să se gândească la un poet din secolul al XVIII-lea, cu sufletul chinuit. Alan fusese comandant de navă, dar un accident cu o ancoră îl transformase într-un „marinar de uscat", cum se autointitula el. Nimeni nu știa ce se întâmplase atunci sau ce răni suferise, mai precis – nu îi plăcea să vorbească despre asta.

— Ai luat și fără lactoză? a întrebat-o Fleur, întorcând brusc capul spre ea.

— Nu, scuze, doar cappuccino cu lapte de vacă, s-a strâmbat Minnie.

Fleur a oftat, dat tot a întins mâna să ia o cafea. Fleur se ocupa de comenzile telefonice. Avea douăzeci și doi de ani și era victima modelor alimentare. Azi era 2 Veganuarie. Fleur avea un gât lung și elegant și părul blond-deschis. Avea aerul unei lebede frumoase, elegante și simțeai că ar putea, la o adică, să te și sâsâie dacă te apropii prea tare.

Fleur venise să lucreze la ele acum doi ani. Pe atunci nu erau decât ele două, Leila și Minnie, iar când au început să se aglomereze, au avut nevoie de cineva care să preia comenzile. Fleur venise la interviu cu o propunere.

Le explicase că se apucase de cursuri de programare, dar că nu putea fa asta acasă, pentru că mama ei era convinsă că internetul provoacă astm – nu permitea existența unui router Wi-Fi în casa ei. Le spusese că va lucra patru zile pe săptămână pentru ele, dar că nu trebuie s-o plătească decât pentru trei, atâta timp cât îi dau voie să urmeze cursurile de programare.

I-au oferit slujba, pentru că părea o afacere bună. Privind în urmă, Minnie se întreba dacă fusese ceva adevărat din ce le spusese cu mama ei sau cu cursul de programare. Fleur nu pomenea niciodată de părinții ei, nu părea să meargă vreodată acasă și doi ani mai târziu se părea că încă mai urmează cursul de programare de șase luni. Leila avea o teorie, că Fleur e, de fapt, cea mai luxoasă vagaboandă din Londra și că nu vrea decât un loc cald unde să stea pe Facebook.

— Leila a venit? a întrebat Minnie.

— Nu, a spus Fleur, ridicând capacul de la cappuccino și uitându-se în el de parcă ar fi sperat să descopere că e cu lapte de soia, până la urmă. A, și a fost un de-zasss-tru.

— Cum?

Minnie s-a răsucit să se uite la ea.

— Ce dezastru?

— Beverly a ars plăcintele.

Fleur a ridicat încet din umeri, ca o lebădă.

— Nu se poate!

Minnie a trecut repede pe lângă biroul de la recepție, intrând în bucătăria din spate. Beverly stătea cu fața roșie, în tunica ei albă de patiser, aplecată peste un blat plin de plăcinte. Stăteau aliniate într-un spectru de culoare care varia de la ușor pârlite până la complet incinerate. Șocată, Minnie a cuprins dezastrul cu privirea, în timp ce așeza suportul de cafele pe masa de lucru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea încet.

— Cred că astea pot fi salvate, a spus Beverly, arătând spre partea stângă a blatului.

Beverly avea cincizeci și nouă de ani, dar părea mai bătrână, cu tenul ei roșcovan și cu obrajii moi și căzuți.

— Cum... cum de ai ars așa de multe? a întrebat-o Minnie, clătinând uimită din cap.

Cel puțin treizeci din cele patruzeci de plăcinte erau mult prea arse ca să poată fi vândute.

— Am venit mai devreme, să o iau un picuț înainte, a spus Beverly, cu ochii mari de remușcare.

Părul ei negru, sârmos, scăpa în smocuri de sub plasa de păr, dându-i un aer de profesoară nebună.

— Eu și cuptorul nu ne-am înțeles.

— Astea sunt plăcintele cu care Leila a pierdut toată seara de revelion? a întrebat Minnie și și-a tras scaunul înalt de bar lângă dulapul mare de oțel. A atins una dintre crustele arse și aluatul negru s-a fărâmițat la atingerea ei.

— Ce s-a întâmplat cu cronometrul pe care ți l-am cumpărat? Plăcintelor le trebuie fix patruzeci și două de minute.

— Eu și cronometrul nu ne-am înțeles, a oftat Beverly, dându-și din ochi o parte din părul neascultător.

Minnie și-a pus capul în palme. Nu așa trebuia să fie ziua de 2 ianuarie.

— Îmi pare rău, Minnie, a spus Beverly cu fața întristată. Nu știu ce se întâmplă cu mine în ultima vreme. Acum stau aici și lucrez, iar în clipa următoare mintea mea e în altă parte și au trecut douăzeci de minute de parcă ar fi fost secunde.

— Are o criză existențială, a spus Alan, sărind agitat de pe un picior pe altul. Ce sunt toate astea? Ce caut eu aici? Este patiseria rostul vieții? O, vai, bucătăria a luat foc.

Beverly l-a plesnit pe Alan cu un prosop.

— Te-a sunat cineva, Minnie, a spus Fleur, întinzându-și gâtul lung după colț, de la biroul de recepție. Ceva cu o livrare.

— S-a schimbat ceva în comenzile de azi? a întrebat Minnie.

— Nu-mi amintesc exact detaliile.

— Fleur, am mai discutat despre asta, trebuie să-ți notezi mesajele – altfel n-are niciun rost să stai aici.

Fleur și-a dat ochii peste cap și a început să se uite iar pe telefon și să bea din inadecvatul cappuccino cu lapte de origine bovină.

— O iau de la capăt, a spus Beverly, trăgându-și nasul. Poți să reții costul ingredientelor din banii mei. Îmi pare așa de rău, Minnie.

Minnie s-a uitat la ceas. Trebuiau să coacă, să împacheteze și să livreze patruzeci și cinci de plăcinte în toată Londra până după-amiază. Erau la limită.

— Nu, nu fi prostuță, Bev. Hai, n-are rost să plângi acum, a spus Minnie, bătând-o ușurel pe spate pe Beverly, care avea un aer disperat. Hai să ne apucăm de treabă.

Minnie și-a suflecat mânecile, și-a pus șorțul și plasa de păr și s-a apucat de treabă. Îi plăcea să gătească; atunci era cea mai calmă. Oamenii vorbeau despre „starea de flux" și, pentru ea, coacerea plăcintei era genul perfect de stare de flux. Avea nevoie de atâta concentrare, cât să fie atentă, dar creierul ei lua o pauză de la zarva grijilor și a neliniștilor care se luptau pentru atenția ei. Era limpede că Beverly nu își găsea în acel moment starea de flux în bucătărie. Minnie se întreba dacă n-ar trebui să o încurajeze să vadă un medic pentru aceste momente când era distrasă. Situația asta începuse cu câteva săptămâni în urmă și toată lumea observase. Nu era atât faptul că Beverly devenise uitucă, ci faptul că mintea ei se detașează și atenția ei nu mai e în cameră.

Leila a venit exact când Minnie și Beverly transferau ingredientele pe blatul de oțel, într-o bilă uriașă.

— Ce se întâmplă? De ce faceți aluat? a întrebat ea, uitându-se repede la Alan, Beverly și Minnie.

— Beverly a ars plăcintele, a spus Alan, sărind într-un picior.

— Ce naiba, Beverly! a spus Leila și a lovit blatul cu palma.

Alan a tresărit alarmat. Beverly a scos un hohot de plâns tremurat și a închis ochii.

— Hei, hei, e OK, are o zi proastă, a spus Minnie, frecând-o pe Beverly pe spate cu mâna plină de făină. Facem altele, e în regulă, a spus ea, fixând-o pe Leila cu ochii mari.

— Nu e în regulă, a oftat Leila. Mi-am petrecut toată seara de revelion pregătind plăcintele alea. Și tu, a continuat Leila împungând-o cu degetul pe Minnie, ce s-a întâmplat ieri cu tine? Am sunat o veșnicie la ușa ta, domnișorică migrenă-pe-naiba.

— Nu-mi place de Leila când e furioasă, a spus Alan, încovoindu-și umerii și strâmbându-se ca un copil.

— Rainbow Bright e plin de tupeu azi, a spus Fleur, apărând în ușa bucătăriei.

— Ce s-a întâmplat ieri? a întrebat Alan.

— Apropo, la mulți ani, Minnie, a spus Beverly, trăgându-și nasul. Ai reușit să faci ceva frumos?

— N-a făcut nimic frumos, a spus Leila, sprijinindu-se cu ambele mâini de dulap. S-a ascuns în apartamentul ei, pretinzând că are o migrenă, și i-a dat țeapă celei mai bune prietene.

— Nu m-am prefăcut, chiar am avut o migrenă, a spus Minnie, lovind cu pumnul aluatul cu un bufnet plăcut.

— Uuu, ce-mi place când se ceartă mămicile mele de la serviciu! a cântat Fleur din ușă, ridicând mâinile în aer ca o majoretă.

— Nu e foarte matur, nu-i așa, Minnie? a spus Leila, ignorând-o. Frica asta de ziua de 1 ianuarie devine ridicolă.

— Nu e ridicolă și chiar am avut o migrenă, OK? a spus Minnie, apucând grămada de aluat și izbind-o de blat.

N-a mai vorbit nimeni. Bubuitul aluatului pe blatul de oțel a răsunat în toată camera.

— Pauză! Pun niște muzică, a spus Fleur și s-a întors în sala de recepție fluturându-și părul alb.

Leila a scos un șorț și a privit îndurerată spre șirul de plăcinte arse, pe care Beverly le mutase pe dulapurile din capătul celălalt al bucătăriei.

— Presupun că nu putem salva nici umplutura, a oftat ea. Hai, Bev, ajută-mă să le scurtăm suferința.

Zece minute mai târziu, cu plăcintele stricate la coșul de gunoi și cu mirosul de aluat ars încă rămas în aer, toată lumea era într-o dispoziție mai relaxată. Puseseră la punct o linie bună de producție, Alan și Minnie puneau plăcintele în alte tăvi, iar Beverly și Leila le decapitau pe cele pârlite și aruncau arsurile. Fleur întocmise o selecție de melodii optimiste din anii nouăzeci,și acum toți, în afară de Alan, cântau *Lady Marmalade* în timp ce lucrau. Dacă Fleur era bună la ceva, acel ceva era găsirea melodiei potrivite pentru ameliorarea dispoziției generale.

— Deci Hoțul de Nume te-a contactat până acum? a întrebat Leila, când s-au întâlnit la chiuvetă.

Leila se mai înmuiase, dar Minnie știa că încă nu a iertat-o că i-a dat țeapă.

— Cine e Hoțul de Nume? a întrebat Bev.

— În seara de revelion, Minnie s-a întâlnit cu tipul ăsta care s-a născut în același spital cu ea, fix în același timp, i-a explicat Leila. Nu e bizar?

— Mă rog, cu un minut înaintea mea, dacă e să fim preciși, a spus Minnie.

— Mama lui Minnie voia s-o boteze Quinn, dar mama individului ăsta i-a furat ideea, așa că ea a ajuns să fie Minnie, a spus Leila.

— Quinn Cooper, a pronunțat Fleur cuvintele cu glas tare, un nume mișto; Minnie Cooper e groaznic. Fără supărare.

Minnie nu mai avea ce ingrediente să amestece în aluat, așa că a început să îl întindă cu sucitorul, înverșunată. Fleur a oprit muzica și și-a pus în păr ultima agrafă. Cât lucraseră ceilalți, Fleur își construise o coafură sofisticată, cu codițe de o parte și de alta a capului. Semăna cu un personaj din *Urzeala tronurilor.*

— E foarte romantic, a spus Leila. Minnie și rivalul ei de nume, reuniți după treizeci de ani – iubiți gemeni despărțiți la naștere, destinați să se regăsească, în ciuda tuturor obstacolelor.

Și-a dus mâna la piept, pentru un efect dramatic. Toată lumea a râs, cu excepția lui Minnie.

— Ce naiba înseamnă iubiți gemeni? Nu există așa ceva, a spus ea, clătinând din cap.

În spatele încruntării ei era încântată; faptul că Leila face glume cu ea însemna că a iertat-o.

— Ar putea foarte bine să existe, cum ar fi două persoane din zodia Gemenilor care ajung să fie împreună, a spus Fleur. I-ai dat numărul de telefon?

Întâlnirile erau subiectul preferat de discuție pentru Fleur. Cunoștea perfect toate site-urile matrimoniale care existau. Spunea că vrea să învețe să lucreze pe calculator ca să-și facă site-ul ei personal, bazat pe horoscop.

— I-am spus că poate să mă găsească pe net, dacă vrea, a spus Minnie cu un aer căutat de ambivalență. Sunt convinsă că nu o va face, de ce s-o facă, are prietenă...

Pe urmă, după o pauză, a adăugat:

— Și eu am prieten. Ce faci cu telefonul meu?

Minnie a ridicat capul și a văzut-o pe Leila umblându-i în telefon.

— Ți-ai schimbat poza de profil, a spus Leila, zâmbindu-i șmecher. De ce ai face asta? Tu nu intri niciodată pe Facebook.

— Ei, an nou, fotografie nouă. Am dreptul să-mi schimb poza, dacă vreau.

Minnie a roșit și s-a întors cu spatele spre ceilalți, ascunzându-și fața în frigider sub pretextul că se uită după ceva.

— Asta nu e poză nouă, e de acum patru ani. Și-a schimbat poza cu una din India, în care e bronzată și sexy, a spus Leila, arătându-i fotografia lui Fleur.

— Dă-mi telefonul, a spus Minnie, întorcându-se și traversând bucătăria cu pași mari și mâna întinsă.

— Chiar arăți bine în poza asta, a spus Fleur, dând din cap aprobator. Dacă vrei să-ți fac profil pe un site matrimonial, pe asta ar trebui s-o pui. Arăți tânără, slabă și puțin prostuță – băieților le place asta.

— Mersi, Fleur, dar sunt foarte fericită cu Greg, a spus Minnie îmbufnată.

A luat telefonul și intenționat nu a verificat mesajele, l-a plasat ferm în buzunarul șorțului. Apoi s-a întors și și-a făcut de lucru, aliniind tăvile. Ceilalți stăteau și se uitau la ea.

— Haideți, fraților, nu mai frecați menta, suntem presați rău de timp aici, dacă n-ați observat. Sunt patruzeci de bucăți de făcut, de copt și de livrat azi și, dacă nu le facem, nu suntem plătiți, iar dacă nu suntem plătiți, niciunul dintre noi nu va avea mâine serviciu. OK, deci putem să...

Toată lumea tăcea. Beverly a scăpat o tavă și aceasta a căzut zăngănind pe podea, săltând pe gresia dură, crem. Telefonul lui Minnie a bipăit tare în buzunar. I-a surprins privirea Leilei, după care s-a întors cu spatele la ceilalți să se uite în telefon. Avea o notificare pe Messenger de la Quinn Hamilton. A deschis-o.

„Minnie, sper că tu ești – fata de 1 ianuarie. Poți să mă suni? Așa vrea să discut ceva cu tine. Quinn." Pe urmă trimisese un link cu numărul lui de telefon.

Minnie a simțit că i se încing obrajii; o găsise. Se simțea ușurată, de parcă nerăbdarea de a vedea dacă o va căuta sau nu luase sfârșit.

— De la cine e mesajul? a întrebat-o Leila, ațintindu-și privirile asupra ei ca două proiectile care detectează căldura, pregătite special pentru identificarea unei străluciri dubioase de jenă.

— Nimeni, a spus Minnie și a pus din nou telefonul în buzunar. Hai să băgăm tranșa asta la cuptor.

Și-a plesnit palmele, creând un nor de făină în aer și oprind interogatoriul Leilei. Aceasta a pus prima tavă cu plăcintă la cuptor, Beverly s-a chinuit să pornească cronometrul, iar Alan s-a dus să aducă mașina în față, ca s-o pregătească pentru livrările din ziua aceea. Fleur stătea pe telefon și își făcea fotografii cu noua ei coafură, folosind diverse filtre.

— Hei, Minnie, am uitat să-ți spun, vreau să-mi iau liber marți, a spus ea, continuând să-și facă poze. Vărul meu colaborează cu Tarantino și a venit la Londra să caute povești cu fantome pe la metrou, pentru un film. Asta a fost tema disertației mele, așa că i-am zis că o să-l ajut, să-i arăt cele mai înfricoșătoare locații. Mega-plictiseală, știu.

Fleur şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, a mormăit Minnie.

Nu avea timp să investigheze fanteziile pe care le avea azi Fleur. Avea obiceiul de a spune cele mai ridicole poveşti când voia o zi liberă. Niciodată nu era un simplu „am programare la dentist".

Câteva minute mai târziu, Alan a intrat din nou în bucătărie, îşi frângea mâinile şi buzele îi zvâcneau cu furie.

— Avem altă problemă, a spus el, deschizând şi închizând gura ca peştişorul de aur.

— Ce mai e acum? a strigat Leila.

— Dubiţa are roţile blocate, a spus Alan, trecând de pe un picior pe altul.

— Glumeşti? a spus Minnie sfârşită. Unde ai parcat-o?

— Pe dubla galbenă, a spus el încruntat, dar dubla galbenă nu se pune când e sărbătoare legală, e liber la parcare.

— A – se pune. Şi B – azi nu e sărbătoare legală, a spus Minnie şi a închis ochii disperată.

— A, a făcut Alan şi gura lui s-a întins încet într-o grimasă lungă.

Cum se puteau întâmpla toate astea pe 2 ianuarie? Poate că ghinionul ştia că a încercat să-l păcălească dormind toată ziua de ieri? Poate că ghinionul a primit plata în avans? Minnie s-a gândit un minut. Era o singură persoană a cărei maşină o putea împrumuta într-un timp atât de scurt. A ieşit în stradă, ca să aibă puţină intimitate, şi a sunat.

— Greg? a spus ea când el a răspuns.

— În sfârşit.

Vocea lui era liniştită la telefon.

— Ce face migrena aia care e aşa de rea, că nu poţi să răspunzi la telefon?

— Mult mai bine, mulţumesc.

A făcut o pauză.

— Cum a fost petrecerea aia pe care am ratat-o pentru că am rămas blocată în toaletă şi n-a venit nimeni să mă caute?

— De unde era să știu că tu ești blocată undeva? Un chelner mi-a zis că te-a văzut plecând. Am ieșit pe stradă și te-am căutat cel puțin o jumătate de oră; mi-a stricat toată noaptea.

— De ce aș fi plecat fără să-ți spun?

— Un soi de paranoia legată de ghinioane, nu știu de ce faci nici jumătate din ce faci tu, Minnie.

Greg a făcut o pauză.

— Vreau să spun, dacă ți-ai încărca măcar telefonul...

— În fine, n-am plecat, am stat închisă la budă toată noaptea.

Minnie a inspirat adânc, temperându-și iritarea și reamintindu-și că îl sunase pe Greg ca să-i ceară o favoare.

— Uite, îmi pare rău că seara trecută a fost așa un dezastru. Ești acasă? Trăiesc un coșmar la serviciu. Pot să împrumut mașina ta, te rog?

— Nu, Minnie, nu poți s-o împrumuți...

Greg părea enervat. Telefonul a făcut un zgomot ca de șuruburi băgate la blender, după care a murit. Îi închisese sau se pierduse legătura, pur și simplu. Minnie a tastat iar, încercând să-l sune. Greg avea o chestie cu oamenii care îi închid telefonul. Poate că încercase s-o caute – indiferent care era adevărul, acum trebuia să treacă peste mândrie și să-l împace, de dragul livrărilor. Ecranul telefonului ei părea că resetează nu-știu-ce eroare. Minnie a început să transpire când a început iar să tasteze, disperată, și telefonul a început, în sfârșit, să sune.

— Alo? a spus el.

— Ascultă, îmi pare rău că ești supărat pentru seara trecută, a spus ea dintr-o suflare, dar nu am vrut eu să rămân blocată în toaletă, nu? Am încercat să te sun imediat ce am putut, dar ieri chiar am avut o migrenă. Acum am patruzeci de plăcinte de livrat în toată Londra și Alan a reușit să blocheze roțile mașinii, iar dacă nu livrăm azi, o să avem probleme serioase și tu ești singura persoană cu mașină pe care o cunosc, așa că te rog, te rog, pot s-o împrumut și clarificăm lucrurile mai târziu?

A făcut o pauză, cântărind terenul pe care îl va avea de recuperat.

— Poate chiar mă îmbrac iar în asistentă de stomatolog, știu cât de mult ți-a plăcut. Aș putea să cumpăr niște periuțe de dinți și niște cartonașe pentru programări, în drum spre casă.

Minnie a închis ochii, încercând să-l convingă cu puterea voinței să se înduplece.

— Minnie? a spus el, dar nu mai semăna cu vocea lui.

S-a uitat în jos, la ecran. În locul numelui apelantului era trecut un număr oarecare, pe care nu îl cunoștea.

— Greg? a întrebat ea.

— Nu. Sunt Quinn. Quinn Hamilton.

Minnie a înlemnit, nu știa dacă să închidă telefonul sau să-l arunce cât colo, ca pe un cărbune încins care îi arde mâna. Cum oare reușise să îl sune pe Quinn Hamilton?

— O, doamne, îmi cer scuze, a spus ea, strângând telefonul la ureche și închizând ochii. Nu știu cum am reușit să te sun pe tine, încercam să sun pe altcineva.

Probabil că apăsase cumva pe mesajul de pe Facebook, când s-a întrerupt convorbirea.

— Sigur, a spus Quinn.

Părea amuzat.

— Vasăzică, ai primit mesajul meu?

— Î-hî.

Minnie ținea și acum ochii închiși. Cam asta a fost cu planul ei de a se ține tare și de a-l lăsa câteva zile înainte să-i răspundă.

— Și ai nevoie de o mașină? a întrebat Quinn.

— Nu, a spus Minnie, clătinând din cap. În fine, da. Scuză-mă, sincer nu știu cum am ajuns să te sun, telefonul meu trebuie că gândește singur.

— Am eu o mașină pe care pot să ți-o împrumut, a spus Quinn.

— Nu, sincer, nu îmi trebuie mașina ta, pot să împrumut mașina prietenului meu...

A făcut o pauză.

— Dar mulțumesc, oricum, ești foarte drăguț că te oferi.

— Păi, dacă împrumuți mașina lui Greg, va trebui să te duci să cumperi periuțe de dinți și asta pare să fie – vocea lui profundă s-a întrerupt puțin – un mare efort.

Minnie și-a flexat degetele celeilalte mâini, simțind cum i se crispează toți mușchii.

— Serios, Minnie, aș fi bucuros să te ajut. Spune-mi unde ești și vin să-ți las mașina. Ia-o ca pe o compensație, pentru că ți-am furat numele.

Minnie s-a întors în bucătărie cu un aer amețit.

— Vine Greg să aducă mașina? a întrebat-o Leila, asamblând cutiile de carton pentru plăcintă.

— Nu, a spus Minnie uitându-se în gol, încă șocată. Vine Quinn Hamilton cu mașina lui.

Seara de revelion, 2015

Quinn rezervase o cină intimă pe plajă. A stat pe gânduri dacă să aleagă pachetul „Idilă la apus" sau „Pachetul aniversar". Printre opțiunile suplimentare se numărau un violonist care cântă serenade, chelnerul tău personal sau închirierea pavilionului de pe malul mării, dar și „divertisment pe țărm", orice o fi însemnat asta. De când a devenit luarea mesei o treabă așa de complicată? Optase pentru pachetul de bază, „Idilă la apus", fără nimic în plus – era bine să fie mai simplu.

Toată după-amiaza, angajații hotelului se foiseră pe plajă, în fața vilei lor, pregătind totul. Jaya își petrecuse ziua la spa și, când s-a întors, Quinn a tras obloanele de la ferestre, cât timp ea s-a schimbat, astfel încât cina lor să fie o surpriză. Când a condus-o pe Jaya afară, a văzut câte eforturi făcuseră angajații. O cărare din felinare de hârtie marca drumul pe plajă, spre o masă acoperită cu față de masă albă. În jurul mesei erau torțe care delimitau o insulă pe nisip și între torțele aprinse erau atârnate ghirlande opulente de flori albe.

Jaya și-a înăbușit un strigăt de uimire.

— Vai, Quinn, ce romantic!

— Hotelul a organizat asta, a spus el, nevrând să pară prea implicat în acest spectacol ostentativ.

Au ieșit pe ușa de plasă, pășind pe nisip, iar Jaya s-a oprit și s-a aplecat să-și scoată pantofii cu toc. Quinn era îmbrăcat într-un costum bleumarin de bumbac, iar Jaya purta rochie de seară verde, de mătase, pe care Quinn

i-o cumpărase când făcuseră escală la München. Arăta superb; rochia i se mula pe corp în locurile potrivite și își petrecuse ore întregi în salonul hotelului, să se coafeze și să facă diverse alte tratamente pentru care Quinn își pierduse repede răbdarea să mai asculte.

Quinn i-a pus mâna pe spate, ghidând-o în față; cu cealaltă mână i-a tras scaunul acoperit cu pânză albă. A observat că la spate e legat cu fundă roz. Părea puțin deșirată într-o parte, iar el s-a întrebat la câte pachete „Idilă la apus" fusese martoră funda aceea.

Fusese ideea lui Jaya să vină în India de sărbători. Voia să-și vadă familia, în Mumbai, și îl convinsese să vină promițându-i o săptămână pe plaja din Goa, la finalul călătoriei. Dintr-un anumit punct de vedere, călătoria fusese un succes; familia lui Jaya l-a primit pe Quinn ca pe un soi de celebritate și au adus veri și mătuși să-l întâlnească pe „bărbatul de la Universitatea Cambridge". Acum erau la cel mai luxos complex hotelier din câte văzuse Quinn sau din câte plătise. Jaya fusese o companie plăcută, insațiabilă ca de obicei. Nu ar fi recunoscut asta în fața nimănui, dar cu o seară în urmă se întrebase cum ar fi dacă, măcar o dată, să se uite și ei, pur și simplu, la un DVD și să nu facă sex de patru ori.

La plusuri, Jaya fusese atât de ocupată să folosească toate facilitățile hotelului, încât Quinn avusese o mulțime de timp doar pentru el. Era așa o ușurare să fie departe de casă, să nu mai fie nevoie de el în orice clipă sau să fie sunat în miez de noapte. Doar după ce a plecat și-a dat seama cât de epuizant a fost să fie mereu în așteptare.

Îi părea rău că e plecat atât de mult timp, mai ales în perioada Crăciunului. Mama lui îl asigurase că avea să fie OK. O avea în vizită pe sora ei din America: mătușa Patricia – una dintre puținele persoanele de încredere.

— Vai, uite ce drăguț, a spus Jaya, încrețindu-și nasul într-un zâmbet, au împachetat șervetele în formă de inimioară, nu e drăguț?

— Simpatic, a spus Quinn, scuturându-și inimioara cu o mișcare scurtă a mâinii.

— Decorul perfect pentru o seară specială, a spus Jaya, aplecându-se să-i atingă brațul și privindu-l adânc cu ochii ei căprui.

Uitându-se peste masă la ea, a observat că sprâncenele ei fuseseră pieptănate absolut perfect.

Într-o zi rece de noiembrie cu zăpadă, când erau la Cambridge și Jaya îi propusese să facă revelionul pe plajă, Quinn nu a fost greu de convins. Cu atât mai mult cu cât știa că vine mătușa lui și putea să fie una dintre puținele lui șanse de a pleca undeva. Dar, pe măsură ce zilele treceau și lui i se prezentau tot mai multe rude de-ale lui Jaya, a început să se îngrijoreze că pentru Jaya „a-i cunoaște familia" are mai multă semnificație decât credea el. Erau prieteni doar de câteva luni – nu ar fi vrut ca ea să-și facă o idee greșită.

Jaya i-a zâmbit lui Quinn peste masă. El a văzut că și-a folosit machiajul destinat pentru „ieșirile importante"; praful acela auriu care îi făcea obrajii să strălucească. Își dăduse și pe decolteu, iar o parte din praf îi mânjise rochia în dreptul pieptului. Quinn a simțit brusc nevoia să o ia în brațe ca un pompier și să alerge cu ea în valuri, aruncându-se amândoi cu capul la fund. Lui Jaya nu-i plăcea să-și ude părul. Doar gândul la supărarea ei l-a făcut pe Quinn să zâmbească.

— Vrei, te rog? l-a întrebat Jaya, scoțând telefonul și întinzându-i-l.

El s-a conformat și i-a făcut patru fotografii din unghiuri favorabile. Niciodată nu se mulțumea cu mai puțin de patru.

— Mersi, iubire, îl pun pe băiat să ne facă o fotografie cu amândoi când vine, a spus ea și a pus telefonul pe masă, cu fața în jos, lângă furculiță.

Jaya avea numeroși urmăritori pe rețelele sociale, pe care îi ținea la curent cu viața ei. Quinn observase că postează mult mai mult când își face timp să adauge strălucirea aurie la fața ei. Quinn nu avusese pagină de Facebook înainte de a se duce la Cambridge pentru masterat. Jaya îl convinsese că trebuie să aibă cont. Îi plăcea să-i dea *tag* la fotografiile cu ei doi, cu comentarii precum: „Vreau ca iubitul meu să știe că înseamnă totul pentru mine!" Jaya era foarte îngrijorată că el s-ar putea să rateze aceste mesaje, dacă nu îi dă tag, așa că el și-a făcut un cont, ca să-i facă pe plac.

— Vacanța asta a fost atât de magică, Quinny! a spus Jaya, uitându-se spre mare, unde soarele începuse să se lase sub nori. Ar părea egoist să spun că a fost minunat să te am atâta vreme doar pentru mine?

— Și mie mi-a plăcut, a spus Quinn, luând meniul de pe masă. Hei, au scoici din-alea cu curry, de care îți plac ție, vrei să luăm vreo tonă?

— Pentru că uneori, la Cambridge, în fine, să nu interpretezi greșit, dar pari puțin neatent, a spus Jaya, luând cuțitul și verificându-și reflexia în lama lui.

— Hmm...

Quinn a scos un sunet oarecare, uitându-se spre mare.

Voia să vadă a doua zi răsăritul și încerca să-și dea seama care este locul cel mai bun. Se va trezi devreme și va spune că se duce să alerge. Îi plăcea să fie singur la primul răsărit din an.

A venit la ei un chelner din hotel. Era scund, îmbrăcat cu o cămașă albă, impecabilă, cu pantaloni negri și cu o vestă mov, cu emblema hotelului. A pus pe masă un coșuleț cu pâine naan, acoperit cu un șervet și un bol delicat de sos de iaurt, după care i-a înmânat lui Quinn lista de vinuri. Jaya l-a întrebat dacă nu poate să le facă o fotografie. Chelnerul a dat din cap politicos și a luat telefonul din mâna ei. A făcut o fotografie și a dat să i-l returneze. Quinn a clătinat repede din cap, încercând să-l prevină pe bărbat, dar acesta s-a mulțumit să-i zâmbească și în curând Jaya îi ținea predici despre încadrare și luminozitate. Nu l-a lăsat să plece până nu a verificat fotografiile, după care l-a pus să mai încerce o dată, mai de sus, dintr-un unghi mai favorabil.

— E prea scund, i-a șoptit ea lui Quinn, după ce l-a lăsat să plece pe bietul om. Niciodată nu iese fotografia bună când ți-o face cineva scund. Poate că somelierul va fi mai înalt.

Quinn se întreba câte ore din viața lui ar trebui să stea să pozeze, dacă el și Jaya ar fi împreună.

— Deci o voi întâlni, în sfârșit, pe mama ta când ne întoarcem în Anglia? l-a întrebat Jaya, mângâindu-și mâinile și atrăgându-i atenția asupra manichiurii. Mamele mă iubesc, să știi, mă înțeleg de minune cu mamele.

— A, nu știu, mă îndoiesc că va fi timp, mai ales dacă vrei să faci cumpărături pe Oxford Street – vor fi reduceri, ai uitat? a spus Quin.

Jaya a făcut o pauză și privirea i s-a pierdut în spațiu. Îi deturnase atenția vorbind despre reduceri, dar ea a clătinat repede din cap, încercând să izgonească lipsa concentrării.

— Nu e curioasă să mă vadă? l-a întrebat ea, înclinând capul și trecându-și mâna prin păr. „Vreau s-o cunosc și eu pe fata care a monopolizat timpul și atenția fiului meu."

Când Quinn nu a răspuns, Jaya s-a îmbufnat.

— Nu vrei să mă întâlnesc cu ea? De atâtea ori fugi la Londra pe nepusă masă și niciodată nu mă iei cu tine.

Quinn nu îi vorbise mamei lui despre Jaya. Îi spusese că se duce în India cu un grup de prieteni. Și-a înfundat capul în lista de vinuri și chelnerul a venit chiar la momentul potrivit.

— A, mult mai bine, a spus Jaya, ridicând spre Quinn din sprâncene și măsurându-l pe chelner din cap până în picioare, ca să-i arate cât de mulțumită e de statura lui.

S-a aplecat și i-a atins lui Quinn încheietura mâinii.

— Îl anunți tu din timp, nu?

El a ridicat capul și a văzut că ea îl privește intens.

— Dacă e un anumit moment în care vrem să revină să ne facă poze. E un decor mult prea frumos ca să nu-l imortalizăm.

Și-a îngustat ochii, ca și cum ar fi încercat să-i transmită un mesaj secret. Sprâncenele negre ale lui Quinn s-au ridicat, nedumerite, după care el a continuat și a comandat o sticlă de Meursault înfiorător de scumpă. Prețurile mărfurilor de import erau aici criminale, dar era ultima lor masă la restaurant. După ce a închis lista cu vinuri, s-a uitat în jos și a văzut-o pe Jaya mângâindu-și mâinile stropite cu parfum de cuișoare și portocale și atunci a avut revelația.

Nu.

De ce ar crede asta? Sigur nu poate să creadă asta. Ieșeau împreună doar de câteva luni, *de ce naiba ar crede asta*? Poate s-a înșelat. Trebuie să

se fi înșelat. Sigur s-a înșelat. Când s-a uitat din nou în ochii ei surâzători, și-a dat seama – nu se înșelase. Ea a crezut că voia să o ceară în căsătorie.

Somelierul a dat din cap și a plecat. Quinn a simțit că îl ia cu călduri și și-a lărgit gulerul cămășii. Trebuia să termine relația asta mai demult; nu trebuia să fie ceva de durată. Cum de lăsase să se ajungă aici? Limita obișnuită a unei relații era pentru el șase luni; nimeni nu are de suferit dacă te oprești înainte de șase luni. Acum trebuia să îndure o seară siropoasă șablon, cu o fundă roz de poliester prinsă de scaun, știind că ea așteaptă o cutiuță care în mod sigur nu figura în meniu.

S-a uitat spre plajă și a văzut un câine jigărit, care alerga pe țărm spre ei. Era o potaie cu blana alb-murdar cu gri, cu un ciot de coadă și cu una dintre labele din spate beteagă.

— Vai, uite ce cățel drăguț, a spus el, iar tonul vocii lui a fost mai înalt decât îl auzise vreodată.

Jaya s-a întors să se uite.

— Quinn, nu! E un maidanez jegos. Nu-l băga în seamă, altfel nu va mai pleca de aici, s-a strâmbat ea.

— Bietul de el, pare flămând, a spus Quinn și a pocnit din degete ca să atragă atenția câinelui.

— Quinn.

Jaya l-a lovit cu piciorul pe sub masă.

— Nu!

Quinn i-a întins câinelui niște pâine naan. Acesta s-a apropiat, a luat pâinea cu delicatețe, după care i-a lins palma lui Quinn cu recunoștință.

— Bietul animal, a spus Quinn, scărpinându-l afectuos între urechi. Când ai mâncat ultima dată, prietene?

— Acum cei de la hotel nu vor mai putea scăpa de el, a spus Jaya cu asprime. Nu îl ajuți cu nimic pe termen lung.

Stârnit de furia lui Jaya și recunoscător câinelui pentru că își făcuse apariția, Quinn i-a mai dat o bucată de pâine. Deși cățelul era jigărit și nemâncat, avea o față prietenoasă și l-a împuns în braț cu afecțiune.

— Trebuie să fie al cuiva – e așa de blând, a spus Quinn.

— Pur și simplu știe să recunoască un fraier. Sincer, Quinn, serios îți spun, nu vreau să se apropie câinele ăsta de masă sau de mine. Cheamă chelnerul să scape de el, s-a îmbufnat Jaya, împreunându-și brațele în fața decolteului acoperit cu praf auriu.

— OK, îl duc eu de unde a venit, a spus Quinn, apoi s-a ridicat și și-a aruncat șervetul pe scaun. Probabil că stă pe la colibele alea din spatele palmierilor. Tu relaxează-te, admiră priveliștea, mă întorc repede.

Înainte ca Jaya să poată răspunde, Quinn a luat cățelul în brațe și a pornit-o cu el pe plajă. A inspirat adânc aerul sărat – mirosul libertății. Un junghi de vinovăție i-a spus că acel cățel nu îi oferă decât un răgaz temporar. Trebuia să se întoarcă, să clarifice situația și să înfrunte situația, oricare ar fi ea. Dar nu acum, nu în clipa asta. După ce s-a îndepărtat suficient de mult, și-a înfundat fața în capul cățelului și i-a șoptit.

— Îți sunt dator, amice. Hai să-ți găsesc mâncare adevărată.

2 ianuarie 2020

Quinn spusese că o să ajungă în Dalston în treizeci de minute. Nu îi dăduse lui Minnie ocazia să obiecteze, și, până să-și dea seama, se chinuia disperată să termine toate plăcintele, încercând în același timp, pe furiș, să nu mai arate ca o femeie de serviciu demodată cu părul prins în plasă.

— Nu ai din întâmplare vreo trusă de machiaj aici, nu? a întrebat-o ea pe Fleur, cât a putut de dezinvolt.

— Întotdeauna, a spus Fleur, făcându-i cu ochiul, și a scos de sub ghișeul de la recepție un portfard mare.

Minnie și-a spus în sinea ei că nu face un efort special; vrea doar să arate normal. Își va da cu puțin rimel, dacă urmează să se întâlnească azi și cu altcineva în afară de colegii ei. Totuși nu voia să vadă Leila că se machiază; ar fi interpretat altfel gestul ei. Din păcate, tot împrumutul acela făcut pe ascuns și machiajul i-au distras așa de mult atenția, încât încă o tranșă de plăcinte au ieșit din cuptor mult prea coapte.

— Vezi ce simplu se ard? a întrebat-o Bev triumfătoare când Minnie a scos o tavă cu plăcinte brune din rastel.

— N-au nimic, mie îmi plac așa, a spus ea, deși știa că plăcintele acelea nu ar fi trecut altă dată de controlul ei strict.

Alan dusese deja o cutie de plăcinte cu bicicleta cu remorcă și în curând avea să vină Quinn. Nu aveau nici oameni și nici timp ca să fie pretențioși azi.

Leila a intrat din debaraua magazinului, aducând alte cutii de carton și un teanc de tăvi de aluminiu.

— Uită-te la ambalajele astea, a oftat Bev, câte din ele crezi că vor fi reciclate?

— Bev, mai lasă-mă, noi le dăm să mănânce oamenilor bătrâni și singuri, nu te poți aștepta de la noi să salvăm și planeta, a spus Leila, depozitând ambalajele pe blatul de oțel.

— O știți pe nepoata mea, Betty, are patru ani, și săptămâna trecută mi-a zis: „Buni, tu ce faci ca să salvezi planeta de la încălzirea globală?"

Minnie și Leila au râs.

— N-am știut ce să-i spun, nu e îngrozitor?

Bev își mușca buza de jos în timp ce transfera cu grijă plăcintele în tăvi, din rastelul de răcire.

— Bev, eu cred că ai destule griji cu amnezia ta, în locul tău nu m-aș mai stresa și cu încălzirea globală, a spus Leila.

— Are anxietate eco, e la modă acum, toate celebritățile trebuie s-o aibă, a spus Fleur, băgând capul pe ușă din sala de recepție. Prietena mea a avut o formă așa de gravă, că vreo lună n-a mai făcut duș și nici cumpărături, a stat așa, pe întuneric, fără televizor; mă rog, avea canalele de bază, dar fără Netflix sau Amazon. Pe urmă a inventat ambalajul ăsta nou, biodegradabil, făcut din alge, ciuperci sau nu știu ce rahat de cânepă, iar acum e aproape milionară, are și avion privat, dar nu emite mai deloc carbon, așa că e OK.

— E aceeași prietenă care a inventat pernițele de înot? a întrebat Minnie sceptică.

— Nu, a spus Fleur apăsat, pernițele s-au inventat acum un secol, Minnie.

Fleur a pufnit pe nas și s-a întors la recepție.

— Nu pot să țin pasul cu toți regizorii și inventatorii faimoși care îi sunt prieteni, a șoptit Minnie, iar Leila a chicotit.

— A venit! a strigat Fleur cu voce melodioasă din sala de recepție.

Minnie i-a întins lui Bev cutia pe care o închidea, și-a scos șorțul pătat de grăsime și plasa de păr și a ieșit repede să-l întâmpine. Stând în sala meschină de recepție, Quinn părea și mai înalt decât își amintea ea. Era îmbrăcat în blugi, cu un pulover moale bej și cu o geacă albastră de impermeabil. Stătea cu greutatea sprijinită pe spate, cu un picior îndoit și inspecta împrejurimile așa cum inspectează regii un teritoriu proaspăt cucerit. Minnie vedea că Fleur încearcă cu disperare să-i atragă atenția, așa că evita intenționat să se uite spre ea.

— Bună, a spus ea.

— Bună, a spus Quinn zâmbind.

— Chiar nu trebuia să faci asta. Nu mă aștept ca un om pe care abia l-am cunoscut să-mi împrumute mașina pe nepusă masă, doar pentru că l-am sunat din greșeală, a spus Minnie, înfoindu-și părul și trăgându-l din spatele urechilor.

— Dar a fost o greșeală? a întrebat Quinn, aplecându-se încet spre ea, cu o sprânceană ridicată.

Minnie a deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

— Glumesc. Pe urmă, n-aveam nimic de făcut, a rupt el tăcerea, și nici mașina mea.

Fleur a chicotit, o chicoteală stupidă, de fetișcană. Quinn i-a zâmbit indulgent, cu ochii sclipindu-i aprobator. Atât de previzibil – probabil era exact genul lui.

— Ea e Fleur, apropo.

Minnie a fluturat o mână spre Fleur, fără entuziasm. Fleur a sărit pe birou și a început să-și legene picioarele, copilărește.

— Ți-a citit cineva aura, Quinn? Să știi că ai o energie foarte puternică în jurul tău, a spus ea.

— Nu mi-a citit-o nimeni, a spus el.

— Poate ar trebui să ies să mă uit unde ai parcat? a sugerat Minnie, înainte ca Fleur să-l monopolizeze cu aiurelile ei.

— Deci cum a fost restul zilei de naștere? a întrebat-o el după ce au ieșit din bucătărie în stradă.

— A, ăăă, superb, a spus Minnie cu un zâmbet crispat.

El se uita la ea cu un amuzament rece, ca și cum ar fi știut cumva ce zi jalnică și deprimantă avusese cu o zi înainte. Era absolut convinsă că Quinn Hamilton nu și-ar petrece vreodată ziua de naștere îndopându-se cu pastile de somn ca să uite de marea cotitură de treizeci de ani. Probabil și-a petrecut ziua făcând sex cu Lucy Donohue pe un iaht sau la o ședință de cuplu la un spa luxos, unde primești halate identice și săruri exfoliante de baie, urmate de o salată pe bază de nuci, servită pe o verandă cu peisaj pitoresc.

— Tu?

— Mi-am petrecut mai toată ziua dormind, a spus Quinn. Marți a fost o seară mare.

I-a aruncat o privire conspirativă. Minnie și-a dres glasul și a înghițit în sec – făcea glume pe seama ei sau era telepatic?

Când au trecut de colțul străzii, Minnie a văzut un Bentley imens, negru, care ocupa aproape toată străduța din spate. A scos două bipuri ascuțite când Quinn a descuiat-o cu telecomanda.

— Asta e mașina ta? l-a întrebat Minnie. Tu glumești, nu pot să conduc așa ceva.

— De ce nu? a întrebat Quinn, aruncându-i cheile.

Ea le-a prins într-o mână și s-a felicitat în gând pentru priza aceea puțin probabilă.

— E cât un tanc. Un tanc foarte scump.

Cine conduce un Bentley prin părțile astea ale Londrei? Minnie stătea și se uita la mașină, neștiind ce să spună sau ce să facă.

— Are asigurare pe șofer. Trec mâine pe aici și o iau.

A schițat un salut rapid cu mâna, apoi s-a întors și a plecat.

— Hei, stai puțin, nu vorbești serios, a spus Minnie cu vocea stridentă din cauza panicii. Sincer, nu pot să conduc mașina asta. Eu nu conduc prea mult în Londra și, când o fac, nu folosesc decât mașina lui Greg, care e un Mini.

— Prietenul tău are un Mini?

Quinn s-a întors să se uite la ea, cu o lucire jucăușă în ochi.

— Să nu începi cu glumele cu Mini Cooper, a spus ea cu pleoapele îngustate.

Quinn a făcut câțiva pași mari spre ea. Minnie s-a încordat – siguranța mersului lui o intimida. El a întins mâna și i-a luat cheile din palmă, atingându-i-o în treacăt cu degetele.

— Atunci conduc eu.

— Ce?

— Tu nu vrei să conduci, eu nu am alte planuri, te duc unde vrei să mergi.

Minnie a început să-și miște buzele, încercând să obiecteze, dar nu-i venea în minte nimic. În plus, nu avea nicio altă variantă pentru efectuarea livrărilor de azi.

Quinn a venit după ea la bucătărie s-o ajute să ia plăcintele care trebuiau să fie livrate. Leila și Bev încă nu terminaseră de împachetat, iar Quinn și-a suflecat vesel mânecile să ajute la ultimele operațiuni de etichetare și împachetare.

— Miros superb, a spus el, inhalând încet aroma uneia dintre cutiile din mână. Cu ce sunt?

— Aia e cu vită și Guinness, a spus Leila, întinzându-i o etichetă, și astea sunt cu pui și legume, sunt cele mai căutate umpluturi de la noi.

— Parcă ziceam că le numim Vită Gyllenhaal și Pui Jagger, a spus Minnie.

— Nu, a spus Leila, clătinând din cap. Niciunuia dintre clienți nu i-au plăcut denumirile astea.

Quinn a râs și a dus o cutie la nas.

— Nu cred că am mai văzut o plăcintă care să miroasă așa de bine.

— Nu-i lua tot mirosul, aia e partea cea mai bună, a spus Leila, luându-i cutia din mână.

— Aluatul cu unt le face să miroasă așa, i-a explicat Bev. Rețeta secretă a lui Minnie.

— Nu e un secret, Bev, e doar unt, a râs Minnie. Untul e bun la toate.

— Da, la toate, a spus Fleur, trăgând ușor de buza de jos cu degetul mijlociu.

Minnie s-a uitat urât la ea. Leila a scos-o din cameră, ținând-o de umeri, după care a început să-i zorească pe Minnie și pe Quinn.

— În fine, ar trebui să plecați. Sunt convinsă că aveți multe de povestit, știți voi, cu ziua de 1 ianuarie și restul.

Ea și Bev i-au urmat la mașină, ca să-i ajute să încarce cutiile în portbagaj.

— Ptiu, lumea o să creadă că ne plătește prea mult, a spus Bev.

— Sau că sunt niște plăcinte de lux, a spus Leila, deschizându-i lui Minnie portiera din stânga.

După ce a închis-o, s-a aplecat și a mimat cuvintele „iubiți gemenii" pe fereastră, după care a făcut o inimioară cu degetele mari și arătătoarele.

Quinn a băgat prima dintre adrese în sistemul de navigație. Minnie stătea sprijinită în mâini, într-o poziție incomodă, încercând să atingă cât mai puțin superba piele bej.

— Deci cum de conduci un Bentley? l-a întrebat ea. Compensație pentru ceva?

Quinn a izbucnit în râs. Minnie a simțit că roșește.

— Scuze, nu știu de ce am spus asta.

A ridicat privirea să se uite la el, când pornea motorul și pleca de pe loc. Când i-a zâmbit, un evantai de riduri fine i-a apărut la colțurile ochilor. Când a încetat să zâmbească, unele riduri s-au încăpățânat să rămână, ca și cum ar fi știut că vor folosite din nou în curând, așa că n-avea niciun rost să dispară. Fața lui avea ceva atât de cald și de familiar, cu toate că nu-și putea explica prea bine ce anume era așa de familiar.

— A fost a mamei. Nu e mașina pe care aș fi ales-o eu, dar ei nu-i mai place să conducă, așa că mi-a dat-o mie, a spus el.

A înclinat capul și s-a scărpinat la nas repede.

— Mama mi-a făcut cadou de ziua mea un termometru pentru friptură, a spus Minnie.

— Tata mi-a dat o felicitare pe care scria „La mulți ani cu ocazia împlinirii a treizeci și trei de ani", a spus Quinn.

— Prefer oricând mașina și felicitarea cu cifra greșită.

Minnie s-a săltat ușor în mâini; se simțea încărcată cu o energie inexplicabilă, ca și cum ar fi ras vreo opt cafele.

— Deci cu ce te ocupi tu când n-o plimbi pe Miss Daisy? l-a întrebat ea.

— Doamna mea, a ridicat Quinn o pălărie imaginară, cu nimic la fel de interesant ca o firmă personală de plăcinte.

— Sigur nu ești traficant de droguri? Asta pare o mașină de traficant de droguri.

Quinn a râs.

— Cam ostentativă pentru un traficant de droguri. Nu, sunt consultant de afaceri.

— Am senzația că așa ar spune și un traficant de droguri.

Minnie i-a făcut cu ochiul. El a scos un hohot de râs răgușit și înfundat. Era genul acela de râs care le creează oamenilor o falsă impresie de familiaritate. Auzindu-l, Minnie se simțea de parcă ar fi băut vin lângă foc, învelită în niște blănuri nordice. Nu că ar fi făcut asta vreodată, dar își închipuia că ar fi foarte plăcut.

Prima livrare au făcut-o la un centru social pentru vârstnici de lângă London Fields. Minnie i-a spus că intră ea și el poate să rămână în mașină, dar Quinn a vrut să vină și el. Doamna Mentis, una dintre persoanele care făceau regulat voluntariat la centru, le-a deschis ușa. Era o doamnă foarte drăguță, de vreo șaizeci și ceva de ani. Avea niște ochelari cu lentile progresive cu ramă mov și un pulover grosolan, verde, cu nasturi mari, în formă de arici.

— A, bună, Minnie, nu te-am mai văzut de mult, a spus ea, cu un ușor accent de Yorkshire. De obicei vine băiatul tău, Alan. Nu are probleme, sper?

Doamna Mentis s-a uitat în sus, la Quinn, după care și-a dat ochelarii mai jos, ca să-l studieze mai bine. A scos din buzunar o batistă cenușie ca să-și șteargă nasul.

— A, e OK, a spus Minnie, a fost doar o încurcătură cu mașina. El e Quinn, el mă ajută azi.

Minnie a arătat cu capul spre Quinn, apoi a făcut o față care părea să spună „plăcintele astea sunt foarte grele, putem să mergem la bucătărie, te rog?" Doamna Mentis a priceput și s-a dat la o parte.

— În capăt, la stânga, Quinn, a spus ea, arătându-i cu brațul.

Minnie și Quinn au trecut pe lângă ea, iar aceasta i-a urmat șchiopătând. Avea probleme cu articulațiile; Minnie auzise multe despre asta în ultimii ani. Își botezase picioarele Billy și Boo și vorbea despre ele ca despre nepoții ei.

— Ce vă fac picioarele, doamnă Mentis? a întrebat-o Minnie.

— A, Billy nu e prea rău, dar Boo îmi face figuri permanent – nu îi place vremea asta.

Bucătăria era mică și bej. Mirosea a soluție de curățare și a marmeladă. Pe masa bej de PVC erau câteva căni vechi de cafea și o tablă de șah abandonată.

— Toată lumea iubește ziua plăcintelor, a spus doamna Mentis, ridicând capacul unei cutii, să se uite în ea. Sper că e în meniu vită cu Guinness?

— Întotdeauna, a spus Minnie. Are cine să te ajute să le încălzești? Sunt proaspete, de azi-dimineață, dar ar mai merge treizeci de minute la cuptor.

— Da, toată lumea se oferă voluntar în ziua plăcintelor, a spus doamna Mentis lingându-și buzele.

Apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Quinn, care băga cutiile la frigider.

— Vai, cât e de îndatoritor. El e prietenul de care mi-a vorbit Alan?

Doamna Mentis a arătat cu degetul spre Quinn.

— Mă tem că nu, eu sunt doar șoferul, i-a explicat Quinn.

— Nu i-ai luat slujba lui Alan, sper?

Doamna Mentis s-a încruntat.

— Doamnele de sus ar fi tare supărate. Le place să bea un ceai cu Alan, fac... un pic de conversație, după cum spun. Nu că Quint nu e băiat bun, dar nu știu dacă s-ar descurca totuși cu persoane trecute de șaizeci.

— Nu te grăbi să mă judeci, doamnă Mentis, nu m-ai văzut jucând bridge.

Doamna Mentis a râs încet, gutural.

— Îmi dau seama că e genul tău, dragă – e plăcut să ai o șa de care să te agăți, nu?

Minnie a făcut ochii mari; doamna Mentis avea obiceiul de a-și alege prost cuvintele. Minnie se îndoia că a vrut să folosească cuvântul „șa".

— Nu, nu e genul meu, doamnă Mentis, Quinn e doar un prieten care mă ajută azi.

Quinn a mimat cuvintele „nu sunt genul tău?" către Minnie, pe urmă a făcut o față îndurerată, unindu-și sprâncenele negre într-o consternare extremă. Minnie nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Deci nu ești ziaristul cel amuzant? a întrebat doamna Mentis, numărând pe degete plăcintele.

Minnie începea să-și dea seama de ce durează atât timp livrările lui Alan.

— Acela e Greg, e teribil de amuzant, a spus Quinn, aplecându-se conspirativ spre doamna Mentis. Dar nu e atât de dotat ca mine la capitolul harnașamente.

Minnie a scos fără să vrea un sunet ascuțit. Și-a acoperit gura cu palma, transformând sunetul acela într-un soi de strănut înfundat.

— Să fii sănătos, dragă, a spus doamna Mentis, îndreptându-și din nou atenția asupra lui Quinn. Și eu am fost sprințară și drăgălașă ca Minnie la viața mea, să știi. Am avut băieți ca lumea.

— Sunt convins de asta, doamnă Mentis, a spus Quinn.

— Acum, Quint, dacă tot ești aici, n-ai vrea să te uiți puțin la gura de aerisire din camera comună? Zăngăne tot timpul noaptea, când bate vântul, și noi nu prea putem ajunge la ea. Un bărbat înalt ca tine o aranjează fără probleme.

Celelalte douăsprezece livrări le-au luat la fel de mult timp. Quinn a ajuns să repare o antenă capricioasă din apartamentul doamnei McKenzie, s-a oferit să-i țină sculul doamnei Terry cu „mâinile lui bune și mari, ca niște bobine", după care s-a chinuit să-i pună o zgardă ruptă de purici uneia dintre pisicile domnului Marchbanks.

Quinn s-a purtat frumos și amabil cu toți clienții ei, iar Minnie a început să-l simpatizeze – era imposibil să nu-l placi. Totuși undeva, dedesubt,

rămânea o neîncredere adânc înrădăcinată, un soi de reflex pavlovian care se trezea la numele Quinn Hamilton și la tot ce reprezenta el. Când îl vedea amabil și simpatic cu clienții ei, hotărârea de a-l antipatiza se topea. Pe urmă se întorceau la Bentley-ul lui și își aducea din nou aminte – e ușor să fii fermecător când ai dus o viață fermecătoare.

— Știi să te porți cu persoanele în vârstă, a spus Minnie, uitându-se la el pe deasupra capotei, când erau în fața casei domnului Marchbanks.

— Dar e clar că nu știu să mă port cu pisoii, a spus el, arătându-i antebrațul zgâriat.

Minnie a deschis portiera din stânga râzând.

— Vai, bietul de tine, te-a zgâriat pisoiașul cu gheruțele lui mici?

— N-am văzut să te fi oferit.

În obrazul lui a apărut o gropiță.

— Ce față ai făcut când ți-a spus că nu e aia pisica, a spus Minnie, pufnind în râs.

— Omul habar n-avea care îi sunt pisicile, a spus Quinn, clătinând din cap. Din partea lui, puteam să-i pun zgardă cățelului din vecini.

— Doar pentru că e orb nu înseamnă că nu-și recunoaște pisicile, Quinn. Zice că fiecare are mirosul propriu, a spus Minnie pe un ton afectat.

— Apartamentul lui avea sigur un miros propriu.

— Nu fi rău, omul ăla a avut o viață grea.

Quinn a făcut o pauză și aerul acela glumeț a dispărut de pe fața lui.

— Știu. E uimitor ce faci tu pentru acești oameni, Minnie.

— O, da, plăcinte pentru pensionari – asta e chestie de premiul Nobel.

A deschis portiera și s-a urcat în mașină. Quinn a urcat lângă ea și fața lui era tot serioasă, privind prin parbriz.

— E clar că ești un colac de salvare pentru ei. E mult mai mult decât livrare de hrană, e...

S-a întrerupt și și-a întors din nou privirea spre parbriz.

— Oamenii au nevoie de relații în viața lor, de cineva care să treacă pe la ei să vadă dacă sunt OK.

Minnie s-a uitat cum îi zvâcnește un mic mușchi în obraz. El s-a întors spre ea cu un zâmbet forțat.

— Nu trebuie să-ți spun eu asta, doar e a ta afacerea asta grozavă.

— Nu e chiar așa de grozavă, a oftat Minnie. Cel puțin, nu financiar.

— Păi, ar trebui să ceri bani pentru legarea zgărdițelor la pisici, a spus Quinn, ridicând brațul și arătându-și zgârieturile.

— Vai, vrei să pup să treacă?

Era genul de ironie pe care ar fi folosit-o cu Ian sau cu fratele ei, dar Quinn i-a răspuns cu o privire pătrunzătoare. Era ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton de pauză între ei, iar Minnie și-a dat seama că-și ține respirația. El și-a întors privirea și cineva a apăsat play.

— Poate păstrăm sărutul pentru data viitoare.

Minnie știa că glumește, dar, când a spus asta, a simțit ceva fluturând în măruntaiele ei. Era ca și cum ar fi avut un cuib de bufnițe care dormeau în stomacul ei și s-au trezit toate deodată, începând să dea din aripi, flămânde. Și-a încleștat fălcile, furioasă pe sine că e așa de predictibilă și că se comportă exact ca Fleur când unul precum Quinn spune ceva care seamănă vag cu un flirt.

— Ha-ha, a făcut ea și a clătinat încet din cap, încercând să-și potolească senzația din stomac. Bine, gata cu flecăreala, șofer, mai avem mulți bătrâni de hrănit, a spus ea, lipindu-și palmele.

Când au încheiat runda de livrare era ora cinci. Quinn a parcat într-o stație de autobuz, pentru că nu era niciun loc de parcare. Minnie i-a întins ultima cutie de plăcintă de pe bancheta din spate.

— Și asta e pentru tine. Nu e chiar o plată prea corectă pentru o zi întreagă de condus, dar, dacă ținem cont de faptul că mi-ai furat numele și o viață întreagă de noroc, care îmi era destinat, aș zice că suntem aproape chit.

Ar fi trebuit să coboare, să-l lase să plece înainte să vină autobuzul, dar ea nu s-a mișcat. Stătea pur și simplu acolo și se uita la el, iar buzele i se întindeau într-un zâmbet inconștient. Zâmbetul lui l-a reflectat pe al ei, după care el și-a trecut palma peste buze și a lăsat ochii în jos.

— Ascultă… a spus el.

Cuvântul a rămas suspendat în aer.

— Dacă ai timp, poate că…

S-a uitat în jos la mâna lui, și-a flexat degetele, după care a strâns pumnul.

— Da, a dat ea din cap încurajator.

— Ei, eu… mai știu pe cineva căruia i-ar plăcea la nebunie plăcinta asta.

— Cine?

— Ăăă, mama mea.

Quinn i-a explicat că i-a spus mamei lui povestea cu numele și ea voia s-o cunoască. Minnie avea senzația neplăcută că a fost păcălită. Toată oferta lui de a o duce cu mașina fusese plănuită ca să o facă să se simtă obligată să se ducă să o cunoască pe femeia pe care mama ei o vorbea de rău? Quinn îi salvase ziua și ea stătea acum în mașina femeii. Nu prea putea să spună nu.

2 ianuarie 2020

Tara Hamilton locuia în Primrose Hill, în nordul Londrei. În timp ce Quinn mergea pe Camden Road, Minnie se uita pe fereastră la toate plăcuțele stradale care îi erau atât de cunoscute. Crescuse în apropierea acestor locuri. Când vedea străzile acestea de pe fereastra unui Bentley, se simțea ca Alice privind în oglindă și văzând o altă versiune a realității. După ce se născuse la spitalul din Hampstead, Minnie locuise cu părinții și cu fratele ei într-un apartament cu două camere dintr-un fost bloc de locuințe sociale din Chalk Farm, care era chiar vizavi de podul feroviar din Primrose Hill. Au stat acolo până când Minnie a împlinit cincisprezece ani și părinții ei s-au mutat mai în nord, ca să ia o casă. Toate amintirile din copilăria ei erau legate de acești aproape doi kilometri pătrați de oraș.

Când Quinn a virat pe Regent's Park Road, orașul s-a schimbat. Străzile aglomerate și murdare din Camden au lăsat locul rafinamentului verde din Primrose Hill. Clădiri lungi, cu case frumoase, cu grădini îngrijite și cu obloane frumos vopsite aveau vedere la parc. Pe lângă ei treceau fete care alergau în costume lycra de firmă, cu părul prins în coadă fluturând. Erau oameni bogați, care plimbau câini scumpi, și domni cu înfățișare distinsă, îmbrăcați în impermeabile lungi și crem, care călcau hotărâți pe trotuar cu ziarul sub braț.

— E doar un kilometru și jumătate de la locul în care am crescut, dar ai impresia că e altă lume, a spus Minnie, uitându-se la oamenii și la casele pe lângă care treceau. Nu am mai fost aici de ani întregi. E ciudat cum poate

un loc să-ți învie amintirile din copilărie. Era un club pentru tineret unde ne duceam, în Kentish Town – dacă nu coborai din autobuzul de noapte unde trebuia, ajungeai fix pe podul de acolo, a arătat Minnie spre capătul străzii.

Când trăiești suficient de mult într-un oraș, și-a spus Minnie, străzile și locurile pline de viață se împăturesc ca o hârtie, lăsând loc pentru alte amintiri. Dar, când vizitezi locuri vechi sau o stradă de mult uitată, e ca și cum ai întinde o concertină – amintirile ies din ea proaspete ca în ziua în care le-ai pus deoparte.

— Bambers, a murmurat ea ca pentru sine.

Quinn a râs.

— Îmi aduc aminte de Bambers.

— Cred că Bambers are onoarea de a fi primul loc în care am vomitat, după ce am făcut cunoștință cu Hooch, a spus Minnie strâmbându-se.

Quinn s-a întors să se uite la ea; o expresie ciudată a fulgerat o clipă pe fața lui. A strâns din ochi, cu un fel de spasm provocat de confuzie. Reacția lui a făcut-o pe Minnie să aibă senzația că a spus ceva nepotrivit. S-a întors să se uite pe geam. Fără îndoială, fetele din lumea lui Quinn nu vorbeau despre vremurile în care s-au îmbătat și au vomitat.

Când avea zece sau unsprezece ani, Minnie și prietena ei cea mai bună, Lacey, obișnuiau să meargă după școală în parcul Primrose Hill. Inventau povești despre oamenii care locuiau în casele acelea colorate și ce făceau ei ca să câștige bani.

— A inventat răzătoarea de brânză, spunea Lacey, arătând spre o vilă galbenă, cu geamuri sablate.

— Castele gonflabile, râdea Minnie, arătând spre casa crem din colț.

De fiecare dată când mergeau spre parc, poveștile deveneau tot mai elaborate. Lacey concepuse o întreagă intrigă referitoare la familia Răzătorului de Brânză – din câte se pare, în familie fuseseră mari discuții referitoare la dimensiunea optimă a găurilor din răzătoare.

Când Quinn a parcat lângă cea mai mare casă de pe stradă, Minnie a rămas cu gura căscată de uimire; era una dintre casele despre care ea și Lacey inventau povești. O vilă bleu, cu cinci niveluri, care semăna cu o

uriașă casă de păpuși, genul de casă pe care ar desena-o un copil când ar vrea să ilustreze casa ideală din Londra. De o parte și de alta a ușii erau tufe de tuia frumos tunse, iar fațada bleu părea văruită recent. Curtea era împrejmuită cu un gard de fier vopsit negru, care avea în spate gard viu, ascunzând-o privirilor din stradă. Era o oază de liniște pură, în mijlocul unui oraș agitat.

Vila făcea parte dintr-un șir de case, toate văruite în culori diferite. Minnie și Lacey le numeau Casele Înghețată. A vrut să-i spună lui Quinn că el locuiește în casa înghețatei de afine, dar pe urmă s-a gândit că s-ar putea să creadă că e vreo hărțuitoare ciudată, așa că nu i-a spus.

— Aici stă mama ta?

Quinn a dat din cap.

— Aici am crescut. Acum am un apartament ceva mai sus, pe strada asta, dar mama tot pe aici se învârte.

A coborât din mașină și a trecut în partea cealaltă, să-i deschidă portiera. Minnie a luat ultima plăcintă și l-a urmat pe Quinn pe trepte, spre ușa enormă din față. Începea să se întunece și ea nu avea palton. Tremura puțin. Quinn a luat-o pe după umeri și a început să-i maseze ușor brațul. Era un gest instinctiv și familiar, ca și cum ar fi uitat pentru o clipă că stă pe trepte cu o persoană relativ străină, și nu cu iubita lui. Minnie a simțit furnicături pe piele, în locul unde a atins-o. El și-a retras brațul la fel de repede pe cât îl oferise, și-a băgat mâinile în buzunare și și-a căutat cheile în lumina scăzută.

— Mamă, a strigat el când au intrat. Am adus o prietenă, s-o cunoști.

În sufragerie au găsit-o pe mama lui Quinn stând pe un fotoliu și citind. Trebuie să fi avut în jur de șaizeci de ani, dar arăta ca de patruzeci și ceva. Avea părul blond strâns în coc și tenul ei era luminos și fără pete. Era îmbrăcată într-un capot larg de casă, legat în talie, și își ținea picioarele strânse sub ea, ca o fetișcană. Lui Minnie i s-a părut că arată ca o stea de cinema.

— Quinn, a spus ea, închizând cartea și așezând-o cu grijă pe măsuța de alături, nu te așteptam.

A clipit de câteva ori când a văzut-o pe Minnie, ca și cum ar fi vrut să se convingă că mai e acolo încă o persoană. Pe urmă s-a ridicat în picioare, și și-a netezit părul și halatul cu palmele.

— Uite în ce hal sunt! Nu sunt îmbrăcată pentru musafiri.

Fruntea ei s-a încrețit cu o ușoară încruntare, dar i-a zâmbit lui Minnie când s-a apropiat să-l sărute pe fiul ei pe obraz. Vocea ei era calmă și blândă. Minnie a simțit un junghi de invidie pentru o astfel de mamă, o mamă care te întâmpină cu un sărut și îți vorbește încet și mieros.

— Ea e Minnie, a spus Quinn. Ți-am povestit de ea; fata care trebuia să fie Quinn.

Quinn i-a luat mâinile mamei și le-a mișcat încet în sus și în jos, ca și cum i-ar fi transmis fizic informația prin ele.

— Minnie, ea e mama mea, Tara.

Tara s-a întors să se uite la ea și a întins mâna s-o atingă, ca și cum ar fi vrut să-i verifice existența fizică. Ochii ei s-au făcut mai mari uitându-se la Minnie, iar Minnie s-a făcut mică sub privirea ei, stânjenită de atâta atenție.

— Bună, a spus ea, fluturând scurt din mână. V-am adus o plăcintă.

A întins cutia spre Tara.

— Minnie? Minnie…

Tara o fixa în continuare cu privirea.

Nu părea să aibă de gând să ia cutia cu plăcintă, așa că Minnie a pus-o pe o masă din apropiere.

— Nu știu dacă vă plac plăcintele. Quinn spunea că vă plac.

— Minnie, Dumnezeule, cât ești de frumoasă! Întotdeauna mi-am dorit să am părul creț! a exclamat Tara.

Minnie s-a tras jenată de o șuviță de păr.

— Sunt așa de bucuroasă că ai venit. Quinn mi-a spus că s-a întâlnit cu tine, mi-a spus ce i-ai povestit despre nașterea ta… Nu am putut să-mi mai iau gândul de la asta. M-am gândit atât de des la mama ta. Am încercat s-o găsesc după ce am ieșit din spital, m-a ajutat așa de mult.

— Știu, a zis Minnie, mi-a povestit. Mi-a mai spus și că i-ați furat ideea cu numele.

Minnie a râs încurcată și a ridicat ușor din umeri. Nu voia să creadă Tara că e supărată. Cine s-ar putea supăra pe o femeie ca asta? Ar fi ca și cum te-ai supăra pe un pisoi.

— Nu, nu, i-a căzut Tarei fața, nu așa s-a întâmplat. Quinn, nu i-ai spus cum a fost?

Tara părea dintr-odată foarte întristată. A căutat cu mâna în spate brațul canapelei și s-a lăsat pe ea. Quinn s-a așezat lângă ea, ținându-i mâna între palmele lui.

— Nu te întrista, mamă, a spus el încet. I-am explicat, dar m-am gândit că ai putea să-i spui tu singură.

Quinn s-a dus să facă un ceainic de Earl Grey, iar Minnie s-a așezat pe canapea lângă Tara. Părea atât de fragilă și de micuță între pernele acelea uriașe, încât ai fi zis că s-ar putea cufunda între pliurile canapelei și n-ar mai reuși să iasă de acolo. Minnie a stat fără un cuvânt și a lăsat-o pe Tara să vorbească. De câte ori își imaginase că o va întâlni pe această femeie, ticăloasa din copilăria ei, femeia care o supărase atât de tare pe mama ei, își imaginase toate lucrurile pe care i le-ar spune. Acum era aici și nu voia să-i spună nimic, voia doar să asculte.

Tara i-a spus cât de mult a însemnat pentru ea ajutorul lui Connie, cât de singură s-a simțit în perioada travaliului și cât de aproape fusese de momentul în care era gata să cedeze.

— Connie mi-a spus povestea numelui Quinn,și a fost ca și cum s-ar fi aprins o lumină în întuneric. Corpul meu era rupt în două, iar numele acesta și fața lui Connie erau singura parte din realitate de care mă puteam agăța.

Tara a ridicat ochii spre tavan, căzând o clipă pe gânduri.

— Când s-a născut copilul, nu mi-a venit în minte alt nume mai potrivit. Voiam să am și eu un Quinn – un tribut pentru mama ta și pentru ajutorul pe care mi l-a dat. Nici măcar nu m-am gândit la competiția stupidă din ziar; nu mi-a trecut prin minte că n-o să te numească tot Quinn.

Acum Tara se uita la ea, așteptând un răspuns.

— Apăreați peste tot prin ziare. Quinn nu e un nume obișnuit. Tata s-a gândit că vor părea caraghioși dacă ar alege același nume ca al copilului din ziare.

— Am încercat s-o găsesc pe Connie după aceea, dar nu îmi aminteam numele de familie. Ba chiar m-am uitat în anunțurile cu nașteri, să văd un alt Quinn. Cei de la spital nu au vrut să-mi dea informații. M-am gândit că ar putea ea să ia legătura cu mine.

Quinn a revenit în cameră și a pus o tavă cu toate cele trebuincioase ceaiului pe o măsuță otomană de cafea.

— Nu te tulbura așa tare, a spus el, punându-și mâna cu blândețe pe umărul mamei.

Ea l-a strâns de mână și Minnie a simțit un alt junghi de invidie pentru apropierea lor. Ea nu avea o astfel de relație cu mama ei.

— Și acum aud, după atâția ani, că mă disprețuiește, că ți-am furat numele și tu ai fost plină de resentimente în tot acest timp. Nu pot să îndur asta.

Tara și-a tras nasul, apoi și l-a acoperit cu batista, cu ochii șiroind de lacrimi.

— Ei, nu aș spune chiar plină.

Minnie a simțit că se îmbujorează. A început să-și roadă unghia degetului mare de la mâna stângă, după care l-a scos din gură și s-a sprijinit în mâini.

— Aș vrea să o revăd pe Connie, să-i spun cât de rău îmi pare. Când mă gândesc ce trebuie să fi crezut despre mine.

— E doar un nume, nu trebuie să vă faceți probleme, a spus Minnie și a bătut-o ușurel pe mână.

Peste umărul Tarei, l-a văzut pe Quinn mimând cuvintele: „doar un nume?". Minnie s-a uitat cu ochii mijiți la el; el se distra.

— Și să ți se spună Minnie Cooper, a clătinat Tara din cap, cu buzele strâmbate de dezgust. Biata de tine.

— Nu e chiar așa de rău, a spus Minnie, retrăgându-și mâna.

— Nu, putea fi mai rău, Ford Fiesta sau Vauxhall Corsa, a spus Quinn.

Minnie a simțit o dorință puternică de a arunca în el cu ceainicul.

A luat numărul Tarei și i-a spus că o va pune pe mama ei s-o sune. A prevenit-o că mama ei s-ar putea să fie puțin arțăgoasă, dar e sigură că o va asculta. Tara i-a luat mâinile în palmele ei înguste și i le-a scuturat ușor. Apoi s-a scuzat ca să se ducă la baie.

— Mulțumesc, i-a spus încet Quinn, din cealaltă parte a camerei.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost drăguță cu ea.

Când s-a întors, Tara a insistat ca Minnie să rămână la cină. Niciodată nu avea musafiri și voia să audă totul despre viața ei. Minnie avea senzația că trăiește o scenă precum cea din filmul *Dincolo de ușă*. Ea era Gwyneth Paltrow, cu părul scurt și blond, și trăia într-o realitate paralelă, unde inamica mamei ei o invită la cină în casa de înghețată de afine. Poate că o altă versiune a ei finaliza acum livrările cu Alan, în dubiță. Minnie și-a făcut o notă mentală să-i sugereze Leilei *Dincolo de ușă* pentru următoarea lor seară de film.

În timp ce se îndreptau spre bucătărie, Quinn i-a povestit mamei lui totul despre No Hard Fillings și despre oamenii pe care i-a întâlnit în ziua aceea, spunându-i cât de grozave sunt plăcintele lui Minnie.

— Încă n-ai gustat, a spus Minnie.

Se simțea parcă amețită auzindu-l cum vorbește despre afacerea ei în termeni atât de elogioși.

— În sfârșit, apuc și eu să mănânc, a spus Quinn, întorcându-se spre cuptor. Nu a trebuit decât să renunț la o zi, să te plimb cu mașina prin Londra, să fiu zgâriat de o pisică, să repar o antenă capricioasă și să încerc să limpezesc niște nedreptăți vechi de zeci de ani.

Minnie i-a zâmbit, încrețindu-și nasul. Quinn i-a zâmbit și el, ochii lor s-au întâlnit o clipă, iar Minnie a simțit că se strâng pereții în jurul ei. Tara se uita când la unul, când la altul, ca și cum ar fi observat ceva pentru prima dată. Telefonul lui Minnie a început să sune, iar ei i-au trebuit câteva clipe ca să-și dea seama că e al ei.

— Cred că, ăăă, ar trebui să răspund, a spus ea, văzând pe ecran că e Leila.

A trecut înapoi în sufragerie, lăsându-l pe Quinn să vorbească cu mama lui în bucătărie.

— Cum a mers? a întrebat-o Leila. Ai rezolvat tot?

Tonul ei era mai serios decât se aşteptase; se gândise că Leila o sună să facă mişto de ziua petrecută cu iubitul geamăn.

— Da, toate plăcintele livrate, toţi clienţii mulţumiţi. Acum sunt acasă la mama lui Quinn, Leils, a vrut să-mi povestească de... a spus Minnie, dar Leila a întrerupt-o.

— Auzi, noi aici am avut un şoc. Adineauri am vorbit cu banca şi nu vor să ne amâne rata.

— Parcă trebuia să plătim luna viitoare, a spus Minnie.

— Şi eu credeam aşa, a oftat Leila. Am crezut că, dacă obţinem subvenţia de la consiliu şi tragem tare cu livrările luna asta, o să ne descurcăm, dar de subvenţie n-o să ştim nimic până în februarie şi n-avem suficiente comenzi luna asta ca să plătim datoria. Toată lumea e lefteră după Crăciun. Nu văd nicio soluţie, Minnie.

Minnie s-a aşezat pe canapeaua albă de catifea şi şi-a sprijinit capul în mâini. Ea şi Leila investiseră patru ani din viaţa lor în afacerea asta. Au transpirat, au muncit şaptezeci de ore pe săptămână, şi-au băgat aici toate economiile şi acum ce? Să închidă pur şi simplu, să-şi concedieze angajaţii şi să-i predea contractul de închiriere unui alt tânăr naiv care vrea să vadă cum i se spulberă încet-încet visul?

— Nu putem face nimic să ne mai păsuiască? a întrebat Minnie, strângând tare din pleoape.

Oare chiar îşi va pierde şi apartamentul, şi afacerea, în aceeaşi săptămână?

— Minnie, pur şi simplu nu văd nicio soluţie, a spus Leila încet. În fiecare lună am senzaţia că sunt la cursa de tauri de la Pamplona, alergăm nebuneşte ca să supravieţuim şi să nu ne împungă un taur furios. Am încercat să nu te stresez cu chestia cu subvenţia, dar acum nu mai pot să-i ţin piept.

Minnie simțea stresul din vocea prietenei ei. Leila preluase cam toate responsabilitățile financiare ale firmei. Detesta că visul ei de a avea o firmă de patiserie o adusese cu moralul la pământ pe cea mai bună prietenă a ei.

— Uite, hai să ne întâlnim luni la birou și să vedem cum rezolvăm. Săptămâna asta nu mai pot face nimic, mâine e nunta surorii lui Ian.

— Să-i sun și pe ceilalți? a întrebat Minnie.

Pe Bev, Alan și Fleur îi angajaseră cu jumătate de normă, așa că până luni nu mai venea nimeni la serviciu.

— Nu, mai degrabă le dăm vestea cea proastă împreună, după ce vom ști clar ce se întâmplă. Sunt comenzi plătite în avans, care trebuie livrate, așa că avem nevoie de ei la lucru.

După ce a pus telefonul jos, Minnie s-a uitat în jur, la sufrageria imensă în care se afla; la covorul crem gros, de lux, la pernuțele de catifea de culoarea oului de rață, perfect asortate, la măsuța de cafea otomană enormă, care avea dedesubt un raft plin de cărți cu coperte superbe, cartonate.

— E totul OK? a întrebat Quinn din ușa sufrageriei.

— Mi-e teamă că trebuie să plec acasă, a spus Minnie, inspirând încet pe nas.

— Pe bune? Abia am pus plăcinta la cuptor, i-a căzut lui fața.

— Trebuie să plec, a spus ea. Pot să iau metroul.

Simțea brusc nevoia să fie cât mai departe de el. Până la urmă, ce căuta ea aici? Știa că nu e vina lui, că e ridicol să compare viața lui și a ei, dar faptul că își începuseră viața în aceeași zi, în același loc îi crea impresia că situația în care se afla era și mai jalnică.

— Te duc eu, a spus el.

Ea a clătinat din cap și a simțit un val de căldură care îi cuprinde gâtul, semn clar că era gata să izbucnească în plâns.

— S-a întâmplat ceva? Pot să te ajut cu ceva?

— Păi, afacerea mea a dat chix și acum trebuie să mă duc luni să văd cum o închid, așa că, nu, nu poți să mă ajuți cu nimic.

A lăsat privirea în pământ; nu putea să se uite la el. De ce îi spusese asta? A simțit că el face un pas spre ea, a simțit că s-ar putea s-o

îmbrățișeze. O clipă, corpul ei a fremătat de nerăbdare, sperând că el o va îmbrățișa. Apoi s-a încordat și era furioasă pe sine că simțea nevoia asta primitivă de a fi îmbrățișată. În plus, Quinn nu era nici măcar iubitul ei; dacă voia să se ascundă în brațele cuiva (ceea ce nu voia, nu vor exista îmbrățișări patetice), acel cineva trebuia să fie Greg. La naiba, chiar trebuia să-l sune pe Greg.

— Dar plăcintele tale sunt atât de bune. Oamenilor le plac la nebunie, cu siguranță trebuie să fie o... a început Quinn să vorbească, dar Minnie l-a întrerupt.

— Mda, dar în lumea reală trebuie să facem împrumuturi ca să pornim o afacere, împrumuturi cu dobânzi imense, și, dacă avem într-o lună mai puține comenzi sau dacă trebuie să cumpărăm o ușă nouă pentru cuptor, atunci nu prea avem loc de întors, a spus ea printre dinți. Nu e ca în lumea ta, unde iei, pur și simplu, bani de la familia ta ca să demarezi ce afacere vrei tu și probabil nici nu ai de-a face cu banca. Adică uită-te la casa asta!

A întins mâna ca să-și ilustreze punctul de vedere. În mișcarea ei, a atins o veioză din porțelan care a zburat de pe măsuța de alături și s-a spart pe podea. În cameră s-a făcut liniște. Minnie s-a uitat încremenită la cioburi. Becul veiozei a pâlpâit, a scos un fâsâit slab și s-a stins.

— Rahat! a spus ea încet.

A ridicat capul și a văzut că fața lui Quinn a devenit cadaverică. Tara a intrat în fugă în cameră. Când a văzut veioza, a început să intre în hiperventilație.

— Nu pune mâna, nu pune mâna, o să te tai!

A început să-și agite mâinile, cu ochii lărgiți de panică.

— Quinn, sunt cioburi peste tot.

Din doi pași rapizi, Quinn a fost lângă ea.

— E OK, nu pun mâna.

Îi vorbea într-un mod ciudat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. Tara tremura, și-a acoperit capul cu mâinile și a început să scoată niște țipete ciudate, de groază.

Quinn s-a întors spre Minnie.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, a spus el.

— N-o lăsa să pună mâna! a strigat Tara. Nu pune mâna!

— N-o să pună mâna, mamă, a spus Quinn, conducându-și mama chircită afară din cameră. Hai, te duc sus.

Minnie a rămas singură în sufragerie, nemișcată. Ce se întâmplase? A țipat la Quinn, a spart o veioză care părea foarte scumpă, după care Tara și-a pierdut complet controlul. Oare trebuia să stea să strângă cioburile? Să se ofere s-o plătească? Nu că ar avea vreun ban. De ce își descărcase așa furia pe Quinn? Avuseseră o după-amiază așa de frumoasă și ea a stricat tot. Și-a luat geanta de pe jos și a ieșit în liniște pe ușa enormă a casei.

5 ianuarie 2020

Minnie s-a oprit în fața ușii gri, scorojite de la casa părinților ei. Și-a strâns pelerina de lână mușchi cu care era îmbrăcată și pe care o cumpărase cu un an în urmă de la un magazin second hand, după ce fusese prost sfătuită; Leila reușise s-o convingă că e un obiect vestimentar pe care trebuie neapărat să-l aibă. Minnie s-a convins rapid că pelerina o face să semene cu o banană umblătoare, fapt pentru care o și purtase doar de două ori (una dintre ele chiar la o petrecere pretențioasă, care avea ca temă fructele). Acum, cum își pierduse singurul palton și afară erau două grade, pelerina fusese scoasă, de nevoie, din fundul șifonierului.

Auzea zumzetul zgomotelor din casă, ticăitul acela care se auzea chiar și din fața ușii. A stat o clipă să savureze liniștea străzii. De când fratele ei, Will, se mutase în Australia cu iubita lui, Minnie se străduise să vină în majoritatea duminicilor să ia masa cu părinții ei. Știa că le e dor de Will, avea el un fel de a se purta cu ei care părea să facă lucrurile mai simple. Ea nu putea umple golul creat de absența lui în viața familiei, dar avea sentimentul că își făcea datoria venind la ei săptămânal.

— A venit Minnie, a strigat tatăl ei de sus.

Minnie a ridicat capul și l-a văzut aplecat pe fereastra de la dormitor.

— Mă chinui cu o toaletă înfundată aici; maică-ta a mâncat iar prea multă tartă expirată.

Tatăl ei era îmbrăcat cu cămașa de la muncă, plină de pete de transpirație și de vopsea, iar fața lui era roșie și desfigurată, ca și cum ar fi muncit

toată dimineața și nu avusese timp să treacă pe la duș. I-a făcut lui Minnie cu ochiul, iar ea a clătinat din cap. A auzit-o pe mama ei țipând la el de pe scări, ceva cum că nu e amuzant să faci glume grosiere ca să te audă toată strada.

— Ce mai stai afară, Minnie Mo? Hai înăuntru, i-a spus tatăl ei, făcându-i semn să intre.

Casa făcea parte dintr-o clădire de apartamente din anii treizeci. Arăta la fel ca majoritatea caselor din suburbii, de pe strada Brent Cross, din nordul Londrei. Casa lor avea lemnul cercevelelor de la parter cam putred și o grădină haotică în față, năpădită de rugi de mure și măceși, dar altfel nu era mare diferență față de celelalte. Din grădina din spate puteai vedea că alte case de pe stradă își extinseseră bucătăria sau își transformaseră mansardele, dar casa familiei Cooper arăta cam cum arătase și acum aproape o sută de ani. Când Minnie pomenea cuiva de Brent Cross, oamenii se duceau cu gândul la mallul uriaș din afara orașului sau la aglomerata autostradă suspendată. Pentru ea, Brent Cross va însemna întotdeauna această casă, această stradă, acest colțișor din Londra pe care îl numea „acasă".

În interior, casa cu numărul treisprezece arăta ca o casă destul de normală; în fine, normală, dacă nu te uitai la pereți. Fiecare centimetru de zid era acoperit cu ceasuri, mărturie a interesului pe care tatăl ei îl avea în orologerie. Își petrecuse ultimii treizeci de ani colecționând și reparând ceasuri vechi. Avea în grădină un atelier plin de lăzi și de scule și își petrecea serile căutând pe internet ceasuri stricate sau semireparate, la care toată lumea renunța.

Câteodată, tatăl ei petrecea ani în șir cu un singur ceas, așteptând să primească piesa potrivită, pe care o comandase online, sau încercând să creeze singur vreun zimț care lipsea. Timpul și eforturile depuse la fiecare piesă însemnau că nu era dispus să se despartă de niciunul. Așa că armata de ceasuri creștea, ticăind, tacăind sau tictictacăind; era un sunet copleșitor când intrai prima dată pe ușă. Niciunul din părinții ei nu mai sesiza acum sunetul.

— Este inima casei, i-a explicat odată tatăl ei, nu stai toată ziua să te enervezi din cauza bătăilor inimii, nu?

Lui Minnie nu i se părea o analogie bună, dar nu avea niciun sens să se certe cu tatăl ei pe tema ceasurilor. Orchestra de ticuri și tacuri fusese coloana sonoră a copilăriei ei. Ea și Will obișnuiau să joace un joc, se legau la ochi pe rând, după care luau un ceas de pe perete și încercau să-l identifice doar după sunet. Will botezase jocul acela „Numește ceasul" – un titlu nu deosebit de inventiv. Jocul s-a sfârșit într-un mod neplăcut când Will a scăpat un ceas și i-a rupt o limbă. Minnie nu l-a mai văzut niciodată atât de furios pe tatăl ei, nici înainte, nici după.

Mama ei a întâmpinat-o pe hol și imediat privirea ei s-a oprit asupra părului.

— Te-ai tuns. Parcă ziceai că-l lași să crească, a spus ea și a tras-o ușor de o șuviță.

— Ei, am simțit nevoia să fac o schimbare, a ridicat Minnie din umeri. Îți place?

— Dacă vrei să-l lași să crească, durează, trebuie să ai răbdare, a oftat Connie exasperată. Generația ta duce lucrurile la capăt.

— Mamă, nu cred că tunsoarea mea este un simptom al apartenenței la generația *fulg de nea*.

Și-a scos pelerina și a agățat-o într-unul dintre cuierele de pe coridor.

— E la fel ca și cu lecțiile tale de înot.

— Mamă, nu se poate să mai fii și acum supărată pe mine că am renunțat la ora de înot de sâmbătă dimineață – am treizeci de ani!

Mama ei a clătinat scurt din cap, ca o rață care se scutură de ploaie.

— Mi-am băgat pielea la saramură pentru lecțiile alea și erai așa de talentată la înot, Minnie. Acum măcar ai adus o plăcintă?

— Trebuia să aduc?

Mama ei a scos un geamăt.

— Păi, ar fi frumos să nu mai gătesc din când în când, din moment ce avem în familie un *chef*.

Pronunțase *chef* cum făcea de obicei, cu un ton rafinat și cu o fluturare regală a mâinii.

— Taică-tău abia a venit, nu m-a ajutat cu nimic, și eu n-am stat jos o clipă la serviciu. Am avut o soră mai puțin pe salon și nu aveam destule paturi, ca de obicei.

Minnie a urmat-o pe mama ei în bucătărie și s-a uitat la ea cum se așază pe un scaun, oftând resemnată.

— Bietul domn Cunningham a fost trimis acasă și nu era refăcut ca să plece.

— Îmi pare rău că ai avut o zi grea, mamă.

— Uneori nu știu unde o să ajungă lumea asta, a spus mama ei, închizând ochii. Cum se poate ca unii să aibă atât de multe și spitalul nostru nu are nici măcar un pat pentru un om care nu vrea decât să moară cu puțină demnitate.

Minnie a întins mâna să-i atingă brațul, dar mama ei nu a văzut și și-a mișcat mâna pe masă înainte ca ea s-o atingă. A luat în schimb un nasture. Era o colecție de obiecte stricate în fața ei, care așteptau să fie reparate: o crăticioară fără mâner, un nasture mic pe care scria „sexy" și capul desprins al unui cățel din ceramică.

— Nu trebuie să te complici, mamă. Serios, mă mulțumesc și cu niște fasole pe pâine. Am venit doar să vă văd.

— Păi, după cum merge treaba, asta o să și primești. Acum, mă ajuți tu să găsesc corpul cățelului, Minnie? Trebuie să fie undeva în salon.

Mama ei a arătat cu mâna spre camera din față și Minnie a făcut ce i s-a spus. În salon, tictacul ceasurilor era ceva mai potolit. Tatăl ei îl concepuse așa, ca să nu-l deranjeze la televizor.

Dintre toate ceasurile din casă, unul singur îi plăcea cu adevărat lui Minnie. Era atârnat la loc de cinste, deasupra televizorului – Coggie. Îl cumpărase pentru tatăl ei de la un târg de vechituri din Pick's Cottage, când avea șaisprezece ani. Când l-a luat, nu mergea; clopoțelul de deasupra era ruginit, iar cifrele șapte și patru de pe cadran erau șterse. Era limpede că ani buni nu fusese îngrijit și iubit, dar sugera un soi de înțelepciune

nobilă, de parcă – deşi nu putea să-ţi arate ora – ar putea să-ţi spună altceva important, dacă ar putea vorbi.

Lui Minnie îi plăcea gaura din cadran, care îţi permitea să vezi rotiţele care se învârt. Clopoţelul de deasupra era lovit de un mic ac la fiecare sfert de oră şi, din tot vacarmul de ceasuri, era singurul clopoţel al cărui sunet nu o deranja. Un sunet aşa de delicat, care anunţa încă o oră care trece, nu un gong grandios, cum au ceasurile mai îndreptăţite.

S-a aşezat în patru labe şi a căutat cu mâna sub canapea bucata pierdută de porţelan pe care o voia mama ei. A auzit pe scări paşii grei ai tatălui ei.

— Hai să nu mai vorbim de pâine cu fasole – comandăm ceva. Ce zici, iubire? a strigat tatăl lui Minnie înspre bucătărie, după care a intrat în salon.

— Ce faci acolo?

— Caut o jumătate de câine, a spus ea.

El s-a încruntat.

— Nu o pune la treabă, Connie. Dă-i fetei ceva de băut şi hai să comandăm nişte mâncare chinezească, bine?

S-a aşezat în fotoliul lui uzat, de velur maro. Fotoliul a scos un mic şuierat, ca şi cum ar fi gâfâit. A întins mâna după telecomanda de pe măsuţa de alături.

— Observi ceva diferit aici, Minnie Moo? a întrebat-o el.

Minnie s-a ridicat şi şi-a netezit puloverul albastru, de lână cu care era îmbrăcată. S-a uitat în jur după un nou ceas.

— Acolo, sus, a spus ea, arătând deasupra bibliotecii din stânga televizorului.

Era un mic ceas de perete din lemn Vienna Regulator, cu un pendul mare cât cadranul.

— Am găsit până la urmă piesa aia care îi lipsea, nu? Un tip din Hamburg mi-a vândut-o pe o sumă frumuşică, m-am târguit cu el luni de-a rândul.

— Foarte impresionant, tată – arată ca nou.

Tatăl ei a zâmbit și obrajii lui rumeni s-au umflat ca niște mere. Când te uitai la el, nu îți imaginai că Bill Cooper are finețea sau răbdarea de a repara piesele atât de mărunte ale mașinăriei. Avea niște brațe ca niște trunchiuri de copac și niște umeri de taur, ideale pentru ridicarea de greutăți. Și totuși, adevărata lui putere stătea în fina coordonare motorie a degetelor și în surprinzătorul lui interes pentru ceasuri vechi.

— În fine, începe Bake Off. L-ai urmărit, Minnie Moo?

— Ce serie e?

— E reluare – niciodată nu se învechește. Îmi închipui că Paul Hollywood ți-ar strânge mâna pentru plăcintele tale.

A ridicat vocea.

— Con, e săptămâna patiseriei !

Apoi s-a întors din nou la Minnie.

— Vrei să-mi aduci și mie o bere, iubire?

Minnie a încetat să mai caute cățelul și s-a întors în bucătărie. Sunetul televizorului, acompaniat de cacofonia ticăiturilor, la care se adăuga și proaspăta ei numire în funcția de barman rezident au făcut-o pe Minnie să aibă impresia că nici nu a plecat de acasă; viața era exact ca acum nouă ani. Practic, se mutase abia cu trei ani în urmă – în perioada demarării afacerii fusese nevoită să se mute o perioadă acasă. Pe urmă mai fuseseră lunile acelea din 2011, când s-a trezit pe neașteptate șomeră. Minnie se simțea rău când se gândea la perioada aceea din viața ei. Oare la modelul acesta era condamnată; să se mute, să încerce o nouă slujbă, să dea greș, să se mute din nou acasă și s-o ia de la început? Casa din Brent Cross părea să se joace cu ea precum un yo-yo, o scuipa afară, în lumea reală, doar ca s-o tragă înapoi imediat cum se întindea prea mult.

Acum, aici, se pregătea să-i întrebe pe părinții ei dacă se putea muta din nou la ei. Palmele lui Minnie s-au răcit și s-au umezit la gândul că va locui din nou aici. Se gândise să închirieze un apartament împreună cu cineva, dar, cu toate zgârieturile alea pe care le făcuse Lucky în apartamentul de acum, nu avea prea multe speranțe că-și va recupera garanția. Nu avea bani să depună o altă garanție și, oricum, majoritatea oamenilor nu erau

prea încântați să aibă un coleg de apartament blănos cu patru labe. A deschis ușa frigiderului să ia două beri, una pentru ea, una pentru tatăl ei.

— Așadar, ce ți s-a întâmplat de ziua ta? a întrebat-o mama ei, cu mâna în șold. De obicei e ceva de povestit.

Minnie nu voia să pună paie pe foc la povestea mamei cu ghinionul de la naștere. A ridicat din umeri.

— Nu cine știe ce – am fost la Alan la masă, după care am fost la o petrecere.

A ieșit afară din bucătărie să-i dea berea tatălui ei, după care a revenit și și-a desfăcut-o pe a ei.

— A, dar ghici cu cine m-am întâlnit, mamă.

Mama ei se apucase să taie ceapă.

— Ei? Cu cine zici că m-am întâlnit? a întrebat Minnie din nou.

— Dacă e o celebritate, nu vreau să aud. Doar dacă e Paul Hollywood, că e singura voce pe care o aud pe aici, a spus ea tare. Taică-tău e obsedat de emisiunea asta. Știi că le vede pe toate în reluare?

Minnie nu știa prea bine ce ar trebui să dezvăluie mai întâi – întâlnirea cu Tara și cu Quinn sau vestea despre eșecul afacerii și nevoia de a reveni acasă. Într-un fel, s-ar bucura să vadă expresia mamei ei când ar pomeni numele Tarei; în niciun fel nu s-ar bucura când ar recunoaște că No Hard Fillings a dat faliment. S-a hotărât să aleagă varianta mai plăcută.

— Ai mai vorbit cu Will? a întrebat-o ea pe mama ei, schimbând subiectul.

— Nu.

Minnie și-a dat ochii peste cap.

— Zice că a făcut o ofertă pentru o casă acolo, undeva, în Bondi. E impresionant pentru vârsta lui – noi nu am reușit să cumpărăm o casă decât după patruzeci de ani.

— Ei, probabil acolo e mai ieftin, a spus Minnie, simțind cum i se încleștează fălcile.

— Eu nu știu cum o să ajungi tu să-ți iei o casă, Minnie. Noi am făcut economii optsprezece ani ca să depunem garanția.

— Păi, nu cred că cei din generația mea vor mai putea să cumpere, a spus Minnie, după care a smuls cheița dozei de bere și a strâns-o în palmă.

— Fratele tău cumpără.

— Quinn Hamilton! M-am întâlnit cu Quinn Hamilton! a spus Minnie cu voce tare.

Connie a aruncat cuțitul pe tocător și Minnie a savurat momentul – în sfârșit, mama ei o asculta.

— Și m-am întâlnit și cu mama lui, cu Tara. Locuiește într-o vilă din Primrose Hill. E așa de elegantă, arată ca o vedetă de cinema, și-a țuguiat ea buzele.

— Tara Hamilton? Ai fost acasă la Tara Hamilton? a întrebat-o mama ei, a cărei voce deja nu mai avea obișnuita rezonanță.

— Dap, a spus Minnie luând altă gură de bere și rezemându-se de frigider, cu un picior sprijinit în ușă.

Mama ei s-a încruntat, apoi a revenit la ceapa ei, iritată.

— Păi, sunt sigură că e ușor să arăți ca o vedetă de cinema când ești milionar și duci o viață de lux.

— M-am întâlnit cu Quinn întâmplător, la o petrecere, și i-am spus ce mi-ai povestit tu, că Tara mi-a luat numele. Nu a vrut deloc să facă asta, mamă; ea a vrut să-și boteze copilul Quinn ca un omagiu pentru ajutorul pe care i l-ai oferit. Nu și-a închipuit că tu n-o să mă mai botezi Quinn.

— De ce deschizi subiectul ăsta, Minnie? a spus mama ei și s-a întors spre ea încruntată. De ce te duci și vorbești despre mine în tot orașul?

— Nu e tot orașul, mamă, e Tara Hamilton – îți vine să crezi, după atâta vreme?

— N-am nevoie să rescrii tu istoria, Minnie. Nu vrea nimeni să dezgroape morții.

Mama ei s-a întors la tocător. A luat o tigaie de pe dulap și a vărsat repede ceapa în ea, apoi s-a întors cu spatele la Minnie, ca să pună tigaia pe plită. Au stat așa, în tăcere. Coloana sonoră de la Bake Off răsuna din camera alăturată; o sută de ceasuri ticăiau.

— Îmi cauți cățelul ăla sau nu? a spus mama ei.

— Uite, am numărul ei, i-am zis că o s-o suni. Îl scriu aici și îl pun pe frigider.

Minnie nu îi putea vedea fața, dar a observat că spatele ei se crispează înainte să întindă mâna spre dulapul de deasupra, ca să ia o conservă de roșii. Nu era reacția pe care o așteptase.

— Gata, pauză de publicitate, ce comandăm? Am poftă de un *millefeuille* cu vanilie, fistic și *crème anglaise*, a spus tatăl lui Minnie chicotind, când a intrat în bucătărie. Nu-ți taie deloc apetitul emisiunea asta! A, tu faci mâncare, Con?

Și-a tras un scaun și s-a lăsat cu toată greutatea pe el. S-a uitat și la soție, și la fiica lui, după care a început să bată cu mânerul rupt în masa de lemn.

— Ce sunteți așa de îmbufnate?

— Nu-i nimic, chestii, trestii, a spus mama ei țâfnoasă. Hai, să scoată cineva brânza din frigider. Nu putem să facem paste fără brânză, nu?

La masă, Minnie le-a dat vestea despre falimentul afacerii. I-a întrebat dacă poate să se mute o vreme acolo. Tatăl ei s-a lăsat cu scaunul pe spate, balansându-se periculos pe două picioare.

— Mare păcat, iubire, mie întotdeauna mi-a plăcut cum gătești, credeam că ai tras lozul câștigător.

A întins mâna și a bătut-o ușurel pe spate. Când tatăl ei îi spunea ceva drăguț, lui Minnie îi venea să se suie pe genunchii lui, cum făcea când era mică. Obișnuiau să se uite la nenumărate filme din seria *Războiul stelelor* și tatăl ei imita vocile tuturor personajelor. S-a întors să se uite la mama ei, care mesteca metodic pastele, cu gura plină. A înghițit cu zgomot, apoi, fără să se uite la Minnie, a început să învârtă alte paste pe furculiță.

— Nu spui nimic, mamă?

— Cred că am un dèjà-vu, a spus ea, întinzând mâna după paharul cu apă.

— Hai, iubire, nu e corect, a spus tatăl ei. N-a mai dat faliment până acum. Poate n-au mers bine altele, dar nu e același lucru.

Mama lui Minnie s-a uitat la soțul ei fără să spună un cuvânt.

— Cred că se referă la tine, tată, la afacerea ta.

— Oh!

După ce a rostit asta, buzele tatălui ei au rămas înțepenite, în forma unui „O" ciudat, și și-a lăsat încet scaunul pe toate cele patru picioare.

— Ți-am spus că e o greșeală, a continuat mama ei, ți-am spus o să fie un dezastru. Tu nici măcar n-ai fost la facultate, Minnie, cum să știi tu cum e cu banii și cu contabilitatea?

— Leila ținea contabilitatea, mamă, și doar pentru faptul că nu am făcut facultate nu înseamnă că nu am creier pentru afaceri. A mers totul foarte bine în ultimii ani, am muncit pe rupte, pur și simplu... ne-am împotmolit.

— Eu i-am spus toate astea tatălui tău. De ce nu mă ascultă nimeni niciodată? a spus mama ei, clătinând din cap.

— Ascultă, știu că ești dezamăgită, a spus Minnie, simțind că i se gâtuie vocea. Și eu sunt dezamăgită. Tu crezi că eu, la treizeci de ani, vreau să fiu falită, șomeră și să vin iar acasă? Crezi că așa mi-am planificat eu viața? Mamă?

A făcut o pauză.

— Cel puțin am făcut o încercare.

— Și taică-tău a făcut o încercare. A pus la bătaie toate economiile noastre pentru proprietatea aia pe care urma s-o refacă. Poate o suna grandios Cooper Development Company, dar un nume sofisticat nu te prea ajută când cade piața.

— Ghinion, nu-i așa? Aș fi făcut treabă bună cu casa aia, a spus meditativ tatăl ei.

— Sunt lucruri pentru care nu merită să riști. Ai riscat, ai pierdut, asta am învățat eu. Cel mai bine e să ții capul plecat și să joci cartea care ți-a fost servită.

Minnie și-a înfipt unghiile sub scaun. A simțit adâncițurile cunoscute din lemn, de atât de multe ori făcuse asta.

— Ei, dacă vii acasă, sus nu e prea mult loc, a spus sec mama ei. Camerele de la mansardă acum sunt pline de piesele de ceas ale lui taică-tău.

— Pot să le iau de acolo cât ai zice peşte, a spus tatăl ei, sau ar fi mai bine să stea în camera lui Will?

— Şi Will ce să facă dacă vine la noi? a spus mama ei.

— N-a mai venit acasă de doi ani, mamă, a spus Minnie.

— Las-o în pace, Connie. Poţi să stai aici cât vrei, Minnie Moo. După-amiază o să-ţi eliberez camera, a spus tatăl ei şi a strâns-o uşor de umăr.

Mama ei a mai luat o gură de mâncare. O strivitoare senzaţie de inadecvare a lovit-o pe Minnie ca un talaz. Cum puteau părinţii ei să-şi petreacă atâta timp din viaţă reparând lucruri şi nu vedeau ce e stricat chiar sub ochii lor?

Seara de revelion, 2010

— Nu atinge farfuria aia înainte să fie decorată! i-a strigat Rob, patiserul-șef, din cealaltă parte a bucătăriei.

Minnie și-a retras mâna repede de pe blat, ca și cum ar fi fost certată. Nici măcar nu avusese de gând să o ia, doar o îndreptase. În oricare alt context, ar fi ripostat, s-ar fi apărat, dar în bucătăria asta învățase repede să spună: „Da, *chef*!" și suporta orice fel de critică.

Minnie lucra de șase luni la restaurantul Le Lieu de Rencontre. Era un restaurant cu o stea Michelin din Mayfair și o experiență foarte diferită față de locul în care lucrase anterior. Victor's, unde își găsise o slujbă imediat după terminarea școlii, era un restaurant de familie din Kentish Town. Erau doar trei bucătari în bucătăria înghesuită, în timp ce aici în orice moment erau de obicei peste douăzeci de oameni care găteau. Clientela de la Victor's era reprezentată de familii și de tineri mâncăcioși, în timp ce restaurantul Recontre era înțesat de indivizi îmbrăcați la costum, cu conturi grase, care voiau să fie văzuți în locuri scumpe. La Victor's i se permitea să gătească. Aici abia dacă i se permitea să aprindă cuptorul.

Minnie plecase din școală fără vreun plan de carieră sau vreo vocație clară. Leila îi sugerase că ar putea învăța să gătească.

— Ai un gust natural la mâncare, știi întotdeauna ce se potrivește cu ce, îi spusese ea.

— Adică cârnați cu piure, paste cu legume Bol și cereale Weetabix cu lapte? a râs Minnie.

— Vorbesc serios, Min, ai un fler natural. Dacă te-ai pregăti într-o bucătărie adevărată, ai fi foarte bună.

Fusese uimită când i s-a oferit slujba la Victor's; nu avea deloc experiență, de-abia încropise un CV. Paul, bucătarul-șef, îi ceruse să-i facă o omletă spaniolă și a angajat-o imediat după ce a urmărit-o la lucru. Îi plăcea să lucreze cu Paul, atmosfera intimă a restaurantului de familie, clienții care veneau în mod regulat, îi plăcea că învață lucruri despre mâncare și capătă dexteritate cu fiecare săptămână care trecea. Victor în persoană, francezul în vârstă care deținea restaurantul, a fost cel care i-a spus să plece.

— Minnie, tu ai un har, dar nu poți învăța totul de la Paul. Trebuie să lucrezi în mai multe bucătării, să vezi cum lucrează și alți bucătari. Abia atunci te vei dezvolta.

— Dar îmi place aici și mai am atâtea de învățat, a protestat ea.

— Avem în Franța un proverb, *À chaque oiseau son nid est beau* – orice pasăre își iubește cuibul. Tu nu cunoști alt cuib, Minnie. Trebuie să-ți întinzi aripile și să înveți să zbori.

În timp ce vorbea, pe fața ridată a lui Victor a apărut un zâmbet domol. Era fața unui om care a trăit bine, care a petrecut mult timp în soare și a băut vin roșu în fiecare zi din viața de adult.

Așa că și-a întins aripile și a aterizat la Rencontre. Era aici de șase luni și detesta restaurantul. Era o echipă imensă și fiecare *commis chef*[1] din preajma ei avea coate ascuțite și limbă și mai ascuțită. Lucra prin rotație, cu diverși bucătari. Luna aceea fusese repartizată la patiserie și avea parte de cel mai rău *chef* de până atunci. Rob se luase de Minnie din prima zi. Exista în meniu un fel de mâncare care se servea cu sos de unt și de șofran. Minnie a apucat să spună că la Victor's făceau un sos asemănător, dar puneau limetă în loc de lămâie. Rob a umilit-o în fața tuturor, întrebând-o

[1] *Commis chef*, în lb. franceză, în original, este denumirea unui bucătar aflat la începutul carierei, care abia și-a terminat studiile gastronomice și care lucrează sub îndrumarea unui *chef de partie*, a unui bucătar care deține o anumită specializare (*pâtissier*, „patiser"; *rôtisseur*, „specialist în produse fripte" etc.) (n. red.).

dacă vrea să rescrie tot meniul care a fost alcătuit de un bucătar cu stea Michelin. A învățat repede să-și țină pentru ea ideile despre mâncare.

Voia să rămână acolo un an, să încerce să avanseze de la gradul de *commis chef* secund la cel de *commis chef* deplin. Restaurantul ar fi dat grozav la CV, dacă putea să plece de acolo cu referințe bune. Dar orarul era cumplit, ritmul era extenuant și nici măcar n-avea senzația că învață prea multe.

În seara aceea era revelionul și restaurantul era plin. Nu ar fi vrut să lucreze în seara aceea, dar toată săptămâna lucrase prin rotație fără pauză. Ratase Crăciunul cu familia ei și lucrase câte cincisprezece ore pe zi; o durea tot corpul de oboseală. Toată săptămâna avusese sarcina monotonă de a umple cu *crème patissière* de coniac niște budinci de Crăciun mititele. Trebuiau să fie servite ca *mignardises* – sau *petits fours* – după desert. Budincile erau de dimensiunea unei nuci și trebuiau găurite cu delicatețe și umplute astfel încât să nu se vadă nicio picătură de cremă.

— Nu.

— Încă o dată.

— Nu e bine.

— Neglijent.

— Minnie, ești un patiser de tot râsul. Mai spune-mi o dată, unde ai învățat să gătești? La Greggs?

Rob țipase la ea toată după-amiaza. Felul în care umplea budincile era bun și ea o știa; o punea să o refacă iar și iar doar pentru că putea. Abia terminase o tranșă perfectă de douăzeci de bucăți, când el s-a aplecat peste ea, a inspectat una și pe urmă le-a aruncat pe toate pe jos.

— Crema e caldă, ai lucrat-o prea mult.

Rob și-a apropiat fața de a ei, la doar câțiva centimetri. Pielea lui cenușie și respirația puturoasă îi provocau greață. Avea niște pungi sub ochi care se întindeau până spre obraji, lăsându-i senzația că i se topește fața.

— Măcar guști din mâncare sau vrei să-ți păstrezi silueta?

Minnie și-a compus o expresie neutră, încercând să nu reacționeze. Alți câțiva asistenți-șefi se uitau la ea cu compasiune; își dădeau seama că

Rob a mers prea departe cu Minnie. În prima săptămână în care lucrase acolo, câțiva dintre ei au ieșit să bea ceva după serviciu. Rob se dăduse la Minnie după câteva beri în plus. Ea l-a respins cât de politicos a putut, dar Rob nu era genul de om pe care să-l respingi cu un gest delicat. El se purta de parcă toate femeile din bucătăria lui erau încă un ingredient din cămară, pe care să-l folosească cum vrea el.

— Dacă mai pui pe tine câteva kile, nu-i problema mea, Minnie, a șuierat el. Dar dacă o să arzi prea tare crema, ca un amator, ai face bine să guști din fiecare tranșă, înainte să plece de aici.

Minnie gustase; nu era arsă. A curățat mizeria și a luat un alt poș. Dacă mai rezista o săptămână, ar scăpa de tura lui Rob și poate atunci viața în restaurant ar deveni mai ușoară.

— Nu-l lăsa să te enerveze, i-a șuierat Danna și a strâns-o ușor de cot când a trecut pe lângă ea.

Danna lucra în secțiunea de pește și nu vorbise mai deloc cu Minnie. Era norvegiană, rezervată și ambițioasă ca ei toți. Dacă ea a devenit compătimitoare, înseamnă că lucrurile arată rău.

La douăsprezece fără zece, Minnie tocmai aranjase pe farfurie două budinci de Crăciun mititele pentru masa numărul 15. Rob i-a suflat în ceafă cât timp a adăugat ultimele elemente de decor, o frunză delicată de laur și un praf de sclipici auriu comestibil. El s-a uitat urât la ele și a scos un fel de grohăit. Nici măcar el n-a reușit să le găsească vreo vină și erau prea aglomerați ca să mai inventeze probleme.

— Servirea! a strigat el spre ospătarii din partea cealaltă a tejghelei.

Minnie era aproape gata, schimbul ei se termina la ora unu. Trebuia să facă un duș, trebuia să doarmă și trebuia să nu mai vadă mult timp vreo budincă de Crăciun umplută cu *crème patissière*.

A început să facă curățenie pe bancul de lucru, a șters blaturile și și-a adunat ustensilele să le spele, când a auzit urletul lui Rob din cealaltă parte a bucătăriei.

— Minnie, tu ai trimis o budincă la masa 15?

Rob a traversat încăperea, apropiindu-se cu pași mari de ea, cu mâna strânsă pumn în fața lui.

— Da... a spus ea neliniștită.

A desfăcut pumnul și a arătat spre rămășițele budincii din palma lui. Înăuntru era o bucățică mică și mestecată de plastic transparent.

— Tocmai au fost trimise înapoi. A fost plastic în umplutura ta.

Vorbea rar, savurând fiecare silabă.

Minnie s-a uitat în jos, la mâna lui, și a pălit. Semăna cu o bucată de plastic din punga folosită de ea. Dar cum a putut să se rupă, darămite să mai ajungă și în umplutură? Apoi și-a amintit că luase o pungă nouă, căreia i-a tăiat colțul, ca să curgă crema. Oare tăiase punga așa cum trebuie?

Pe fața lui Rob a apărut un rânjet în timp ce îi flutura bucățica de plastic în față.

— Abia așteptam un motiv să te dau afară, a spus el încet, cu dintele strâmb din față mușcând din buza de jos.

Minnie s-a simțit o clipă amorțită. Dacă o dădea afară, nu mai primea referințe și totul fusese în zadar. Toate răutățile pe care i le făcuse Rob i s-au perindat în minte și n-a mai fost amorțită, a fost furioasă.

În mintea ei a vizualizat cum ia poșul de pe dulapul de alături, îl îndreaptă spre fața lui Rob și strânge cât poate de tare. Crema iese cu o consistență perfectă și îi acoperă fața și părul. El înlemnește din cauza șocului sau a furiei și rămâne nemișcat. Tot personalul din bucătărie se întoarce să vadă ce se întâmplă; câțiva mai curajoși fluieră și chiuie.

— Așa, Minnie! strigă Danna din spate.

Inima ei bate nebunește. Ia o mână de frunze de laur și le adaugă capului lui Rob, ca decor.

— Și să nu uităm sclipiciul, spune ea, și ia o mână de sclipici pe care o aruncă cu un gest larg peste fața lui acoperită cu cremă. Servirea! strigă ea.

Aude râsete peste tot în jur, oamenii își acoperă gura cu palma – este o eroină! Rob își șterge crema de pe ochi, fața lui cenușie e acum vânătă și stă cu gura căscată de șoc. Minnie își scoate plasa de păr, se întoarce și iese din bucătărie cu capul sus, iar coloana sonoră este cântecul Arethei

Franklin, „Respect", dat la volum maxim, în timp ce ea iese din cameră în pas de dans și toată lumea se uită în urma ei.

În realitate, nu a fost nicio coloană sonoră, nicio baie de cremă, Minnie n-a avut curaj. Și-a scos, pur și simplu, șorțul și a plecat cu boneta în mână. Nimeni nu s-a uitat după ea și marea bucătăriei s-a strâns în urma ei, precum apa care umple locul în care a înotat un peștișor.

6 ianuarie 2020

— Se pare că Leila a dat-o în bară clasa întâi, a spus Greg.

Greg și Minnie luau micul dejun în apartamentul lui din Islington. După cina cu părinții, Minnie s-a dus să înnopteze la el. Fusese ocupat aproape toată săptămâna cu un articol despre pescuitul extrateritorial pe care trebuia să-l predea și care avea titlul „Să pescuiești în apele altcuiva. În apa mare e și pește mare". Uneori Minnie se întreba dacă nu cumva Greg inventează mai întâi titlul și abia apoi se gândește ce articol trebuie să scrie. Nu știa dacă mai e supărat după seara de revelion, dar când i-a apărut în prag, el i-a oferit îmbrățișarea de care avea atâta nevoie.

Greg i-a cerut să nu intre în detalii despre motivul pentru care era supărată cu o seară în urmă, adormea greu după „descărcări emoționale" venite de la alții. Așa că se duseseră direct la culcare și acum, la micul dejun, ea îi povestea în ce situație sumbră se află afacerea ei.

— Leila n-a greșit cu nimic, a spus Minnie.

Stătea cocoțată pe scaunul înalt de lângă masa lui îngustă și își peria părul ud de la duș.

— Probabil am rezistat cât am rezistat tocmai datorită ei.

— Nu sunt de acord. Tu te-ai ocupat de gătit – tu ai livrat. Ea s-a ocupat de sponsorizări și de finanțe – ea a dat greș.

Greg a întins mâna și i-a luat peria.

— Te rog, nu face asta în bucătărie. Găsesc păr de-al tău peste tot.

Minnie a clătinat din cap. Simțea cum i se sapă o cută verticală între sprâncene.

— Nu mă ajuți prea mult, Greg. Nu e vina Leilei. Ne descurcam bine, atâta că ne-au sufocat ratele împrumutului.

— Nu vă descurcați chiar așa de bine, dacă stai să dai telefoane ca să împrumuți mașini în ultima clipă.

— Și e așa de plăcut să știu că mă pot baza pe tine într-un caz de urgență.

— Totul e o urgență, Min. Viața e o urgență. Știi câți pești au mai rămas în mare? Asta e o urgență. Va trebui să nu mai folosim expresia „are balta pește", pentru că este incorectă.

Greg și-a scos ochelarii și a luat din sertar un șervețel de șters. Minnie a stat și s-a uitat la el. A fost reconfortant să-l vadă aseară, să se culcușească în patul lui familiar, lângă trupul lui familiar, cu mirosul lui familiar. În dimineața aceea, nimic nu i se mai părea reconfortant sau familiar la el; îl simțea străin și de nepătruns. În timp ce el își ștergea lentilele, și-a dat seama că abia dacă se uitase la ea, abia dacă li s-au încrucișat privirile în timpul mesei, dar acum își examina lentilele cu o atenție atât de mare.

— În fine, nu-ți trebuie decât un sponsor bogat sau te duci din nou să lucrezi într-o bucătărie, ca mai toți *chef*-ii.

S-a întors spre cafetieră și a început să răscolească în capsulele divers colorate din coșulețul metalic de alături.

— Nenorocitul ăla de Clive nu pune niciodată la loc ce consumă, adică, serios, aici nu e hotel, cafeaua nu intră în prețul camerei.

Clive era colegul lui de apartament. Avea patruzeci și doi de ani și era căsătorit. Își împărțea timpul între Londra, unde stătea trei nopți pe săptămână, și Kent, unde stătea restul săptămânii cu familia lui. Din perspectiva ei, era situația ideală pentru Greg – i se plătea jumătate din chirie, dar Clive era rareori acolo.

— Dacă socotești cât e o capsulă și calculezi câte capsule consumă lunar, știi cât face?

Greg a bătut cu degetul în blatul dulapului.

Minnie a dat din cap cu compasiune, dar pe urmă și-a dat seama că el așteaptă un răspuns.

— Vreo zece lire?

— Șapte lire douăzeci. Pot să jur că nici nu știe de unde se cumpără. Crezi că au capsule de cafea în Kent? N-au.

Greg a luat două capsule verzi și le-a fluturat spre Minnie. Le-a trântit pe dulap și a început să-și scarpine barba scurtă.

— N-a mai rămas decât Fortissio Lungo. Detest Fortissio Lungo – și Clive știe asta. Dacă tot îi bei omului cafeaua, măcar ai decența să le bei pe alea care nu îi plac. Nu?

Minnie a dat din cap. Greg s-a uitat la ceasul lui Apple și a scos un plescăit impacientat cu limba.

— Da, trebuie să plec, o să iau o cafea ca lumea pe drum. Te descurci singură?

Minnie a luat autobuzul până la serviciu, plină de iritare. Aștepta prea mult de la Greg? Știa că are și el presiunile și grijile lui, dar în mod sigur când ești cu o persoană pe care o iubești trebuie să duci povara cu mai multă ușurință. Ea pleca din apartamentul lui simțind o apăsare mai mare ca oricând. Ca să fie corectă față de el, nu știa dacă altcineva ar fi reușit să o facă să se simtă mai bine în fața zilei care o aștepta – să le spună oamenilor că o să-și piardă slujba niciodată n-ar fi fost ușor.

Când a intrat pe ușa de la No Hard Fillings și a auzit sunetul familiar al clopoțelului și a simțit mirosul de plăcintă care plutea în aer, a simțit un junghi de tristețe. Era posibil ca asta să fie ultima oară când aude clopoțelul acela și adulmecă acel miros reconfortant.

— Minnie.

Leila a ieșit rapid din bucătărie și a început să facă sărituri cu forfecare. Era îmbrăcată într-o salopetă roz-aprins și avea niște ochelari cu ramă galben-neon.

— Sari cu mine, Minnie!

— E un soi de dans al ploii cu bani? a întrebat Minnie, clătinând din cap.

— Hai, sari cu mine, a țipat Leila și a apucat-o de mâini, ridicându-i-le deasupra capului.

— OK, sărim, a spus Minnie și și-a desprins mâinile din palmele ei, după care a început să sară. E ultima tendință, ședința de sărituri? Endorfinele te fac să te simți mai bine în legătură cu vestea de rahat pe care trebuie s-o dai?

— Dimpotrivă, a zâmbit Leila, am vești minunate: vești pentru care merită să sari!

Clopoțelul a sunat în spatele lor și Bev a deschis ușa să intre.

— Ce nai… a spus Bev și obrazul a început să-i tremure de nedumerire.

— Sari și tu, Bev, alătură-te săriturilor, a spus Leila, bătând din palme înspre Bev și scoțând un „uuup".

Se purta ca un soi de Jane Fonda scrântită.

— Nu, a spus Bev, uitându-se la ele de parcă le-ar fi găsit dansând goale cu un cadavru cu fustă de majoretă. Eu… mă duc să încălzesc cuptoarele.

A trecut pe lângă ele fără să le scape din priviri, ca și cum dacă s-ar fi întors cu spatele ar fi putut fi implicată cumva în ritualul lor straniu. Leila și Minnie au început să râdă.

— Nu sunt destul de în formă pentru asta, ai face bine să termini mai repede, a spus Minnie zâmbind.

Asta era chestia cu Leila – chiar și în cele mai urâte situații putea s-o facă pe Minnie să zâmbească.

— Tocmai am primit o comandă azi-dimineață, a spus Leila, accelerând ritmul săriturilor. O comandă uriașă, să livrăm luna asta plăcinte la cincisprezece birouri.

Minnie s-a oprit brusc.

— Ce?

— Nu, nu te opri, mai e ceva.

Clopoțelul a sunat din nou și a intrat Alan. A urmărit un minut scena, după care, fără să spună un cuvânt, a început să sară cu ele. Era o săritură puțin inegală, din cauza piciorului beteag, dar ritmul era bun.

— Și au plătit tot în avans. Îți vine să crezi? Ne ajunge să ne menținem pe linia de plutire și ne mai și rămâne.

A început să dea cu pumnii în aer.

— O amânare a execuției – o grațiere a pedepsei cu moartea!

Minnie a început să cânte versurile piesei lui Alanis Morissette, „Ironic". Și pe urmă toți râdeau, săreau și cântau din toți rărunchii. În fine, Leila și Minnie cântau cu versuri, Alan făcea un acompaniament ciudat, un fel de beat-box, și nu părea să știe deloc cântecul acela. În clipa aceea a apărut Fleur, le-a aruncat o privire nimicitoare și i-a informat că cei din generația lor sunt toți extrem de stranii.

Când extazul amețitor al ședinței de sărituri s-a domolit, Minnie a sărutat pandantivul de argint de la gât, un trifoi cu patru foi. Nu-i venea să creadă ce noroc avuseseră să primească o astfel de comandă exact când aveau nevoie. Pe urmă s-a oprit. Momentul în care venise o comandă ca asta nu putea fi un noroc.

I-a cerut Leilei să vadă detaliile comenzii. O femeie sunase, plătise prin telefon cu cardul și îi dăduse numele și adresele de la cincisprezece companii la care să livreze luna asta, la diferite date. No Hard Fillings nu livra corporațiilor; aici făceau plăcinte pentru oamenii care nu mai pot găti, pentru cei vulnerabili și izolați social. De ce să vrea niște companii de genul ăsta plăcinte de la ei? Și cum de aflaseră de existența lor?

— A, și ne-au întrebat dacă putem să le trimitem gata de consum, așa că va trebui să mai cumpărăm ambalaje termoizolante, a spus Leila.

Minnie s-a uitat pe lista de adrese pe care i-o dăduse Leila. A recunoscut doar una dintre ele – era adresa ziarului la care lucra Greg.

— Trebuie să fie cineva care vrea să ne ajute, a spus Minnie.

— Și eu m-am gândit.

Minnie știa că Greg nu are atâția bani. Poate toate firmele astea aveau vreo legătură cu ziarul? Poate că a reușit să-i facă o favoare prin intermediul serviciului lui. A simțit brusc un val de afecțiune pentru el. Poate că el încerca totuși să-i ușureze povara.

— Hmm, a făcut Minnie, uitându-se din nou la lista de adrese, totuși nu asta ne-am propus noi, nu? Noi nu facem catering pentru corporatiști; ar trebui să facem plăcintă pentru nevoiași – doar așa strângem fonduri și primim subvenții.

— Minnie, nu suntem în poziția de a face moftur și le-am cerut un preț mai mare, așa că nu sunt subvenționate.

Leila i-a aruncat o privire exasperată, cu ochii mari.

— Sincer, nu mă interesează dacă hunul Attila comandă plăcintele ca să-și hrănească hoarda de criminali și prădători sau dacă e clovnul clasei, care vrea să facă exerciții de aruncare a plăcintei în fața cuiva – au plătit, noi le facem, punct.

Leila s-a uitat la Minnie cu pleoapele îngustate și a clătinat scurt din cap.

— Mă duc să sun la bancă.

S-a întors și a pornit cu pași apăsați spre biroul îngust de lemn din fundul bucătăriei, unde își instalase laptopul. Minnie a scos telefonul și i-a trimis un mesaj lui Greg: Din întâmplare, tu ai comandat plăcinte de mii de lire de la noi, în dimineața asta?! XXX.

— Greg a salvat ziua? a întrebat-o Fleur.

— Nu știu, a răspuns Minnie.

— E așa de previzibil ca un bărbat să creadă că trebuie să salveze el situația, a mimat Fleur un căscat. Mai important, spune-ne ce s-a întâmplat săptămâna trecută cu tipul ăla, Quinn. Și, dacă nu-i dai papucii lui Greg pentru el, pot să-l iau eu?

Leila a ridicat ochii din monitor. Minnie îi dăduse un raport complet despre Quinn sâmbătă, la telefon. Mă rog, poate nu chiar complet. Îi spusese că s-a întâlnit cu Tara și că a spart veioza. Îi spusese că Quinn a fost o companie plăcută, dar că e genul de om care e prietenos cu toată lumea. Nu îi pomenise de senzația că i s-au trezit bufnițele în stomac ori de cum îi apărea el în cap, neanunțat.

— Mi-a fost de mare folos, a spus Minnie. Dar nu dă nimeni papucii nimănui. Pe urmă, are o iubită foarte drăguță, cu o carieră de succes.

— Dar poate nu la fel de drăguță ca mine, hai să fim sinceri, a spus Fleur, încadrându-și fața în palme ca într-o ramă și fluturându-și genele spre ea.

Telefonul a început să sune la recepție.

— Fleur, poți să răspunzi? a strigat Leila.

Fleur a oftat și a făcut o mică piruetă înainte de a se apuca de plicticoasa ei misiune de a-și îndeplini unica ei sarcină.

În scurt timp, bucătăria a revenit la rutina normală. Un miros de plăcintă și de optimism a umplut aerul. Alan a deblocat dubița și a plecat să facă livrări. Fleur a dat telefoane clienților, confirmând comenzile pentru următoarele săptămâni.

— Deci nicio veste de la iubitul geamăn? a întrebat-o Leila încet, când ceilalți nu o mai puteau auzi.

Curiozitatea legată de Quinn era, clar, doar o mascare a iritării simțite după reacția lui Minnie la comanda cea mare.

— Mi-aș dori să nu-i mai spui așa. Nu e nicio chestie.

— O, ba da, e o chestie, crede-mă.

— Uite, e un tip drăguț, ne-a ajutat cu mașina, asta e tot.

Chiar asta era tot? Se terminase ciudat între ei. Sâmbătă îi trimisese un mesaj în care îi mulțumea din nou pentru ajutor și își cerea scuze că a spart veioza mamei lui. El a răspuns câteva ore mai târziu, spunând: „Nicio problemă." Două cuvinte. Nicio problemă. Ce însemna asta. Nu e nicio problemă cu veioza? Nu e nicio problemă că a ajutat-o? Nu e nicio problemă că ea s-a repezit la el pentru ceva ce era clar că nu era vina lui? Minnie credea că a depășit stadiul în care încerca să disece mesajele primite de la bărbați. Era clar că nu reușise.

— Deci nu ți-ai petrecut tot timpul încercând să găsești un motiv ca să te întâlnești cu el, nu? a spus Leila cu o privire de cunoscătoare.

— Leila, n-ai de făcut vreun tabel în Excel? a spus Minnie uitându-se la ea cruciș.

— Ba am. Mă duc, a spus Leila, după care și-a luat laptopul și l-a închis. Mă duc să lucrez la cafeneaua de la colț; aici sunt prea multe lucruri plăcute care-mi distrag atenția.

După ce a plecat Leila, Minnie s-a dus s-o ajute pe Bev să scoată niște ingrediente din cutie, pe blatul de lucru. Fusese atât de distrasă de toate cele întâmplate, încât nu observase înfățișarea lui Bev – arăta groaznic. Avea niște cearcăne vinete sub ochi și stătea cocoșată. Arăta de parcă ar fi purtat pe umeri toată greutatea lumii.

— Bev, ești OK?

Minnie s-a oprit din ce făcea și i-a pus mâna pe braț. Bev a clipit cu pleoapele obosite și grele.

— E ceva legat de amnezia ta sau de neliniștea eco? Îmi fac griji pentru tine, Bev, i-a spus Minnie cu blândețe. Sunt aici, dacă vrei să vorbim.

— O să crezi că sunt nebună dacă încerc să-ți explic, a spus Bev încet, cu capul aplecat peste dulap.

— Încearcă-mă.

Bev a expirat îndelung și lent.

— A început acum vreo două săptămâni, când mă uitam la o emisiune a lui Brian Cox, la BBC.

Minnie a dat din cap încurajator. Orice și-ar fi imaginat că o să spună Bev, nu s-a gândit că o să înceapă cu Brian Cox.

— Spunea că, dacă universul ar fi o zi, planeta noastră a existat doar o clipă și că, dacă clipa aia ar fi o zi, omenirea a existat doar o clipă. Pe urmă am ajuns să mă gândesc – dacă omenirea a existat doar o clipă, înseamnă că viața mea e probabil doar o clipă dintr-o clipă.

Minnie asculta cu atenție, dar deja pierduse firul. Și-a mișcat ochii dintr-o parte în alta, încercând să țină pasul.

— Așa, a spus ea încet.

— Și dacă viața mea e doar o clipă dintr-o clipă, atunci ce rost are? Nimic din ce fac eu, nimic din ce spun eu n-o să conteze în marea schemă a lucrurilor. Chiar dacă aș rezolva problema încălzirii globale sau dacă aș inventa o navă spațială care să ne ducă pe toți pe Marte, pe termen lung

tot n-ar însemna nimic, nu? Și nu fac nimic de genul ăsta, nu? Eu nu fac decât să-mi repar casa, să-mi hrănesc familia și să fac plăcinte.

Lui Bev i-a picat fața când a văzut uluiala de pe fața lui Minnie.

— Ți-am zis că o să mă crezi nebună.

— În niciun caz nu te cred nebună, Bev, doar că, uau... astea-s niște gânduri foarte grele pentru o dimineață de luni.

Alan s-a întors cu un palet de plastic să încarce cutiile și a auzit ultima parte a discuției.

— Îi povestești de criza existențială a vârstei de mijloc, Bev? a întrebat-o el.

Bev a dat din cap.

— A luat-o rău, Minnie. A mărit așa de tare imaginea pe Google Maps, că acum nu se mai poate întoarce.

Alan a clătinat din cap.

— Trebuie să se uite mai des la X Factor sau ceva. Orice emisiune de pe ITV te rezolvă, Bev. Mai lasă nițel BBC4.

— Uite ce e, eu nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se gândească prea mult la locul pe care îl avem în marea schemă a lucrurilor, a spus Minnie. Sunt convinsă că Brian Cox nu a vrut să te facă să pui la îndoială validitatea existenței tale. Chiar dacă nu inventezi naveta spațială care ajunge pe Marte, nu poți să spui că tu nu ai o viață împlinită și bogată, Bev. Soțul tău te iubește, familia te iubește, toți te iubim. Ce altceva mai poți spera să obții în viață?

— Înțelepte cuvinte, a încuviințat Alan din cap, încărcând cutiile pe palet. Tot ce poți să speri e să faci mai mult bine decât rău, asta e deviza mea. Eu am scufundat deja trei nave la viața mea, așa că mă gândesc că trebuie să mai țin la suprafață cel puțin patru, cât mai trăiesc.

— Ții pe linia de plutire o groază de bărci la London Fields Social Club, din ce-am auzit eu, Alan, a spus Minnie, făcându-i cu ochiul într-o manieră exagerată.

— Ce tot bârfiți aici? a întrebat Fleur.

Fleur era incapabilă să stea la birou dacă își imagina că se discută ceva interesant în bucătărie.

— Criza existențială a lui Bev, a spus Alan.

— Admiratorii vârstnici pe care îi are Alan, a spus Minnie.

— Alan e Scorpion; scorpionii întotdeauna se bucură de atenție, a spus Fleur, jucându-se cu părul și trăgându-și un scaun lângă masa de lucru.

— Nu vreau să gândesc așa, a spus Bev posomorâtă și a început să scoată pungile de făină și să le alinieze pe masă. Dar acum am gândit-o, nu pot să-mi iau gândul înapoi. De exemplu, eram ieri la duș și mă uitam la sticla asta de șampon pe care mi-a cumpărat-o fata mea. Era făcută dintr-un plastic foarte plăcut la atingere, mat, și părea că cineva s-a chinuit mult s-o facă. Sticla asta a fost făcută să țină șamponul o lună sau două și va fi probabil pe planeta asta mult mai mult ca mine. Eu în treizeci de ani o să fiu moartă și copiii mei poate își vor aduce aminte de mine, poate chiar și nepoții, dar pe urmă? Nu va mai exista niciun semn că am fost și eu pe aici. Dar sticla asta de șampon tot va mai fi pe undeva, cu lista ei de ingrediente și cu aspectul mat, plăcut.

Fleur, Alan și Minnie s-au uitat cu toții la ea în tăcere.

— Nu trebuie să mai faci dușuri așa de lungi, a spus Alan, luându-și paletul și îndreptându-se spre ușă.

— Uau, și eu credeam că noi suntem generația anxioasă, a spus Fleur. Noi suntem consumați din cauza presiunii pe care o pun pe noi rețelele sociale și din cauza spaimei că roboții ne vor lua slujbele. Noi suntem cei care nu avem unde să locuim, pentru că generația voastră nu reciclează și mănâncă prea multă șuncă.

— Șuncă? a întrebat Minnie.

— Numai oamenii bătrâni mănâncă șuncă, a spus Bev, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Minnie s-a uitat din nou la Bev. I se părea că e nevoie de niște cuvinte înțelepte, dar nu îi venea nimic în minte.

— Ce-ai zice să participi la un marș de protest? Ai putea s-o iei și pe Betty, să-i arăți că îți pasă, a spus ea. Fluturarea unei pancarte în aer chiar te face să simți că ai acționat.

Bev s-a uitat la ea curioasă.

— La ce fel de marș ar trebui să mă duc?

— Nu știu, la unul care militează pentru unul dintre lucrurile în care crezi.

— Îți spun eu ce urmează, a spus Fleur, intrând pe internet pe telefon. Așa, ai mișcarea pentru climă, pe doisprezece, mișcarea cu implicațiile asupra climei pe cincisprezece – cam simpluț; Salvați Bursucii, bla, bla, bla, Furie împotriva Uleiului de Palmier, politică, politică, bla, bla, politică, Salvați Albinele... A, uite aici, interzicerea ambalajelor de plastic de unică folosință, pe treizeci: asta pare să fie în zona ta, Bev.

— Iată, a spus Minnie veselă, e câte ceva pentru care să se înfurie oricine, nu-i așa?

— Chiar crezi că m-ar ajuta? a întrebat Bev, uitându-se la ea cu ochii plini de speranță.

— Nimeni nu e prea mic ca să poată face o diferență; întreab-o pe Greta Thunberg, a spus Minnie.

— Ai grijă să-ți iei o pudrieră; niciodată nu găsești vreun loc unde să-ți verifici machiajul la un marș de protest. La fel, bomboane mentolate și apă, o să răgușești de la scandările alea: „VREM AIA! VREM AILALTĂ!", a spus Fleur.

— Trebuie să rezerv bilet? a întrebat Bev.

— Nu, Bev, nu trebuie să-ți iei bilet, a spus Minnie.

— Un Pește clasic, a dat Fleur din cap. Toată neliniștea asta, nevoia de a-i ajuta pe toți.

— Nu sunt Pește, a spus Bev.

— Pe bune? Sigur ar trebui să fii, a spus Fleur, privind-o cu ochii mijiți. Dacă tot am ajuns la subiectul zodii, Minnie, m-am uitat la compatibilitățile Capricornului și nu sunt vești bune. Nu-i da papucii lui Greg pentru iubitul sexy geamăn, stelele spun că niciodată n-o să meargă.

Minnie s-a încruntat la ea. De ce își ocupa timpul căutând pe Google compatibilitățile ei? În plus, mai simțise și o iritare inexplicabilă când Fleur a decretat că ea și Quinn sunt incompatibili, ceea ce era ridicol – Minnie nu credea în astrologie.

Telefonul lui Minnie a bipăit, îi răspunsese Greg. „Nu, nu am comandat plăcinte. Dar vrei să vedem diseară *Viața lui Pi?*" Apoi alt bipăit: „Sau *Plăcinta americană? Gogoașa înfuriată? Partenerul ideal la plăcintărie?* (Jennifer Aniston!)"

Greg era ușor obsedat de Jennifer Aniston. Minnie s-a încruntat.

— Ce zodie e Greg, dacă s-a născut pe douăzeci și cinci aprilie? a întrebat-o ea pe Fleur.

— Taur, a spus Fleur. Perfect pentru tine, Minnie.

14 ianuarie 2020

Alan a parcat mașina la următoarea adresă de pe lista de livrare, o parcare privată de lângă Old Street.

— Parcare privată, *très* șic, a spus Alan, apăsând butonul interfonului de pe geam.

Minnie s-a uitat pe fereastră la plăcuța argintie pe care erau trecute firmele care funcționau în clădire. Făceau o livrare pentru Tantive Consulting, la etajul patru.

— Mm, a scos Minnie un sunet oarecare.

— Ce e? a întrebat-o Alan.

— Nimic, a clătinat ea din cap, doar numele acestei companii. Cred că face trimitere la *Războiul stelelor*. E numele uneia dintre nave.

— Minnie, eu cred că în spatele feței tale frumoase se ascunde o tocilară.

Au luat amândoi un palet cu plăcinte, l-au urcat în lift și s-au dus la etajul patru. O roșcată spectaculoasă i-a primit la recepție de parcă ar fi fost niște clienți valoroși, și nu oamenii care le livrau prânzul.

— Dacă ați putea să le duceți în sala de consiliu, masa e deja așezată, le-a spus recepționera clipind din ochii vioi, cu un zâmbet de Julia Roberts.

Spațiul de birouri de la Tantive Consulting era elegant și modern. Birourile erau mobilate cu gust și, după cum arătau toate piesele, fuseseră costisitoare. Erau fotolii Chesterfield, tapisate cu piele moale, cu aspect învechit, și peste tot mochete groase. Atmosfera era profesională și

minimalistă, dar în același timp intimă și primitoare. Pe pereți erau fotografii înrămate cu peisaje ciudate și chipuri interesante; o artă care îți atrage atenția, nu arta abstractă, tipică pentru un astfel de birou.

Minnie și Alan au despachetat plăcintele în sala de consiliu. Era o încăpere mare, separată la mijloc printr-un perete despărțitor temporar. Pe masă fusese pusă o față de masă albă, de bumbac, având la un capăt farfurii și tacâmuri. În timp ce despachetau, auzeau cum vorbesc oamenii de partea cealaltă a peretelui despărțitor.

— Simți mirosul? Ceva bun rău, a spus o voce de bărbat.

Alan și Minnie s-au uitat unul la celălalt și au zâmbit.

— Șeful cel mare a comandat plăcintă pentru prânz, a spus o altă voce.

— Frumos, a spus prima voce. O să lucrez mai des de la birou.

— Plăcintă gratis – probabil avantajul slujbei, fiindcă i-o trage vrăbiuței cu mâncarea, a spus a treia voce. Mănâncă ca un rege de când e cu ea.

— Cu cine?

— Cu Lucy Donohue, jurnalista aia culinară, și știi că e...

Bărbatul a scos un soi de geamăt și colegii lui au râs.

Minnie a înghețat. Nu voia să tragă cu urechea, dar era imposibil să nu auzi printr-un perete atât de subțire. A simțit că i se strânge tare stomacul când a înțeles ce a auzit. Era biroul lui Quinn, era compania lui; el făcuse uriașa comandă care le salvase. Alan s-a uitat la ea cu ochii mari – și el făcuse legătura dintre cele două puncte.

Minnie a început să descarce mai repede paletul. Nu voia să fie aici, nu voia să asculte această discuție, voia doar să descarce plăcintele și să plece. De ce ar face Quinn asta? Ziua pe care o petrecuseră împreună se încheiase atât de ciudat și de atunci nu mai ținuseră legătura. De ce i-ar face ei o favoare? Asta nu îi convenea lui Minnie; nu voia să fie un caz caritabil și nu voia să facă plăcinte pentru niște bădărani precum cei de alături. Ea ar fi trebuit să facă plăcintă pentru oamenii care au nevoie de ea.

Ea și Alan au așezat ultimele bucăți, după care Minnie a pornit zorită spre biroul de primire, să-i spună recepționistei că au terminat. În spatele

lor, angajații biroului începuseră să graviteze spre sala de consiliu, atrași de mirosul de plăcintă caldă.

— Domnul Hamilton ar dori să vă vadă înainte de plecare, a spus recepționera, lăsând capul pe umăr și arătându-și dinții enormi.

Chiar semăna straniu de bine cu Julia Roberts.

— Pot să vă conduc la birou? E prins într-o convorbire telefonică.

— Ne cam grăbim, a spus Minnie cu voce slabă.

— N-ai nevoie de mine, eu aștept aici, a spus Alan, așezându-se în sala de recepție și luând o revistă de iahting. Aaa, bărcuțe.

Recepționera a condus-o pe Minnie prin spațiul deschis de lucru până la o ușă de sticlă din capăt. Lui Minnie nu-i venea să creadă că Quinn conduce o companie atât de mare; trebuie că lucrează aici vreo treizeci de persoane. Prin ușa de sticlă l-a văzut pe Quinn, care purta un costum bleumarin bine croit și cămașă albă. Vorbea la telefon, dar când a văzut-o apropiindu-se cu recepționera, i-a zâmbit și i-a făcut semn să intre.

Recepționera i-a deschis ușa. Minnie și-a ciugulit unghia de la degetul mare. De ce se simțea ca o școlăriță care e chemată la director? Quinn a mimat cuvântul „scuze" și a bătut cu palma în spătarul unui fotoliu mare de piele brună. Minnie i-a zâmbit stânjenită și s-a așezat pe canapeaua de vizavi. Biroul lui era imens. Avea un birou uriaș de sticlă, cu un scaun ergonomic mare și negru, o masă de ședințe cu patru scaune în jur, o canapea, un fotoliu și o măsuță de cafea din lemn de nuc. Biroul lui era mai mare decât tot apartamentul ei. O, doamne, poate că picase într-un scenariu precum cel din *Fifty Shades of Grey* și plăcintele fuseseră doar pretextul pentru a o aduce aici ca să-i arate biroul lui mare și șmecher și temnița pentru sex.

Minnie s-a uitat prin cameră, întrebându-se unde ar putea fi intrarea în temniță. Era o bibliotecă în celălalt capăt al camerei – poate tragi acolo de o carte și se dă la o parte tot peretele. Poate că la canapea e un mâner și cazi cu totul într-o catacombă. Poate e mai degrabă ceva gen James Bond, decât Christian Grey. Minnie s-a trezit că îi zboară mintea – se gândea dacă există arhitecți specializați în construirea temnițelor de sex în birouri.

— Da, știu, a spus Quinn la telefon, dar astea sunt recomandările mele. Dacă nu vrei să le implementezi, e treaba ta. Tu mă plătești să găsesc fisurile din strategia ta de dezvoltare – astea sunt fisurile.

A urmat o pauză, cât vorbea persoana de la celălalt capăt al firului. Quinn a dat ochii peste cap către Minnie, sugerând că încearcă să scape de conversație.

— Ascultă, Donald, putem relua discuția asta mâine, față în față? Tocmai a intrat cineva la mine în birou, și... da, cineva mai important ca tine... Ai primit plăcintele alea pe care ți le-am trimis azi? Ei, acel *chef* care le-a făcut e aici.

Quinn s-a așezat pe fotoliul din fața lui Minnie. A pus picior peste picior și s-a rezemat de spătar. Minnie nu se putea abține să nu se uite la picioarele lui, erau atât de musculoase și de ferme, iar pantalonii erau croiți perfect pe coapsele lui sculptate.

— Da, știu că sunt bune... Ei, da, este, dar asta e irelevant... O să-ți dau eu datele ei, trebuie să închid.

Quinn i-a zâmbit, închizând telefonul, și gropița din obraz a revenit la viață.

— Scuze pentru asta.

Minnie și-a împreunat mâinile.

— Nu trebuia să comanzi atâtea plăcinte, a spus ea, mutându-și privirea spre podea. Când ți-am vorbit despre problemele pe care le are firma mea, nu am vrut ca tu să... Din contră, eu îți datorez niște bani pentru veioză.

— Te rog, nu-ți face griji pentru veioză, Minnie. Trebuia să îți explic situația mamei.

A expirat lent, oprindu-se pentru a-și găsi cuvintele potrivite.

— Are probleme de sănătate. Suportă greu anumite lucruri.

Minnie s-a uitat la el. Tonul lui glumeț dispăruse; sclipirea albastră a ochilor lui era întunecată de o umbră cenușie.

— Nu trebuie să-mi explici și nici nu trebuia să mă salvezi.

Dinamica relației lor părea atât de diferită. Când făcuseră livrări împreună, erau egali, se țineau de glume. Acum el îi era client, și încă unul foarte

generos. Stând așa, vizavi de el în biroul cât un apartament, nu se mai simțea egala lui, se simțea ca o angajată.

— Știu, a spus Quinn și o cută ușoară a apărut între sprâncenele lui negre.

Doar uitându-se la el, cu zâmbetul lui cu gropiță și cu picioarele lungi și puternice, îmbrăcate în pantaloni făcuți pe comandă, Minnie a simțit cum se deșteaptă bufnițele din stomacul ei, agitându-și aripile.

— Și nu trebuie să mă recomanzi prietenilor tăi, a spus ea cu aroganță. Scopul afacerii mele nu e să gătesc pentru băieții bogați din oraș.

S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe încoace și încolo prin spatele canapelei.

— Uau! a exclamat Quinn, punându-și mâinile sub cap și întinzându-și picioarele. Știi că îți deviază puțin mersul?

— Poftim?

— Furia care pare că îți apasă umerii[1].

Minnie a rămas cu gura căscată. Resentimentele adânc înrădăcinate fierbeau în ea, iar vocea mamei se auzea în capul ei ca picăturile care curg dintr-un robinet pe care nu-l putea închide.

— Nu am nicio furie pe umăr. Tot ce spun e că nu mi-am propus să fac genul ăsta de afacere. Dacă voiam să gătesc pentru oameni cu ștaif, aș fi rămas în industria restaurantelor.

Quinn a râs și și-a trecut mâna prin părul șaten-nisipiu.

— Acum înțeleg de ce nu prosperă afacerea ta, dacă ai astfel de rapoarturi cu clienții.

— Poftim? a spus Minnie, cu pumnul în șold.

Quinn s-a ridicat și a ocolit canapeaua, apropiindu-se de ea.

— Ascultă, plăcintele tale sunt bune. Este clar că ai o piață și totuși nu faci bani – e limpede că undeva greșești.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie să faci consultanță de afaceri cu mine.

[1] Joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe expresia englezească *to have a chip on your shoulder*, „a fi cu capsa pusă" (n. red.).

— De ce nu?

Quinn și-a desfăcut brațele, cu o mirare exagerată.

— Iau cinci sute de lire pe oră și ție îți ofer sfaturi gratuite. E pură încăpățânare dacă nu accepți.

Minnie a simțit că se face roșie la față și a împins bărbia spre el.

— Așa vorbești tu cu *toți* clienții tăi?

Quinn a făcut un pas spre ea. Minnie s-a tras în spate, spre perete. Avea din nou senzația aia ciudată, de data asta și mai intensă. Ca și cum el venea să o sărute. Sigur că mintea ei știa că nu va face asta, dar corpul ei avea impresia că asta va face, iar asta îi umplea venele cu un amestec amețitor de indignare și dorință.

— Tu nu ești un client, a spus Quinn încet, la treizeci de centimetri de ea.

Se uita în jos, în ochii ei, și pe buzele lui mai juca și acum un surâs. Minnie a mijit ochii și l-a fixat cu privirea. Nu avea de gând să se lase intimidată de el.

— Nu știi suficient de multe lucruri despre afacerea mea ca să ai o opinie.

— Poate că nu, dar îmi dau seama că ești o idealistă. Nu vrei să-ți compromiți misiunea și valorile, chiar dacă asta înseamnă să îți pierzi afacerea.

Minnie s-a simțit oarecum mândră, înainte să își dea seama că el n-a spus-o ca pe un compliment.

— De ce să nu livrezi și câtorva corporații, dacă asta înseamnă că poți să prestezi în continuare servicii comunitare? În plus, este limpede că nu angajezi oamenii potriviți – șoferul pierde mașina, bucătarul arde plăcintele. Dacă vrei să conduci eficient o companie, trebuie să-ți alegi oamenii potriviți.

Quinn s-a întors și a început să se plimbe din nou prin birou. Senzația aceea irațională că o va săruta dispăruse, împreună cu gândul că el ar putea să-i arate camera ascunsă din birou, cu acces secret prin bibliotecă. A luat un pix și a început să apese pe butonul lui.

— Nu am nicio îndoială că tu ai termina imediat cu cineva care are o zi proastă, a spus Minnie, încrucișându-și brațele la piept. Echipa mea e

ca o familie. Toți au probleme în viață, de-asta i-am angajat. Vrem să le dăm o șansă oamenilor care au nevoie de ea.

— Chiar dacă asta înseamnă distrugerea afacerii tale?

Minnie s-a uitat la el cu ochii mijiți. Se săturase să i se tot spună cât de prost își gestionează afacerea, fie că era vorba de Greg, de mama ei și acum de Quinn.

— Nu ei sunt problema. Uite ce e, dacă n-o să meargă așa cum vreau eu, poate că n-a fost să fie.

— Vorbești ca o adevărată fatalistă. Trebuie să începi să-ți asumi responsabilitatea pentru viața ta, Minnie. Îți pierzi paltonul în seara de revelion pentru că ești neatentă, nu pentru că ești ghinionistă. Afacerea ta nu merge bine pentru că ești un manager slab, care nu vrea să accepte sfaturi gratuite.

Quinn a clătinat din cap și și-a băgat mâinile în buzunare. Minnie a simțit cum roșeața care îi gâdila ceafa îi inundă obrajii.

— Păi, poate n-am nevoie de sfaturi de viață și informații de la un puști bogat, de la băiețelul mamei, care nu are idee cum arată lumea reală.

Minnie a simțit un gol în stomac imediat ce a spus asta. Nu înțelegea de ce mersese atât de departe; fusese mult prea aspră. Se simțea ca un pisoi încolțit, care se repede cu ghearele, într-un atac preventiv. Fața lui Quinn s-a schimbat, sclipirea din ochii lui a dispărut, fălcile i s-au încleștat și un mușchi a început să-i zvâcnească în obraz, chiar deasupra liniei drepte a bărbiei.

— Nu știi nimic despre viața mea, Minnie, și toată teoria asta cu clasa muncitoare care lucrează din greu e complet neatrăgătoare.

— Nu trebuie să îți par atrăgătoare, a spus Minnie.

— Cred că ar fi bine să pleci, i-a spus Quinn pentru a doua oară în scurta perioadă de când se cunoscuseră. Încearcă să nu spargi ceva în drum spre ieșire.

Prima zi din an, 2001

Quinn stătea în capul scării și râcâia lacul jupuit care acoperea fisura din balustradă. În casa albastră, balustrada mergea de la parter în sus, făcând patru întoarceri și jumătate. Dacă stătea întins pe podeaua din hol și se uita în sus, putea să vadă unde se termină balustrada; îi plăcea să-și imagineze că lemnul coteşte aşa la nesfârşit, în sus, precum vrejul de fasole care îl duce pe Jack până la castelul din nori sau – în cazul de față – în mansardă. Când era mic încerca să urce până sus fără să atingă scara – covorul era făcut din lavă, și balustrada era locul unde se simțea în siguranță. Trebuia să ajungă sus, ca să o salveze pe sora lui de tribul malefic care locuia în mansardă și care amenința să o arunce într-un vulcan înspăimântător.

Reușise să ajungă până la al doilea nivel, sprijinindu-se cu picioarele de bara subțire de lemn de jos și ținându-se cu mâinile de balustrada de sus, când a alunecat și a căzut cu brațul sub el pe balustrada de dedesubt. Și-a rupt brațul și a ciobit bucata aceea de balustradă. Era o ciobitură mică, dar tatăl lui făcuse o criză de furie.

— Balustrada aia este de neînlocuit! E făcută dintr-un singur trunchi de stejar!

— Ce-a fost în mintea ta? Ce făceai acolo? striga mama lui, ghemuită la nivelul lui, clipind înnebunită din ochii ei albaștri, cu părul blond buclat și cu dungi negre pe obraz.

Păienjenii care trăiau în pleoapele ei păreau că se topesc.

— O salvam pe sora mea din mansardă, a spus Quinn, printre sughiţuri de plâns.

Mama lui s-a făcut albă la faţă; a dus mâna la gură, l-a împins din drum şi a fugit înapoi sus, urcând câte două trepte deodată.

Tati a fost cel care l-a dus la spital. Quinn îşi amintea asta, pentru că a fost prima dată când i s-a permis să stea în faţă în maşina decapotabilă a tatălui. Tati nu reuşise să prindă centurile de siguranţă ale scaunului auto din Volvoul lui mami, aşa că au luat maşina lui, care nu avea nici scaun auto, nici capotă.

— Nu zgâria pielea cu picioarele, l-a instruit tatăl lui.

Quinn nu avea pantofi, pentru că tatăl lui nu ştia unde sunt pantofii şi Quinn plângea prea tare ca să-i spună. Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Tati n-a mai stat cu ei în casa albastră.

Azi, Quinn aştepta pe scări să coboare mama lui ca să-i dea cadourile pentru ziua lui de naştere. Era treaz de ore bune, dar putea să aibă răbdare – la unsprezece ani trebuie să ai răbdare. Se îmbrăcase şi îşi pregătise micul dejun – un covrig cu unt de arahide. Cel puţin era vacanţa de iarnă, aşa că nu se grăbea să ajungă la şcoală. Quinn s-a uitat în sus, la ceasul din hol, zece fără zece. Oare s-ar supăra dacă s-ar duce să vadă dacă s-a trezit? A urcat tiptil până pe al treilea palier.

Uşa era întredeschisă. Draperiile erau trase şi intra lumina pe geam. Poate are o dimineaţă proastă? Uneori, când ea avea o dimineaţă proastă, Quinn trebuia să meargă la şcoală cu William Greenford, care stătea cu patru case mai sus. Alteori, când avea o zi proastă, trebuia să stea acasă la William Greenford după şcoală şi nici măcar nu-i plăcea de William Greenford. Mama lui stătea întinsă în pat, îmbrăcată în halatul ei roz de noapte. Avea cordonul desfăcut. Quinn a roşit când a văzut că mama lui nu are pe dedesubt cămaşă de noapte, ci doar nişte chiloţi de culoarea pielii. Nu părea o poziţie de somn; corpul îi era parcă răsfirat, cu mâinile în sus, deasupra capului, şi cu faţa îngropată între două perne. Quinn s-a strecurat afară din cameră mergând cu spatele – nu voia ca mama lui să ştie că a văzut-o fără haine pe ea.

Poate că în după-amiaza asta se va trezi. Se va îmbrăca și va coborî. Își va face o cafea, după care el își va desface cadourile și se va putea preface că nu e una dintre zilele ei proaste, e doar o dimineață proastă. Poate chiar îl va duce la Primrose Hill cu bicicleta, dacă se trezește înainte de amiază.

Quinn ceruse un joc Lego Millenium Falcon de ziua lui. Dacă i l-ar fi dat acum, nu l-ar mai fi deranjat atât că are o zi proastă. Nu trebuia să-l ducă nicăieri; nu era ca și cum s-ar fi așteptat la vreo petrecere. Dacă ar putea să construiască acum nava spațială, ar fi fericit ore bune.

Zece minute mai târziu încă nu se auzea vreun sunet din camera ei.

— Mami? a spus el încet. Mami, dormi? a încercat el din nou.

— Nu acum, Quinn.

Vocea ei semăna cu vocea unei păsări muribunde.

— Azi nu e o zi bună.

Quinn a tras cu grijă ușa după el; nu mai stătea bine în balamale și trebuia s-o ridice ca să se închidă. Ușa aceea fusese trântită de atâtea ori – poate că și balamalele obosiseră, ca mami.

Quinn s-a uitat peste palier spre baia mamei lui. Nu îi plăcea să intre acolo. Gresia albă de pe jos n-a mai revenit niciodată la alb; atâta sânge cât cursese acolo o colorase în cenușiu. Tati a scos-o pe toată. Pe urmă a refăcut și baia de oaspeți, ca să se potrivească gresia cea nouă.

Quinn nu își amintea toate detaliile – avea șase ani. Amintirile din ziua aceea erau pentru ei ca prezentarea unui film, imagini și sunete dispersate, întipărite în creierul lui tânăr. Își amintea că a fost trezit de țipete care veneau de jos. La început s-a gândit că e televizorul, dar țipetele continuau. A văzut sângele înainte s-o vadă pe mama lui. Era pe podea, într-o baltă roșie, stătea rezemată de toaletă și se ținea de burta rotundă ca un balon. Țipetele încetaseră; era atât de albă la față, abia putea vorbi. I-a spus să îi caute telefonul. Quinn nu-și amintea să-i fi adus telefonul sau să fi sunat la ambulanță.

Își amintea că s-a gândit că baia trebuie să se fi inundat, dar nu știa de ce e apa roșie. Își amintea că nu o văzuse niciodată pe mama lui așa de speriată. Își amintea că a doua zi aștepta la ușa unui salon de spital, cu tatăl

lui. Tati tot închidea și deschidea catarama ceasului Rolex. Mirosea a fum și a murdărie. Pe urmă tati s-a dus înăuntru s-o vadă și i-a spus lui Quinn să aștepte afară. Mami plângea și țipa la el că nu a fost acasă.

Își amintea că tatăl lui i-a mutat patul sus, în mansardă, împreună cu toate celelalte cutii care fuseseră aduse jos și depozitate în camera liberă. Își amintea că a intrat în camera aceea și l-a văzut pe tatăl lui cu mâinile la ochi, corpul lui se mișca în sus și în jos și scotea niște sunete ciudate. Când tatăl lui l-a văzut în ușă, și-a scos pantoful, l-a aruncat spre ușă și l-a nimerit pe Quinn în față.

Quinn s-a gândit mult la noaptea aceea din baie. Oare dacă nu s-ar fi întâmplat, mama lui ar fi fost o mamă mai normală? Oare s-ar fi întâmplat asta, dacă tatăl lui era acasă? Oare s-ar fi întâmplat, dacă el ar fi coborât mai devreme? Doamna Jacobs, consiliera de la școală, îi spunea că nu trebuia să gândească așa. Spunea că unii oameni sunt pur și simplu anxioși, dar se întâmplă anumite lucruri care îi fac și mai anxioși și atunci le e mai greu să iasă din casă. Pe urmă doamna Jacobs i-a spus că o să meargă să stea cu tatăl lui la New York și Quinn nu i-a mai spus toate lucrurile alea despre mama lui.

S-a ridicat și a închis ușa de la baie – nu îi plăcea să se gândească la asta. A coborât încet scările și s-a dus la spălătoria de la subsol. A luat taburetul din colț și a deschis dulapul unde se pun detergenții. A scos o sticlă de înălbitor și în spatele ei a văzut o pungă de hârtie. Acolo ascundea ea lucrurile, când voia ca el să nu le găsească. Nu va deschide pachetul – voia doar să știe dacă e Falcon.

A scos punga și acolo era o cutie mare, cu forma navei spațiale, și trei cadouri mai mici, înfășurate în hârtie albastră. A jupuit un colț al hârtiei de la pachetul cel mare. Și-a dat seama imediat că nu e Lego. Știa ce textură are cutia de Lego, știa și culorile – astea erau mult prea aprinse, prea neon. A tras ceva mai mult de hârtie; două stații de emisie-recepție. Cu cine să vorbească? A apăsat cu grijă hârtia la loc și a pus sacoșa în raft.

Sus, Quinn și-a pus o citronadă și a deschis computerul din bucătărie. A luat cartea poștală care ajunsese săptămâna trecută de la tatăl lui. Avea o poză cu Empire State Building pe ea. A întors cartea poștală și a recitit cuvintele tatălui lui.

Quinn,

Empire State Building are 102 etaje. Clădirea fost finalizată în 1931. Acoperișul ei are 62 de metri înălțime și o înălțime totală de 443 de metri. Impresionant, nu?

Maeve și cu mine o vedem din apartament.

Tata.

Asta era o carte poștală standard de la el – o imagine și câteva informații despre ea. Quinn îl mai vedea câteodată, când venea la Londra cu serviciul, dar discuțiile despre vizita lui la New York încetaseră, Quinn nu știa de ce. Azi nu primise nicio felicitare de ziua lui de la el. De obicei trimitea câte una după vreo săptămână. Anul trecut îi trimisese douăzeci de dolari în plic. Quinn îi avea și acum, pentru că mama lui nu reușise să ajungă la bancă să îi schimbe în niște bancnote mai mici, pe care să le poată cheltui.

Computerul s-a conectat, în sfârșit, la internet și Quinn a intrat pe site-ul lui preferat – un site cu un forum de discuții pentru fanii filmului *Războiul stelelor*. Aici intra Quinn când se simțea singur. Discutând cu alții despre lumea lui Obi-Wan și a prințesei Leia îi distrăgea atenția de la tăcerea din el.

A dat clic pe iconița forumului și pe ecran a apărut o casetuță neagră:

<LukeQ a intrat în sala de chat>

Jedi454: LukeQ, bine ai revenit. CF?

Jedi454 era un obișnuit al forumului, cu care Quinn mai discutase.

LukeQ: Simt lipsa lui Lego Falcon, a tastat Quinn.

Nu știa cine e Jedi454, dar știa că îl va înțelege.

Jedi454: FanGirl190 construiește unul chiar acum. Stai să vă prezint.

O altă casetă de chat s-a deschis și Jedi454 a început să tasteze.

Jedi454: FanGirl190, fă cunoștință cu LukeQ. Simte lipsa lui Falcon. Ea tocmai a primit unul.

<Jedi454 a părăsit sala de chat>

LukeQ: Bună FanGirl190, de ce ești online, dacă ai de construit un Falcon?

FanGirl190: A trebuit să mă loghez pentru instrucțiuni – al meu e second-hand, nu are toate paginile!

LukeQ: Unde ai ajuns?

FanGirl190: La pagina 11. Restul lipsește.

LukeQ: Trimite foto.

FanGirl190: <foto atașat>

LukeQ: Uau, destul de bine pentru o fată – presupun că fată ești.

FanGirl190: ȘiFetelorLePlaceRăzboiulStelelor.

LukeQ: Niciuneia dintre cele întâlnite de mine.

FanGirl190: Fiindcă noi suntem acasă, încercăm să construim Millenium Falcon fără instrucțiuni.

LukeQ: O faci sau n-o faci, altă variantă nu e.

FanGirl190: Drăguț! Tata mi l-a cumpărat la mâna a doua de ziua mea. Zice „cât de greu poate fi?" Răspuns, foarte.

LukeQ: Tatăl tău pare un tip cool. Și eu am vrut unul de ziua mea, dar… stații de emisie-recepție.

FanGirl190: Iac.

LukeQ: Iac.

FanGirl190: Din fericire, mulți dintre luptătorii stelelor de aici mă ajută cu fotografii după instrucțiuni.

LukeQ: Descurcăreață.

FanGirl190: Urează-mi noroc, LukeQ.

LukeQ: Din experiența mea, norocul nu există.

FanGirl190: Cred că Yoda a greșit aici.

LukeQ: Yoda nu greșește niciodată.

FanGirl190: Trebuie să plec, mă strigă mama de jos. Poate ne vedem într-o altă galaxie, LukeQ. Până atunci, Forța fie cu tine!

<FanGirl190 a părăsit sala de chat>, a pâlpâit casetuța de pe monitor.

Quinn a fost dezamăgit că a plecat. A zâmbit în sinea lui – cine încearcă să construiască ceva atât de complicat fără instrucțiuni?

15 ianuarie 2020

— Deci, ca să înțeleg și eu, tipul a stat o zi întreagă să te ducă pe tine cu mașina prin Londra, ca să te ajute, ți-a făcut cunoștință cu mama lui, a cheltuit mii de lire ca să ne salveze nouă afacerea, iar tu țipi la el și îl faci plod răsfățat? a întrebat-o Leila.

— Ceva de genul, a spus Minnie, îngropându-și fața într-una din pernele aruncate de Leila peste tot.

Erau în camera ei din față și verificau niște acte.

— Minnie, cu comportamentul tău autosabotant îmi strici toată plăcerea de a trăi. Eu chiar credeam că până acum te-ai și culcat cu iubitul geamăn sau măcar v-ați dezmierdat puțin.

— Leila! Am prieten! Drept cine mă iei?

— Prietenul vieții mele. Abandonatorul din baie nu te merită, iar ăsta e clar că te place. Nimeni nu cumpără o mie de plăcinte pentru cineva cu care nu vrea să se culce.

Minnie s-a prăbușit pe brațul canapelei.

— Nu știu ce e cu mine. Dar era așa de arogant și de enervant, încercând să-mi dea el sfaturi, să-mi spună că ar trebui să-i fiu recunoscătoare că își dă cu părerea, pentru că „el face cinci sute de lire pe oră", a spus Minnie, imitând vocea lui Quinn.

— Poate chiar ar *trebui* să îi fii recunoscătoare că își dă cu părerea, a spus Leila, închizând mapa roz cu conturile și frecându-și ochii cu palmele.

Își prinsese părul într-un coc neglijent, iar ochii îi erau înfundați în orbite și obosiți.

— O lună cu comenzi bune nu ne scoate la liman, să știi. O să avem de tras ca să ajungem la o oarecare stabilitate financiară.

Minnie s-a întins pe canapea și s-a uitat în tavan.

— Îmi dădeam și eu seama că vorbeam acru și răutăcios, nu știu ce mi-a venit. Chiar crezi că-s mereu cu capsa pusă?

Leila și-a încrețit nasul și și-a scos dinții peste buza de jos, ca un iepure.

— Ce e? a spus Minnie, sprijinindu-se în coate. Ce-i cu fața aia?

— Eu n-aș zice chiar c-o capsă mare, în fine, nu una din alea uriașe, cum își pun rockerii pe geci. Poate o capsa așa, mai micuță, ca alea de pe hăinuțele bebelușilor.

Minnie a luat pernuța și a aruncat-o spre ea. Amândouă au început să râdă.

— Lucrați din greu? le-a întrebat Ian, intrând în sufragerie cu un burrito în mână.

Avea un tricou negru pe care scria: *Nu te maturiza – e o capcană*, cu litere albe, scrise cu un font dezordonat.

Leila s-a uitat la ceasul telefonului.

— Da, a spus ea, sărind în picioare, trebuie să plec. Am întâlnire cu *monsieur* manager de bancă.

— Sigur nu vrei să vin cu tine? a întrebat-o Minnie.

— Nu, managerul nostru e destul de sexy – nu vreau să-i spargi veiozele sau să începi acolo vreun meci jigniri.

Leila i-a făcut cu ochiul și a fugit din cameră înainte ca Minnie s-o lovească iar cu perna.

— Cine e sexy? a întrebat Ian, cu gura plină de burrito.

S-a așezat lângă Minnie pe canapea.

— Vrei să jucăm în doi, Minnie?

Minnie a luat cele două telecomenzi de jos și i-a dat lui una.

— Dacă jucăm *Star Wars Battlefront*, dar numai un joc, pe urmă trebuie să mă duc să coc.

Ian s-a aplecat și și-a pus pe masă burritoul din care se scurgea sosul, apoi a început să caute prin sertarul cu jocuri de sub televizor.

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, Minnie, a spus Ian, încărcând jocul în Xbox.

— Dacă e un discurs de asumare a sexualității, nu mie trebuie să mi-l spui, a spus ea, înclinând bărbia și privindu-l cu ochii mari și serioși.

Ian s-a aplecat în spate și a lovit-o ușor în fluierul piciorului.

— Nu, caraghioaso!

Jocul a început pe ecranul împărțit în două și ei au început să-și aleagă armele.

— Mereu îți alegi arme nepotrivite, trebuie să aibă un ritm mai rapid de tragere, a spus Ian, clătinând din cap.

— Nu și dacă ai țintă bună.

— Știi că tu o să mori prima, a spus Ian, trăgându-se mai în spate pe canapea, lângă ea.

Jocul a prins viață. Ian și Minnie s-au aplecat amândoi în față, trăgând de zor în inamici cu mâinile încleștate pe telecomandă.

— O s-o cer pe Leila de soție, a spus Ian, fără să-și ia ochii de la ecran.

— Ce? a țipat Minnie, întorcându-se cu fața spre el.

A urmat o explozie uriașă pe ecran, când avatarul ei a fost lovit de o grenadă care l-a aruncat în aer făcut fărâme.

— Ți-am zis eu că tu mori prima? a spus Ian rânjind.

— Asta nu e conversație de joc! a țipat Minnie și s-a întins să-i ia telecomanda din mână. O s-o ceri în căsătorie? Când, cum? Ai cumpărat un inel? E așa de palpitant!

Ian s-a mișcat pe canapea, încurcat.

— Da. Nu știu. Poate. Nu știu cum s-o fac, de-asta voiam să vorbesc cu tine. Tu știi cum e Leila, n-o să se mulțumească dacă mă așez în genunchi în baie.

— Nu, clar n-o să fie încântată dacă o s-o ceri în baie, a spus Minnie.

Și-a împreunat mâinile și s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Ei îi place așa, mai flamboaiant. Ar vrea ceva original, asta știu, dar n-am idee ce înseamnă flamboaiant, ce înseamnă original, s-a scărpinat Ian în cap.

Minnie a sărit de pe canapea și a plesnit din palme.

— Știu exact ce trebuie să faci. Vai, Ian, sunt așa de bucuroasă că m-ai întrebat, o să fie grozav. O să plănuim cea mai genială cerere în căsătorie pe care a văzut-o cineva, o să-i placă la nebunie!

Ian a zâmbit, după care s-a încruntat.

— Nu vreau să fac ceva ce presupune nuditate.

— De ce ar fi vorba despre nuditate?

— Și fără cântat – de cântat, nu cânt.

— De câte cereri în căsătorie ai auzit tu cu cântat și nuditate? Ascultă, știu exact ce trebuie, mă gândesc eu la toate, a spus Minnie. Dar inelul? Ai spus „poate"?

— Am un inel, a spus Ian, clătinând încet din cap. Da' nu știu dacă-i bun.

— Arată-mi, a spus Minnie și a întins palma deschisă.

S-a dus în dormitor și Minnie a auzit zgomot de sertare deschise, răscolite. Minnie a bătut din palme, încântată. În decursul prieteniei lor, ea și Leila vorbiseră mult despre „cel ales", despre persoana alături de care vrei să-ți petreci tot restul vieții. Și uite că „alesul" Leilei spune că simte și el la fel.

Minnie simțea că eul ei de șaisprezece ani țipă de încântare. Acea romantică naivă, cu ochii mari, neatinsă încă de dezamăgiri. Ian s-a întors cu o cutiuță de catifea albastră și a deschis-o cu grijă în fața ei.

— E al bunică-mii, a spus el, ridicând dintr-un umăr. Mama mi l-a dat mie când a murit bătrâna, nu știu de ce.

Inelul era delicat, din aur, cu cinci diamante mici în partea din față. Minnie s-a simțit cuprinsă de un val cald de încântare când l-a văzut – era atât de potrivit pentru Leila: neobișnuit, dar clasic. Îi va plăcea la nebunie că e vechi și că are o poveste.

— E perfect, Ian. Ăsta e inelul, sigur ăsta e!

Minnie a chițăit bucuroasă, a dat cu pumnii în aer și a țopăit un pic pe loc.

— Are un mic semn în spate, pentru că au trebuit să i-l taie de pe deget când a murit, fiindcă degetele ei se umflaseră rău de la diabet.

Ian a întors inelul în palmă, ca să-i arate.

— Mama zicea că aproape că nu îți dădeai seama că e acolo când era ea grasă de tot, fiindcă degetul crescuse pe lângă inel ca o pasăre care și-a prins gâtul într-un inel de la o doză de bere. Începuse să împiedice oxigenul să circule și degetul se învinețise și începuse să putrezească.

— Să nu-i spui Leilei povestea asta când o ceri, a spus Minnie, luându-l de mâini. Promite-mi că nu-i spui povestea asta când îi dai inelul.

Ian s-a plesnit ușor peste nas, ca și cum și-ar fi notat în minte.

— Mai e ceva, a spus Ian, așezându-se pe măsuța de cafea.

— Dacă vreți să mă adoptați, răspunsul e da, a spus Minnie.

Ian s-a uitat tăcut la pantofi. A închis cutiuța cu zgomot și a început s-o arunce dintr-o mână în alta ca un jucător de baseball care se pregătește să lanseze. A scăpat-o și până la urmă a strâns-o în pumn și a băgat-o în buzunarul pantalonilor lui cenușii.

— Aș vrea să iei în considerare renunțarea la afacere, a spus el, închizând ochii.

Minnie l-a cercetat, să vadă dacă vorbește serios.

— Poftim? De ce?

— Pentru că o termină, a spus Ian, deschizând din nou ochii. E atât de stresată, Minnie. Nu poate să doarmă; jumătate din noapte stă și se gândește. A băgat toți banii în ea, doar ca s-o susțină. Vrem să ne luăm o casă, Min, poate că o să avem și copii; nu vom reuși niciodată să luăm un împrumut în ritmul ăsta.

Minnie a expirat zgomotos. Niciodată nu-l auzise pe Ian vorbind așa de serios.

— Trebuia să-mi spună și mie ceva.

— Nu o să-ţi spună, a spus Ian, clătinând din cap. E cea mai bună prietenă a ta, vrea să-ţi îndeplinească visul. Ar munci până ar ajunge la sapă de lemn pentru tine.

— Pentru visul nostru, l-a corectat Minnie. Afacerea e visul nostru.

— Oare?

Ian a ridicat capul, uitându-se, în sfârşit, în ochii ei.

— Oare e visul Leilei? Sau e visul de care tu i-ai spus şi ea vrea să-l transforme în realitate?

Minnie a clătinat din cap.

— Ştii cum e ea, e ca un câine cu şobolanul în gură. Nu vrea să-i dea drumul, nu va înceta să atace cu toate forţele, până nu-i spui tu că e mort. Ar trebui să-i scurtezi suferinţa şi s-o laşi să meargă mai departe.

— Afacerea nu moare, a început Minnie să-şi roadă unghia de la degetul mare, şi nu e nici şobolan. Am avut doar nişte probleme cu lichidităţile.

— Asta îţi spune ea, a spus Ian, uitându-se la ea cu o privire pătrunzătoare, fără să clipească.

Minnie s-a ridicat, clătinând din cap.

— Iubeşte afacerea asta la fel de mult ca mine.

— Te iubeşte pe tine, a spus Ian.

Au rămas tăcuţi un moment. Ian şi-a trecut palmele peste cap.

— Ştii că i s-a oferit săptămâna trecută o slujbă la o casă nouă de modă? Ţi-a zis?

— Nu, a spus Minnie.

Îşi simţea brusc picioarele nesigure, ca şi cum Ian i-ar fi tras covorul de sub ele. De ce să nu-i fi spus Leila aşa ceva? Îşi spuneau totul.

— Ştii că i-ar plăcea să facă ceva de genul acesta. Nici nu vrea să se gândească la asta, cât timp ai nevoie de ea.

A lăsat capul jos.

— Nu zic asta că vreau să răscolesc rahatul, Min, dar o iubesc şi... ştii, e ca atunci când ariciul Sonic e pe modul Invincibil şi stă în bula aia şi aleargă foarte repede, iar ritmul muzicii e tot mai alert şi el nu are ce face, dă peste toţi din parc.

— Da, a spus Minnie încet, fără să-și dea seama încotro se îndreaptă cu această analogie.

— Leila e născută să trăiască pe modul invincibil, așa îi place ei, așa se simte ea bine – aleargă de zor într-o bulă, cu muzica la maximum, și doboară tot. Acum zici că a fost lovită de un Badnik și și-a pierdut toate inelele – toată energia ei e pierdută.

Ian a oftat, după care a început să vorbească mai rar.

— Vreau ca eu să fiu bula invincibilității ei. Vreau s-o protejez, să o las să trăiască pe modul invincibil până la sfârșitul vieții, dacă pot.

Minnie a simțit că i se rostogolește o lacrimă pe obraz.

— Probabil ți se par niște rahaturi absolute, a spus Ian, înfundându-și mâinile în buzunare.

— Nu, a spus Minnie, trăgându-și nasul, cred că e cea mai romantică chestie pe care am auzit-o vreodată. Ar trebui să-i spui de modul invincibilității când faci cererea.

Minnie a lăsat capul în pământ; o încerca un amestec amețitor de emoții: bucurie, că Ian o iubea atât de mult pe prietena ei, și tristețe, pentru că era posibil ca el să aibă dreptate. Dacă avea dreptate, asta însemna sfârșitul pentru No Hard Fillings, însemna că s-a terminat cu vremea în care o vedea pe Leila aproape în fiecare zi și însemna că patru ani de muncă grea au fost în zadar. Ian i-a pus mâinile pe umeri.

— Minnie… cred că e timpul să joci la individual.

15 ianuarie 2020

În seara aceea, când Minnie mergea pe Upper Street spre apartamentul lui Greg, nu reușea să-și scoată din cap cuvintele lui Ian. Nici măcar nu îi trecuse prin minte că ar putea s-o țină în loc pe Leila. Fusese atât de preocupată de propria ei carieră, încât nu s-a oprit să se gândească dacă pentru prietena ei este calea cea bună.

Greg a deschis ușa și s-a strâmbat.

— Clive e aici.

Minnie a dat din cap. Nu avea nimic cu Clive, dar Greg părea mereu indignat de prezența ocazională a colegului de apartament. Niciodată nu fusese interesat să vină la apartamentul ei, cu toate că asta ar fi însemnat că sunt singuri.

— Am o întrebare pentru tine, un titlu pentru ultimul meu articol – îmi trebuie un joc de cuvinte cu Africa. Kenya[1], mă ajuți?

Minnie a gemut și l-a împins cu spatele în apartament.

— Vorbesc serios, a spus Greg, plesnindu-și palma cu dosul celeilalte palme, Ghana[2], mă ajuți sau nu?

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe omofonia în limba engleză a întrebării *Can you* (*help me*)? („Mă poți ajuta?") și a substantivului propriu Kenya (n. red.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil, care se bazează pe omofonia ilară în limba engleză a întrebării (*Are you*) *gonna* (*help me*)? („Ai de gând să mă ajuți?") și Ghana (n. red.)

Au intrat în bucătărie, unde Clive își făcea cafea la cafetiera lui Greg. Clive avea părul roșcat, pistrui și o față caldă, rotofeie. Lui Minnie îi aducea aminte de Controlorul Gras din *Locomotiva Thomas*.

— Cam târziu pentru cafea, nu, Clive? a spus Greg, după care s-a întors la Minnie cu o figură îngrozită. O să te sui pe pereți, prietene, și pereții de aici nu sunt deloc solizi.

— Am de scris o prezentare pentru mâine, nu vă voi încurca seara romantică, a spus Clive. PowerPoint și cu mine ne vom reîntâlni în dormitor.

Clive și-a luat cana de cafea și s-a dus în camera lui, făcându-le cu mâna peste umăr.

— Lipitoare mâncătoare de spațiu, a mârâit Greg. Hei, ai citit ziarul de azi?

— Citesc rubrica ta despre șoarecii imigranți – te pune pe gânduri. Nu am avut timp să mai citesc și altceva, am...

Greg a întrerupt-o.

— Deci n-ai citit articolul lui Lucy Donohue? a întrebat el, trântindu-i în față, pe masa din bucătărie, un exemplar al ziarului.

Buzele lui se întinseseră într-un zâmbet ca al pisicii de Cheshire.

— Nu există furie mai mare decât a unei jurnaliste specializate în gastronomie care a fost înșelată.

Minnie a luat ziarul și s-a uitat la pagina indicată de Greg. A luat ziarul cu ambele mâini și a trecut repede peste textul articolului.

La cină cu Lucy Donohue

Săptămâna asta ar trebui să fac recenzia pentru La Côte din Windsor, un restaurant despre care *The Times* a spus că e „din altă lume", „locul ideal pentru o masă romantică" și „dragostea în formă comestibilă". Trebuia să mă duc cu iubitul meu să degust un meniu, degustare care ar fi durat trei ore. Cititorule, am luat cina singură. Iubitul meu de peste un an s-a gândit că hotărârea lui pentru noul an este să anuleze rezervarea obișnuită de la masa lui Lucy Donohue. Mi se pare corect față de La Côte

să dezvălui asta, pentru că degustarea meniului cu șapte feluri de mâncare nu a fost concepută pentru o singură persoană și e un adevăr universal recunoscut că o inimă frântă îți afectează papilele gustative.

Așa că, în loc să fac o recenzie mizerabilă restaurantului La Côte, care nu ar fi corectă, m-am gândit ca săptămâna asta să-i fac recenzia fostului meu iubit – Q – ca și cum ar fi un restaurant, pentru fetele care nu știu ce fac și care ar putea să considere că el poate fi următoarea lor masă.

Ambianța: cu toate că decorul la Q este splendid proporționat și spațiul pare să debordeze de personalitate, nu te lăsa păcălită de această aparență încântătoare. E un restaurant unde nu te vei relaxa niciodată și niciodată nu te vei simți ca acasă, pentru că toți mesenii sunt așezați în holul de la intrare, și nu în inima restaurantului.

Mâncarea: Mâncarea de la Q ți se pare la început splendid asezonată și plăcut picantă. În realitate, se dovedește a fi tare și neuniform coaptă, găsești bucăți fierbinți și bucăți reci. (Ca o paranteză, toate mâncărurile de la Q sunt servite cu ceva mai multe condimente decât e obișnuită o fată de familie bună.)

Desertul pare să aibă finețea perfectă pentru a încheia o masă, dar în realitate îți lasă un gust amar. Mă tem că Q a fost mult prea ambițios atacând acest desert sofisticat și că în viitor ar trebui să rămână la tarte mici și la pandișpane ușoare și aerate.

Servirea: Șeful de sală te primește cu brațele deschise, dar el știe foarte bine că în scurt timp te va scoate de pe lista invitaților. Nu este apreciată loialitatea clienților la Q, aici se caută câștigul rapid – oameni care sunt prea fascinați de aparențe ca să mai observe că acest restaurant nu are inimă.

— Uau! a spus Minnie după ce a terminat de citit.

I-a părut imediat rău de Quinn, să fie atacat public în acest mod. Pe urmă s-a întrebat dacă nu cumva există ceva adevăr în articol, într-adevăr era un iubit lipsit de inimă? El și Lucy păreau un cuplu perfect din afară.

— Sunt surprins că ziarul l-a publicat, a spus Greg pufnind. Destul de violent.

Minnie a împachetat frumos ziarul și l-a netezit pe blat cu ambele mâini. Nu voia să vorbească cu Greg despre Lucy sau despre Quinn.

— Ascultă, în weekend trebuie să încep să-mi mut lucrurile din apartament. Poți să mă ajuți? Nu am mult, poate un portbagaj.

Greg și-a înclinat fața într-un unghi dezaprobator.

— Intră pe net și angajează pe unii cu duba, se pricep mai bine ca mine la cărat.

— Nu vreau să închiriez o dubă și nici nu-mi permit. Eu te rog pe tine să mă ajuți ca prieten.

— Doamne, Minnie-Cenușăreasa, o plătesc eu atunci, a oftat el. Nu vreau să-mi petrec weekendul cărând cutii.

Minnie a auzit vocea aceea interioară a fetiței de șaisprezece ani scoțând un vaier înfundat și a simțit că aceasta bate cu pumnul în pieptul ei. Când făcuse Greg ceva ce nu voia, doar de dragul ei?

Minnie îl privea în timp ce el trăgea cu coada ochiului la articolul lui Lucy Donohue de pe dulap.

— N-ai să te lupți niciodată pentru mine, ca să fiu pe modul invincibilității, nu? a întrebat ea încet.

Greg nu s-a mișcat, era tot cu ochii la articolul lui Lucy. Minnie trecuse cu vederea pentru ultima oară lipsa lui de cavalerism. Dacă ea era Minnie-Cenușăreasa, el sigur nu era Făt-Frumos.

— Cred că ar trebui să ne despărțim, a spus Minnie.

— Ha? a făcut Greg, ridicând privirea spre ea.

— Nu cred că relația noastră merge.

— Doamne, îți împrumut mașina, Minnie! Nu mai fi copil.

— Nu e vorba de mașină, nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt.

— Și acum, în secunda asta, ți-ai dat seama, nu? Acum cinci minute eram potriviți și acum nu mai suntem?

Greg a scos un „pfff" și a fluturat ziarul spre ea.

— Femeile sunt al naibii de temperamentale.

— Nu, trebuia să-mi fi dat seama mai de mult, am fost…

— Nici tu nu ești perfectă, să știi, Minnie, a spus Greg, întrerupând-o. Crezi că dacă m-ar întreba cineva care e idealul meu de femeie, aș face portretul tău? Nu, aș face portretul lui Jennifer Aniston, circa 2010. Nimeni nu e perfect! Realitatea e să-ți placă de cineva în ciuda defectelor; realitatea e să accepți că șaptezeci la sută merge binișor.

Vocea lui Greg s-a îmblânzit și buzele parcă i-au zvâcnit într-un zâmbet.

— Uite, poate nu sunt perfect, dar trebuie să recunoști că ne înțelegem destul de bine. Susținem aceleași politici, avem același simț al umorului – funcționăm bine, tu și cu mine.

— Nu mi-am dat seama până acum că mă mulțumesc cu șaptezeci la sută, Greg, presupun că asta e diferența dintre noi.

În clipa aceea, Clive a intrat din nou în bucătărie.

— Am uitat pâinea prăjită, a spus el și s-a îndreptat spre toaster, fără să știe peste ce a dat. Nici măcar nu am pus-o la prăjit, a spus el, ridicând ochii spre tavan, exasperat de zăpăceala lui.

Și-a făcut de lucru, scoțând farfurii și tacâmuri. Minnie se uita cum fața lui Greg se înroșește tot mai tare cu fiecare minut în care îl urmărește cu ochii prin bucătărie, ca și cum ar fi vrut să-l forțeze să plece cu privirea.

— Deci care mai e viața ta, Minnie? a întrebat Clive prietenos. Afacerea merge bine, nu?

— Nu, nu prea, a spus Minnie zâmbind. De fapt, merge groaznic.

— Vai, tu. Ei, cel puțin îl ai pe Greg să-ți ridice moralul.

Și-a ridicat spre ea ambele degete mari.

— O problemă împărtășită e o problemă pe jumătate rezolvată și toate cele.

— De fapt, tocmai ne-am despărțit, a spus Minnie.

— Nu ne-am despărțit, s-a stropșit Greg, ai vorbit despre posibilitatea unei despărțiri. Nu te desparți până când nu sunt amândoi de acord.

Greg a strâns pumnii pe lângă corp.

— Am nimerit în mijlocul unei discuții, a spus Clive, ungându-și repede felia de pâine cu unt.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Deși nu cred că e adevărat, Greg. Dacă Minnie spune că v-ați despărțit, v-ați despărțit, nu cred că trebuie să fie acord reciproc.

Minnie a dat din cap.

— Nu ți-a cerut nimeni opinia ta de jurist, Clive! a țipat Greg. Ia-ți pâinea și tai-o de aici!

Clive a strâns din buze și a ridicat din umeri spre Minnie, privind-o cu înțelegere..

— Nu vorbi așa cu el, Greg. Eu plec; oricum nu mai e nimic de spus.

Minnie s-a ridicat și și-a luat geanta de pe scaun.

— Chiar crezi că o să găsești altul mai bun ca mine? a mârâit Greg. Șomeră, treizeci de ani, locuiești cu părinții – nu ești chiar partida secolului, să știi, Minnie.

— Asta chiar e deplasat, a spus Clive și a lăsat jos farfuria ca să pună mâna pe brațul lui Minnie, încurajator.

— E OK, Clive, a spus Minnie, trecându-și mâna prin păr.

— Nu, nu vă las să încheiați așa. Amândoi sunteți oameni buni – lumea se mai desparte, merge mai departe; asta nu înseamnă că nu puteți rămâne prieteni și nu înseamnă că trebuie să se termine urât. Hai, stați jos.

Clive a arătat spre două scaune din bucătărie. Minnie s-a uitat la Greg, care își încrucișase brațele la piept și se uita neabătut în tavan. Și-a aruncat privirea pe fereastră. Turna cu găleata. O parte din ea ar fi vrut să plece, să pună punct acestei scene oribile, dar o altă parte din ea nu voia ca lucrurile să se termine așa. Latura asta a lui Greg... știa că el nu e așa.

— Stați jos, a spus Clive cu fermitate și a tras scaunele de lângă masă.

S-au prăbușit amândoi pe scaune ca niște copii certați.

— Așa, a spus Clive, așezându-se pe scaunul dintre ei. De cât timp sunteți împreună? De șase luni? Acum v-ați decis că nu mai vreți să fiți împreună.

— Ea s-a decis, a spus Greg, umflându-și nările.

— Indiferent cine a fost inițiatorul, asta se întâmplă. Dar la un moment dat ați văzut ceva unul la altul, așa că înainte să plece vreunul dintre voi, vreau să-mi spuneți amândoi trei lucruri pozitive despre celălalt, după care să povestiți cea mai frumoasă amintire pe care o aveți împreună.

Greg a scos un „pfui" iritat.

— O să vă scutească de luni de amărăciune, credeți-mă, a spus Clive.

Minnie s-a uitat la fața rotundă și plină de speranță a lui Clive, apoi s-a uitat din nou la Greg. Știa că ciuda și furia lui erau pur și simplu felul în care își masca el suferința. Încă mai ținea destul la el ca să simtă că, dacă ar fi putut să-i domolească durerea, ar fi făcut-o.

— Păi, a spus Minnie, aș putea să încep eu prima.

Greg s-a uitat urât la ea, tot cu brațele încrucișate strâns la piept, cu nările fremătânde și cu buzele țuguiate.

— Întotdeauna am admirat pasiunea pentru munca ta. Ești un scriitor foarte bun.

— Excelent! a spus Clive, plesnind din palme. Greg, e rândul tău.

Greg a făcut o pauză. S-a uitat la mine și ochii i s-au îmblânzit puțin.

— Ești un bucătar destul de bun, presupun, a spus el, dându-și ochii peste cap.

— Perfect. Minnie? a spus Clive.

— Mă făceai să râd cu glumele tale stupide. Ești o bună companie, știi să spui o poveste ca să-i faci pe oameni să te asculte.

Greg a ridicat bărbia și a înclinat puțin capul, în semn de mulțumire.

— Greg? Ce altceva?

— Păi, cred că am avut întotdeauna chestii bune... în dormitor. Ești foarte inventivă în...

— OK, nu cred că ne trebuie mai multe detalii aici. Cum ai spus mai devreme, pereții apartamentului nu sunt prea solizi, a roșit Clive.

— Ai apreciat întotdeauna părerea mea referitoare la ce scrii și mi-a plăcut asta. M-a făcut să mă simt apreciată, a spus Minnie, vorbind acum mai asertiv.

A văzut cum se topește platoșa lui defensivă. S-a întors cu fața la ea și a întins mâna peste masă.

— Tu mă faci să vreau să fiu amuzant, a spus el cu blândețe. Ai cel mai frumos râs. E o satisfacție așa de mare să fiu eu cel care îl declanșează.

Clive se uita când la unul, când la altul. A muşcat cu forţă din pâine şi a început s-o mestece zgomotos.

— OK, amintirea preferată acum – Minnie, a spus Clive, împrăştiind firimituri pe masă.

— Întotdeauna o să ţin minte când am fost la Brighton, pentru articolul pe care îl scriai, şi am făcut baie în mare dezbrăcaţi şi tu mi-ai spus că îţi plac picioarele mele, cu toate că eu le detest.

Minnie s-a întins şi i-a strâns mâna lui Greg. El i-a răspuns cu o strângere de mână şi Minnie l-a văzut o clipă pe bărbatul pe care l-a iubit, fără masca aceea agresivă.

— Eu o să ţin minte întotdeauna prima seară în care ne-am sărutat. Mă simţeam ca un adolescent, nu puteam să dorm, gândindu-mă la fata de la mitingul de stradă, cu pancarta ei cu „şoarecii".

Minnie şi Greg se priveau acum în ochi. Felul în care îşi aminteau unul celuilalt aceste momente frumoase era ca ascultarea melodiei preferate la un pick-up vechi, înainte să închizi capacul.

— Acum vă luaţi rămas-bun fără regrete şi fără amărăciune. Poate cu timpul veţi putea fi prieteni, a spus Clive, ştergându-se la gură de firimituri cu ambele mâini. Mai vrea cineva pâine prăjită? Pâinea asta Waitrose, de cereale, are un gust delicios de alune.

— La revedere, Greg.

— La revedere, Minnie, a spus el. Pot să te ajut să te muţi, dacă ai nevoie de mine.

— E OK, îl rog pe tata.

Minnie s-a ridicat, l-a îmbrăţişat pe Greg, l-a îmbrăţişat pe Clive şi apoi a plecat. Afară ploaia se oprise. Pe trepte s-a oprit, puţin confuză din pricina celor întâmplate. Nu venise aici să se despartă de Greg, dar simţise schimbarea asta în ea. Era ca şi cum discursul lui Ian deşteptase eul ei romantic, o voce pe care o redusese la tăcere de ani de-a rândul. Voia să fie cu cineva care vorbeşte despre ea aşa cum vorbea Ian despre Leila, şi în niciun caz nu voia să fie pentru cineva şaptezeci la sută.

I-a venit în minte articolul lui Lucy Donohue. Despărțirea de Greg nu avea nicio legătură cu articolul acela. Faptul că acum Quinn era singur nu era relevant; aici era vorba de faptul că Greg nu este ariciul Sonic pentru ea, sau, în fine, cum era analogia lui Ian.

Când se apropia de casă, a primit un mesaj de la Greg.

„Chiar ne-am despărțit conștient?"

A zâmbit.

„Cred că da", a răspuns ea.

„Locuiesc oare cu un Oprah roșcat, de sex masculin?"

Minnie a râs în hohote. Cu toate că știa că este decizia corectă, s-ar putea să-i lipsească glumele lui. Greg fusese o piesă de puzzle pe care ea încercase s-o facă să se potrivească, iar efortul acesta al forțării semăna cu purtarea unui corset care o obligă să se potrivească formei lui. Acum nu mai avea niciun Greg și în curând nu va mai avea nicio Leila.

— Jucător la individual, a șoptit ea pentru sine, descuind ușa.

Seara de revelion, 2003

Urma să fie o petrecere la clubul de tineret de pe Castlehaven, în Camden; câțiva dintre colegii lui Quinn de la școală se duceau. Era probabil jalnic, dar aceasta era prima petrecere de revelion care nu era organizată de părinții vreunuia dintre ei.

Matt Dingle spunea că aduce votcă, Deepak Patel spunea că vin și câteva fete de la gimnaziu, care joacă netball; colegul lui, Shiv, ieșise cu una dintre ele și spunea că vor veni sigur, sută la sută. Quinn ar fi vrut să se ducă, nu neapărat ca să întâlnească fete, dar ca să iasă din casă, să audă gălăgie și să stea cu prietenii lui.

Mama lui se uita la televizor în sufragerie. Era ghemuită sub una dintre păturile roz și moi care obișnuiau să stea în camera de oaspeți. Avea părul lipit de cap și era îmbrăcată cu unul dintre tricourile vechi ale tatei. Se uitase la știri și apoi începuse o emisiune despre pescuit. Nu s-a obosit să schimbe canalul.

— Mamă, eu ies în oraș, a spus Quinn, ocolind canapeaua și așezându-se lângă ea. OK?

— Unde te duci? a spus ea, ridicând încet privirea spre fața lui.

— La clubul pentru tineret din Kentish Town; Bambers. E o petrecere, ai uitat? a întrebat el încet.

Își pusese o cămașă curată, albă. El o spălase și o călcase.

— Vrei să o rog pe doamna Penny să treacă pe la tine cât sunt plecat?

Doamna Penny era o femeie plăcută din nord, de vreo cincizeci de ani, care locuia într-unul dintre blocurile înalte de lângă parc. O dată pe săptămână venea și făcea curățenie, spăla lenjeriile de pat și făcea cumpărăturile săptămânale.

— Arăți așa de matur, Quinn, așa de frumos! a spus ea, mângâindu-i fața. În curând o să începi să te razi.

— Mâine fac paisprezece ani, mamă, deja mă rad, a spus el, lăsând-o să-și țină mâna pe fața lui.

A observat că adusese pe canapea, lângă ea, albumul în nuanțe de roșu cu fotografii de la nuntă. Niciodată nu era semn bun.

— Mamă, nu vrei să te întristezi iar, nu? a spus el cu blândețe, arătând cu capul spre album.

Ea l-a acoperit cu o pernuță de la canapea.

— Mă gândesc și eu la vremuri mai frumoase, a spus ea fără intonație, cu ochii gânditori și nemișcați.

Quinn a trecut pe lângă ea, a luat albumul și s-a dus să-l pună pe cel mai înalt raft din bibliotecă la care putea el ajunge.

— Să nu-ți dai niciodată inima, Quinn, pentru că n-o s-o mai primești înapoi, să știi, a spus ea cu ochii în tavan.

De multe ori îi spunea lucruri de genul ăsta. Quinn era deja hotărât să nu aibă nimic de-a face cu dragostea, dacă asta li se întâmplă oamenilor din cauza ei.

— OK, mamă, acum plec.

— Îți ții telefonul deschis, da? a întrebat ea, cu o notă de anxietate strecurată în voce. Și iei și telefonul de rezervă, pentru orice eventualitate?

— Da și da, a spus Quinn, bătându-se pe blugi, în lateral.

Detesta felul în care îi umfla buzunarele.

— Și nu pui paharul jos; știi cât de ușor se poate pune alcool în băutură în ziua de azi?

Trebuia să plece înainte ca ea să ajungă la concluzia că nu-l mai lasă să plece.

Pe stradă a simțit cum atmosfera sufocantă din casă se disipează în aerul rece de seară. S-a simțit o clipă liber, deși știa că nu e. Uneori avea senzația că e arestat la domiciliu. Telefoanele lui erau ca niște brățări de identificare – putea să iasă dintre pereții închisorii, dar era permanent conectat la ea.

Școala era eliberarea. Întotdeauna îi era mai greu în vacanță, când avea mai puține motive să iasă. Prietenii lui aveau vacanțe încărcate de schi și de „plecat din Londra". Pentru cei care rămâneau în oraș, mămicile organizau distracții nesfârșite. Mama lui Pete Thompson organizase pentru opt dintre ei Aventura Laserului, joia trecută – și nici măcar nu era ziua cuiva. Cel puțin anul acesta i s-a dat voie să meargă singur cu mijloacele de transport în comun – era o mare schimbare.

Lui Quinn îi plăcea strada pe care locuiau. Îi plăceau casele multicolore și copacii simetrici care se înșirau de-a lungul drumului. În plăcea brutăria din colț și librăria care mirosea a scorțișoară prăjită. Îi plăcea bătrânica aceea cu pălărie caraghioasă de fetru, care stătea lângă zid cu pisicile ei și îl întreba „Ești bine, flăcău?" ori de câte ori trecea pe acolo.

Când părinții lui s-au despărțit, a fost o discuție despre vinderea casei și mutarea mamei din Londra, undeva, într-un loc mai liniștit. Poate că ei i-ar fi fost mai bine într-un sătuc, undeva unde oamenii sunt mai băgăcioși și vor să știe care e treaba cu tine. În Londra, dacă vrei să ții totul în tine, nu te oprește nimeni.

Quinn a traversat podul feroviar și Londra s-a schimbat într-o clipită, ca și cum ai fi trecut pe sub cortină de pe scenă, în spatele ei. Scena aici se transforma din mici magazine, tarabe cu flori și cafenele unde se vând patru tipuri de lapte într-o stradă plină de autobuze, zgomot, graffitti și vânzători ambulanți care își întind ziarele spre tine. Majoritatea prietenilor lui stăteau de partea asta a căii ferate. De multe ori Quinn se simțea mai acasă aici – lumea nu se uită așa de atent la tine, e mai simplu să te pierzi în mulțime. Sus, pe cer, a explodat un unic foc de artificii. Quinn a ridicat capul să vadă tentaculele de lumină care sfâșiau cerul cenușiu, un foc de artificii singuratic, care s-a descătușat.

Clubul Brambers era înțesat când a ajuns Quinn; nu-i venea să creadă cât e de popular. Grupuri de adolescenți se înghesuiau în sală, legănându-se timizi în ritmul muzicii. În mijlocul sălii erau cei mai mari și mai beți, care ocupau tot spațiul, se învârteau și urlau versurile melodiei *Around the World*, cântată de ATC. Aerul mirosea a deodorante ieftine Superdrug, cu denumiri de „ieșit în oraș", gen *Seducție la amurg* sau *Pâcla de la miezul nopții*. Sudoarea persista în aer ca într-un vestiar încins, după meci. Globurile disco erau așezate în fundul sălii și aruncau lumini stroboscopice roșii, albastre și verzi, care dansau pe tavanul sălii slab luminate. Un DJ era la platane în fața chioșcului de la bucătărie, care era acoperit cu un banner mov, cu note muzicale și cu inscripția Music Melvin. Era o estacadă unde se vindeau băuturi răcoritoare, chipsuri și baghete din alea luminoase pe care trebuia să le rupi în două ca să lumineze. La masă serveau aceleași mame ca de obicei – genul de mame care fac brioșe pe care scriu 2004 cu glazură aurie, mamele care vin mai devreme ca să agațe ghirlande de hârtie și să lipească pe sticlele de cola etichete pe care scrie 1 liră sterlină.

— Quinno! a strigat o voce din sală.

Quinn a ridicat capul și l-a văzut pe Matt venind spre el cu pas apăsat.

— Hai, repede, ia niște de-asta!

I-a întins o sticlă de cola caldă, care mirosea ca și cum ar fi fost optzeci la sută votcă. Quin a luat o înghițitură și a încercat să nu vomite.

— Painter deja s-a cuplat, a spus Matt, dându-i un cot în coaste.

Matt era scund, avea trăsături regulate și o acnee bine înrădăcinată pe bărbie și pe partea de jos a obrazului. Era prietenos, amuzant și genial la fotbal, dar nu primea prea multă atenție din partea fetelor, cu toate că el în ultimul timp doar de fete vorbea.

— Al naibii Painter, uită-te la el!

Matt a arătat spre Paul Painter, un rugbist blond și bine făcut, din an cu ei. Ținea de mijloc o fată îmbrăcată în rochie neagră, mini, de dantelă, lângă automatul care vindea doar chipsuri expirate.

Quinn a simțit că unul dintre telefoanele din buzunar vibrează. Mama lui îi trimitea deja mesaj. Și-a bătut prietenul pe spate și i-a dat înapoi sticla de cola.

— N-o să reziști până la miezul nopții dacă bei asta.

S-a uitat în jur să vadă dacă mai e cineva cunoscut.

— Jonesy a venit? Patel?

— Jonesy fumează. Patel a zis că sunt numai copii jalnici de doișpe ani și s-a dus să încerce la pub; zice că-l cunoaște pe portar, aiureli. La asta, am o grămadă.

Matt i-a dat din nou sticla de cola.

Quinn a simțit că i se relaxează umerii după ce a mai luat o gură de alcool.

I-a răspuns mamei; a ajuns – e OK. Ea i-a dat mesaj să-i spună să ia un taxi pe contul ei până acasă; i-a spus că a comandat deja unul pentru ora douăsprezece și cincisprezece. Era un drum scurt cu autobuzul de noapte până la pod, după care un sfert de oră de mers pe jos, dar n-avea rost să te cerți cu ea.

— Deci nebuna de maică-ta ți-a dat voie să ieși? s-a auzit o voce din spatele lui și Quinn a simțit un pumn prietenos în coaste.

S-a întors și l-a lovit pe Jonesy peste braț.

— E ziua ta, ziua ta, ziua ta, a început să cânte Jonesy, frecându-și șoldul de el și fluturându-și brațele într-un dans.

Duncan Jones era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui și unul dintre puținii oameni care își permiteau să facă astfel de glume despre mama lui.

— I-ai dat să bea lui doctor Quincey? l-a întrebat Jonesy pe Matt, luând sticla de cola din mâinile lui Quinn și mirosind-o.

— Nebunei n-o să-i placă asta.

— Trebuie să aibă și el câte o seară liberă, măcar din când în când, a spus Matt.

— Hai să nu mai vorbim despre mama în seara asta, tâmpiților, a spus Quinn.

— Atunci, hai să vorbim despre mama lui Matt. Doamna Dingle e foarte apetisantă în ultima vreme, a spus Jonesy, plescăind din buze ca într-un sărut și făcându-i lui Matt cu ochiul.

— Să nu...

Matt s-a repezit la Jonesy. Quinn a intrat între ei și a ridicat palma ca să intercepteze pumnul lui Matt.

— Băieți! s-a auzit o voce dojenitoare dinspre mamele de la măsuță. Nu acceptăm așa ceva, vă rugăm.

Noaptea a mers înainte. Deepak Patel a apărut iar, după ce nu a reușit să intre în pub, DJ-ul Music Melvin s-a dovedit bunicel, iar Quinn a dansat, a băut și a râs cu prietenii lui. La un moment dat, câteva fete au venit să danseze lângă ei, dar Matt le-a speriat cu versiunea lui de breakdance.

— Dacă vrei să te cuplezi, trebuie să scapi de față-de-pizza, i-a spus Deepak, arătând spre Matt, care acum se împleticea pe ringul de dans, vărsându-și băutura pe tricou și urlând versurile melodiei „Bootylicious", a lui Destiny's Child. E clar că fetele alea vor să ajungă la tine, dar Matt se lipește imediat de oricine se apropie.

Quinn nu se gândise să încerce să sărute pe cineva în seara aceea. Nu încercase niciodată să sărute o fată, dar se întâmpla uneori, fără să facă el prea mult. În școală la el erau numai băieți, dar de câte ori el și prietenii lui se întâlneau cu fete, de obicei prietenii lui mai gălăgioși și mai dezinvolți vorbeau, în timp ce Quinn era cel tăcut și interesant, fără să încerce să pară așa.

Un grup de fete cu tricouri scurte și blugi decolorați se uitau la el din șirul de scaune de plastic așezate pe o latură a sălii. Toate aveau în mâini pahare roșii de unică folosință. Una dintre ele, care se dăduse cu un ruj mult prea roșu, i-a zâmbit. Era drăguță, dar chiar și cu vodca nu ar fi știut ce să-i spună dacă s-ar fi dus acolo singur.

La douăsprezece fără zece, Quinn s-a strecurat afară de pe ringul de dans și s-a ascuns pe coridor, lângă toaletă. Nu voia să fie expus la miezul nopții. Music Melvin avea să pună „Lady in Red" sau alt cântec trist și lent. O să fie o învălmășeală jenantă când băieții se vor înghesui să fie aproape

de o fată pe care s-o sărute, colegii lui se vor îmbrânci și vor lua la mișto fără milă atât succesul, cât și eșecul. Nu putea să suporte atâta presiune. A mai răspuns unui mesaj de la mama lui, al patrulea din seara aceea: „La mulți ani, mama. Serios, culcă-te, sunt OK."

Când a ridicat ochii din telefon, a văzut o fată care stătea pe canapea vizavi de el. Avea părul blond și drept, pielea fină și pistruiată și o față luminoasă, veselă.

— Nu mă lua în seamă, a ridicat ea ușor din umeri și s-a rezemat de perete, sprijinind un picior în spate. Mă ascund de turma de lemingi de pe ringul de dans.

Quinn a dat din cap nonșalant.

— Nu te enervează cum se pupă toți la miezul nopții, indiferent cu cine? E ca o piață de carne. Pun pariu că cei mai mulți nici nu știu cum o cheamă pe persoana pe care o sărută. E așa de grețos, a spus fata, clătinând din cap și strâmbându-se dezaprobator.

Avea obrajii îmbujorați și și-a masat ceafa cu podul palmei. Music Melvin pusese „Two Minutes to Midnight", a lui Iron Maiden – până la urmă nu era chiar așa de previzibil.

— Da, grețos, a spus Quinn încet, apoi, după o pauză: ai spus turmă de lemingi?

— Da, lemingi, care se copiază unul pe altul, nu? Nu gândesc singuri.

I-a zâmbit timid. Apoi s-a uitat în lungul coridorului și și-a luat piciorul de pe perete. Quinn a avut impresia că se pregătește să plece. Nu voia să plece. A încercat să mai găsească ceva de spus.

— Aparent există, gen, treizeci de specii de lemingi.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune, de ce a ales tocmai asta? Și cum de știa asta? Probabil că o fi auzit chestia asta într-unul dintre documentarele alea despre natură pe care le urmărea mama lui. Exact de asta nu vorbea cu fetele. S-a uitat în sus, la fața ei, convins că o să râdă de el.

— E bine de știut, a spus ea, rezemându-se din nou de perete. Îmi plac informațiile despre lemingi.

Quinn a simțit că i se relaxează umerii.

— Atunci, ce specie crezi tu că e pe ringul de dans? l-a întrebat ea, jucându-se cu o șuviță de păr.

— Probabil o specie urbană mai puțin cunoscută – Adolescentus beatus, a spus el.

Ea a scos niște hohote de râs asemenea aspersoarelor din grădină, mici explozii de veselie. A simțit că sunetul acela îl umple de energie.

Vocile din sală au început să strige la unison:

— Zece, nouă, opt…

Quinn a fost copleșit brusc de dorința de a o săruta pe fata asta. Colegii lui nici n-ar băga în seamă o fată ca ea, cu bocanci, cu maletă pe gât și cu pantaloni cu talie înaltă, dar pentru Quinn chipul ei avea ceva special. Era luminoasă și frumoasă, dar era limpede că nu are habar de asta. Tot felul ei de a fi avea pentru el ceva magnetic.

— Șase, cinci, patru…

A încercat să-i surprindă privirea. Îl auzise odată pe Toby Sampson spunând în vestiar că asta e cheia, să te uiți doar la ele destul de mult, fără să clipești, și ele vor ști că le vrei. Ea s-a uitat la el. El și-a ferit privirea. Nu era bun la jocul ăsta cu uitatul. A făcut un pas spre ea, prefăcându-se deosebit de interesat de ceva de pe peretele din spatele umărului ei. A pus mâna pe perete, lângă capul ei, pe urmă s-a uitat la mâna lui, neștiind ce să facă mai departe. Doamne, ce penibil era! O să facă mișto de el, o să-l întrebe ce face. O să le povestească tuturor prietenelor ei de tipul ciudat, cu informații despre lemingi, care a încercat s-o sărute lângă toaletă.

— Trei, doi, unu – La mulți ani!

A îndrăznit încă o privire piezișă spre ea. Ea se uita la el, cu pupilele mărite. Apoi s-a uitat cu nervozitate într-o parte și-n alta.

— Ăăă, salut, a spus ea.

— Bună, a bolborosit el, uitându-se în pământ. Pot să… Ar fi OK dacă…

O, Doamne, dacă spune nu? Nu era convins că vreun sărut merită atâta stres.

— Da, a spus ea, cu vocea întretăiată și nervoasă și cu obrajii îmbujorați.

A închis ochii și și-a aplecat capul spre el, iar el s-a apropiat. A simțit că îi sare stomacul când buzele ei moi s-au lipit delicat de ale lui.

Quinn mai sărutase și alte fete, dar nu așa. Săruturile de până atunci fuseseră umede și mecanice, plăcute, dar cu dorința conștientă de a fi plăcute, și puțin ridicole. Cum a fost cu fata de la clubul de hochei, care pur și simplu i-a băgat limba în gură și a început să o miște încoace și încolo ca o șopârlă. Asta era ceva complet nou; fiecare parte a corpului lui era implicată în sărut și gura ei se sincroniza perfect cu a lui. A simțit instantaneu o reacție fermă în blugi și s-a retras, rușinat la gândul că ea ar putea să observe.

— Uau! a spus ea încet, cu fața îmbujorată. Ăăă, la mulți ani!

— L...

Quinn nici măcar n-a putut să repete urarea, mintea lui era plină de întrebări; așa trebuia să fie un sărut? Cum o chema? Ar putea să o mai vadă? Ar putea s-o mai sărute o dată fără să-și lipească blugii jignitor de „întăriți" de ea?

Înainte să poată răspundă la vreuna dintre întrebări, telefonul lui a început să sune, după care a început să sune și celălalt telefon. Mama lui suna pe unul, iar compania de taximetre pe celălalt. Quinn s-a întors cu spatele la fată, pentru că nu voia ca ea să se uite la blugii lui.

— Eu... trebuie să răspund, dar așteaptă-mă aici, te rog. Durează un minut.

S-a uitat la ea cu o privire rugătoare, ca și cum și-ar fi cerut scuze și a ieșit din coridor în curtea din spate.

— Da, i-a răspuns el mamei. Mamă sunt puțin ocu...

— Quinn.

Plângea.

— Trebuie să vii acasă chiar acum.

— Mamă, într-o jumătate de oră vin, ți-am spus...

— Trebuie să vii acum, Quinn, cred că e cineva în grădină, vrea să intre în casă.

Părea panicată, fără suflu.

Quinn a oftat lung și resemnat. A sunat la compania de taximetre; mai avea cinci minute, timp destul să afle numele fetei și numărul de telefon. Dar, când a revenit pe coridor, ea plecase.

1 februarie 2020

Minnie s-a trezit panicată. Nu putea să respire. Ceva o sufoca. S-a ridicat în fund, inspirând disperată și dând din mâini înnebunită. Un ghem cenușiu de blană a zburat din pat cu un miorlăit. De când se mutase acasă la părinții ei, săptămâna trecută, Lucky luase obiceiul să se culce pe fața ei. Că avea anxietate de separare, că, pur și simplu, îi lipsea locul acela cald de dormit de pe frigider, Minnie nu știa, dar asta se transforma într-o situație periculoasă.

Uitându-se prin cameră, Minnie a avut un moment senzația că nu știe unde se află. Tavanul era prea aproape, ferestrele nu erau unde ar fi trebuit și mai era ticăitul acela sinistru, ca de bombe gata să explodeze. Apoi și-a amintit că e acasă la părinții ei, pe o saltea pusă în fostul ei dormitor de la mansardă. Nu era nicio bombă, era sunetul combinat scos de o sută de ceasuri.

Spațiul mic, de doi metri și jumătate pe trei, era plin de cutii și de valize vechi. Banca de lucru a tatălui ei era instalată în mijlocul camerei, plină de sculele și lupele pe care nu apucase încă să le mute. Cadrul desfăcut al vechiului ei pat era rezemat de un perete, ca să facă loc pentru mai multe cutii.

Ultimele săptămâni fuseseră pentru Minnie ca o dezvelire, ca și cum i-ar fi tras cineva pătura de pe ea, lipsind-o de confort și lăsând-o dezbrăcată. Toate felurile în care își definea ea viața actuală acum nu mai existau. Era chef, conducea o companie care producea plăcinte, locuia pe Essex

Road și era prietenă cu Greg. Despărțirea de Greg a fost ca și cum cineva i-ar fi smuls ultima piesă vestimentară prin care se identifica.

Predarea cheii de la apartament a fost dureroasă.

— E ceva temporar, o liniștise Leila când o ajuta să mute cutiile pe hol. N-o să stai veșnic la părinții tăi.

Dar Minnie nu vedea cum o să poată vreodată să mai închirieze un loc numai al ei. Cu mutarea, cu despărțirea de Greg și cu ploaia de comenzi care trebuiau livrate, nu avusese timp să se gândească ce să-i spună Leilei în legătură cu afacerea. Așteptase să fie lovită de inspirație, dar nu se întâmplase.

S-a uitat în sus, la unul dintre ceasurile de pe perete, să vadă ce oră e, dar fiecare ceas indica o altă oră. S-a uitat la telefon, unsprezece dimineața. Fusese trează jumătate din noapte, avea mintea prea încărcată; probabil adormise în jur de șase. Vălmășagul gândurilor acum începuse iar și știa că nu o să mai aibă liniște până când n-o să le adune, unul câte unul, să le treacă pe o hârtie. Și-a făcut o notă pe telefon.

CHESTII DE FĂCUT

1. Să-i cer scuze lui Quinn Hamilton pentru că m-am purtat groaznic.
2. Să-i spun Leilei că vreau să închid afacerea.
3. Să mă gândesc la o scuză – de ce vreau s-o închid.
4. Să-i ajut pe Bev, Alan și Fleur să-și găsească o altă slujbă.
5. Să fac pentru Leila planul secret pentru logodna perfectă.
6. Să găsesc o altă slujbă.
7. Să găsesc o locuință.
8. Să încep să mă pricep mai bine la viață.
9. Să cumpăr mâncare de pisici.
10. Să o ajut pe Bev să-și rezolve criza existențială.
11. Să montez patul / să fac curățenie în cameră.

Pe urmă a mutat numărul unsprezece în capul listei. Cel mai bine era să înceapă cu sarcinile pe care le poate îndeplini. A luat cutia pe care scria „Chestii de-ale lui Minnie" – înăuntru era un aparat vechi pentru karaoke, cu un microfon roz, stricat, un Lego Millenium Falcon, construit pe jumătate și o pușculiță în formă de bufniță, pe care o pictase singură. A scuturat-o plină de speranță, dar n-a zăngănit nimic. La fundul cutiei era un album de fotografii roz, decorat cu sclipici albastru. Scrisese pe el, cu litere rotunjite și cu înfloriturî: „Tabăra de vară 2005". Minnie a răsfoit nostalgică paginile. Albumul era plin de fotografii cu ea și cu Leila, din vara în care s-au cunoscut. În fiecare an se ruga de părinții ei s-o lase în tabăra de vară și în fiecare an îi spuneau că nu își permit. De obicei îl rugau pe Will s-o supravegheze în vacanțe, dar în anul acela Will găsise de lucru pe perioada verii, așa că tatăl ei a cedat și i s-a dat voie să plece.

În acea primă zi de tabără o văzuse pe Leila apropiindu-se de ea, îmbrăcată într-un costum mulat roz și cu niște pantaloni scurți verzi. Era cea mai cool fată pe care Minnie o văzuse în viața reală. S-a făcut mică când s-a apropiat, convinsă că o fată ca Leila vine la tine doar ca să-ți spună vreo răutate – dar ea i-a zâmbit și a întrebat-o dacă vrea să participe și ea la bătaia cu baloane pline cu apă. Pentru Minnie a fost dragoste platonică la prima vedere.

I-a luat aproape toată ziua să facă ordine prin cameră; era atât de multă nostalgie impregnată în fiecare obiect din copilăria ei. Până la urmă a fost satisfăcută pentru că încăperea părea locuibilă. A montat patul, a aliniat frumos toate cutiile tatălui lângă un perete și și-a pus lucrurile pe categorii, precum „vechi, de păstrat", „vechi, de gunoi", „lucruri pentru acum". Nu a vrut să despacheteze cutia cu „lucrurile pentru acum"; ar fi însemnat să accepte că ședereа ei aici nu va fi temporară.

Ca ultimă acțiune de înfrumusețare a spațiului, a rezemat singurul obiect de artă pe care îl deținea de un teanc de cutii de la picioarele patului. Era copia unui tablou cu titlul *Automat*. Leila i-l dăruise când împlinise douăzeci și unu de ani și de atunci Minnie avusese mare grijă de el. Tabloul înfățișa o femeie cu pălărie și palton, care stă singură într-un restaurant

american și se uită gânditoare într-o cană de cafea. Era singură, dar nu singuratică, femeia îți sugera independență și visare. Voiai să știi la ce se gândește, de unde vine și unde ar putea merge. Pe spate, Leila notase niște cuvinte – „Fii un companion bun pentru tine și nu vei fi niciodată singură". Era una dintre cele mai mari aspirații ale Leila – independența.

Minnie s-a uitat prin cameră și a dat din cap. Simpla acțiune de a sorta haosul îi calmase mintea anxioasă, iar expunerea tabloului *Automat* o făcea să se simtă ca acasă. S-a urcat în patul proaspăt montat, s-a rezemat de perete, stând turcește, și și-a deschis laptopul. A tastat pe Google numele lui Lucy Donohue – voia să vadă dacă lumea încă îi mai comentează articolul. Erau câteva comentarii despre el pe Twitter, mulți o întrebau dacă ar putea să-i fie parteneri la următoarea cină. Minnie a scos un geamăt – cu atâtea lucruri pe care le are de făcut, de ce își pierdea timpul căutând-o pe Google pe Lucy Donohue? Trebuia să iasă un pic la aer. Jos, casa era goală; părinții ei lucrau amândoi sâmbăta. A intrat pe noua listă din telefon și a mutat numerele nouă și zece pe primele locuri – obiective realizabile.

A luat metroul până la un magazin din apropierea stației Old Street. Își amintea că îl văzuse când livrau comenzi și trecuseră pe lângă el. Era un atelier de tipărit și în vitrină avea un afiș pe care scria: „Noi personalizăm orice". I-a dat bărbatului de la tejghea un stick USB și o sticlă goală de șampon, din plastic mat, pe care o păstrase. Era o cerere neobișnuită. Voia să imprime pe sticla de șampon fotografia lui Bev și câteva cuvinte despre ea. Era un gest cam ridicol, dar poate îi va mai potoli lui Bev frica existențială provocată de faptul că o sticlă de șampon va dăinui mai mult ca ea. Bărbatul i-a spus că va dura o jumătate de oră și, dacă vrea, poate să aștepte. Minnie nu avea de ce să se grăbească acasă, așa că s-a gândit să petreacă timpul acela hoinărind pe străzi, uitându-se la oameni mai interesanți, care își văd de viața lor.

Lui Minnie îi plăcea să își imagineze detalii legate de necunoscuții de pe stradă; unde ar putea să meargă, cu cine ar putea să se întâlnească. A trecut pe lângă o femeie înaltă, cu niște pantaloni scurți minusculi, colanți argintii și o uriașă coafură afro, machiată la ochi cu praf albastru,

strălucitor. Avea un tricou pe care scria „Queen" cu sclipici auriu. Minnie a privit capetele care se întorceau pe stradă la trecerea femeii cu mers relaxat.

Minnie nu fusese niciodată persoana care să întoarcă capetele pe stradă; pur și simplu nu avea calitatea asta. Știa că dacă cineva stătea de vorbă cu ea și avea timp să se obișnuiască cu trăsăturile ei, putea s-o considere drăguță la modul banal, dar nu avea acea frumusețe care să oprească din drum un necunoscut. Când era cu Leila, lumea se întorcea să se uite după ele, dar asta se întâmpla mai degrabă datorită coafurii sau ținutei neobișnuite pe care o avea Leila. Minnie se întreba dacă oamenii care se îmbracă neconvențional urmăresc genul de atenție care de obicei e rezervată celor care au o frumusețe ieșită din comun. Leila îi spunea că e vorba de faptul că nu-ți pasă, că vrei ca aspectul tău exterior să se potrivească cu felul în care te simți în interior. Minnie n-avea idee cum ar arăta reflexia sinelui ei. Poate că asta era problema ei – nu știa cine e.

Minnie tânjise întotdeauna să se piardă în mulțime, să nu atragă atenția asupra ei. Atenția înseamnă critică, atenția înseamnă tachinare. Citise un articol care spunea că femeile frumoase, în special modelele, suportă greu îmbătrânirea. Sunt atât de obișnuite cu lumea care întoarce capul după ele pe stradă, încât atunci când privirile necunoscuților nu se mai opresc asupra lor își pierd simțul identității. Poate că era mai bine să fii invizibilă de la început și să nu știi ce ai pierdut. Gândurile lui Minnie s-au îndreptat spre Tara. Probabil că a fost o femeie care a întors capete când era tânără. Oare pentru ea faptul că a îmbătrânit a fost mai greu de suportat decât pentru mama ei, care întotdeauna a fost cam durdulie și cam simplută? Oare pierderea frumuseții a provocat fragilitatea Tarei, aerul acela de vulnerabilitate pe care Minnie îl percepuse? Pe urmă și-a amintit de groaza așternută pe fața ei când a văzut veioza spartă, panica din ochii ei. Nu putea să-și închipuie că genul acela de suferință are legătură cu lumea exterioară – era ceva mai mult acolo.

A mers fără nicio țintă, fără să se uite încotro se îndreaptă. Când a ridicat capul din trotuar, și-a dat seama că a ajuns în fața firmei Tantive

Consulting. Oare ajunsese aici din întâmplare sau subconștientul ei a condus-o aici? Era cinci după-amiază, zi de sâmbătă, dar luminile erau aprinse la etajul patru. Scuzele datorate lui Quinn Hamilton erau următorul punct de pe lista ei.

1 februarie 2020

Minnie a apăsat butonul interfonului. Nu se aștepta să fie cineva acolo în weekend. Probabil era genul ăla de birouri unde luminile stau aprinse douăzeci și patru din douăzeci și patru, distrugând planeta bec cu bec. Pe de altă parte, Quinn era probabil genul de dependent de muncă, care nu se poate opri în weekend. Gândise asta zâmbind în sinea ei și pe urmă s-a dojenit pentru ipocrizia ei – și ea era la fel.

S-a auzit un sunet la interfon.

— Alo? a spus ea.

S-a auzit un zgomot și ușa s-a deschis; i se dăduse drumul. Minnie a urcat în lift intimidată și a apăsat butonul pentru etajul patru cu inima bubuindu-i în piept. Nu intenționase să vină aici, avusese de gând să-l sune și să-și ceară scuze la telefon. O să i se pară ciudat că vine la birou la el neanunțată.

Ușile liftului s-au deschis și Quinn stătea în fața ei cu un zâmbet radios și cu brațele desfăcute larg, primitor. Uitase cât e de înalt.

— Bună! a spus el, după care gâtul i s-a retras și a lăsat brațele jos. A, tu ești.

— Scuze.

Minnie a închis ochii și a clătinat din cap.

— Eram în trecere și luminile erau aprinse și eu… voiam doar să-mi cer scuze pentru ziua aceea. Nu vreau să deranjez, dacă aștepți pe altcineva. Eu pot să plec…

— Nu, e OK.

Minnie a ridicat ochii din podea și Quinn i-a zâmbit perplex.

— Intră.

A condus-o spre recepție și a făcut semn spre unul dintre fotoliile joase din piele brună.

— Ia loc, ia loc.

În sala de consiliu cu pereți de sticlă, din spate, Minnie a văzut un laptop deschis și o mulțime de hârtii împrăștiate pe masă. Minnie s-a sprijinit în mâini, ca să nu înceapă să-și roadă unghiile. Nu reușea să stea confortabil, așa că s-a hotărât să stea în picioare. În picioare i s-a părut aiurea, așa că a ales varianta de mijloc și s-a așezat pe brațul fotoliului. Quinn îi urmărea dansul ăsta stânjenit cu amuzament.

— Uite, o să spun ce am de spus și pe urmă te las în pace să-ți vezi de munca ta. Am fost nesimțită în ziua aia. Nu știu de ce m-am înfuriat așa rău pe tine, când tu ai fost atât de drăguț cu mine și, în fine, îmi cer scuze. Poate ai dreptate, duc nițică furie pe umăr.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, a spus el, strângând hârtiile de pe măsuța de cafea care era între ei.

— Ba chiar trebuie.

— OK, poate că trebuie.

— Probabil chiar fac o treabă de rahat cu afacerea – presupun că ai atins un punct sensibil.

— Ei, am primit telefoane de la clienți care mă întrebau cum pot să comande de la „doamna cu plăcinta". E clar că ceva faci bine.

Ea a mulțumit pentru compliment cu o înclinare a capului. El a stat o clipă și s-a uitat la ea. Ochii lui albaștri păreau blânzi, visători.

— În fine, mă bucur să văd că... nu țipi la mine, a zâmbit el.

Buzele lui Minnie au zvâcnit, nu voia să râdă.

— Nu obișnuiesc să ridic tonul. Tu scoți ce e mai rău din mine.

— Nu numai răul, a spus el, luând un pix de pe măsuța de cafea și învârtindu-l în mână. Ai o față indignată foarte sexy.

— O față cum?

Minnie a simțit că se strâmbă.

— Fața asta indignată și sexy – expresia ta caracteristică.

Quinn a ridicat capul spre ea, arătând-o cu pixul. Ea a observat că părul lui e răvășit și dezordonat.

— Cc... ce... s-a bâlbâit Minnie.

Ăsta nu era același Quinn pe care îl văzuse ultima dată.

— În fine, scuzele tale sunt acceptate, am-uitat-tot.

Quinn a mâncat literele, lipindu-le între ele.

— Presupun că și mie îmi pare rău că mă crezi nesuferit și arogant, a spus el cu o voce ciudată, mai joasă.

— De ce ești așa ciudat? s-a încruntat Minnie.

Pe urmă a avut revelația – ochii lui sticloși, mișcările lente ale corpului.

— Ești beat?

— Dacă sunt beat? Dacă sunt beat?

Quinn s-a strâmbat, s-a aplecat în față, după care s-a trântit din nou pe spătarul fotoliului. Ochii i-au fugit spre un bufet. Minnie i-a urmărit privirea și a văzut acolo o sticlă de whisky desfăcută.

— Uite, nu e treaba mea, a spus Minnie. Ești liber să bei singur în biroul tău într-o sâmbătă după-amiază, dacă vrei. Doar că asta explică multe lucruri.

— Vrei să bei ceva, Minnie Cooper? a întrebat-o Quinn, apoi a sărit în picioare și a făcut un mic dans în jurul fotoliilor de la recepție, înainte să aterizeze lângă bufetul unde era sticla de whisky. Sunt disponibile și băuturi care nu au la bază whisky.

Minnie a ridicat din umeri.

— Da, de ce nu?

Nu trebuia să ajungă undeva și era curioasă să audă mai multe de la Quinn cel beat. El i-a turnat whisky peste gheață. Avea un dulăpior cu băutură ascuns în spatele unui birou negru, lăcuit, care era dotat cu o frapieră și niște clești vintage de argint. Și-a mai turnat și el, în același timp. Minnie s-a așezat pe fotoliu în poziție normală. Se simțea mai relaxată

acum, că știa că e băut – varianta beată a lui Quinn nu o intimida atât de tare, era mai puțin virtuoasă. A simțit că garda ei mentală coboară puțin.

— Deci de ce la birou? Băutor secret sau nesocial? l-a întrebat Minnie.

— Tu m-ai făcut să beau, Minnie Cooper – felul tău de a fi, evaziv și enigmatic.

A spus asta cu un zâmbet ironic, ridicând paharul în aer.

— Ha-ha.

S-a uitat în ochii ei fără să clipească. O clipă a părut complet serios și treaz. Minnie s-a simțit ca într-un ascensor care cade liber câteva etaje. Și-a pus mâna pe stomac și și-a recăpătat echilibrul studiind crăpăturile din cubul ei de gheață.

— Îți înec amarul după articolul lui Lucy Donohue? s-a aventurat ea.

— Nu neapărat, a spus Quinn, dar încă mă ocup cu reducerea daunelor.

— A fost destul de dură, a spus Minnie.

Quinn a ridicat din umeri.

— Mai bine să fii urât pentru ceea ce ești, decât să fii iubit pentru ceea ce nu ești.

— Profund, a spus Minnie. Unde ai citit asta, pe spatele unei cutii de cereale?

— Aș fi zis că e incredibil de lucid și de poetic după patru whisky-uri, a zâmbit Quinn, terminându-și băutura dintr-o singură înghițitură. Deci spune-mi despre tine, Minnie Cooper – ce se întâmplă cu viața ta? Greg cel amuzant te face să râzi acolo unde trebuie? Încă ești prea plină de principii ca să gătești pentru nemernici ca mine?

Și-a tras nasul și gropița din obraz a revenit la viață.

— Greg și cu mine ne-am despărțit.

S-a uitat la fața lui, să-i vadă reacția. El a ridicat încet o sprânceană.

— A încetat să mai fie amuzant, așa-i?

— Nu. Poate că mie îmi trebuie acum ceva mai mult decât glume.

— Vai, sărmanul Greg! a spus el, strângând teatral din ochi.

— Deci ce-a făcut Lucy de i-ai dat papucii? Mesele alea rafinate au devenit prea sătioase pentru tine? Ai descoperit că te îngrași?

Au stat un minut în tăcere. Minnie regreta că l-a întrebat de Lucy. Era clar că el nu voia să vorbească despre asta și se simțea prost că a insistat. Pe de altă parte, el o întrebase de Greg și ea nu se oferise să-i dea prea multe detalii. Poate că nu se cunoșteau atât de bine încât să vorbească deschis despre astfel de lucruri sau poate răspunsurile erau prea încărcate de semnificații.

Discuția pe care o avusese cu Ian fusese cea care o făcuse pe Minnie să-și dea seama că relația cu Greg nu e potrivită, dar, dacă era să fie sinceră cu ea, senzația de fluturări de aripi de bufniță pe care o avea când era cu Quinn fusese un factor. Logic, știa că efectul de bufniță era o simplă reacție chimică bazată pe feromoni; un instinct animalic primitiv. Nu însemna că el are stofă de iubit sau că sentimentul e reciproc. Nu, efectul de bufniță îi servea doar la împrospătarea memoriei, să-și aducă aminte de ce nu mai avea cu Greg.

Până la urmă, toate astea dispar. În orice relație, acel fluturaș din stomac de la început se domolește și apoi dispare. Își imagina cum tinerele bufnițe excitabile din ea îmbătrânesc și ajung niște bufnițe înțelepte; poartă ochelari și au mai puțină energie ca să dea din aripi. Efemeritatea senzației înseamnă că trebuie să gândești cu capul. Trebuie să-ți alegi un partener care să-ți împărtășească punctele de vedere și interesele. Quinn nu îndeplinea niciunul dintre aceste criterii.

— Știi care e adevărul? Nu mi-e ușor să mă atașez de cineva, a spus Quinn, uitându-se la ea cu ochi sticloși.

A înghițit în sec și și-a prins buza de jos cu dinții.

— Se pare că am „probleme de atașament".

A șoptit ultimele cuvinte, ca și cum i-ar fi spus un secret. Apoi a clipit și s-a adunat.

— Putem vorbi despre asta, dacă vrei, l-a îndemnat Minnie cu blândețe.

— N-aș ști de unde să încep, Minnie.

— Încearcă-mă, a spus ea, aplecându-se în față.

Quinn a părut că meditează, chipul lui a rămas nemișcat, ca și cum și-ar fi făcut curaj să plonjeze de la cel mai înalt nivel. Apoi s-a lăsat pe spate, retrăgându-se de pe marginea prăpastiei, ocazia de a sări fiind ratată.

— Atunci tu ai ști lucruri despre mine, Minnie Cooper, și eu nu știu mai nimic despre tine. Trebuie să tranzacționezi mai întâi ceva monedă emoțională.

— OK.

Minnie a aplecat capul și a băut încet. Simțea că whisky-ul îi dezleagă limba cu căldura lui.

— Iubitul celei mai bune prietene ale mele tocmai mi-a spus că vrea s-o ceară în căsătorie. Mi-a mai spus că stresul de la muncă o ucide pe Leila și vrea să-mi închid afacerea. Vrea ca ea să poată să înflorească și nu crede că poate când are nopți nedormite din pricina No Hard Fillings.

Quinn se uita atent la ea când vorbea. Ea a continuat cu curaj:

— E posibil să mă fi supărat că se bagă sau să fi fost tristă că are dreptate. În principal am fost bucuroasă că prietena mea are pe cineva care să se gândească așa la ea.

A făcut o pauză.

— Cred că am fost supărată și tristă, dar și fericită și puțin geloasă. Cred că m-am gândit că, dacă nu pot să am o astfel de relație, prefer să fiu singură.

A făcut o pauză, după care a adăugat.

— Lui Greg nu îi place să-l sun fără să-l anunț. Vrea să-i dau întâi mesaj, îți vine să crezi? Când iubești un om, vrei să-l poți suna fără să-ți faci programare.

Quinn a părut o clipă incredibil de trist; a văzut asta în expresia care a trecut fulgerător pe fața lui. Ochii lui, care de obicei aveau o sclipire amuzată, au căpătat un aer bolnav, lipsit de viață, o întruchipare a suferinței. Minnie spusese prea multe. S-a rezemat de spătarul fotoliului și a pus paharul pe măsuță cu zgomot.

— Deci, hai, eu m-am descărcat serios. Varsă tot, Hamilton; care-i cauza blocajului tău emoțional? Nu ești un romantic nechibzuit ca mine.

El și-a trecut prin păr o mână tremurătoare și expresia aceea s-a șters. Un țârâit strident a sfâșiat aerul și amândoi au tresărit de uimire.

— E interfonul, a spus Quinn.

— Aștepți pe cineva? l-a întrebat Minnie.

El a părut confuz, după care a făcut ochii mari și și-a dus mâna la gură.

— Rahat, a spus el. Am aranjat o întâlnire pe Tinder.

Minnie a râs stânjenită. Simțea înțepături în obraji.

— O anulez, îi spun să plece.

— Nu, nu poți face asta. Biata fată! a spus Minnie, apoi s-a ridicat și și-a netezit blugii încrețiți. Eu plec.

— E așa de aiurea, s-a strâmbat Quinn.

— E OK, nu e treaba mea cum îți petreci tu după-amiezile – whisky și Tinder e o combinație excelentă.

Și-a tras părul din spatele urechilor, încercând să-și ascundă obrajii îmbujorați. Quinn s-a ridicat și a urmat-o până la lift, unde a apăsat pe butonul de la interfon cu mâna tremurătoare.

— Hello, Quinn? s-a auzit o voce de femeie.

— Mda, cobor imediat, a tărăgănat el cuvintele.

Minnie a chemat liftul, ușile s-au deschis și au urcat amândoi. Ea își frământa mâinile și se uita fix la reflexia ei din ușile argintii.

— Miros a whisky? a șoptit el din colțul gurii.

Minnie s-a întors să se uite la el, apoi s-a aplecat să-l adulmece.

— Doar ca și cum te-ai fi îmbăiat în el.

Într-adevăr mirosea a whisky, dar mai avea și mirosul ăsta bărbătesc, teribil de sexy, care, inexplicabil, o făcea pe Minnie să-și dorească să-și frece nasul de gâtul lui. Nu, nu trebuie să gândească așa; Quinn era un fustangiu cu probleme de atașament și ea tocmai se despărțise de cineva – frecarea nasului nu era o opțiune.

Liftul s-a deschis în stradă și acolo aștepta o fată. Era înaltă, cu părul lung și blond, cu niște buze imposibile, înțepate de albine și cu niște sâni mari la vedere. Era clar că el are un gen – femeia asta era o versiune a lui Lucy Donohue, mai pieptoasă și mai tânără. Ochii fetei s-au aprins când

l-a văzut pe Quinn, pe urmă însă a văzut-o pe Minnie și trăsăturile ei delicate s-au crispat de confuzie.

— Bună. Amanda?

Quinn a întâmpinat-o politicos cu un sărut pe obraz.

— Și ea e...? a întrebat Amanda cu o voce aeriană, uitându-se la Minnie fără să clipească, cu un zâmbet crispat.

— Ea e Minnie, e... a șovăit Quinn.

— Nu sunt nimeni, eu sunt furnizorul.

Quinn a făcut o grimasă. Minnie stătea între ei și amândoi erau întorși spre ea. Era a cincea roată, trebuia să plece, dar picioarele ei se lipiseră de pământ; fizic, nu se putea desprinde din loc.

— Ei, atunci ce vrei să facem? a întrebat Amanda cu o voce pițigăiată, tinerească.

S-a îndepărtat de Minnie, apropiindu-se de Quinn.

— E o expoziție Edward Hopper după colț, m-am gândit că am putea să mergem...

Minnie a avut un șoc. Edward Hopper era artistul care pictase *Automat* – artistul ei preferat. Era impresionată că Amanda îl aprecia. Asta o va învăța să nu judece cartea după coperta ei pieptoasă.

— Îți place Edward Hopper? a întrebat-o Quinn pe același ton pe care gândise Minnie.

Amanda a roșit.

— A, nu, nu știu cine e, dar am văzut pe profilul tău că e pe lista ta de interese. Mă gândeam că ai putea să mă educi.

Amanda i-a zâmbit seducător.

— Îmi place la nebunie Edward Hopper, a intervenit Minnie, fără să gândească.

Amanda și Quinn s-au întors spre ea cu aerul ce-mai-cauți-aici.

— Scuze, ar trebui să plec. Distracție plăcută, copii, aveți grijă, ha-ha.

S-a îndepărtat făcându-le cu mâna. A fost cumplit. De ce-a trebuit să stea așa acolo? Acum nu mai voia decât să se ducă la expoziția lui Edward Hopper, să vadă dacă e acolo și originalul tabloului *Automat*. Era clar că

nu putea s-o facă, fiindcă ar fi fost ciudat să îl urmărească ca o obsedată pe Quinn la întâlnirea lui de Tinder. Așa că s-a dus înapoi la atelierul de tipărit să ridice cadoul pentru Bev, înapoi în camera ei de la mansardă plină de cutii și tabloul solitar imprimat pe hârtie, înapoi la lista ei cu sarcini oribile.

„Cum a fost Hopper?"

Minnie stătea întinsă în pat, a doua zi dimineață și se uita la cuvintele pe care le tastase pe telefon. Degetul mare a ezitat deasupra butonului „trimite". Ce făcea? Ce era în capul ei, să-i trimită mesaje? Era doar curioasă să afle ce s-a întâmplat cu Amanda. Avea impresia că ieri a văzut doar o jumătate de film și n-a avut ocazia să vadă cum s-a terminat. Asta era? Nu – erau o groază de filme pe care nu le văzuse până la sfârșit și asta n-o ținuse trează toată noaptea.

Bufnițele o îmboldeau să-i dea mesaj. Bufnițele previzibile și irațională care dau din aripi și care o vor face de râs în fața unui băiat de oraș total nepotrivit, cum e Quinn. Și-a tras pătura peste cap și a scos un sunet de animal muribund. Ce credea ea că o să-i răspundă dacă îi trimite un mesaj în care îl întreabă de întâlnirea lui? „Ah, Amanda a fost oribilă, o pițipoancă absolută, mi-ar fi plăcut să mă merg cu tine în loc să mă duc cu ea – și, știi, când ți-ai deschis inima și mi-ai spus că nu mai vrei să faci compromisuri în iubire, când mi-ai spus că vrei pe cineva care te susțină să fii cea mai bună versiune a ta... Ei bine, vreau să fiu eu bărbatul acela, ce zici?"

Cum de ajunsese să se gândească la asta? Minnie a șters mesajul. Nu îi va trimite mesajul. Tocmai se despărțise de cineva pentru că, în sfârșit, începea să pună preț pe stima de sine. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să facă o pasiune pentru un bărbat cum era Quinn Hamilton.

Seara de revelion, 2007

— Deci despre ce e vorba? a întrebat Will. Despre un tip care are un fetiș cu peștii?

— Nu! a țipat Leila și s-a întins să-l plesnească peste picior cu mâna.

Stătea pe jos în salonul familiei Cooper, în timp ce Will stătea cu picioarele întinse pe fotoliul de velur maro.

— *Splash!* E o poveste de dragoste superbă, despre doi iubiți nefericiți, care vor să fie împreună, în ciuda diferențelor dintre ei – e foarte romantic.

— Sunt specii diferite, cum să meargă? Dacă sirena are coadă, cu siguranță n-are și o... știi tu, a spus Will, strâmbându-se.

— Nu-l băga în seamă, a spus Minnie, a văzut filmul. Vrea doar să se dea mare că ești tu aici.

Minnie era urcată pe canapea și îi împletea părul Leilei, devenit recent albastru, în timp ce Leila stătea pe jos, între picioarele ei.

Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni de pijama și tricouri șleampete.

— Te-am văzut cum ai plâns ultima dată.

— Nu l-am văzut – e un film pentru fetițe, a spus el și s-a întins să-i dea lui Minnie un bobârnac după ureche.

— Au! a țipat ea, dându-i peste mână.

— Aveți de gând să stați acolo toată noaptea? i-a întrebat tatăl lui Minnie, coborând scările și intrând în sufragerie. E seara de revelion – n-aveți petreceri la care să vă duceți?

— Eu acum plec, a spus Will, sărind din fotoliu, e o petrecere în Kilburn.

Când s-a ridicat, Minnie a observat că fratele ei era acum mai înalt decât taică-său. Deși avea o conformație total diferită, cu picioarele alea lungi și subțiri, fața aia îngustă și părul șaten dichisit.

— De ce nu le iei și pe fete? a spus tatăl lor, dându-i un ghiont în coaste.

— Nu mai sunt dădacă. Și sunt minore, s-ar putea să nu le lase să intre, a spus Will, ducându-se în hol să-și pună paltonul.

— Oricum nu voiam să venim la petrecerea ta penibilă, a strigat Minnie după el.

— OK, distrați-vă cu filmul vostru cu peștoaice înamorate, ratatelor! a strigat Will înainte de a trânti ușa.

— Două fete de șaptesprezece ani care nu au la ce petrecere de revelion să se ducă. În ce dimensiune am intrat? a spus tatăl ei, clătinând din cap.

— Sunt mai puține șanse să am ghinion dacă stau acasă și nu fac nimic, a explicat Minnie. Îmi ține Leila companie.

— Pff, a râs tatăl ei. Deci nu o să mai ieși niciodată de revelion?

— Nu, dacă e după mine.

— Petrecerile sunt supraevaluate, a spus Leila. În ziua de azi, tinerii la modă fac maratoane de filme cu înghețată Ben&Jerry, domnule C.

— Ei, eu mă duc la pub. Vine un an mare, care trebuie sărbătorit, a spus tatăl ei, aplecându-se să caute printre cutele fotoliului brun. 2008 o să fie anul în care familia Cooper se va îmbogăți.

— Tata construiește un imperiu imobiliar, a explicat Minnie. Crede că o să fie următorul Donald Trump.

Tatăl lui a zâmbit și a scos cheile de la casă din adâncurile fotoliului.

— Uitați-vă la mine, astronautelor – noi, familia Cooper, o să urcăm pe scara socială.

— Ooo, dați-mi voie să vă întreb, înainte de a pleca, domnule C – unde ați vrea să fiți anul viitor pe vremea asta?

— Anul viitor pe vremea asta? a întrebat tatăl lui Minnie, frecându-și gânditor bărbia între degetul mare și arătător. Păi, o să am un birou acasă pentru afacerile imobiliare, unul pentru ceasurile mele și unul pentru diverse mărunțișuri.

— Ar trebui să fie un răspuns realist, tată, a spus Minnie.

— OK, atunci mă mulțumesc să slăbesc vreo douăspe kile, ca să-mi văd degetele de la picioare când fac duș, a spus el, râzând zgomotos.

— Tată! E scârbos! a țipat Minnie. Nu-mi trebuie imaginea asta în cap!

— Mă duc, mă duc, a ieșit el pe hol, râzând în continuare. I-am spus maică-tii că veniți și voi cu ea. Sigur nu vă lăsați convinse. Dau eu băutura. Mă rog, doar după miezul nopții pentru Minnie. Nu vreau să mă vadă lumea că dau alcool unui minor, a spus el, făcând cu ochiul, în timp ce își punea haina.

— Suntem OK așa, domnule C, a spus Leila.

După ce a plecat tatăl ei, Minnie a scos sticla de vin de sub canapea. De fapt, pe părinții ei nu îi deranja că bea alcool, îi deranja doar dacă bea alcoolul lor.

— Scuză-mă, dar acum, că au plecat și taică-tău, și frate-tău, pot să aflu și eu ce naiba e cu ceasurile astea? a întrebat-o Leila, cu mâinile în șolduri, arătând de parcă ar fi fost gata să înceapă să danseze.

— Știu ce spui.

— Zgomotul e așa de enervant.

— Te obișnuiești cu el.

— Părinții tăi sunt obsedați să știe cât e ceasul sau ceva?

— Lui taică-meu îi place să repare ceasuri vechi.

— Mă simt ca la un concurs *Ghicește cuvântul*, trece timpul și cineva o să mă întrebe ce cuvânt lipsește, iar eu habar n-am, nu știu nimic, efectiv.

Leila și-a rezemat capul de picioarele lui Minnie și s-a uitat la ea.

— Jumătate din ceasuri nici măcar nu indică ora corectă. Tata nu reușește să le întoarcă pe toate.

— Să nu aduci niciodată un tip aici, Minnie, o să se sperie.

Minnie a prins capătul cozii pe care o împletise cu un elastic.

— Sunt slabe șanse să aduc aici un tip, nu?

Minnie a făcut o pauză.

— Sigur nu te deranjează să stai cu mine aici, Leils? Nu vreau să *ratezi* petrecerea lui Steve din cauza mea. Amândouă știm că Dan Deaton o să fie acolo.

Minnie a luat o altă șuviță de păr albastru din față. Începea să *regrete* că le-a făcut așa de mici. Începuse cu o jumătate de oră în urmă și abia făcuse un sfert dintr-o parte a capului.

— Nah, dacă Dan Deaton m-a plăcut săptămâna trecută, o să mă placă și săptămâna viitoare. Nicio seară de revelion n-o să schimbe asta, a ridicat Leila din umeri. În plus, părul meu e doar pe jumătate făcut și avem atâtea filme de văzut: *Frumușica, File de poveste*... ce program!

— Dar m-aș simți prost dacă Dan Deacon s-ar cupla cu Hester la petrecere. Știi că ea îl place și, cu toată magia artificiilor de la miezul nopții, ar putea să uite că tu ești mai sexy ca ea.

Leila și-a tras capul să se uite la prietena ei și Minnie a lăsat codița la care lucra.

— Vrei să stau să mă uit cu tine la filme sau nu?

Minnie s-a uitat într-o parte, ca și cum s-ar fi gândit ce să răspundă.

— Da.

— Atunci nu mă mai bate la cap cu Dan! Sincer, dacă e posibil să-i sucească capul niște artificii, vreo două beri și o Hester Finley în fustă mini, înseamnă că nici nu merită, nu?

Leila a clătinat din cap, a expirat cu zgomot și s-a întors spre televizor.

— Sigur le vrei împletite pe dos? Se vede mult din scalp așa, a întrebat-o Minnie, mușcându-și buzele de concentrare în timp ce încerca să adune șuvițele pe care le scăpase.

— Scalpul meu arată bine, mă descurc.

Când mama lui Minnie a ajuns acasă, ele încă se mai uitau la *Splash!* Tocmai ajunseseră la partea în care Tom Hanks își dă seama că e ceva în neregulă cu picioarele lui Daryl Hannah.

— Puțin ajutor, vă rog! a strigat mama ei de la intrare.

Leila și Minnie au sărit în sus. Mama lui Minnie avea sacoșe pline de cumpărături echilibrate în ambele mâini și un teanc de plicuri pe care le luase din fața ușii.

— Ce sunt astea, mamă? a întrebat Minnie, uitându-se într-o sacoșă.

— Masa de ziua ta, nu? Mâine toate magazinele vor fi închise, așa că o să-mi trebuiască ceva ca să-i hrănesc pe toți.

Mama lui Minnie a lăsat sacoșele jos și a început să se uite pe plicuri. A scos un plescăit iritat cu limba.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Minnie.

— Nimic, doar că, de când cu afacerile astea ale lui taică-tău, nici nu mai pot ține evidența facturilor.

— Ducem noi astea, doamnă C, a spus Leila, luând niște sacoșe și ducându-le în bucătărie.

— Ți-am zis că nu vreau să te agiți pentru ziua mea, a spus Minnie încet, luând ultimele două sacoșe din prag. Ai destule pe cap, mamă.

— Fratele tău vine mâine cu iubita lui. N-o s-o servesc cu ce a rămas de la Crăciun. Vrem să-i facem impresie bună.

Mama ei s-a dus în bucătărie după Leila și s-a trântit pe un scaun. A pus pe masă teancul de plicuri, a închis ochii și și-a strâns vârful nasului între degete.

— Ai iar o migrenă? Trebuie să te mai relaxezi, mamă.

— Sunt OK, nu mai face atâta caz, Minnie.

Minnie a început să scoată din sacoșă quiche-urile și rulourile cu cârnați semipreparate, în timp ce Leila a început să deschidă dulapurile, ca să vadă unde ar trebui băgate alimentele.

— Și tu ce ți-ai făcut la părul ăla frumos, Leila? Arați precum Christina Aquila Area.

— Christina Aguilera, mamă.

— În fine, n-o să te pierzi în mulțime, nu? Acum, hai, înapoi la planurile voastre, la ce petrecere vreți să vă duceți?

— Rămânem acasă, mamă.

— Se ascunde de ghinion, a spus Leila, punându-și o sacoșă goală pe cap.

Minnie a râs și i-a tras sacoșa de pe cap. Leila a început să țipe.

— M-a prins! M-a prins!

— Nu glumi, fato, a spus mama lui Minnie, n-o cunoști pe asta de așa mult timp ca să știi adevărul. Știi cântecul ăla al lui Albert King, „Născut sub un semn nefast"? Eu întotdeauna am zis că ăsta e cântecul potrivit pentru ziua ei de naștere.

Mama lui Minnie a început să se agite prin bucătărie, punând alimentele în dulapuri, în timp ce fredona melodia.

— A, mi-am adus aminte, ți-am luat ceva, a spus Leila, alergând înapoi în sufragerie.

S-a întors cu un pachețel înfășurat în hârtie moale, aurie, pe care i l-a înmânat lui Minnie. Minnie a deschis-o cu un aer nedumerit.

— Încă nu e ziua mea.

— M-am gândit că ai nevoie de el acum, a spus Leila.

Minnie a desfăcut hârtia și a găsit un lănțișor delicat de argint, cu un trifoi cu patru foi.

— Ca să contracareze toate ghinioanele, i-a explicat Leila.

— Îmi place la nebunie, Leila, mulțumesc! a strigat Minnie și a luat-o în brațe pe prietena ei.

— Ideea e drăguță, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva mai mult decât de o bijuterie, Leila, a spus mama lui Minnie.

— A, doamnă C, dacă tot ați venit, trebuie să vă întreb – unde ați vrea să fiți anul viitor pe vremea asta?

— Poftim?

— De revelion îi întreabă asta pe toți, a ridicat Minnie din umeri.

Mama lui Minnie a clătinat din cap, apoi a părut gânditoare.

— Dacă n-o să-mi fie mai rău ca acum, aș fi fericită, a spus ea.

— Vai, doamnă C, probabil aveți vise mai mari! a spus Leila, învârtindu-se pe loc.

— Visele sunt pentru somn, Leila, a spus ea, bătând-o ușurel pe cap cu un pachet de spaghetti.

Minnie și Leila s-au întors să se uite la finalul filmului lor. După ce mama lui Minnie a terminat la bucătărie, a venit în salon. Amândouă plângeau la finalul filmului.

— Ce bociți așa? le-a întrebat ea.

— Vai, doamnă C, e așa de romantic. El renunță la viața pe pământ ca să fie cu iubita lui sub apă, a spus Leila, cu fața scăldată de lacrimi.

S-a întins să ia un șervețel de pe masă.

— Pe bune, voi și ideile voastre romantice, a țâțâit ea din buze.

A luat teancul de DVD-uri pe care le aduseseră ele și a început să clatine din cap, uitându-se la titluri.

— Povești cu zâne și sirene și prostituate care s-au ajuns; vă spun eu, toate filmele astea vă umplu capul cu prostii. O să fiți dezamăgite când o să vedeți ce e acolo, în viața reală.

— Deci nu sunteți romantică, doamnă C, a spus Leila. Haideți, de ce nu vă uitați cu noi la *File de poveste*? Poate o să vă placă.

— Mai degrabă îmi rod picioarele, Leila.

Mama lui Minnie a început să facă ordine pe lângă fete în timp ce vorbea, aranjând pernuțele și strângând cutiile goale de floricele.

— Vă spun eu, ce contează e un bărbat care să muncească din greu, să stea pe lângă tine, un bărbat care să nu ridice niciodată mâna asupra ta la mânie și care să nu-și bea banii.

S-a aplecat și a scos sticla de vin dintre pliurile canapelei.

— Să-ți cumperi vinul tău, Minnie! Gata, mă duc după taică-tău, înainte să se apuce iar să dea de băut la toți din pub.

A făcut o pauză, oprindu-se în dreptul lui Minnie. Fața i s-a îmblânzit. A întins mâna să-i atingă părul și i l-a dat după ureche cu un gest neobișnuit de intim pentru ea.

— Presupun că o să fii matură când o să te văd data viitoare.

— Distracție plăcută, mamă, a spus Minnie și i-a strâns mâna.

Ea i-a pus mâna înapoi pe canapea și a scos un „hmm" interpretabil, după care a pornit spre ușă.

Leila s-a cocoțat lângă Minnie, pe canapea.

— Mama ta e haioasă, a spus ea căscând și și-a rezemat capul de umărul lui Minnie. Chiar crezi că asta-i părerea ei despre iubire și toate cele?

— Nu știu, a spus Minnie, e măritată cu taică-meu și nu poți să zici că el e eroul tău romantic, nu?

Au râs amândouă.

În timp ce încercau să stabilească ce film să vadă în continuare, telefonul lui Minnie a început să sune. Era un număr necunoscut.

— Alo? a spus ea, prudentă.

— Minnie la telefon?

— Da.

— Sunt Tony. De la școală.

Tony Grinton, îi recunoscuse vocea. Era unul dintre cei mai populari băieți din anul lor.

— Tony Grinton, a mimat ea spre Leila.

De ce ar suna-o Tony Grinton? Minnie stătea în spatele lui la mate. Ajunsese să-i cunoască gâtul mai bine decât pe al ei. Avea un păr castaniu, frumos, care îi ajungea până sub urechi, partea de jos a capului era rasă și era o linie acolo unde perișorii scurți se îndeseau. Petrecuse multe ore de mate întrebându-se cum ar fi să-și treacă mâna peste perișorii ăia, până în păr. Odată i-a ridicat de jos telefonul care îi căzuse. El i-a spus: „mersi".

— Bună, Tony! a spus Minnie cu o voce stridentă, după care și-a dus mâna la gură.

— Leanne mi-a dat numărul tău. Ești cu mine în clasă la mate, nu?

Minnie simțea cum i se măresc tot mai mult ochii, încercând să-i comunice Leilei frenezia ei. Leila sălta pe canapea, bătând din palme fără zgomot. Pe urmă i-a făcut semn lui Minnie să țină telefonul între ele, ca să audă și ea.

— Ei, am de făcut o problemă la mate și speram că poți să mă ajuți tu. Ești bună la mate, nu? Leanne mi-a spus că n-o să te deranjeze.

Era gălăgie în fundal; părea să fie la o petrecere.

— Sigur, a spus Minnie nedumerită.

— Câți bărbați pot încăpea într-un Mini Cooper?

A auzit pe fir râsete, ascultau și alții.

— Douăzeci și opt e recordul, a țipat o altă voce de băiat.

— Vrei să dobori recordul? a întrebat Tony printre grohăielile de râs.

— Du-te naibii, Tony! a țipat Leila, smulgându-i telefonul din mână, după care a închis.

Lui Minnie îi picase fața. Ar fi trebuit să fie obișnuită cu ideea că e ținta acestei glume, dar tot o durea, mai ales când gluma era făcută de unul ca Tony.

— Nu îi lăsa să te enerveze, Min, sunt atât de infantili.

Leila a clătinat din cap. Apoi a bipăit telefonul ei și ea s-a încruntat când s-a uitat la mesaj.

— Ce e? a întrebat-o Minnie.

Leila a întors telefonul spre ea. Era o fotografie cu Dan Deaton, care o săruta pe Laura Crosby, o fată cu un an mai mică.

— Cine ți-a trimis asta?

Se simțea groaznic. Leila s-ar fi dus la petrecerea aceea, dacă nu era ea. Leila și Dan nu erau un cuplu, dar se sărutaseră de câteva ori și Minnie știa că Leila îl place.

— Să-l ia naiba, să-i ia naiba pe toți, a spus Leila, frecându-se la ochi. Știi, când o să întâlnesc bărbatul potrivit, și mă refer la un bărbat adevărat, nu la javrele astea care sunt la noi la școală. Când o să întâlnesc bărbatul potrivit, bărbatul ăla o să creadă în iubire; o să înțeleagă că e importantă. Viața asta nu poate să fie doar o cuplare, ca două cutii de iaurt într-un carton. Trebuie să fie ceva mai mult de atât, nu?

Leila s-a uitat la Minnie cu o privire rănită.

— Normal, a spus Minnie, n-o asculta pe mama, e bătrână și acră.

— Și când bărbatul potrivit o să mă ceară în căsătorie, mă aștept să vină cu o poveste. Vreau unicorni, vreau porumbei, vreau tot festivalul ăla nenorocit de la Disney.

— Viitorul tău soț e gay? a râs Minnie.

— Posibil, a spus ea și expresia suferindă a dispărut din ochii ei.

S-a ridicat și a început să țopăie prin cameră, pierdută în viziunea ei legată de cererea în căsătorie.

— O să vină călare pe un unicorn, pe un câmp, îmbrăcat ca un cavaler, cu armură strălucitoare, și vor fi acolo porumbei, oameni-sirenă și iepurași care or să cânte ca în *Magie în New York*. O să fie un picnic uriaș, cu toate mâncărurile mele preferate, mai precis brioșe cu Nutella, și o să fie o rochie albastră de prințesă, cu voaluri imense, și eu o să mă îmbrac cu ea și o să țin un discurs de prințesă și voi părea vizionară, iar el va spune: „Leila, te iubesc și, dacă vrei o poveste cu zâne, eu ți-o voi da." Și voi mânca brioșele alea cu Nutella îmbrăcată în rochia mea de prințesă dată naibii și o să spun: „La naiba, da!"

Minnie a râs.

— Știi, e curios, dar exact așa a cerut-o tata de soție pe mama.

3 februarie 2020

— Oameni-sirenă? a întrebat Alan.

— Iepuri care cântă? a întrebat Bev.

— Tu știi că niciuna dintre chestiile astea nu există, nu? a spus Fleur încet, uitându-se la Minnie de parcă îi mai crescuse o nară.

— Uite, știu că pare ciudat, dar mi-a spus că are o imagine pentru cererea perfectă în căsătorie de când aveam șaptesprezece ani. E ceva simbolic, o să-i placă la nebunie, credeți-mă.

Minnie, Fleur, Bev și Alan stăteau în jurul mesei de la No Hard Fillings. Minnie îi chemase la o întrunire secretă pentru a le solicita ajutorul pentru cererea perfectă în căsătorie. Se mai gândise că ar putea să fie și o benefică distragere a atenției de la discuția referitoare la „închiderea" afacerii, care putea să urmeze.

— Misiunea trebuie să aibă un nume secret de cod, a spus Alan. Ce ziceți de Operațiunea Da sau Operațiunea Unicornul, un nume pe care putem să-l spunem în treacăt fără ca Leila să bănuiască ceva.

— Cred că Leila ar începe să bănuiască ceva dacă am începe să pomenim nume ciudate de operațiuni, a spus Fleur, adunând stafidele dintr-o bucată de *pain aux raisins* pe care Bev le făcuse pentru ei în dimineața aceea. Stră-străunchiul meu a fost un fel de spion în Rusia și era gata să-l asasineze pe Stalin, dar a făcut o alergie urâtă de tot la grâu și nu s-a mai întâmplat. Am impresia că numele lui de cod era Baguette, sau ceva de genul, și se voia a fi o ironie, fiindcă numai pâine nu putea să mănânce.

— Dacă i-am spune Operațiunea Unchiul? Aș putea să zic „unchiul meu are nevoie de operație" sau ceva. N-ar suna mai normal dacă aș aduce vorba despre asta? a sugerat Alan, învârtindu-se cu scaunul înalt de bar.

— Sau am putea face un grup pe WhatsApp cu noi patru și pe urmă n-ar mai trebui să discutăm deloc cu voce tare, a spus Minnie.

Începea să regrete că-i rugase pe oamenii ăștia s-o ajute – până acum niciunul nu-i oferise o sugestie practică referitoare la punerea în aplicare a planului.

— Fostul meu instructor de zumba lucrează la departamentul costume de la Royal Shakespeare Company – poate ne împrumută niște ținute, a sugerat Fleur. A, și astrologul meu are un cal în Richmond, așa că l-am putea împrumuta și îi legi un corn pe cap, dacă chiar vrei un unicorn.

— Super! a spus Minnie și a început să facă o listă, punând câte un semn uriaș de întrebare în dreptul sugestiilor făcute de Fleur.

— Eu pot să fac picnicul, a spus Bev, ridicând din umeri fără tragere de inimă.

— Trebuie să fie brioșe cu Nutella, a spus Minnie, bătând cu mâna în listă.

— Eu pot să mă îmbrac ca omul-sirenă, a spus Alan, lup-de-mare, la fel ca mine.

— Fostul meu lector/iubit/instructor auto are acum un studio cu animale animatronice. Pun pariu că ar putea să ne găsească niște animale care vorbesc ciudat. Îmi e dator cu o favoare și cu o mie de lire pentru cauțiune, a spus Fleur.

Ceilalți s-au uitat la ea, cerându-i detalii din priviri; erau multe de procesat în spusele ei. Minnie ajunsese la concluzia că Fleur este fie un mincinos patologic, fie duce o viață extrem de interesantă în afara orelor de program. Fleur le-a ignorat privirile întrebătoare și și-a concentrat atenția să extragă stafidele din bucata de *pain aux raisins*.

— Sună grozav, Fleur, a spus Minnie, punând încă un semn uriaș de întrebare în dreptul „animalelor animatronice".

— Tu chiar crezi că Leilei i se va părea romantic? a întrebat Fleur, făcând faţa unui om care a găsit o foaie de varză care a fermentat o săptămână întreagă în nişte pantofi vechi. Mie mi se pare cam sinistru.

— O să-i placă la nebunie, crede-mă, Fleur, a spus Minnie.

— Până la urmă, n-o să se aleagă nimic de noi, a mormăit Bev posomorâtă.

— Vai, Bev, tot deprimată eşti? Poate că ar trebui să vorbeşti cu medicul tău de familie, dacă eşti aşa deprimată. Ai încercat să te duci la unul dintre marşurile alea pentru mediu, despre care am discutat? a întrebat-o Minnie.

— Nu cred că m-ar ajuta.

Bev s-a foit pe scaun şi şi-a privit mâinile.

— Urma să mă duc cu Betty, dar a făcut vărsat de vânt în săptămâna aia, aşa că n-am mai mers.

— OK, păi, merg eu cu tine la următorul, dacă Betty nu poate, cred că ţi-ar face bine să vezi cât de multor oameni le pasă, Bev. Şi asta mi-a adus aminte, ţi-am luat ceva, a spus Minnie şi a dat fuga la geantă.

A scos sticla înfăşurată în hârtie argintie, cu fundă aurie, şi i-a întins-o lui Bev. Şi-a frecat mâinile şi le-a lipit de buze, nerăbdătoare; abia aştepta să vadă faţa ei când desface cadoul. Bev s-a uitat la ea întrebător în timp ce desfăcea hârtia. După ce a desfăcut-o, a rămas stană de piatră, cu ochii la sticlă. Alan a tras cu ochiul peste umărul ei şi a citit cuvintele imprimate pe partea din faţă a sticlei.

„Bev McConnaty, 59 de ani,
Soţie, mamă, iubitoare de distracţii,
Coace plăcinte şi e mereu înţeleaptă,
Îi plac şosetele M&S şi Brian Cox
S-o ai prietenă e fantastic
Acum va fi la fel de longevivă ca un plastic."

Apoi s-a uitat la Minnie şi a clătinat din cap.

— De ce îi dai o inscripţie funerară pe o sticlă?

Bev a început să plângă.

— Asta ca să îmi aduc aminte că o să mor? a hohotit ea.

— Nu! Nu!

Minnie i-a luat sticla din mână și a arătat spre poem.

— Uite, aici sunt toate calitățile tale uimitoare, imprimate pe plastic, așa că o să dăinui mai mult decât noi toți și nu vei fi niciodată uitată!

— Asta face inscripția funerară, a spus Alan, clătinând din cap.

— Nu, asta fiindcă ai spus că te-ai tulburat când făceai duș fiindcă sticla de șampon o să dăinuie mai mult ca tine!

Minnie s-a uitat pe rând la prietenii ei.

Gura lui Fleur s-a strâmbat într-o grimasă lungă și ochii ei păreau că o întreabă: „ce naiba a fost în capul tău?".

— Șosete și Brian Cox, doar pentru astea mă va reține lumea? Și uite ce bătrână arăt în poza asta! Chiar trebuie să am atâtea bărbii?

Bev și-a sprijinit capul pe dulap, trăgându-și nasul.

Nu așa trebuia să se întâmple. Minnie intenționase să-i ridice moralul. Cum reușea uneori să o dea în bară așa de rău? Clopoțelul de deasupra ușii a sunat la recepție și pe urmă Leila a apărut în ușa bucătăriei.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea când a văzut-o pe Bev plângând și pe Alan și Fleur părând triști și îngânduraţi. A, perfect, le-ai spus deja. Minnie, parcă am zis că nu spunem nimic până nu facem un plan?

— Ce să ne spună? a întrebat Fleur.

— E vorba despre răzătoarele de brânză? a întrebat Alan.

Toată lumea s-a întors să se uite la el.

— OK, nu e vorba de răzătoare.

— Nu le-am spus nimic, a zis Minnie. Bev e supărată din alt motiv.

— Bev e mereu supărată, a spus Fleur.

Toți au tăcut o clipă. Alan a luat încet lista care stătea pe masă, în fața lor. Leila i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Unchiul meu trebuie să facă operație, a spus el, făcând cu ochiul.

— Ei, îmi pare rău să aud asta și îmi pare rău să vă văd pe toți atât de afectați. Minnie, putem vorbi între patru ochi? a spus Leila și i-a făcut semn să vină la recepție, după care a închis ușa.

— Ești OK? a întrebat-o Minnie. Ce s-a întâmplat?

Leila părea stresată și slăbită, părul ei era strâns într-un coc fără formă. Nu purta niciuna dintre culorile ei obișnuite – doar niște pantaloni cenușii de trening și un hanorac mov.

— Banca nu vrea să ne prelungească împrumutul. Nu pot să acopăr datoria până nu ne intră banii de la subvenții.

Leila și-a strâns trupul în brațe.

— Îmi pare rău, Minnie, am crezut că pot să rezolv.

Minnie s-a uitat la prietena ei. A oftat lung.

— Poate ar trebui să ne uităm pe lista aia cu clienții lui Quinn, cărora le-am livrat. El părea să creadă că toți vor să mai comande. Poate ne ajută să supraviețuim, a spus Minnie, frecându-și nasul cu degetele.

— OK, a spus Leila dând din cap. Deci livrăm la corporatiști câteva luni până când vin banii de la subvenții și cresc comenzile normale.

Minnie s-a uitat cum prietena ei încearcă să zâmbească, să pară entuziasmată de acest nou plan. Minnie știa că asta e ocazia potrivită pentru a-i da liber Leilei.

— Dar nu cred că asta vrem să facem, nu?

S-a uitat atentă la prietena ei, să-i vadă reacția.

— Ar fi trebuit să fie distractiv să avem o afacere împreună și nu mai e chiar așa distractiv, nu-i așa? Dacă nu putem să supraviețuim decât gătind pentru băieții de oraș, la fel de bine aș putea să mă întorc să lucrez în restaurant și aș câștiga mai mult. În ce te privește, dacă e să ai un nivel așa de ridicat de stres, măcar să îl ai făcând ceva de care ești într-adevăr pasionată.

A făcut o pauză.

— Ian mi-a spus ceva de o slujbă în domeniul modei.

Leila a ridicat capul surprinsă.

— Nu aveam de gând s-o accept!

A lăsat capul pe spate și a închis ochii.

— Nici nu m-am gândit. Nu spun decât că poate am ajuns la un capăt de drum aici. Poate că soarta încearcă să ne spună ceva.

Leila s-a așezat pe banca micuță din fața ușii și și-a rezemat capul în palme. Părea ușurată? Minnie spera că pare ușurată. Pe urmă Leila a ridicat fața spre ea, cu o strâmbătură. Nu era o strâmbătură de ușurare.

— Deci asta e?

A clătinat din cap.

— Soarta nu vrea să ne meargă afacerea și atunci gata? Am pierdut patru ani din viață pentru locul ăsta, pentru construirea acestei afaceri. Avem o variantă de salvare și tu nu vrei s-o încerci?

— Nu, nu, doar că nu cred că asta vrem! a strigat Minnie.

— Tu ai hotărât că nu asta vrei *tu*. *Pe mine* nu m-ai întrebat! Crezi că nu mă pasionează? Toată treaba asta cu afacerea a fost ideea mea, în caz că ai uitat!

— De unde ți-a venit asta? a întrebat Minnie, cu sprâncenele îmbinate de consternare.

— Eu fac toate porcăriile, a spus Leila, aruncându-și brațele în sus. Eu mă ocup de bancă, eu completez cererile de sponsorizare. Nu te-ai oferit niciodată să mă ajuți cu ceva.

— Ba m-am oferit! Credeam că nu vrei să te ajut. Pur și simplu ai preluat controlul.

Clătina din cap, uimită de reacția Leilei.

— A, deci acum vreau eu să dețin controlul, nu?

Minnie i-a pus mâna pe braț; nu-și dădea seama cum discuția lor a escaladat așa de repede într-o ceartă. Și-a îmblânzit vocea.

— Leila, ascultă-te și tu. Trebuie să începi să dormi din nou, să... scuză-mă, dar arăți groaznic. Asta nu e bine pentru niciuna dintre noi și nu vreau să fii aici doar pentru mine.

Leila s-a ridicat în picioare.

— Nu-mi spune tu de ce am eu nevoie. Am dat în brânci să fac afacerea asta să meargă și acum vii tu și spui: „E, păi, dacă n-a fost să fie, atunci închid și mă duc să servesc iar la masă."

— N-am servit la masă, am fost *chef*, a spus Minnie defensiv, uitându-se la Leila cu ochii mijiți.

— Vrei să dai cu piciorul la toată munca noastră.

— Nu, cred doar că ar trebui să ne limităm pierderile, cât suntem încă pe picioare. Ce am vrut noi nu merge, am fost naive să credem că o să meargă.

Leila s-a ridicat și s-a apropiat de Minnie, cu degetul îndreptat spre pieptul ei și cu ochii plini de mânie.

— Îmi aduc aminte de ziua în care ne-am întâlnit. Îți țineai genunchii strânși cu mâinile la piept pe banca aia din tabără și încercai să te faci cât mai mică, ca să nu te observe lumea. Erai așa de timidă și de speriată, că mi-a fost milă de tine. În toți anii ăștia cât am fost prietene, am vrut cu disperare să-ți aduc înapoi încrederea pe care cineva a reușit să ți-o ia. Am crezut că dacă o să ai pe cineva care crede în tine, o să ieși din carapacea ta fricoasă și o să te transformi într-un fluture frumos.

Fața Leilei era roșie de furie. Minnie n-o mai văzuse furioasă până atunci, nu așa.

— Poate m-am înșelat; tu nu ești speriată, pur și simplu nu e niciun fluture acolo.

Minnie a tresărit. Leila nu-i spusese niciodată ceva atât de crud în cei șaisprezece ani de când se cunoșteau.

— Ei, mă bucur să aud că în tot acest timp am fost proiectul tău către care ți-ai îndreptat compasiunea! N-am nevoie să mă faci tu fluture, Leila, ești tu așa de fluture pentru amândouă… că e epuizant.

S-au fixat cu privirea, doi tauri în arenă, gata să atace sau să fugă. Minnie a făcut o mișcare spre ușă.

— Nu, eu plec, a spus Leila. Tu vrei să renunți la afacerea asta, tu să te descurci.

După care a plecat și ușa a început să se legene, lovind clopoțelul.

4 februarie 2020

Minnie stătea pe treapta dinspre grădină și se uita cum arde țigara în degetele ei. Nu mai fumase de ani întregi, de când lucra la restaurant, dar ceva din felul în care viața ei se prăbușea vijelios o făcuse să-și dorească senzația relaxantă pe care i-o dădea pachetul de țigări în mână. Nostalgia era mai puternică decât realitatea – tutunul i se părea că are gust de vechi și a stins țigara după vreo câteva fumuri. Încă zece lire pe care nu-și permitea să le cheltuie.

A auzit cheile în broască și a gemut – planul ei era să fie bine ascunsă la mansardă înainte să ajungă părinții ei acasă. Acum mama ei va simți mirosul de țigară și vor urma alte cuvinte oțărâte. A răscolit în dulapul de sub chiuvetă după un odorizant de cameră. A găsit o doză veche de Oust și a apăsat pe vârful lipicios. A pulverizat în sus, nu în față, și i-a intrat direct în nas. A tușit și a scuipat, frecându-și nasul cu mâinile și încercând să scape de senzația de clismă nazală.

— Minnie, tu ești? a strigat mama ei.

— Î-hî, a strigat Minnie și a ascuns repede pachetul de țigări în cutia de pâine.

— De ce arăți așa dubios? a întrebat-o mama.

— Nu arăt dubios.

Minnie și-a prins mâinile la spate.

Mama ei avea niște colanți negri și o bluză bej, cu modele roșii. Arăta ca materialele cu care sunt tapisate scaunele în autobuz. Bluza plesnea la

încheieturi; mama ei se îngrășase în ultima vreme, iar eczema de pe brațe se întinsese pe gât și pe lângă linia părului în pete roșii și urâte.

— N-ai mai stat la Greg, a remarcat mama ei, luând ceainicul și umplându-l cu apă de la robinet.

— Eu și Greg ne-am despărțit, a spus Minnie sec.

Mama s-a uitat la ea și a pus ceainicul pe suport.

— Îmi pare rău să aud, nu mi-ai spus.

Minnie a ridicat din umeri. Mama ei și-a țuguiat buza de jos și ochii i s-au făcut ca niște fante înguste.

— Ce-i cu fața asta? a întrebat Minnie.

— Greg părea un băiat cu capul pe umeri – avea o slujbă stabilă, închiriază propriul lui apartament.

Minnie a expirat cu zgomot. Mama ei s-a uitat atent la ea, cât s-au învârtit rotițele din creier.

— Ți-a dat papucii?

— Nu chiar, a spus Minnie.

— Vai, Minnie, nu mai ai douăzeci și unu de ani. Când o să înveți să suporți și tu ceva?

Minnie a clătinat din cap. Simțea un val de lacrimi care se ridică instantaneu în spatele ochilor. Cuvintele mamei loviseră cojița subțire de pe rana abia vindecată și pielea de dedesubt era subțire ca hârtia.

S-a uitat cum execută mama ei ritualul ceaiului, cum toarnă apa de la înălțime și cum apasă pliculețul de ceai cu linguriță pe marginea cănii. Era ceva ciudat de relaxant în felul în care făcea mama ei ceaiul.

— M-am certat și cu Leila, așa că acum sunt complet lipsită de prieteni.

Minnie a simțit cum i se ridică umerii și dintr-odată a început să plângă necontrolat. Mamei ei nu-i plăceau plânsetele, de obicei, dar, spre surprinderea lui Minnie, a luat-o de mijloc, a condus-o spre salon și a așezat-o pe canapea, dându-i cana de ceai pe care o făcuse pentru ea. Printre plâns și tras de nas, a extras toată povestea de la Minnie; cearta cu Leila, discuția cu Ian, Quinn, care a încercat să le ajute comandând plăcinte pentru clienții lui, dar nimic n-a fost de ajuns pentru a le salva afacerea.

Mama ei a ascultat cu răbdare, țâțâind doar din când în când în timp ce Minnie vorbea. Stătea lângă fereastră și aranja perdelele de voal, asigurându-se că faldurile stau la distanță egală pe galerie. Când Minnie a terminat, a venit și s-a așezat lângă ea pe canapea.

— Mie mi se pare că e mai bine așa, a spus ea oftând.

Minnie a închis ochii. De ce se așteptase la compasiune din partea mamei ei?

— Pot să-ți spun ceva, Minnie? Eu întotdeauna am crezut că dacă muncești mult și faci bine oamenilor, o să ai o viață OK. Am avut senzația asta, că lumea e corectă.

Minnie a deschis ochii și i-a întâlnit privirea mamei, reflectată în ecranul televizorului.

— Când te-ai născut tu, dacă n-aș fi ajutat-o pe femeia aceea, poate am fi câștigat banii, viața noastră ar fi fost mai ușoară. Dar banii s-au dus la ea – la o femeie care avea bani, de nu știa ce să facă cu ei. Nedreptatea asta m-a afectat.

Minnie a ascultat în liniște, întorcându-se să se uite la profilul mamei ei.

— Cu toate astea, eu și tatăl tău am mers înainte, am încercat să punem bani deoparte, să vă oferim, ție și fratelui tău, cea mai bună viață, cât puteam noi. Pe urmă am pierdut tot – ghinionul, momentul nepotrivit sau riscul prea mare pe care și l-a asumat tatăl tău. Nu știu.

— Nu a fost vina tatei. Nu poți să dai vina pe el, a spus Minnie.

— Poate da, poate nu.

Mama ei s-a întors în sfârșit să se uite la ea.

— Să nu-ți pui niciodată banii pentru pariul altuia, asta am vrut eu să te învăț, Minnie. Nu cred că afacerea asta putea să se termine bine, Minnie, cu norocul tău.

A bătut-o ușurel pe picior.

— Nu poți să oprești vântul, el va bate mereu. Tot ce poți face este să-ți înfigi bine picioarele în pământ, a oftat ea.

— Întotdeauna am avut senzația că ești dezamăgită de mine, mamă, a spus Minnie, lăsând capul jos.

— Ești tu prea sensibilă, iubire, a spus mama ei, dându-i o șuviță de păr după ureche. Întotdeauna ai fost așa. E greu pentru un părinte să vadă cum se chinuie copilul lui, iar tu se pare că te chinui mai mult ca toți. Eu nu voi fi mereu aici să te readuc pe linia de plutire.

Minnie a închis ochii și și-a culcat capul pe umărul ei.

— Poate ar trebui să eviți o vreme să-ți asumi riscuri mari, iubire.

— OK, mamă.

A oftat.

— Mă duc să mă culc.

Când s-a ridicat și s-a îndreptat spre scări, s-a simțit brusc mai calmă decât fusese vreodată în ultimele săptămâni.

— Minnie, a strigat blând mama după ea. Quinn Hamilton ăsta n-are nicio legătură cu despărțirea ta de Greg, nu?

— Nu, de ce? Ce te face să spui asta?

Minnie era șocată; era ciudat s-o audă pe mama ei vorbindu-i despre Quinn.

— Eu n-aș avea așa încredere în cineva ca el, o să fii dezamăgită. Ție îți trebuie cineva care e croit din aceeași stofă cu tine, cineva care știe cum e viața.

— Eu mă gândeam că o să fii de acord să mă mărit cu el și apoi să divorțez și să-i iau înapoi cei cincizeci de mii? a spus Minnie zâmbind.

Buzele mamei ei au zvâcnit de amuzament.

— N-ai nevoie de banii nimănui, iubire, o să te descurci.

Seara de revelion, 2010

Douăzeci și nouă de lire pentru o plătică de mare pe pat de iarbă grasă și orez sălbatic; douăzeci și nouă de lire! Quinn a făcut rapid un calcul aritmetic; dacă luau trei feluri de mâncare și cel mai ieftin vin din meniu, tot l-ar costa o sută cincizeci de lire. Restaurantul era într-un hotel, la ultimul etaj. Afară se vedea uriașul spațiu verde din Hyde Park, superb luminat de lună și cercurile de lumină de la felinarele înșirate de-a lungul aleilor largi. Lacul Serpentine arăta ca o oglindă neagră, nemișcat și sticlos. Tot parcul avea o aură rozalie care venea de la luminile orașului, înfășurându-l într-o liniște întunecată. La miezul nopții puteau să vadă focurile de artificii din toată Londra.

Când Quinn rezervase masa, cu o lună în avans, a trebuit să aștepte la telefon o oră. Acum, când a văzut prețurile, și-a dat seama că s-a întins prea mult, încercând s-o impresioneze pe Polly. A închis meniul brusc. N-avea rost să-și facă griji acum pentru nota de plată; ei îi va plăcea la nebunie – și doar asta conta.

— Quinn, baia e mai mare decât apartamentul meu, a spus Polly cu un entuziasm șoptit, când s-a întors la masă. Am putea să amenajăm acolo un ring de dans, mai târziu.

A chicotit, apoi a luat șervetul de pe scaunul ei și s-a așezat pe scaunul de vizavi.

Polly avea părul scurt și blond și o față delicată, îngustă. Avea niște pomeți proeminenți care îi dădeau un aer superb, de elf, însă ochii de un albastru-închis transmiteau o inteligență dură.

— Ești sigur că îți permiți? a șoptit ea, ridicând mâna să-și acopere gura.

— E o ocazie specială, a spus el. Ți-am promis că vom sărbători cum se cuvine bursa ta universitară.

— Ei bine, mă simt foarte răsfățată. Am visat la masa asta toată luna. Totul pare atât de delicios, Quinn.

În spatele lui Polly, Quinn a văzut cum un bărbat în vârstă, cu părul sur, se apleacă în față și îi strânge mâna femeii cu care era. Era un gest încrezător și intim și a văzut cum femeia se uită la partenerul ei cu ochii mari, plini de admirație. S-a întins peste masă și a luat-o pe Polly de mână.

— Nu-ți face griji. Vreau să te simți bine, a spus el, strângând-o de mână.

Quinn îmbrăcase pentru această ocazie unul dintre sacourile tatălui său. Era un sacou albastru de lână, cu croială superbă, cusut manual pe Savile Row. Tatăl lui era mai mic de înălțime și pentru Quinn era cam strâmt la umeri. Când a întins mâna, a trebuit să se cocoșeze neplăcut.

Quinn o cunoscuse pe Polly în urmă cu șase luni. Își petrecuse vara vizitând Brazilia cu rucsacul în spate, cu prietenul lui, Mike, de la universitate. Fusese o rară ocazie de a scăpa din Londra, oferită de mătușa lui care venea din SUA să aibă grijă de casă. Quinn și Mike dăduseră peste Polly și prietena ei Gina într-un bar din Salvador. Fetele erau în Brazilia în an sabatic, plantau copaci pentru o acțiune caritabilă. Toți patru și-au petrecut seara comparându-și povestirile de călătorie și bând niște caipirinha care avea atâta lămâie, că le lăcrimau ochii. Quinn s-a îndrăgostit de acest suflet frumos, amuzant și generos de la prima caipirinha.

— Deci pentru ce bem? a întrebat Polly, ridicând paharul.

— Pentru geniul tău academic, a spus Quinn.

— Ce-ai zice să bem pentru aniversarea ta de mâine? a sugerat Polly.

— Ce-ai zice să bem pentru faptul că suntem, în sfârșit, în același loc?

Polly abia se întorsese din Africa de Sud în august, iar în septembrie începea facultatea în Reading. Quinn se ducea s-o viziteze câte o zi, în weekenduri, dar îi era greu să rămână peste noapte. I-a trimis bilete de tren, să vină ea la Londra, dar Quinn încă locuia cu mama lui, și de multe ori Polly se simțea aiurea stând cu ea.

Chelnerul a venit și le-a adus felul principal. Al ei avea câteva felii delicate de rață, așezate pe un turn de varză roșie și cartofi gratinați, un obelisc perfect de mâncare, amplasat în mijlocul unei farfurii mari, albe. Al lui era plătica de mare prăjită, la care estimase că o gură de mâncare costă zece lire.

— Uau, arată spectaculos! a spus Polly, cu ochii dansând de încântare. Nu vreau să se termine seara asta – poate mai târziu mergem la club? Gândește-te că putem să stăm până la patru și mâine stăm toată ziua în pat, a spus Polly melancolică, frecându-i glezna cu piciorul pe sub masă. Dar nu știu dacă avem voie să facem asta la mama ta acasă.

Quinn s-a uitat în jos. Faptul că locuia cu mama lui presupunea, într-adevăr, niște restricții în activitatea lui nocturnă – dormitorul lui era exact deasupra dormitorului mamei. De vreo două ori se enervase și închiriase o cameră de hotel pentru o seară, ca să fie lipsiți de inhibiții, dar se simțea aiurea să o ducă pe Polly într-un hotel unde intrau la nouă și eliberau camera la unsprezece.

Ca și cum ar fi știut că vorbesc despre ea, telefonul lui Quinn a început să vibreze.

— La fix, a spus Polly încet. Hai, vorbește.

— Scuză-mă, a spus el și a plecat de la masă ca să vorbească pe coridor.

Seara de revelion era întotdeauna grea pentru mama lui. Era comemorarea zilei în care tatăl lui plecase. Quinn se obișnuise să răspundă repede și să rezolve problema cauzată de cine-știe-ce. Dacă îi ignora apelurile, era foarte posibil să ajungă la un atac de panică în toată regula.

A reușit s-o calmeze la telefon. O neliniștea iar ușa de sticlă. El a fost răbdător, a ascultat-o, i-a vorbit pe un ton mângâietor, dar în sinea lui se

simțea tot mai tensionat auzindu-i vocea. Își dorea din tot sufletul să se adune. Nu voia să se ducă acasă; nu voia să scurteze seara asta.

Înapoi la masă, Polly terminase de mâncat.

— E totul OK? l-a întrebat ea. Trebuie să pleci?

— Nu, e OK. Îmi cer scuze.

De câte ori avuseseră această discuție în ultimele șase luni? De câte ori își ceruse scuze?

Polly a rearanjat paharele de vin pe masă, așezându-le simetric.

— Știe că în seara asta sărbătorim, a spus Polly oftând.

— Nu o face intenționat, Polly. Au fost câteva luni dificile, de când tata s-a recăsătorit.

Polly s-a uitat la el peste masă, în timp ce el încerca să zâmbească.

— Și a fost greu în septembrie, când mătușa ta a plecat acasă.

— Mda, sunt multe luni grele… ce vrei să fac? a spus el pe un ton mai aspru decât a intenționat.

— Doar că nu mi se pare corect față de tine, a spus ea și i-a strâns mâna.

Quinn a clătinat din cap, fără să spună un cuvânt.

— Te rog, hai să nu abordăm subiectul în seara asta, a spus el, trăgându-se mai aproape de masă. Vreau ca seara asta să fie despre noi, despre tine.

A ridicat capul și a văzut-o cum își alungă îngrijorarea din ochi.

— Subiectul meu preferat, a spus ea. Nu, mint, subiectul meu preferat e brânza, după cum știi.

— Uite, Pol, știu că nu a fost ușor să ne vedem, dar totul s-a schimbat în viața mea de când te-am întâlnit. Aseară, când ți-am spus că te iubesc, am vorbit serios. Ești prima fată căreia îi spun asta și niciodată n-am fost mai sigur de ceva.

— Și eu te iubesc, Q, a spus Polly, susținându-i privirea.

Quinn a simțit un impuls cald de energie în tot corpul. Să fii iubit de persoana pe care o iubești – există vreun sentiment mai măreț?

După desert a venit de la bucătărie un fel de mâncare suplimentar.

— Chef-ul a preparat o minibudincă de Crăciun, umplută cu *crème patissière* infuzată cu brandy, un omagiu pentru sezon, a spus chelnerul, cu o plecăciune.

— Ce răsfăț! Îți mulțumesc foarte mult – mâncarea a fost superbă!

Polly i-a adresat chelnerului un zâmbet radios. Energia ei exuberantă l-a luat prin surprindere pe chelner, care a dat stângaci din cap.

Exact când a luat lingura în mână, exact când avea impresia că seara a revenit pe direcția cea bună, a simțit iar telefonul vibrând în buzunar. În același moment, Polly a scos un icnet, ca și cum ar vomita, iar el s-a întors și a văzut-o scuipând budinca pe care o băgase întreagă în gură. Quinn avea mâna în buzunar când a întrebat-o:

— Ești OK?

Toată fața lui Polly s-a încrețit într-o grimasă. Quinn s-a uitat la telefon. Nu era nevoie să se uite, știa cine îl sună.

— E ceva în ea, a spus Polly, ceva oribil.

A început să înțepe budinca minusculă cu furculița.

— Cred că e plastic.

Quinn s-a foit stingherit pe scaun, a pus telefonul care vibra pe picior, toți mușchii din corpul lui s-au încordat și a simțit brusc că aerul din cameră e dens și sufocant. Polly a clătinat din cap și a mai tușit o dată.

— Quinn, eu tocmai m-am înecat și tu te uiți la telefon.

— Nu te-ai înecat, a spus el cu voce slabă. Ai scuipat.

— Răspunde odată, a spus ea, închizând ochii.

Quinn a închis și și-a trecut telefonul de pe vibrație pe mut. A umplut cu apă paharul lui Polly, cu mâna tremurândă.

Polly l-a chemat pe chelner și i-a spus de plasticul din desertul ei. I-a spus că nu îi place să se plângă, dar se teme că și budinca altcuiva ar putea fi afectată. Chelnerul nu mai știa cum să se scuze și le-a adus o sticlă de șampanie din partea casei. Quinn a încercat să se relaxeze, dar nu putea să nu se gândească ce se întâmplă acasă. Ura senzația asta, că e obligat să fie un prieten rău sau un fiu rău; îi făcea greață, fizic.

La Lieu de Rencontre nu se făcea o numărătoare vulgară. Anul Nou a fost anunțat de zgomotul paharelor ciocnite și de urările de la mulți ani care se rosteau în șoaptă. Afară, orizontul întunecat a erupt în cioburi de lumină care sfâșiau întunericul. Bubuiturile îndepărtate și pârâitul exploziilor se auzeau chiar și prin sticla groasă. Chiar în spatele parcului, artificiile păreau că se transformă într-o fântână de lumină și praful de stele curgea în ploaie din cer.

Amândoi au stat tăcuți și au urmărit spectacolul de afară. Apoi Polly a ridicat paharul spre el, cu o privire nostalgică.

— Pentru noi, pentru capitolul următor, a spus Quinn cu o veselie forțată.

Își simțea fruntea acoperindu-se de broboane de sudoare.

— Dă-i telefon, a spus Polly încet. Știu că n-o să te liniștești până n-o suni.

Quinn a ieșit pe palierul de lângă toalete. Ar fi fost de prost-gust să vorbești la telefon când ești la masă, într-un astfel de restaurant. A mers cu umerii plecați la etajul din capul scărilor și s-a uitat la telefon, la închisoarea lui portabilă. În stânga lui erau ușile duble de la bucătărie, de unde se auzeau zăngănituri de tigăi și voci tăioase. Era o încăpere plină de picioare care alergau fără ostenire și care făceau ca restaurantul de cealaltă parte a zidului să pară o alunecare de lebădă, făcută fără efort.

Când se pregătea să sune, pe ușă a ieșit în fugă o fată cu părul șaten și creț, îmbrăcată în tunică albă de chef. Plângea și privirile lor s-au intersectat o secundă. Fata arăta așa cum se simțea Quinn – epuizată de suferință. El a vrut să o întrebe dacă e OK, dar ea a coborât scările înainte să apuce el să vorbească. Când a dispărut după colț, a văzut că fata și-a scăpat boneta de chef pe scări. I-a apărut în minte brusc imaginea Cenușăresei și a pantofului de sticlă. Într-un univers paralel, ar fi alergat după fată și i-ar fi returnat boneta. În universul acesta, în capul lui nu mai era loc de galanterie. O să-i ducă boneta la bucătărie.

Mama lui nu a răspuns la telefon. Trebuia să se ducă acasă. A intrat încet în restaurant și a văzut că focurile de artificii încă luminează orizontul deasupra parcului. Când s-a așezat, Polly nu a întors capul de la fereastră.

— Îmi pare rău, Polly. Trebuie să plec, a spus el.

— Ea e întotdeauna pe primul loc, nu-i așa? a spus Polly.

— Nu, nu întotdeauna. E revelionul, e o perioadă grea pentru ea, Polly...

— Nu cred că sunt neapărat o persoană care cerșește afecțiune, Quinn, dar tu mă faci să simt că îți cerșesc afecțiunea și detest lucrul acesta.

— Nu cerșești afecțiune, Polly. Tu ești singurul lucru bun din viața mea...

Ea l-a întrerupt.

— Quinn, du-te acasă, hai să nu facem asta acum, du-te și fă ce trebuie să faci. Eu mă duc să mă întâlnesc cu niște prieteni la un club din Hoxton. Mulțumesc pentru masa delicioasă.

L-a sărutat pe obraz, un sărut lung. Ceva din sărutul acela i s-a părut mai definitiv ca un simplu „adio". Și, după ce a plecat, Quinn a descoperit că senzația aceea de greață a început să dispară și că presiunea din piept a început, în sfârșit, să cedeze.

17 mai 2020

Minnie stătea pe malul plin de iarbă și se uita la apa tulbure și maronie. Prima dată înotase în Hampstead Ponds când era adolescentă, dar aspectul apei și senzația neplăcută pe care o ai când înoți și nu-ți vezi mâinile și picioarele îi tăiaseră elanul. În plus, i se cerea să înoate repede pe vremea aceea, iar iazurile nu erau cele mai bune locuri pentru viteză. Înotul fusese unicul lucru la care se pricepuse Minnie când era copil, un sport pe care putea să-l facă singură, fără să țipe cineva la ea. Sau, dacă țipa, nu putea să-l audă ea, cu capul în apă. Nu știa prea bine de ce renunțase la înot pe la douăzeci de ani – viața și munca i-au stat în drum. În ultimele luni se trezise din nou atrasă spre apă.

Hampstead Ponds erau niște vechi rezervoare, acum deschise publicului pentru înot. Erau înșirate pe marginea parcului Hampstead Heath – o zonă superbă de natură sălbatică, ce se întindea pe mai bine de trei sute de hectare în nordul Londrei, între Hampstead și Highgate. Din punctul cel mai înalt puteai să vezi aproape toată Londra, ca un Legoland de clădiri și zgârie-nori care se întindeau până la orizont.

Lui Minnie îi plăcuse dintotdeauna natura sălbatică. Era o oază idilică și pură într-un peisaj domesticit. Îl ajuta pe locuitorul orașului uniformizat să-și amintească cum miros ierburile sălbatice și rădăcinile răsucite și încurcate ale copacilor. Nu îi plăcea doar peisajul sălbatic, ci și personajele familiare pe care le vedea aici. Dacă pe canicula din toiul verii migra aici toată Londra, în restul anului vedeai aici aceleași fețe. Cei care înotau cu

regularitate în iaz alcătuiau o comunitate foarte sudată, în care se găseau și niște câpoși care înotau tot timpul anului, iarna, spărgând gheața ca să intre.

Toamna trecută, Jean Finney, una dintre clientele lui Minnie de la No Hard Fillings, o încurajase să mai dea o șansă iazului. Jean înota cu regularitate aici și vorbea despre această experiență a înotului în natură cu o veneratie aproape religioasă. Minnie nu reușise să ajungă aici anul trecut. Acum avea timp la dispoziție și o motivație descoperită recent – poate că apele reci o vor întări trupește și sufletește. Prima oară venise acum o lună. Azi, apa i se părea tot respingătoare, dar de data asta, după ce a intrat, a uitat repede de tulburarea adâncurilor și s-a abandonat răcelii care îi dădea fiori ce o însufleteau și purei plăceri de a înota în natură.

Minnie se gândea că Jean trebuie să facă ea ceva bine, din moment ce la vârsta de optzeci și șase de ani încă mai înoată aproape zilnic. Jean avea un calm care nu era rezultatul unei vieți trăite bine. „Nu plânge pentru un lucru pentru care nu ai plânge peste cinci ani", îi spusese ea odată. „Și înoată – înoată de câte ori poți." Acestea erau cele două sfaturi de viață date de ea.

În dimineața aceea, capul lui Jean, cu familiarul păr alb și ciufulit, nu se vedea nicăieri. Când a plonjat în apă, Minnie a simțit înțepături de ace pe toată pielea. S-a chinuit să-și controleze respirația în timp ce corpul ei se lupta cu frigul. A blocat durerea și a început un bras rapid. Și-a numărat respirațiile; a fost nevoie de douăzeci de respirații ca durerea să se domolească, pe urmă corpul ei s-a mai relaxat, înțepăturile de ace s-au transformat în furnicături calde și și-a simțit fiecare părticică a corpului infuzată de energie, iar creierul s-a limpezit de ceața aceea de dimineață.

Înotul devenise o parte din noul program al lui Minnie. Acum, de când lucra pentru o firmă de catering, avea dimineața liberă și se simțea mai sănătoasă decât fusese ani de-a rândul. Avea timp să facă mâncare bună, să facă exerciții și chiar se apucase din nou de citit. Lucra șase nopți pe săptămână și încerca să trăiască frugal. Punea bani deoparte pentru o garanție, ca să se mute de la părinți, și într-o lună sau două avea să adune suficient. Viața era mai simplă, mai ușoară și mai puțin stresantă. Sigur că îi era dor

de bucătăria de la No Hard Fillings, îi era dor să lucreze cu prietenii ei, îi era dor de Leila, dar încerca să fie mai optimistă, să vadă părțile pozitive.

De la cearta lor de acum trei luni, ea și Leila încheiaseră o pace practică. Fuseseră nevoite să comunice, ca să poată închide afacerea, dar era ca și cum ai lipi un leucoplast peste o rană mult mai profundă și amândouă simțeau asta. Sâcâielile administrative cauzate de desființarea afacerii nu fuseseră atât de mari pe cât își închipuiseră ele. Din vânzarea bucătăriei și a dubiței de livrare le rămăseseră destui bani ca să plătească salariile rămase și cea mai mare parte a datoriilor. Totul a fost simplificat de faptul că un lanț de restaurante fast-food cu preparate din pui a fost interesat să le preia contractul de închiriere și a acceptat să le cumpere echipamentul la un preț decent. În câteva săptămâni, afacerea fusese încheiată; era ca și cum te-ai fi uitat la un castel de nisip, construit cu mari eforturi, care este măturat de un val uriaș.

Firma de catering la care lucra acum Minnie făcea somon *en croûte* și tarte cu brânză și glazură de oțet balsamic. Lucra pe rând în mai multe localuri, pregătind mâncare pentru nunți, petreceri, prânzuri și evenimente. Nu avea prea mult de-a face cu cei pentru care pregătea mâncare și nici măcar cu oamenii care o serveau. Gătea, făcea curățenie, lua banii și pleca acasă. Îi plăcea această latură impersonală. Nu trebuia să se gândească la modelul afacerii sau la bunăstarea unor oameni care depind de ea. Nu trebuia să se gândească la nimic.

A păstrat legătura cu Alan și cu Bev. Concedierea lor a fost cea mai grea parte din toată povestea.

— O să ne descurcăm, nu te mai gândi la noi, îi spusese Bev după ce le dăduse vestea.

— A, o să găsim imediat altă navă pe care s-o echipăm, îi spusese Alan.

Și s-a dovedit că așa a fost; lanțul de restaurante îi angajase pe amândoi, pentru că voiau oameni care să cunoască localul. Alan se ocupa de livrări, iar Bev lucra la friteuză.

Fleur dispăruse, nu știa prea bine unde. Poate că trăia *offline*, în zona liberă de Wi-Fi din casa părinților ei, sau poate că își construise, în sfârșit,

site-ul matrimonial despre care tot vorbea, pe bază de compatibilitate astrologică. Minnie a fost uimită să descopere că îi e dor până și de Fleur.

Renunțarea la afacere fusese ca o mișcare seismică. La fel ca plăcile tectonice care se lovesc una de cealaltă, acest mic cutremur a eliberat presiunea, împiedicând alte cataclisme. Fusese varianta cea mai bună, era convinsă de asta. Și totuși, îi era dor de colegi, îi era dor de clienții ei; îi era dor să mai audă ce mai fac pisoii domnului Marchbanks și articulațiile doamnei Mentis. Și, mai mult decât orice, îi era dor de Leila, un dor pe care nu putea să-l compare decât cu o durere în inimă.

Încă mai comunicau, își trimiteau mesaje, din când în când își mai dădeau vești la telefon. Dar ceva se schimbase între ele de la cearta aceea. Leila lucra ziua, Minnie lucra seara. Se întâlniseră de vreo câteva ori la cafea, sâmbăta dimineața, dar între ele se instalase o distanță politicoasă. Minnie avea impresia că stă de vorbă cu o veche cunoștință cu care discută ce s-a mai întâmplat între timp. S-a trezit făcând comentarii asupra cafelei, iar asta niciodată nu era semn bun. Peticirea prieteniei lor, într-un simulacru de reparare, nu vindecase rana de dedesubt.

Așa că Minnie lucra, înota, punea bani deoparte, înota, stătea cu capul plecat și își ținea respirația. Înota și respira, trăia și lucra și aștepta următorul seism care avea să îi smulgă pământul de sub picioare și avea să îndrepte lucrurile. Sau o va trage la fund, înecând-o.

Minnie a făcut patru mișcări de brațe sub apa întunecată și rece, pe urmă încă una și încă una. Când a rămas fără aer, a simțit cum lupta plămânilor o împinge spre suprafață. A intervenit instinctul de conservare și a ieșit la suprafață, trăgând aer în piept, ușurată. Când a ieșit din iaz pe dig, a văzut că prosopul ei nu mai era acolo unde îl lăsase. A început să tremure și s-a uitat în jur, să vadă cine ar fi putut să i-l ia – o farsă crudă în perioada aceea din an. La câțiva metri de ea era un bărbat care se ștergea pe față cu prosopul ei albastru de baie.

— Scuză-mă, a spus ea, îndreptându-se spre el cu pași mari, cred că e prosopul meu.

Bărbatul a luat prosopul de pe față. Quinn.

Lui Minnie i-a căzut privirea fără să vrea pe bustul lui sculptat și s-a forțat să și-o întoarcă din nou spre fața lui.

— Minnie? Salut, a zâmbit el. Ce faci aici?

— Îngheț, s-a cutremurat ea. Ăla e prosopul meu.

I l-a smuls din mână și s-a înfășurat repede cu el. Quinn s-a uitat în jur și a luat un alt prosop albastru de pe mal, la câțiva metri mai departe.

— Nu e ăsta? a întrebat-o el.

Minnie s-a uitat la prosop. Semăna foarte bine cu cel pe care tocmai îl înhățase. Acum, dacă se gândea mai bine, acesta era ceva mai pufos decât își amintea ea.

— A, a făcut ea, încruntată. Poftim, a încercat ea să i-l dea înapoi.

Quinn a râs.

— Hmm, acum mi l-ai udat. O să-l folosesc pe cel uscat, mersi.

S-au uitat unul la celălalt zâmbind amuzați. Era ciudat să dea peste Quinn iar. Deși se întâlniseră doar de câteva ori, ceva din comportamentul lui și din limbajul trupului lui i se părea atât de familiar, așa cum simți când te așezi pe fotoliul tău preferat.

— Deci asta e o activitate obișnuită de duminică dimineața pentru tine – să furi prosoapele oamenilor la Hampstead Ponds? a întrebat-o Quinn.

Minnie a început să-și usuce părul.

— Nu, vin aici să agăț bărbați sexy dezbrăcați.

A făcut semn cu capul spre un bărbat de vreo șaptezeci de ani, cu o burtă mare, care tocmai ieșea din apă, îmbrăcat într-un slip strâmt.

— Uau!

Quinn a râs. A deschis gura să vorbească, după care s-a oprit. Până la urmă a spus:

— Ai vreun program acum? Știu că mi-ai mai refuzat în trecut o invitație la micul dejun.

Quinn începuse acum să-și șteargă părul cu prosopul lui Minnie, iar ea nu s-a putut abține să nu se uite din nou la pieptul lui gol și la slipul strâmt, negru. S-a înfășurat în prosop, intimidată.

— Aș putea să mănânc ceva. Sau măcar să beau o cafea, până îți vine fata de pe Tinder.

Minnie a ridicat din sprâncene, trecându-și mâna prin părul ud. Quinn și-a împins obrazul cu limba și pupilele i s-au mărit. Minnie se întreba dacă asta este însufleţirea pe care ți-o dă o partidă matinală de înot sau e plăcerea de a fi tachinat de ea.

— Mama mă aducea aici când eram mic, a spus Quinn, în timp ce mergeau alături prin parc, după ce își luaseră hainele. Eu stăteam pe bancă și citeam, iar ea înota.

— Eu am impresia că locurile de genul acesta sunt încărcate de amintiri. Când le vizitezi, parcă ai desface un borcan cu amintiri. Scoți capacul și te izbesc mirosuri și sunete care îți scot la lumină lucruri adânc îngropate în creierul tău, a spus Minnie, învârtind prosopul din mers. Scuze, a sunat cam pretenţios, a spus ea, clătinând din cap.

— Nu – Quinn se uita la ea fără să clipească –, exact asta simt și eu când vin aici, e un borcan cu amintiri.

Au mai mers un timp în tăcere, sincronizându-și pașii.

— Știi, pentru o persoană atât de dispusă să facă compromisuri în privința afacerii, te îndoiești mult de tine, a spus Quinn.

Minnie s-a uitat la el pieziș, fără să întoarcă capul.

— Ai spus ceva superb, evocator, după care te-ai subminat singură, zicând că e pretenţios. Am observat că obișnuiești să faci asta.

— Nu încerca să mă analizezi, doctore Hamilton.

Minnie s-a încruntat la el amical și a aruncat spre el prosopul ud. Nu voia decât să-l atingă, dar încheietura mâinii ei a prins un unghi perfect și prosopul a nimerit cu o plesnitură puternică pe spatele lui Quinn. El a scos un țipăt și s-a apucat de fund.

— O, doamne, scuză-mă, nu am vrut să te lovesc așa de tare! a spus Minnie râzând, apoi cu o mână și-a acoperit gura și cu cealaltă s-a ținut de burtă.

— Doamne, femeie, să-mi aduci aminte să nu te mai enervez altă dată, a spus Quinn, prefăcându-se că șchiopătează, în timp ce se ținea de fund.

Minnie râdea așa de tare, că a trebuit să se oprească din mers.

— Serios, n-am reușit în viața mea să plesnesc pe cineva cu prosopul. Nu știu cum am putut să lovesc așa de tare.

— Să sperăm că n-o să rămân cu urme, a spus el în glumă, uitându-se în pantaloni. Altfel s-a zis cu cariera mea de model.

S-au îndreptat spre gara Hampstead Heath. Lângă parcare era o rulotă cu mâncare, unde se vindeau gustări și ness în pahare mici de polistiren.

— A, nu putem să luăm ceva de aici? a propus Minnie. Pe urmă ne așezăm pe iarbă.

Quinn s-a uitat la rulotă, după care s-a uitat la șirul de cafenele elegante din apropierea gării.

— Sau poate vrei ceva mai sofisticat? a întrebat ea, urmărindu-i privirea.

— E perfect, a spus Quinn.

— Bună, Barney, i-a spus Minnie bărbatului solid și bărbos care vindea în rulotă. Cum merge?

— Merge bine, Minnie – cum a fost partida de înot?

— Revigorantă, a spus ea. Vrem și noi două rulouri cu bacon și câte o ceașcă din ce ai tu mai bun fierbinte.

S-au îndreptat spre partea cea mai înaltă a câmpului cu micul dejun.

— Deci cum merge afacerea? a întrebat-o Quinn.

— Păi, am închis-o, a spus Minnie.

Quinn s-a încruntat.

— Păcat.

— Devenise mult prea greu mersul pe sârmă pe care îl făceam financiar. Hai să nu mai vorbim despre muncă, probabil o să încerci iar să mă taxezi la oră pentru sfaturile tale.

Quinn a râs.

— Cum a fost întâlnirea de la galeria de artă? l-a întrebat ea. Cum o chema? Amanda?

A spus-o ca și cum ar fi făcut un efort să-și amintească.

— Mă simt jenat că a trebuit să vezi asta, a spus Quinn, ducându-și mâna la frunte.

— Care parte, băutura de la birou sau întâlnirea stabilită online?

— Ambele.

S-a strâmbat, ușor jenat. Fa a așteptat să mai spună ceva, dar el n-a spus, doar a mușcat zdravăn din ruloul cu bacon.

— Ce face mama ta? a întrebat Minnie.

Quinn a făcut o pauză după ce a terminat de mestecat.

— E OK.

— Nu-ți place să vorbești despre ea.

— A trecut ceva vreme de când m-a întrebat cineva ce face mama.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre ea, a spus Minnie încet, uitându-se la el peste buza paharului. Mi-ai spus că are ceva probleme.

Quinn și-a umflat obrajii, expirând. A pus paharul pe iarbă și a început să-și maseze încheietura.

— OK, bine, varianta scurtă – suferă de anxietate; uneori îi e greu să iasă din casă. Nu era așa de rău când eram eu mic, dar, după ce tatăl meu a plecat, a fost de zece ori mai rău.

S-a uitat în jos, la mâini.

— Îmi pare rău, sună destul de grav. Merge la medic? Ai pe cineva care să aibă grijă de ea? l-a întrebat ea cu blândețe.

— Merge la un psihiatru, un medic. Am avut în trecut niște îngrijitori, dar în final i-a respins pe toți. Are perioade bune și perioade proaste. Și, când are perioade proaste, nu vrea să mă vadă decât pe mine.

— Trebuie să fie foarte greu, a spus Minnie, să se bazeze doar pe tine.

El și-a trecut mâna prin păr; și-a îndreptat spatele și și-a strâns genunchii la piept.

— Am vorbit destul despre mine.

Și-a luat din nou cafeaua.

— Sunt convins că e foarte plictisitor. Lumea are probleme mai grave.

Minnie l-a privit, așteptând să se uite din nou la ea.

— Nu cred că gravitatea problemelor pe care le au alții te face să le duci mai ușor pe ale tale.

Quinn a făcut o pauză și și-a îndreptat privirea spre iarbă.

— Cred că cel mai greu mi se pare că de multe ori am senzația că îi dau voie să mă țină prizonier. Îi plătesc facturile, îi comand ce îi trebuie și alerg la ea de câte ori are nevoie de ceva. Are anxietatea asta permanentă legată de securitatea casei, că nu merg încuietorile sau e paranoia că e cineva în curte. De fiecare dată eu vin să verific, doar ca să se liniștească.

A ridicat o sprânceană, privind în fundul paharului gol. Odată, nu m-am dus când m-a sunat. I-am spus doar:

— Nu, ieși pe ușă și du-te la farmacie, sunt trei minute de mers.

A făcut o pauză.

— Mă săturasem.

— E de înțeles, a spus Minnie.

— A avut un atac teribil de anxietate, a căzut pe scări și și-a scrântit glezna. Femeia care face curățenie a găsit-o a doua zi dimineață zăcând în același loc. Dumnezeule, de ce îți spun ție toate astea?

— Fiindcă te-am întrebat eu.

Minnie i-a pus mâna pe umăr.

— Ce monstru lasă singur în casă un agorafob, fără medicamente? a spus el și s-a întors să se uite la ea cu ochii aprinși de emoție.

— Cineva care a încercat tot ce s-a putut și n-a mai știut ce să facă.

Omul acesta tare și sigur pe el i se părea dintr-odată o persoană care simte nevoia disperată să fie îmbrățișat, dar nu a îndrăznit s-o facă ea.

— Partea cea mai proastă e că nu mai pot s-o compătimesc. Știu că nu e vina ei, dar o parte din mine îi spune: „Hai, încearcă doar, urmează pașii!" Există o strategie de tratament pentru agorafobici; să facă pași mici pentru a-și înfrunta temerea, să deschidă ușa, să iasă afară, să meargă până la colțul străzii. Pași mici, în fiecare zi și, treptat, se vede progresul. A mai făcut-o și altă dată – au fost câțiva ani în care nu s-a mai simțit așa rău. Acum e ca și cum nici măcar nu mai vrea să încerce. A renunțat, iar eu am lăsat-o să renunțe.

Minnie a rămas tăcută, uitându-se la el. Nu știa ce să spună. Nu era o tăcere stânjenitoare; era una dintre tăcerile acelea amicale, când nu trebuie să vorbești ca să comunici.

Au terminat de mâncat, apoi s-au urcat pe dealul Parlamentului să vadă Londra, după care au coborât iar spre gară. Minnie se uita cu coada ochiului la Quinn când treceau pe lângă cafenelele și magazinele din apropiere de gara Hampstead Heath. Era clar că problemele de sănătate pe care le avea mama lui erau mai grave decât își imaginase ea. Cum de avusese o primă impresie așa de greșită despre el? Despre omul acesta, despre care ea a presupus că a dus o viață ușoară; era clar că nu fusese deloc ușoară. Minnie se gândise întotdeauna la copilăria ei cu un fel de regret. Regreta că nu avusese o relație mai bună cu mama ei. Regreta că totul i se părea o luptă cu familia ei – o luptă să plece de acasă, o luptă să stea acasă, o luptă să se facă auzită. Pe de altă parte, poate că toată lumea are ceva de reproșat familiei – cel puțin mama ei putea să iasă din casă.

Când au ajuns în gară, Minnie s-a întors spre el cu o privire încărcată de speranță. Nu voia ca dimineața să se încheie.

— Și acum ce faci? l-a întrebat ea, dând la o parte o șuviță de păr încâlcit.

— Aveam de gând să mă duc la birou. Trebuie să semnez niște hârtii, a spus Quinn. Știu, sunt Quinn cel distractiv, nu?

Și-a frecat perișorii din barbă cu palma.

— OK, a spus Minnie, apoi și-a mușcat buzele și s-a uitat în altă parte.

— Îmi pare rău pentru discuția pe care am avut-o, n-am vrut să te împovărez așa. Nu obișnuiesc să vorbesc despre ea cu prietenii; i-am plictisit pe toți de moarte de-a lungul anilor.

— Mă bucur că ai făcut-o, a spus ea.

Niciunul dintre ei nu făcea o mișcare să plece. Quinn se legăna ușor dintr-o parte în alta.

— Aș mai avea ceva de făcut. Poate ai vrea să mă ajuți?

Minnie a ridicat repede capul să se uite la el. Nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

— Da?

— Trebuie să adopt un pinguin de la zoo.

Minnie a izbucnit în râs. La orice s-ar fi așteptat să audă, dar nu la asta. Quinn i-a explicat că mama lui se frământa în fiecare an gândindu-se

ce să-i ia de ziua lui. Până la urmă s-a fixat pe ideea ca în fiecare an să adopte un animal. Acum susținea un leopard alb, un urangutan și un liliac dintr-o specie rară, din Chile. Anul acesta el îi sugerase un pinguin. Îi plăcea să se informeze înainte, așa că voia să vadă ce pinguini sunt la grădina zoologică din Londra.

— Știi că nu poți să iei pinguinul de la zoo, nu? i-a spus Minnie când au trecut împreună de poarta de validare a biletelor.

— Pe bune?

Ochii lui Quinn s-au mișcat alarmați dintr-o parte în alta.

— Am baia plină de pești acasă și am descărcat filmul *Happy Feet* – varianta HD.

— A, în *high definition*, în cazul ăsta... Știi, ai avut noroc că m-ai rugat să te ajut, mă pricep de minune să aleg pinguini.

— Știi, la asta m-am gândit prima oară când te-am văzut – fac pariu că recunoaște un pinguin bun când îl vede.

I-a pus mâna pe ceafă, trăgând-o din fața unei familii care alerga după tren. Minnie a simțit un frison pe șira spinării și s-a aplecat spre el, cum stăteau așa, pe peronul aglomerat. Bufnițele agitate se treziseră, dar în loc să o amețească și s-o neliniștească, acum simțea aceste păsări cuibărite ca pe o pătură caldă și plăcută, ca pe un soi de vatră în care jarul fusese din nou aprins de o adiere blândă de oxigen.

Se ducea la zoo cu Quinn Hamilton. Se simțea ca un copil nerăbdător, plin de speranțe și așteptări. Nu ar fi vrut să facă nimic altceva în clipa aceea, cu nimeni altcineva nu ar fi vrut să fie; și i se părea eliberator să recunoască asta.

17 mai 2020

Quinn a cumpărat biletele și s-au plimbat pe aleile grădinii zoologice, uitându-se la animale.

— N-am mai fost niciodată la grădina zoologică, a mărturisit Minnie.

Quinn a rămas șocat.

— Vai, copil sărac și amărât. Măcar știi cum arată o girafă?

Quinn a arătat spre țarcul cu facoceri.

— Știi că nu sunt girafe, da?

— Ha-ha.

Minnie i-a dat un ghiont în coaste.

— Nu mă îndoiesc că ești expert după câte vacanțe ai petrecut la safari în Africa. Părinții mei lucrau în weekend, așa că nu avea cine să mă ducă.

Quinn a mimat compasiunea.

— Biata Olivia Twist – o copilărie atât de vitregă, de dickensiană.

Minnie a scos limba și s-a uitat urât la el, în glumă.

Când au ajuns la curtea pinguinilor, a scos un strigăt de încântare.

— Vai, uită-te la ei, sunt atât de drăgălași! Uite cum merg ei cu piciorușele lor! A, și uită-te la ăla care are un moț caraghios pe cap! a strigat ea, arătând spre unul dintre pinguini.

Quinn nu spunea nimic. Ea s-a întors să vadă dacă mai e acolo și l-a surprins privind-o cu o expresie încântată și amuzată.

— Ce e? l-a întrebat ea.

— Ești așa de dulce, a spus el încet, privind-o în ochi.

Minnie a simțit cum îi tresare ceva în stomac.

— Nu cred că vreau să fiu dulce, a spus ea, apoi s-a întors să se uite la pinguini.

Și-a sprijinit mâinile de sticlă, ca să se ancoreze mai bine.

— O, ia uită-te, ce face ăla? a întrebat ea, arătând spre un pinguin care strecura ceva între picioare.

— Îi duce o piatră cadou partenerei lui, a spus o voce joasă și gravă de lângă ea.

Minnie s-a întors și a văzut un bărbat în vârstă, cu părul alb și un nas mare, cu pete maronii, care trădau o afecțiune a ficatului. Era cocoșat și avea în mână un baston. A arătat spre pinguin cu un deget tremurător.

— Își fac cadouri, la fel ca oamenii. Cel de acolo încearcă să-i câștige ei afecțiunea. Dar ea se ține tare, a râs bătrânul. Nu sunt destule pietre în curte ca s-o mulțumească pe ea.

— Știți multe lucruri despre pinguini, i-a spus Minnie.

— Vin aici aproape zilnic. Obișnuiam să vin împreună cu soția mea, a spus bărbatul, bătând de două ori cu bastonul în pământ.

Au rămas tăcuți unul lângă altul, până când bărbatul a vorbit iar.

— Se împerechează pe viață, știi?

— Poate că viața noastră ar fi mai ușoară dacă am fi și noi mai mult ca pinguinii, a spus Minnie.

— Nu pentru toți e ușor, a spus bătrânul, clătinând din cap. Era un pinguin Humboldt, ca ăsta, la grădina zoologică din Tokio; Grape-kun îl chema. I-au pus în țarc un carton pe care era desenată o fată – o reclamă la ceva, cred. În fine, Grape-kun s-a îndrăgostit de fata aia de carton. Stătea și se uita la ea în fiecare zi, nu se ducea să mănânce, stătea acolo și se uita trist la ea. O dragoste nerăsplătită.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Quinn, din spatele ei.

— A murit, a oftat bărbatul, unii spun că de durere. Și-a petrecut ani din viață uitându-se la fata de carton, încercând s-o facă să-l iubească, dar ea nu putea să-l iubească. Cred că a fost o cruzime din partea celor de la

zoo să o țină acolo. Dar atrăgea turiștii, nu? Toată lumea voia să-l vadă pe pinguinul îndrăgostit.

— E o poveste tristă, a spus Minnie oftând, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre curtea pinguinilor. Quinn, eu cred că ar trebui să-l adopți pe acela, a spus ea, arătând spre pinguinul care mergea greoi cu piatra între picioare.

— Îl cheamă Coco, a spus bătrânul.

— Poate că va primi o porție de pește în plus sau ceva – poate că îi va mai însenina ziua de pinguin îndrăgostit.

Quinn și Minnie s-au plimbat ore în șir prin grădina zoologică. Minnie se încăpățâna să citească toate informațiile despre animale. A cumpărat înghețată pentru amândoi, în timp ce se plimbau. Quinn i-a cumpărat o bentiță cu girafe și o pălărie cu urechi de elefant pentru el. Au sporovăit atât de relaxați despre de toate și despre nimic, trecând cu ușurință de la caraghioslâc la seriozitate în același enunț. Lui Minnie îi plăcea această versiune a lui Quinn; îi plăceau manierele lui, umorul, ușurința cu care se mișca. Îi plăcea și versiunea asta a ei; îi plăcea de ea în preajma lui. Acum nu avea garda ridicată, se simțea veselă, optimistă, interesantă. Abia dacă se recunoștea și totuși, cumva, persoana aceea era adevărata reflexie a sinelui ei.

Când au văzut, în sfârșit, toate animalele, au rămas lângă ieșire și s-au întors unul spre celălalt.

— Ei, îți mulțumesc pentru asta, a spus ea mușcându-și buzele. M-am simțit minunat. În plus, acum știu și eu, în sfârșit, cum arată o girafă.

— Cu plăcere, a spus Quinn cu o mică plecăciune. Și eu îți mulțumesc că m-ai ajutat să aleg un pinguin.

— Nu pot să te iau în serios cu urechile alea de elefant, a râs Minnie.

Quinn și-a luat pălăria de pe cap și s-a uitat iar la ea.

— Așa e mai bine, a spus ea și i-a atins ușor nasul cu degetul. Nu ai un nas destul de mare ca să semeni cu un elefant.

Quinn i-a prins mâna, ca să nu-l mai bată peste nas, dar i-a reținut-o un pic cam mult înainte să îi dea drumul.

— Nu știu dacă poți să adopți un anumit pinguin, a spus el, urmărind cu privirea mâna pe care i-o eliberase.

— De-asta l-am și ascuns pe Coco în palton, a șoptit Minnie, aplecându-se spre el.

El a prins-o de gulerul paltonului și a tras-o delicat spre el, prefăcându-se că se uită în haină să vadă pasagerul clandestin.

— Ești plină de surprize, Minnie Cooper, a spus el încet, cu o voce joasă.

Minnie s-a uitat în ochii lui, cu fața atât de aproape de fața lui. Urma să o sărute; Minnie și-a simțit inima în gât, fiecare părticică din corpul ei se aprinsese în anticipare. Apoi ceva fugar a i-a traversat chipul. Îndoială? Teamă? Și-a strâns buzele și a transformat apropierea lor fizică într-o îmbrățișare stângace. A bătut-o pe spate, pe urmă s-a desprins de ea și s-a întors repezit spre ieșire.

Ce naiba fusese asta? Minnie se albise la față. Și-a strâns brațele în jurul trupului, simțindu-se jignită că a fost mângâiată ca un cățel. Fusese convinsă că o va săruta. Oare percepea atât de greșit situația, încât interpretase greșit atracția dintre ei?

— OK, păi, aici eu... a spus el, când s-au oprit la Regent's Park. Chiar trebuie să mă duc la birou.

A făcut semn cu capul spre dreapta.

— Și eu iau autobuzul de acolo, a spus Minnie, arătând spre stânga. Ne mai vedem, presupun.

Nu își putea ascunde durerea din voce. Se simțea ca și cum tocmai avusese cea mai frumoasă întâlnire din viața ei și pe urmă i s-a trântit ușa în nas.

A îndrăznit să se mai uite o dată la el, încercând să-și dea seama ce însemnase expresia aceea a lui, de unde venise ezitarea. Imediat ce li s-au întâlnit privirile, el a închis ochii.

— Nu te uita la mine așa, Minnie.

— Așa, cum?

— Ca și cum ai vrea să mă săruți, a spus el, incapabil să se uite la ea.

— De ce nu?

Minnie a simțit că i se gâtuie vocea.

— Am crezut că putem să ne petrecem ceva timp împreună. N-am plănuit să...

Și-a strâns fruntea între degetul mare și arătător. Până la urmă s-a uitat la ea, apoi a lăsat iar ochii în jos.

— Am un fel de relație. Nu vreau să fiu un ticălos.

Minnie a simțit cuvintele ca pe un pumn în stomac.

— A, OK, a spus ea încet. Amanda?

— Nu.

A clătinat din cap.

— Nu e chiar o relație, dar...

— Am înțeles. Un om ocupat.

Quinn a făcut un pas spre ea. A clipit încet din ochi.

— Nu aș fi potrivit pentru tine, Minnie, nu în felul ăsta, crede-mă.

Telefonul lui a început să sune. El l-a scos din buzunar și s-a uitat la ecran, distras pe moment. Minnie și-a încleștat fălcile, încercând să nu se prăbușească acolo. S-a uitat la el, cum nu știa dacă să-i mai spună ceva sau să răspundă la telefon – fără îndoială, telefonul de la ea, cine o fi fost ea.

— Poți să răspunzi, eu oricum trebuie să plec. Și, doar ca să fie clar, nu mă uitam la tine ca și cum aș fi vrut să mă săruți. Pur și simplu mă uitam la tine, Quinn.

A trecut repede pe lângă el și a mers fără să se oprească. Începuseră să-i curgă instantaneu lacrimi fierbinți. A luat-o la fugă. El a strigat după ea, dar nu s-a întors, era hotărâtă să nu vadă el că a făcut-o să plângă. Ce era în neregulă cu ea? Fusese atât de tâmpită, că se pierduse total în ziua aia, ca și cum ar fi fost un fel de primă întâlnire magică, când era clar că el nici nu se gândea la așa ceva. Cum putea să interpreteze așa de prost gesturile oamenilor?

După ce a scăpat de ceața lacrimilor, era o singură persoană cu care voia să vorbească în clipa aceea, o singură persoană pe care voia să o vadă. Și-a scos telefonul.

A sunat de două ori.

— Leila?

— Da.

Era un da civilizat, un da politicos – noul ton pe care îl avea prietenia lor.

— Pot să trec pe la tine?

Leila i-a simţit lacrimile şi tonul ei s-a schimbat imediat.

— Unde eşti, Min? Vin să te iau.

17 mai 2020

Deși Leila se oferise să vină să o ia, Minnie i-a spus că preferă să vină singură. Când a ajuns la ușa ei, nu mai plângea. Acum se simțea emoționată că e acolo. Cu toate că se mai întâlniseră de câteva ori în oraș, la o cafea, acasă la ea nu mai fusese de la cearta aceea. Nici pe Ian nu-l mai văzuse de trei luni, dar, din câte știa, acesta încă nu făcuse cererea în căsătorie. În mod sigur, tot ea trebuia să fi fost prima care să afle, dacă o făcea.

După cearta lor, Ian îi trimisese un mesaj în care îi spunea că se simte vinovat de despărțirea lor. I-a spus că i-a povestit Leilei de discuția lor și că a încercat să medieze o pace. Dar, în mod ciudat, cearta lor părea să aibă legătură și cu altceva, nu doar cu afacerea. Atâția ani în care ești aproape de cineva, în care fiecare netezește asperitățile celuilalt, ajung în final să aprindă un foc, care trebuie să se stingă singur. Poate că, la fel cum se întâmplă după un incendiu devastator, acum vor putea crește noi lăstari.

Când Leila a deschis ușa, ochii lui Minnie s-au îndreptat pe loc spre mâna ei, să vadă dacă nu cumva era acolo ceva ce nu știa. Niciun inel. A simțit că i se ușurează pieptul. Nu ar fi fost acolo un inel, dacă Ian ar fi cerut-o în căsătorie și Leila nu i-ar fi spus – pentru ea ar fi fost clopotul de înmormântare a prieteniei lor.

— Min, ce s-a întâmplat?

Leila a luat-o în brațe și Minnie s-a lipit de ea plângând în hohote. Nici măcar nu mai avea vreo legătură cu afurisitul acela de Quinn Hamilton, aici era vorba de prietena ei, care o îmbrățișa așa cum n-o mai îmbrățișase

de luni întregi și abia acum, în secunda asta, își dădea seama cât de dor îi fusese de ea.

— Quinn Hamilton, s-a smiorcăit ea.

— Ceee?

Leila a luat-o de umeri și a tras-o în apartament.

— Știam eu, știam eu că e în cărți! Cum, când, unde? Povestește-mi tot.

— Nu s-a întâmplat nimic. M-am întâlnit cu el dimineață la Hampstead Ponds.

— De când te duci tu la Hampstead Ponds?

Leila și-a retras capul cu aerul că spune: „Eu te cunosc măcar cât de cât?"

— Eu obișnuiam să înot înainte să mi se aglomereze viața, mai știi? M-am gândit că ar fi cazul să o ascult, în sfârșit, pe Jean și să încerc să înot în aer liber. În fine, am dat peste Quinn și ne-am dus să luăm micul dejun și...

A expirat zgomotos, a clipit și a închis ochii.

— Leila, ne-am înțeles așa de bine. Nu știu, era pur și simplu așa de normal și de amuzant și ciudat de vulnerabil, nu arogant și nesuferit ca înainte. Până la urmă am ajuns la zoo și...

— La zoo?

— Voia să adopte un pinguin.

— Întâlnire clasică.

— Cum adică întâlnire?

— Grădina zoologică e întâlnirea clasică. Te uiți la toate animalele alea care se călăresc și începi să te gândești la sex. El ți-a propus? Duci pe cineva la zoo doar dacă vrei să-l călărești.

— Nu cred că e romantic să te uiți cum se călăresc animalele, dar, da, el a sugerat asta.

— Și pe urmă ce? V-ați pupat lângă leoparzii albi, v-ați sărutat lângă lemuri, v-ați făcut ochi dulci lângă broaștele-canoe?

— Ce sunt alea broaște-canoe?

— Nu mi-a venit altceva care să meargă cu ochii dulci. E posibil să existe și broaște-canoe.

Minnie a clătinat din cap, distrasă de la povestea ei.

— În fine, eu și Quinn am avut o dimineață superbă, doar așa, stând împreună, și am avut impresia că... că avem o conexiune extraordinară. Ne pregăteam să plecăm și am avut momentul ăsta...

— Un moment?

— Da, adică ne priveam în ochi, el era gata să mă sărute și...

— Și?

— Și pe urmă mi-a zis: „Nu te uita la mine ca și cum ai vrea să te sărut – mă văd cu cineva și o relație între noi nu ar merge."

— Uh!

— Uh, da, știu.

— Totuși mă așteptam la mai multă acțiune în povestea asta, Min. Ăsta e cel mult un film cu acordul părinților. Eu mă gândeam că măcar ți-a tras-o și după aia s-a făcut nevăzut.

— Știu, reacția mea e exagerată. Dar să simți așa, conexiunea asta, și pe urmă să vezi că a fost doar imaginația ta. M-am simțit atât de stupidă.

A ridicat din umeri. Simțea multe emoții ciudate. Pe de o parte, încă se mai simțea respinsă și jenată; pe de altă parte, era atât de încântată că e din nou la Leila și că vorbesc așa cum vorbeau înainte, încât respingerea și jena nu i se mai păreau atât de grave. S-a întins s-o îmbrățișeze pe prietena ei.

— Mi-a fost dor de tine, Leils. Îmi pare rău că nu mă crezi un fluture și îmi pare rău că ți-am zis că ești tu fluture. Îmi place aerul tău de fluture, nu mă descurc singură așa omidă plicticoasă fără aripi.

Leila a râs.

— Nu ești o omidă plicticoasă fără aripi, nu trebuia să spun asta. Ești minunată așa cum ești. Cred că atunci nu mi-am dat seama cât eram de stresată. Mi-am descărcat nervii pe tine și îmi pare rău.

Minnie încă o ținea strâns în brațe.

— E clar că și Quinn crede că sunt o omidă fără aripi.

— Nu o lua așa de personal. Nu știi ce se întâmplă cu el.

Leila a făcut o pauză, clipind ca o bufniță.

— Nu mă înțelege greșit, Minnie, dar tu le permiți prea mult oamenilor să-ți calce în picioare stima de sine.

Minnie și-a lipit pumnul de buze și a înghițit în sec. De obicei răspundea defensiv la astfel de comentarii, dar acum era atât de bucuroasă că e din nou cu Leila, încât și-a mușcat limba și a spus doar:

— Ce vrei să spui?

Leila a inspirat adânc și i-a urmărit reacția în timp ce vorbea.

— Păi, pe mine dacă mă respinge un tip, pot să fiu dezamăgită pe termen scurt, dar pe urmă mă gândesc că el nu era făcut să fie beneficiarul excelentei energii pe nume Leila.

Minnie a zâmbit strâmb, cam fără voie.

— În timp ce tu, Minnie Cooper, ajungi la concluzia că nu ești bună de nimic, că ești hidoasă și că ai greșit tu ceva.

Telefonul lui Minnie a început să sune în geantă. L-a scos și i-a arătat Leilei ecranul – o suna Quinn.

— Vrei să răspunzi? a întrebat-o Leila.

— Nu.

Minnie a clătinat din cap.

— O să încerc să fiu mai mult ca Leila.

Au stat de vorbă toată după-amiaza, punându-se la curent cu ce se mai întâmplase în viața lor. Leilei îi plăcea la nebunie slujba pe care o avea la firma nou înființată, dar își făcuse un nou dușman, o colegă care încerca să-i pună bețe în roate la toate deciziile. Minnie i-a povestit cum e la firma de catering, cum e să stea acasă la părinți cu permanenta coloană sonoră a ceasurilor și cum încearcă Lucky s-o omoare în somn.

După-amiaza a zburat și, când Ian a venit acasă, ele erau tot pe canapea, mâncau Pringles cu salsa, având în mână câte o pahar de Pinot Grigio.

— A, a spus el cu o voce joasă și tărăgănată, risipitorul jucător individual se întoarce. Care mai e viața ta, Han Solo?

— Singuratică, a oftat Minnie și s-a ridicat să-l îmbrățișeze, dar aflu tot felul de chestii despre mine.

S-a întors spre Leila cu ochii mari și un zâmbet crispat.

— Mda, trebuie să mă duc să fac pipi, am o vezică de dimensiunea unui șoarece pitic, a spus Leila, după care a sărit din pat și s-a dus spre baie mergând caraghios, cu picioarele lipite.

Minnie a profitat de ocazie să se uite întrebător la Ian.

— Nu ai cerut-o încă? a șuierat ea.

— Te așteptam. Am nevoie de tine să aranjezi toate rahaturile alea curioase pe care ziceai că le vrea, a bombănit Ian, înfundându-și mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor de doc.

— Mă ocup, îți promit. Îmi pare rău, lucrurile au fost cam…

— Am priceput, ai avut de terminat un nivel bonus.

13 iunie 2020

— O să-și dea seama că sunt eu? a întrebat Ian de sub casca rotundă de metal.

Tipul lui Fleur, cu recuzita, fusese la înălțime.

— Cine altcineva ar putea să fie, tontule? a spus Minnie în timp ce făcea ultimele ajustări la armura lui de corp.

Plăcile armurii erau special concepute ca acela care o purta să poată călări. Tipul de la recuzită zicea că a fost folosită în *Urzeala tronurilor*, de armata lui Lannister.

Cerul era senin ca sticla peste Hyde Park. Pajiștea era presărată cu piciorul-cocoșului și margarete, iar lebedele regale își curățau fulgii la marginea apei. Arăta ca o ilustrație idilică dintr-o carte pentru copii – locul perfect pentru o cerere în căsătorie. Toată gașca de la No Hard Fillings se întorsese pentru a pune în acțiune planul lui Minnie. Ea era costumată în sirenă, avea o coadă verde, lungă și lucioasă, și o perucă imensă, cu bucle roșii, în care se amestecau alge argintii. În partea de sus avea un body transparent cu un sutien cu cupe rotunde de plastic, care pocneau când se mișca. Nu intenționase să se costumeze în sirenă, dar când văzuse ce variante de costume are, s-a gândit că așa ar fi mai bine. Cel puțin Leila o va recunoaște în costumația asta.

În mod surprinzător, Fleur avusese dreptate în privința relațiilor ei. Un specialist în animatronic le adusese un cârd de animale cântătoare din ultimul film pentru care lucrase, *The Singing Sheep of Pontyre Creek*.

Era puțin cam bucolic pentru gustul lui Minnie; Leila nu pomenise de vreo oaie în fantezia ei. Își imaginase animale cântătoare de pădure, cum erau în desenele animate de la Disney, dar Minnie nu avea de gând să se plângă, mai ales când a văzut generatorul adus special pentru a face să cânte oaia.

Tipul de la RSC, pe care îl cunoștea Fleur, păcălise și vreo șase actori cărora le-a plăcut planul și ideea unui picnic gratis. Încă vreo treizeci fuseseră strânși în urma unei campanii făcute de Fleur online. Minnie nu era tocmai convinsă că Fleur le spusese oamenilor despre ce e vorba, pentru că unii erau îmbrăcați în spiriduși, unul era ananas, iar pe undeva prin spate se vedea până și un Tinky Winky și un Po.

Bev și Minnie își petrecuseră toată ziua anterioară pregătind un picnic mai tare ca toate picnicurile. Durase mai mult decât plănuise Minnie, pentru că Bev nu a lăsat-o să cumpere niciun aliment împachetat în plastic. Până la urmă participase la câteva marșuri și acum milita cu credință pentru o lume fără plastic.

Azi, Bev purta un costum foarte sofisticat, pe care și-l făcuse singură. Costumul era alcătuit dintr-o rochie ciudată, verde și scurtă, care fusese sfâșiată pe poale, un soi de pernă legată în jurul umerilor și o perucă deloc avantajoasă, care părea să fie făcută din blana unui vechi ursuleț de pluș (deasupra uneia dintre urechi era ceva care semăna dubios de bine cu nasul unui urs de pluș), și un machiaj făcut pe întuneric cu prea mult creion dermatograf negru. Pe Minnie n-a lăsat-o inima să întrebe ce personaj Disney ar fi vrut ea să întruchipeze, dar a presupus că e un soi de Omidă Flămândă.

— Super costum, i-a spus ea, dând din cap aprobator, când Bev s-a apropiat cu un alt coș cu mâncare.

— Mersi, eu l-am făcut. M-am gândit că lumea are destule costume sofisticate care ajung direct la groapa de gunoi. Vai, Minnie, ți-am arătat poza cu tricoul pe care i l-a făcut fata mea lui Betty pentru marșul de săptămâna viitoare? a întrebat Bev, scoțând telefonul.

Minnie s-a aplecat să vadă o fotografie cu o fetiță zâmbăreață de trei ani, cu niște codițe lungi, împletite și cu un tricou verde pe care scria: „BUNI A MEA E CEA MAI TARE FIINȚĂ EA SPUNE NU AMBALAJELOR DE UNICĂ FOLOSINȚĂ."

— Vai, Bev, ce simpatică e! Îmi pare așa de bine că te implici în campaniile astea.

Minnie a luat-o de umeri, s-o îmbrățișeze, dar s-a trezit că ține în brațe perna pe care Bev și-o prinsese de umeri.

— A, ești cocoșatul de la Notre Dame! a spus ea, înțelegând în sfârșit.

— Cine altcineva să fiu? a spus Bev.

S-a apucat să așeze și ultimul coș în scenă. Așternuseră o pătură uriașă de picnic, în carouri alb cu roșu, pe care puseseră coșuri pline de plăcinte cu carne de porc, platouri cu brânzeturi și fructe. Arăta ca un ospăț demn de Henric al VIII-lea (dacă Henric al VIII-lea ar fi fost prieten cu o sirenă, cu actori de la RSC, cu Quasimodo, cu niște oi animatronice sinistre și jumătate din personajele serialului *Teletubbies*).

— Uau! a spus Bev când s-au așezat amândouă să contemple scena. Nu-i rău, nu?

Fleur își asumase rolul de coordonator al evenimentului și îi aranja pe oameni pe poziții, în timp ce Ian, transpirat, era urcat pe un cal costumat în unicorn de un dresor solid. Erau actori îmbrăcați ca oameni-sirenă, elfi, un om de zăpadă și un arici dansator cu tutu. Minnie s-a încruntat: de unde apăruse și ariciul dansator?

— Bev, ție ți se pare că asta seamănă cu o fantezie Disney, nu e o pantomimă de Crăciun făcută de drogați, nu? a întrebat Minnie.

— Eu nu m-am uitat prea mult la Disney, așa că n-am idee ce ar fi, a spus Bev, clătinând din cap.

Minnie s-a uitat în jur să vadă pe cine ar mai putea întreba, din moment ce Bev nu o liniștise. A țopăit până la Fleur, ținându-și coada cu ambele mâini – nu era ușor de manevrat, cu picioarele legate.

— Fleur, ție ți se pare că seamănă cu o scenă dintr-o fantezie Disney, gen *Magie în New York*? a întrebat-o ea. Numai că ariciul dansator și personajele din *Teletubbies*...

Fleur avea o cască la ureche, a dus mâna la cască și cu mâna cealaltă i-a făcut semn lui Minnie să tacă.

— Leila a ieșit de la metrou, deci timpul estimat cinci minute, băieți – *cinci minute*!

Apoi s-a întors spre Minnie dând ochii peste cap.

— Știu că Bev a cam dat-o în bară cu costumația ei sinistră, cu cap de urs mort, dar o s-o ascund în spate. Nu-ți face griji, Leilei îi plac la nebunie trăsnăile astea tâmpite.

Minnie nici nu recunoștea versiunea asta eficientă și organizată a lui Fleur – niciodată nu fusese așa când lucrase la No Hard Fillings. Era prea târziu să se mai întrebe dacă scena e destul de Disney. Leila o să-și dea seama ce a vrut să fie când o va vedea – asta conta.

Toată lumea s-a așezat pe poziții în jurul păturii de picnic, ascunzându-l în spate pe Ian, cu calul lui. Planul era ca Iggy, noua colegă a Leilei, s-o aducă aici sub pretextul că un prieten comun își serbează ziua la iarbă verde. Locul fusese ales perfect, în spatele unor copaci, așa că nu vedeai întreg spectacolul decât când treceai de ei.

Turiștii se opreau să facă poze cu ei, îi întrebau dacă se toarnă vreun film, și un grup de copilași se apucaseră să-l îmbrățișeze pe unul dintre personajele din *Teletubbies*. Fleur a țipat la ei să plece de acolo. Acum se adunaseră tot mai mulți privitori, oamenii își scoseseră telefoanele și filmau, așteptând să vadă ce se întâmplă. Minnie a simțit un val de adrenalină uitându-se în jur. Chiar dacă nu mai lucrau împreună, toată lumea venise s-o ajute să creeze această fantezie pentru cea mai bună prietenă a ei. Leila o să fie atât de impresionată, că Minnie își va aminti toate detaliile peste ani.

În sfârșit, Leila și Iggy au apărut. Minnie le-a văzut venind pe lângă șirul de copaci și a simțit că îi vibrează pieptul de emoție. Leila s-a oprit

brusc când a văzut scena. Iggy, o brunetă zveltă, de vreo douăzeci de ani, a luat-o de mână și a adus-o în față păturii de picnic.

— Ce nebunie e aici, de fapt? a întrebat Leila, râzând nervos. Am halucinații? Jucăm „This is your life"?

S-a uitat în jur și a arătat cu mâna când a început să recunoască fețe în mulțime.

— Minnie? Tu ești? a întrebat ea, uitându-se atent la sirenă.

— Pune-ți asta pe tine, i-a dat Iggy instrucțiuni, arătând spre o rochie albastră și sclipitoare de Cenușăreasa, care era frumos împachetată peste un coș de picnic.

Fusese o altă găselniță excelentă de-ale lui Fleur. Una dintre cunoștințele ei avea un site Cosplay, cu costume din toate filmele. Până la urmă nu era mitomană patologică – făcuse tot ce promisese. Prietena ei milionară, care inventase ambalajul din alge, era aici, îmbrăcată în zână, iar producătorul care îi căuta locația lui Tarantino pentru noul film cu fantome era și el undeva, în mulțime, și înregistra totul pentru canalul ei de YouTube. Minnie se simțea prost că se îndoise de ea.

Leila a clătinat din cap, uluită, și s-a uitat în jur ca și cum s-ar fi așteptat să sară din boschete vreun prezentator TV. Apoi mulțimea s-a dat la o parte și dresorul de cai l-a dirijat pe Ian înainte, cu „unicornul" lui. Ian a încercat să-și desfacă casca, dar viziera tot cădea țăcănind. Leila a început să râdă când l-a văzut; râdea ținându-se cu mâinile de burtă. Ian a pufnit și a țăcănit din cască, până când s-a decis să scape de ea cu totul, și-a scos-o și a aruncat-o în iarbă.

— Leila, te iubesc din toată inima, femeie nebună și sexy. Dacă vrei o poveste, chiar și o poveste ca asta, incredibil de ciudată, îți promit că voi încerca în fiecare zi să ți-o ofer. Leila Swain, vrei să te căsătorești cu mine?

Apoi a arătat spre cornul fals din aur sclipitor, unde inelul bunicii lui lucea în soare, iar oile cântătoare din primul rând au început să cânte o versiune sinistră a melodiei „The Lion Sleeps Tonight".

Leila plângea și râdea, strângându-se în brațe și uitându-se cu adorație la Ian, în timp ce mulțimea a început să bată din palme și să ovaționeze.

— Vino aici, tăntălăule! i-a strigat ea.

Dresorul și ariciul cu tutu l-au ajutat pe Ian să coboare cu armura lui țăcănitoare. S-a apropiat greoi de Leila, strivind în drum o tavă cu plăcinte, ceea ce a făcut-o pe Bev să scoată un țipăt involuntar.

— Deci? a întrebat Ian. Te căsătorești cu mine?

— Normal că da, idiotule, a chițăit Leila, apoi l-a înșfăcat cu ambele mâini și l-a sărutat. Dar mai întâi explică-mi ce e nebunia asta de aici? Ce e cu sirenele și oile cântătoare și un arici care face balet?

Minnie s-a apropiat cu o clătită unsă cu Nutella, împăturită frumos pe o farfurie roz de hârtie.

— Asta a fost cererea ta în căsătorie de vis, mai știi? a întrebat-o ea, zâmbind cu gura până la urechi.

Leila părea că nu pricepe.

— Adu-ți aminte! a spus Minnie, înghiontind-o. Aveam șaptesprezece ani, eram acasă la mine și ne uitam la comedii romantice și tu ai spus că atunci când te va cere în căsătorie tipul perfect va fi exact așa. Mă rog, nu exact așa, dar ai înțeles ideea – e fantezia romantică Disney la care ai visat!

Minnie și-a desfăcut brațele, cu un gest care spunea „ta-daa" și a așteptat ca Leila să-și amintească.

— Nu îmi amintesc absolut deloc discuția asta, a spus Leila, cu buzele înțepenite într-un zâmbet nedumerit, privind cu ochii mari, fără să clipească.

S-a întors din nou spre Ian.

— Spune-mi că nu ai organizat toată chestia asta bazându-te pe o discuție oarecare pe care am avut-o cu Minnie acum treisprezece ani.

Ian s-a întors să se uite la Minnie și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Am crezut că a fost o discuție fundamentală! a țipat Minnie.

— Sigur n-a fost o discuție fundamentală, a spus Leila râzând.

— Ce se întâmplă? a întrebat Fleur, apropiindu-se cu pași mari pentru a se alătura discuției.

— Leila nu își aduce aminte de fantezia cererii în căsătorie, a spus Ian, clătinând din cap.

— A fost o discuție fundamentală! a țipat Minnie, sărind în sus.

Cum putea Leila să nu-și amintească? Era atât de plină de pasiune.

— Tu îți bați joc de mine? a spus Fleur, uitându-se urât la Minnie cu mâinile în șolduri.

Pe urmă s-au auzit țipete încântate din mulțime când Leila a sărit în brațele lui Ian și au căzut amândoi grămadă pe pătura de picnic. Când au început să se rostogolească pe jos, sărutându-se, toată lumea a ovaționat. Minnie a zâmbit – chiar dacă Leila nu își mai amintea, părea fericită. Prietena ei era logodită cu băiatul pe care îl iubea și acum până și Fleur avea o lacrimă în ochi.

Coada lui Minnie a început să vibreze. S-a întors și s-a pipăit; își băgase telefonul printre solzii cozii. S-a îndepărtat de grup, folosind telefonul drept scuză, ca să scape de interogatoriul lui Fleur.

— Mamă?

— Minnie, a gâfâit mama ei cu respirația tăiată la capătul celălalt al firului. S-a întâmplat ceva, nu știu ce să fac.

— Tata e OK? Unde ești? a întrebat Minnie, apoi și-a băgat degetul în ureche și s-a îndepărtat de grup ca să poată auzi ce spune mama ei.

— Sunt cu Tara Hamilton acasă la ea, în Primrose Hill.

Ce caută cu Tara?

— A avut o criză, mi-a zis că face infarct și a început să facă hiperventilație – cred că are un atac de panică. Eu m-am gândit să chem o ambulanță, dar a țipat la mine să nu chem. Întreabă de Quinn, dar eu nu știu unde e telefonul ei. Tu ai numărul lui?

Minnie nu pricepea ce caută mama ei acasă la Tara. După atâtea luni, se gândise, în sfârșit, să se întâlnească cu ea ca să asculte și varianta ei?

— Suferă de anxietate severă – probabil e un atac de panică. O să vin eu, nu sunt departe, îl sun pe Quinn de pe drum.

Minnie s-a întors să le strige celorlalți: „Trebuie să plec!", apoi și-a ridicat coada și a început să fugă spre strada cea mai apropiată. A făcut semn unui taxi pe Bayswater Roda și i-a spus șoferului să se grăbească. În mașină l-a sunat pe Quinn. El a răspuns imediat.

— Minnie.

O spusese pe un ton care părea aproape afectuos, ceea ce era ciudat, având în vedere că lucrurile rămâseseră așa între ei și nu-și mai vorbiseră de o lună.

— Cred că mama ta are un atac de panică, i-a spus Minnie grăbită. Mama mea e la ea acasă, ea m-a sunat, mi-a spus că face hiperventilație. Se temea să nu facă infarct.

Quinn tăcea la celălalt capăt al firului. Minnie a ascultat sunetul propriei respirații gâfâite, rezultat al alergării prin parc.

— Mă duc acum acolo. Mersi că m-ai anunțat, Minnie.

Vocea lui era răgușită.

— Eu sunt în taxi, ajung acolo într-un minut.

13 iunie 2020

Taxiul lui Minnie a oprit în fața casei albastre și ea s-a unduit afară din mașină. S-a unduit, pentru că încă mai avea pe ea o fustă strâmtă cu coadă de sirenă care îi limita amplitudinea pasului la cincisprezece centimetri în oricare direcție. S-a aplecat în față și și-a săltat picioarele afară din mașină, ca să-și ia avânt să se ridice precum un stâlp totemic. În timp ce alerga prin parc, își desfăcuse fermoarul de la coadă, dar fermoarul nu stătea decât în două poziții, ori închis complet, ori deschis complet, așa că își arătase chiloțeii roz tuturor celor din parc, când alerga. În graba ei de a pleca, nu își luase geanta cu haine de schimb, luase numai portofelul și poșeta. Și-a târât picioarele până la geamul din față, ca să-i plătească taximetristului.

Șoferul era un tip în vârstă, din Liverpool, cu niște favoriți lungi, cărunți și o bască bej pe cap.

— Eu am crezut că vrei să ajungi în Finsbury Park, a spus el, arătându-și gura plină de dinți pătați de tutun.

Minnie a clătinat din cap, nedumerită.

— Pește,[1] a spus el, arătând spre coada de sirenă, deci Fins-bury Park.

I-a făcut încet cu ochiul, întinzând capul spre ea.

— A, am înțeles, ha-ha, foarte amuzant.

A țopăit pe scări și a sunat la ușă. Mama ei i-a deschis. A rămas șocată când a măsurat-o din cap până în picioare. Buzele ei începuseră să se miște

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *fin*, „înotătoarea unui pește" (n. tr.).

de parcă ar fi încercat să articuleze cuvinte, dar acestea refuzau să se formeze. În cele din urmă a spus:

— Ce personaj ești?

— E o poveste lungă. Tara e OK? Până la urmă tu ce cauți aici?

Mama ei i-a făcut semn să intre, cu o fluturare rapidă de mână și uitându-se în acest timp în toate părțile, ca și cum ar fi fost îngrijorată că vecinii ar putea să vadă o sirenă pe verandă.

— Pur și simplu stăteam de vorbă, i-a spus mama ei în șoaptă, conducând-o spre salon. Nu știu de la ce i-a venit, dar a făcut un soi de atac de panică și se ținea de piept. Tremura toată și trăgea aer în piept de parcă nu putea să respire.

În salon, Tara stătea întinsă pe canapea, rezemată de niște perne. Era albă ca hârtia. Își ținea palmele lipite de ochi și își legăna încet capul.

— Eu aș fi chemat ambulanța, dar m-a implorat să nu o chem. A țipat la mine, să-i aduc pastilele. I-am întors baia cu fundul în sus ca să-i găsesc ce voia. Îmi închipui că au început să-și facă efectul, fiindcă stă așa de zece minute.

Minnie și-a scos peruca de pe cap, ca să nu o sperie pe Tara. S-a așezat pe vine lângă canapea și i-a pus mâna pe braț.

— Tara, sunt Minnie. Nu știu dacă îți mai aduci aminte de mine.

Tara s-a uitat la ea pieziș, pe sub palme.

— Ce îți trebuie, ce pot să fac eu?

— Quinn, a murmurat Tara.

— Quinn e pe drum, ajunge imediat.

I-a strâns ușor brațul. Tara a inspirat repede, gâfâind și trepidând ca un soi de mitralieră.

— OK, respiră, Tara. Uită-te la mine.

Tara și-a descoperit ochii și s-a uitat clipind la Minnie. Apoi i-a strâns.

— Respiră cu mine.

Minnie a expirat lent, după care a inspirat zgomotos, pe nas. Treptat, Tara a început să fie atentă la ea și să-i copieze modelul de respirație.

— Așa, perfect, inspiră, expiră, a spus mama lui Minnie, după care, cu un ton diferit, a spus: „Bună".

Minnie s-a întors și l-a văzut pe Quinn stând în ușă și uitându-se la ea. Stătea perfect nemișcat și avea o expresie ciudată în ochi. Minnie i-a zâmbit – era ceva reflex, ca o floarea-soarelui care se desface spre soare. Apoi și-a amintit de grădina zoologică, de respingerea lui, de faptul că nu o mai sunase din ziua aceea și s-a temperat, transformându-și zâmbetul într-un salut mai formal – o mică înclinare a capului.

Quinn a văzut cum se schimbă la față și expresia aceea a dispărut din ochii lui. S-a apropiat și s-a aplecat spre mama lui, iar Minnie s-a ridicat și s-a dat la o parte, târșindu-și picioarele înapoi. Quinn a măsurat-o din cap până în picioare cu o expresie întrebătoare, ca și cum ar fi spus „Cu ce naiba ești îmbrăcată?", apoi s-a așezat pe vine în locul ei, lângă Tara. A început să o bată ușurel pe mână, niște bătăi precise, ritmice, ca și cum ar fi comunicat într-un fel de cod. Minnie s-a întors și a văzut cum capul Tarei se relaxează pe pernă și palma ei îi strânge mâna lui Quinn.

— A luat ceva medicamente? a întrebat el, uitându-se pe rând la Minnie și la mama ei.

— Două de-astea, a spus mama lui Minnie, apropiindu-se cu un tub maroniu de pastile. Eu am vrut să chem ambulanța, dar a fost foarte insistentă.

Mama lui Minnie și-a împreunat mâinile în față și a început să-și răsucească degetele mari.

— E OK, ai făcut ce trebuia, a spus Quinn. Îți mulțumesc că ai fost aici, Connie. Știu cât de mult s-a bucurat mama să stea de vorbă cu tine în ultimele luni. Pentru ea a însemnat foarte mult venirea ta.

Minnie s-a uitat la mama ei, derutată. Mama ei vorbea cu Tara de câteva luni? De ce nu-i spusese nimic? Mama ei s-a foit stânjenită, i-a aruncat o privire lui Minnie și apoi a început să-și frece ceafa cu mâna.

— O s-o duc sus pe mama, a spus Quinn.

Minnie a dat din cap. S-a uitat cum Quinn îi pune cu blândețe brațul pe umărul lui și o ridică de pe canapea ca și cum ar fi fost ușoară ca un

copil. Uitând-se la el cum o ridică i-a venit în minte o imagine: ziua aceea la lac – bustul lui ud, de pe care se scurgea apa. S-a mustrat în gând; nu era momentul să-l dezbrace în gând pe om!

— Nu pleca, o să cobor imediat, i-a spus el lui Minnie în timp ce urca pe scări cu mama lui.

După ce a plecat, Minnie și-a târât picioarele până la mama ei și i-a șuierat:

— Deci ați stat de vorbă. De ce nu mi-ai spus?

Mama ei a ridicat din umeri și s-a apropiat de o măsuță încărcată de bibelouri și fotografii în rame de argint. A luat un cățel din porțelan și l-a studiat.

— Ia uită-te, e exact ca al meu!

Minnie s-a uitat la cățel. N-avea cum să fie mai diferit de bibeloul de prost-gust de care spunea mama ei. Cățelul Tarei era probabil un obiect de colecție, din porțelan de os; cățelul mamei ei era cumpărat de la magazinul Odds'n'Ends, de pe Kilburn High Road.

— Deci? a șuierat iar Minnie, cu mâinile plantate ferm în șolduri.

— Am stat și noi de vorbă. Nu e treaba ta, Minnie, de-asta nu ți-am spus.

— Nu e treaba mea? Eu ți-am dat telefonul ei, eu ți-am spus că ar trebui să auzi și varianta ei!

Mama ei a ridicat iar din umeri. A luat o fotografie în care era Tara ținându-l pe micul Quinn pe picioare – se uitau amândoi la un răsărit, undeva, într-o zonă tropicală. S-a uitat din nou la Minnie, care o privea cu ochii mari, așteptându-i răspunsul.

— Sunt lucruri pe care trebuie să le fac cum vreau eu, Minnie. Am mai stat de vorbă din când în când; a trecut printr-o perioadă grea, să știi.

Minnie nu putea să priceapă de ce mama ei nu i-a spus. Apoi s-a oprit și a încercat să-și potolească iritarea. Se bucura că au luat legătura. Poate că un soi de împăcare cu episodul „furtului de nume" îi va netezi măcar puțin personalitatea colțuroasă și o va face să-și regândească cinismul referitor la natura umană.

— În fine, ce i-ai spus de a...

A făcut o pauză, neştiind prea bine cum să denumească episodul pe care l-a avut Tara.

— ... reacţionat aşa?

— Nu i-am spus nimic, a spus mama ei.

Apoi, după o pauză, a continuat.

— Îmi spunea cât e de supărată că nu te-am botezat Quinn, cât de rău îi pare.

A clătinat din cap.

— S-a tulburat foarte tare doar gândindu-se la asta. Eu i-am spus că e doar un nume, nu... nu contează. Dar pe urmă a început să facă hiperventilaţie.

Minnie a râs, uimită – „doar un nume". S-a uitat la mama ei ca şi cum ar fi început să vorbească într-un straniu dialect marţian.

— De ce râzi? s-a încruntat mama ei. Nu ştii ce anume poate să declanşeze chestiile astea. Biata femeie e traumatizată – anxietate postnatală, un avort îngrozitor, un soţ care a lăsat-o baltă. Nu e de mirare că e un sac de nervi.

Mama ei a luat o altă fotografie din colecţia de pe masă. În fotografia aceasta apăreau doi tineri de vreo douăzeci de ani care stăteau în faţa casei din Primrose Hill cu un copil mic în braţe. Tatăl lui Quinn îi arăta fotografului nişte chei. Probabil că fotografia fusese făcută când se mutaseră în casa aceea.

— Vezi o casă mare ca asta, Minnie, şi te gândeşti că oamenii ăştia au de toate. Uneori e ca atunci când pui prea multă glazură pe tort – glazura acoperă un blat sfărâmicios care s-a crăpat la mijloc.

Minnie şi-a pus faţa în palme şi a inspirat adânc. Nu-i venea să creadă ce cuvinte ies din gura mamei ei; genul acesta de empatie nu era deloc în stilul ei. De câte ori or fi stat de vorbă? Minnie se îndoia că Tara îi mărturisise toate aceste lucruri în câteva discuţii telefonice. Era clar că dialogul acesta cu mama ei dura de ceva timp.

— Să nu faci şi tu vreun atac de panică, i-a spus mama ei pufnind şi ţuguindu-şi sfidător buza de jos.

S-au auzit paşi pe scări. Amândouă s-au întors şi l-au văzut pe Quinn revenind în sufragerie. Părea obosit, stors. Şi-a trecut mâna prin păr şi s-a rezemat cu umărul de cadrul uşii.

— Îţi mulţumesc că ai venit azi aici, i-a spus el mamei lui Minnie. Nu are mulţi oameni cu care să discute, nu lasă pe nimeni să se apropie. Sper că ziua de azi nu te va... – s-a oprit, căutând cuvântul potrivit – ... descuraja să mai ţineţi legătura.

Mama lui Minnie a roşit, după care a întins bărbia. Minnie n-o văzuse în viaţa ei roşind.

— E nevoie de mai mult ca să mă descurajeze pe mine.

Au tăcut cu toţii un moment, până când mama ei a spus:

— Gata, ar fi cazul să plec. Nu pot să stau toată ziua la taclale. O sun mâine dimineaţă să văd ce face.

S-a uitat pe rând la Quinn şi la Minnie, l-a salutat cu o înclinare scurtă a capului şi apoi a pornit spre uşă.

— Tu vino singură, Minnie, mă întârzii cu ţinuta aia caraghioasă.

A privit-o cu intensitate, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită ceva din privire, dar Minnie n-avea idee ce.

După ce a plecat, Minnie s-a întors şi l-a văzut pe Quinn stând lângă ea pe hol. Părea epuizat şi trist.

— Păi, ar trebui să plec şi eu, a spus ea, uitându-se în jur după poşetă şi telefon.

Quinn a oftat adânc şi zgomotos. Şi-a dus braţul la piept, prinzându-se cu mâna de umăr.

— Aş putea să te ajut cu ceva? a întrebat Minnie, arătând cu capul în direcţia scării.

— Nu, a spus el. Rămân eu aici până se trezeşte. Când ia medicamente se trezeşte mahmură, uită. Va avea nevoie de mine.

Şi-a mutat privirea în podea. Uitându-se la el acum, Minnie nu putea să fie supărată pe el. Oricât de penibil fusese episodul prin care trecuseră, era totuşi un om decent care se confruntă cu o situaţie dificilă.

— Vrei puţină companie? a întrebat ea încet, cu inima în gât.

Era o întrebare inofensivă, dar nu știa dacă ar mai putea suporta umilința de a fi respinsă din nou.

El a ridicat repede capul.

— Da.

Apoi i-a apărut un zâmbet pe buze.

— Dar putem să discutăm despre costumul de sirenă? Și peruca aia din sufragerie face parte din costumație, fiindcă, dacă e așa, aș vrea să văd ținuta completă.

Minnie l-a îmbrâncit în joacă în timp ce țopăia pe lângă el, dar l-a îmbrâncit cam prea tare, și-a pierdut echilibrul și a căzut peste el. El a prins-o apucând-o de umeri. Ea l-a adulmecat; mirosea ca toate sărbătorile de Crăciun pe care le trăise vreodată. Bufnițele au luat-o razna, au început să arunce pocnitori și să intoneze cântece de Crăciun bufnițești.

— Poate ai tu ceva să mă schimb, a spus ea reechilibrându-se și îndepărtându-se împleticit.

Quinn i-a găsit un șort și un tricou. S-a dus să se schimbe în baia de la parter. Nu avea alt sutien la ea, așa că și-a pus tricoul peste sutienul cu cupe de plastic. Când a intrat în sufragerie, și-a dat seama cât de ridicol îi arată sânii, mari și solizi. În timp ce Quinn era la bucătărie, în loc să se ducă înapoi în baie, s-a gândit să facă discret trucul magic pe care îl cunosc toate fetele – cel în care îți scoți sutienul de sub tricou trăgându-l pe mânecă. Din păcate, nu era o operațiune ușoară, când sutienul în chestiune era făcut din două jumătăți uriașe de cocos.

Quinn a revenit cu o sticlă de vin și și-a ferit privirea când a văzut ce face.

— Te atacă cumva tricoul meu? a întrebat el. Vrei un pic de intimitate?

— Totul e OK, a spus Minnie, scoțând în sfârșit nucile de cocos prin partea de jos a tricoului.

Ah, cum de nu se gândise să-și ia și hainele de schimb?

Quinn a pus două pahare cu vin și ea i-a povestit cum a decurs logodna Leilei. Și-a acoperit fața cu palmele când i-a spus ce reacție a avut Leila și

că nu și-a adus aminte de discuția aceea. Liniile fine din jurul ochilor lui s-au adâncit și a început să râdă sănătos, cu hohote groase.

— Deci n-a avut idee la ce se referă toată scena?

— Nici cea mai vagă idee, a zâmbit ea, strângând din pleoape.

— Vai, Minnie!

Quinn s-a rezemat de brațul canapelei, râzând.

— A fost foarte drăguț din partea ta să planifici toate astea pentru prietena ta.

În timp ce el se uita la ea cu ochii lui albaștri și calzi, ea nu și-a putut stăpâni senzația că îl cunoaște pe omul acesta de mai mult timp decât trecuse în realitate. Au stat într-o tăcere plăcută un minut, după care Quinn s-a întins să-i toarne în pahar. Nu ar fi trebuit să mai bea; dacă mai bea, era posibil să spună vreo prostie. Era posibil să aducă vorba despre elefantul din cameră și atunci ar fi stricat totul.

— Deci cum îți merge? a spus ea, uitându-se la el peste buza paharului. Ce face Amanda, sau Amanda doi, cum o cheamă pe ea? Se întrevede vreo cerere romantică în căsătorie?

Ah, bravo, a făcut-o – a adus vorba. De ce a adus vorba de Amanda? Quinn nu voia să vorbească cu ea despre viața lui amoroasă! El s-a foit pe canapea, apoi a băut lung din vinul lui.

— Presupun că ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat la grădina zoologică, a spus el.

— Asta a fost acum o lună, Quinn, nu trebuie să-mi dai explicații. E OK, în fine, făceam și eu conversație. Știi, cum se spune: cum merge serviciul? Cum ți se pare vremea? Ce face prietena ta? Nu trebuie să vorbim despre asta, dacă preferi să vorbim despre vreme, soarele ăsta pe care îl avem e superb, nu?

Bătea câmpii.

— Minnie, a spus el, întrerupând-o, m-am simțit atât de idiot după ce ai plecat.

S-a aplecat în față, a pus paharul de vin pe măsuță și și-a sprijinit coatele pe genunchi.

— Am petrecut o zi așa de frumoasă împreună și eu am stricat tot, îmi pare rău.

— Păi, chiar se spune că rahatul de pinguin e un adevărat afrodiziac.

— Nu trebuie să transformi totul într-o glumă, Minnie. Eu mă străduiesc să fiu corect.

A închis ochii, dar a continuat să vorbească.

— Nu sunt bun la relații, în final îi fac pe oameni să sufere. Am afacerea mea, o am pe mama – nu am puterea de a mai avea grijă și de... altceva.

— Quinn, e OK. A fost un moment, am trecut peste el. Uau, așa ești de anxios de fiecare dată când ești pe punctul de a săruta pe cineva?

Quinn a făcut o față amuzată și jenată.

— În fine, ce te face să crezi că ar trebui să ai grijă de mine?

— Ei, păi acum știu că te păstrezi pentru un cavaler călare pe un unicorn strălucitor.

Minnie s-a strâmbat. Știa că nu trebuia să-i fi spus toate chestiile alea atunci, când era beat la birou.

— Ascultă, nu trebuie să-mi faci mie faza aia clasică cu „singuraticul chinuit".

Și-a dat ochii peste cap și buzele lui au zvâcnit ușor într-un zâmbet.

— Asta fac? Nu știam că există o fază clasică.

— Mda, toți tipii fac faza asta, a spus Minnie, mișcând leneș din mână. Bietul de mine, nu mă pot apropia de nimeni, fiindcă am avut o copilărie grea.

Spusese asta pe un ton batjocoritor, apoi i-a aruncat un zâmbet. Umorul era unica metodă pe care o cunoștea pentru dezamorsarea unei discuții stânjenitoare, unica modalitate prin care putea să-și salveze, cât de cât demnitatea în povestea asta.

— Uau, OK. Îmi cer scuze că am fost așa de puțin subtil, a spus el, frecându-și bărbia cu palma și rezemându-se de spătarul canapelei.

— E OK, te iert. Dar aș fi preferat să joci un rol ceva mai original în comedia asta romantică. „Chinuitul care se teme de relații" e din anii nouăzeci.

— Serios? a râs el. Și cine a zis că noi jucam într-o comedie romantică? Dacă tot e să fac un film, aș prefera mai degrabă un thriller sau un film de acțiune.

— Nu cred că totuși consultanții de afaceri ajung să fie eroi în filme de acțiune, a spus Minnie.

Era ușurată că acum se găsea pe un teren mai sigur. Rezolvase problema cu elefantul din cameră. Acum puteau să-l împacheteze într-o cutie uriașă, cât un elefant, să-l îngroape în curte și să nu mai vorbească niciodată despre el. Acum puteau să glumească din nou și să stea de vorbă prietenește.

— Deci tu în ce film dețiii rolul principal? a întrebat-o el.

Minnie s-a săltat puțin în fotoliu. Cel de-al doilea pahar de vin îi adusese bâzâituri în cap.

— *În căutarea lui Nemo*, când îmi pun coada de pește, dar de obicei în *Ratatouille*. Poate că genul meu e filmul pentru copii.

— *Ratatouille?*

— E despre un șobolan care e *chef*.

— Șobolan nu ești sigur, eu te văd într-o franciză cu supereroi, a spus Quinn și a mai luat o gură de vin. Ți se spune Nucă de Cocos și termini toți băieții răi spărgându-le capul cu nucile astea imense de cocos.

Și-a aruncat privirea spre sutienul din nuci de cocos, care stătea între ei pe canapea.

— Nu cred că aș putea să omor pe cineva cu alea.

Era un castron cu fructe pe măsuță și Minnie a luat de acolo o banană.

— Eu cred că fata cu nucile de cocos ar mai avea și o altă armă fructată pe mânecă.

A îndreptat banana spre pieptul lui Quinn, ca pe un pistol, iar el a ridicat mâinile, capitulând.

— Ah, Nucă de Cocos, ne întâlnim din nou. Văd că mi-ai devoalat planul viclean de a fura toate fructele din Fructopolis, a spus el, imitând tonul tărăgănat al americanilor.

— De data asta n-o să-ți meargă, a spus Minnie cu o voce teatrală.

— Din păcate pentru tine, cu superputerile mele pot să te oblig prin telepatie să-ți mănânci arma, a spus Quinn, păstrându-se în rol.

— Nu prea cred, Om Rău și Demonic, a spus Minnie.

— Așa mă cheamă pe mine? a întrebat Quinn în șoaptă. Nu e un nume prea grozav.

— Nu te-ai prezentat, a spus Minnie sec, încercând să-și păstreze seriozitatea. Maniere foarte urâte.

Quinn a întins mâna după banană, Minnie l-a apucat de cot și pe urmă a urmat o chestie pe care ea n-ar fi putut s-o descrie altfel decât ca pe o luptă în joacă, luptă care s-a încheiat cu Quinn țintuind-o pe canapea și luându-i banana din mână. Minnie a fost brusc conștientă de faptul că nu poartă sutien.

— Nu o mănânc, a spus ea, jucându-și rolul în continuare. Nu poți să mă obligi.

— Nu? a spus Quinn, cu vocea joasă și tărăgănată. Am puteri foarte persuasive.

A cojit banana și a apropiat de gura ei o bucată din ea. Minnie s-a prefăcut dominată de o forță supranaturală.

— O, nu, nu banana! a spus ea cu voce slabă, după care a pus gura pe banană.

A început să mănânce cu ochii închiși, iar când i-a deschis, li s-au întâlnit privirile. El se uita la ea cu ochii mari. O, doamne, cum devenise situația așa de stânjenitoare? Rămăsese la un pahar cu vin și acum jucau un soi de piesă de teatru sexy, cu temă fructată. Quinn și-a dres glasul și s-a mutat încet pe partea lui de canapea. Minnie a înghițit bucata de banană din gură și s-a ridicat.

— Scuze, m-a luat valul, a spus Quinn stânjenit.

— E OK. Ar trebui, ăăă... oricum ar trebui să plec acasă.

S-a oprit, s-a uitat în jos și și-a adus aminte că e îmbrăcată cu hainele lui.

— Pot să împrumut astea să mă duc acasă? Picioarele mele de pământ nu rezistă decât până la miezul nopții și atunci o să mă prăbușesc pe undeva

pe la metrou și o să mă rog de cineva să arunce apă pe mine. Pot să ți le trimit mâine prin poștă.

— Sigur, a spus Quinn, sau pot să trec să le iau eu cândva.

I-a găsit o geantă în care să-și pună costumul de sirenă și i-a chemat un Uber. La ușa din față s-a oprit.

— Îți promit că nu-ți mai dau să mănânci cu forța banane când ne vedem data viitoare, a spus el.

I-a zvâcnit un mușchi în obraz.

— Norocul tău e că-mi plac bananele, a spus Minnie, îndrăznind să-l privească în ochi.

Quinn părea că ar vrea să spună ceva, dar nu știe cum.

— Ești o companie foarte plăcută, Minnie. Știu că am avut câteva începuturi false, dar mi-ar plăcea… mi-ar plăcea să fim prieteni, a spus el, uitându-se la ea cu speranță. Am nevoie de mai mult râs în viața mea.

— Bufonul curții e la dispoziția ta, a spus ea, îndoind un picior și făcând o mică plecăciune.

— Nu asta am vrut să spun, a spus el, atingându-i brațul.

Părea îngrijorat că a jignit-o.

— Dar mai mult de atât nu-mi permit, deocamdată.

— Sigur.

L-a bătut și ea pe braț.

— Oricând.

El i-a deschis ușa și mașina aștepta afară. Ea a întârziat în ușă. De ce întârzia? El o să creadă că întârzie pentru că așteaptă s-o sărute și abia se poziționaseră ferm în zona prieteniei. Deci de ce mai stătea acolo? A sărit pe scări, s-a împiedicat și pe ultima treaptă s-a dezechilibrat.

— Ești OK? a strigat el după ea.

— OK, absolut OK. Ne mai vedem, prietene, a spus ea, făcându-i cu mâna.

21 iunie 2020

Duminica următoare Minnie s-a dus iar la Hampstead Ponds. Putea să se ducă la Ladies' Pond, care era ceva mai departe în parc. Era mai elegant, avea cabine mai bune unde să te schimbi și dimineața era mai mult soare. Dar s-a trezit la Mixed Pond, urmărind toate capetele care pluteau prin apă și întrebându-se dacă el o fi acolo. Era clar că e puțin probabil să fie. Ca întotdeauna, s-a uitat și după Jean Finey, cu casca ei de înot, albă și zbârlită. Era ceva ce faci când te duci la înot, te uiți după oamenii pe care îi cunoști.

A înotat mai mult decât își propusese, împingând apa în spate și în jos ca și cum întreaga ei viață depindea de asta. Se simțea puternică. În aceste ultime luni observase noi mușchi dezvoltați pe umeri, își simțea abdomenul plat pentru prima oară după mulți ani, iar mâinile și picioarele le simțea cumva mai lungi. Partea proastă era că părul îi stătea ca după explozie. Oare e vreun înotător cu părul frumos? Poate dacă se ține serios de înot ar trebui să-l taie de tot și să rămână ca o vidră.

Când și-a consumat toată energia, a ieșit din apă și s-a uscat stând pe iarbă, în fața cabinelor. Au ieșit la suprafață amintirile celor întâmplate exact în acest loc – cum i-a furat prosopul lui Quinn, cum au luat împreună micul dejun, zâmbetul lui cu gropițe când mergeau alături prin parc. Trebuia să înceteze să se mai gândească la el.

— Pleci? s-a auzit o voce din spate.

S-a întors și a clipit, ca și cum nu și-ar fi crezut ochilor. Chiar era acolo sau îl invocase ea prin magie, doar gândindu-se la el? Stătea în picioare, cu un prosop în mână, complet îmbrăcat, cu niște blugi și o cămașă bleu, cu mânecile suflecate până la coate. Părul lui părea mai lung și mai dezordonat. Fața era nebărbierită; nu îl văzuse niciodată neras. Țepii din barbă au trimis-o la concluzia că nu poate fi un miraj. Dacă subconștientul ei ar fi să creeze viziunea lui, l-ar crea așa cum știa ea că arată, nu ar crea o versiune nouă, nebărbierită.

— Bună, a spus ea, simțind că buzele i se întind într-un zâmbet fără voia ei.

— Speram să dau de tine, a spus el. Păcat că nu ne-am sincronizat ca să luăm un rulou cu bacon post-înot. Tu probabil te-ai trezit în zori.

— A, am făcut doar câteva ture, a mințit ea. Aș putea să înot și cu tine...

Nu mai putea să dea nici măcar o dată din mână, era epuizată.

— Perfect, atunci ne întâlnim aici în treizeci de minute? a spus el, scoțându-și cămașa cu o mișcare agilă.

Corpul lui Minnie a protestat când s-a băgat iar în apă în spatele lui. S-a uitat la el cum începe să traverseze lacul înot. Chiar sperase s-o vadă aici? Nu mai luaseră legătura de săptămâna trecută. A vrut să-i trimită un mesaj, să-l întrebe ce face mama lui, dar nu voia să facă ea primul pas, nu voia să pară prea dornică.

În timp ce înota fără mare tragere de inimă, în urma lui, s-a întrebat ce îi place oare la Quinn. Acum recunoștea în sinea ei că îl place, cu toate că sentimentul nu era reciproc. Poate tocmai faptul că nu voia să fie cu ea făcea parte din farmecul lui. Întotdeauna fusese atrasă de bărbați care o țineau la distanță. Greg fusese mult mai interesat de slujba lui, decât de ea. Iubitul de dinainte, Tarek, fusese în cel mai bun caz egoist și în cel mai rău caz agresiv verbal. Leila spunea că ai relația pe care tu crezi că o meriți. Dacă tu crezi că meriți doar o parte din atenția cuiva, poate doar asta ai căutat.

Și totuși.

Terminase relația cu Greg pentru că voia mai mult; pentru că știa că merită mai mult. Deci de ce înota acum ca o tâmpită, doar ca să meargă

la o cafea cu un tip care nu era interesat de ea? Chiar voia să fie prietenă cu el? Era un premiu de consolare?

Pielea lui Minnie se încreţise şi se albise când Quinn a terminat de înotat. S-au uscat unul lângă altul pe mal; s-au retras în cabine să se schimbe, după care s-au întâlnit din nou în faţa porţilor de fier forjat de la intrarea spre lacuri. Au mers pe câmp şi au coborât dealul spre gara Hampstead Heath. Quinn spunea că vrea să meargă la aceeaşi rulotă unde îl dusese Minnie data trecută.

— Deci ce mai face mama ta după săptămâna trecută? a întrebat ea, învârtind prosopul ud.

— Vorbeşte o groază cu mama ta, a spus Quinn.

Ieri, mama lui Minnie îi spusese că se duce la Primrose Hill cu un *quiche* de casă. Un *quiche*? Minnie nu-şi aducea aminte când făcuse mama ei un *quiche* de la început la sfârşit.

— Ştiu, e ciudat, a spus Minnie, înfoindu-şi părul, ca să nu mai stea aşa lipit de cap. Mama mea n-a avut niciodată o prietenă. Cel puţin, niciuna pe care s-o cunosc şi eu. Întotdeauna a fost prea ocupată cu munca pentru a socializa.

— Nici mama, a spus Quinn. Despre ce or vorbi?

— Despre cum e să naşti pe 1 ianuarie 1990? a spus Minnie râzând. Efectiv, ăsta e singurul lucru pe care cred că îl au în comun.

— Poate că amândouă sunt suflete pierdute, a spus Quinn meditativ, se văd reflectate una în cealaltă.

— Sună foarte poetic, Quinn Hamilton. Nimeni nu şi-ar închipui că eşti un consultant în afaceri plicticos.

Şi-a supt obrajii, ca să nu râdă.

El a ridicat prosopul ud, făcut sul, şi a plesnit-o în glumă peste fund.

— Vezi ce spui, Cooper.

— Asta numeşti tu lovitură de prosop? a râs Minnie. Jalnic.

— Păi, spre deosebire de tine, eu nu mă apuc să plesnesc oamenii cu prosopul până le dă sângele, mai am şi acum semnul unde m-ai articulat, să ştii.

Vocea lui căpătase un pic de răguşeală.

— Nu-i adevărat, a spus Minnie, dându-i un ghiont în coaste.

— Şi acum cu cotul.

S-a ţinut de coaste, ca şi cum ar fi fost grav rănit.

— O să fiu plin de vânătăi dacă mă împrietenesc cu tine.

Şi-au luat rulouri cu bacon de la rulotă. Quinn a propus să urce pe Dealul Parlamentului şi să le mănânce stând la soare. Au stat în iarbă, privind silueta Londrei, un covor imens de clădiri care se întindeau în faţa lor, presărate din loc în loc cu macarale şi zgârie-nori.

— Parcă nu se potriveşte cu câmpul ăsta uriaş de aici, nu? a spus Quinn.

— Îmi place la nebunie. E ca şi cum ar fi ultimul loc sălbatic din Londra, unde natura încă nu a fost strivită sub beton.

— Acum cine vorbeşte poetic? a spus Quinn, uitându-se pieziş la ea.

— Hai, mai taci!

— Câmpul acesta a inspirat mulţi poeţi: Keats, Wordsworth, Coleridge şi acum Cooper, a spus Quinn cu o voce afectată de profesor de engleză.

— Eu sigur nu sunt poetă, a spus Minnie, trăgându-şi nasul, după care şi-a înfipt dinţii în rulou.

Ştia că era doar o glumă, dar când Quinn spunea lucruri de genul acesta, o făcea să fie conştientă că el a făcut o facultate, iar ea, nu.

— „Inima-mi strânsă cade-n somn/ În chin ce mă apasă parc-aş bea cucută"[1], a spus el.

Minnie s-a întors să se uite la el cu o privire speriată. S-a oprit din mestecat, cu mâncarea în gură.

— Keats. „Odă la o privighetoare". Scrisă aici, cred. Mai mult nu-mi amintesc.

A roşit, poate pentru că îşi dăduse seama că ea nu a înţeles că îi recită dintr-un poem.

— A murit la douăzeci şi cinci de ani, ce pierdere.

---

[1] Apud John Keats, *Versuri*, ediţie bilingvă, traducere de Aurel Covaci, Editura Pandora M, Târgovişte, 2000 (n. red.).

— Așa încerci tu de obicei să impresionezi fetele, le reciți versuri și le dai în cap cu Wikipedia? l-a întrebat Minnie, îndreptându-și din nou atenția asupra paharului cu cafea.

— Nu, s-a lăsat Quinn pe iarbă, sprijinindu-se în coate. De ce, te-am impresionat?

— Nu trebuia să fiu eu impresionată, e doar o întâlnire post-înot-rulou-discutat, s-a încurcat Minnie. E greu de spus – Post. Înot. Rulou. Discutat.

Quinn s-a întors pe o parte și și-a sprijinit capul în mână, uitându-se în sus la ea.

— Crezi că pentru mine e un *modus operandi*, nu? Să mă arunc în poezie de câte ori am ocazia.

— Tocmai te-ai aruncat în latină. Ce vrei de la mine, Quinn, un nouă plus?

Quinn s-a trântit pe iarbă și a râs, un râs profund, din piept.

Au vorbit peste o oră – despre toate și nimic. Minnie simțea vibrația caldă a mulțumirii și simțea că se trezește la viață. Se simțea relaxată și amuzantă, interesantă și interesată – era versiunea ei care o bucura cel mai mult. Au parcurs pe jos lungul drum de întoarcere până la metrou.

— Mersi pentru post-înot rulou-discutat, a spus el cu mâinile în buzunare, când stăteau în fața stației de metrou.

— Pentru puțin, a dat ea din cap, trecându-și degetele prin părul încurcat.

— Presupun că ne vedem data viitoare, a spus el.

Trenul a intrat huruind în stație.

— Eu îl iau pe ăsta, spre sud.

— Eu plec spre nord, a spus ea, indicând cu degetul mare celălalt peron.

Ușile vagonului s-au deschis și Quinn a urcat. S-a întors să se uite la ea când s-au închis ușile și a ridicat mâna într-un gest nemișcat de rămas-bun. Privirile li s-au întâlnit și el a zâmbit scurt. Ea a rămas pe peron, uitându-se după tren, și s-au privit în ochi până când trenul s-a pierdut în tunel.

8 august 2020

— Deci doar ați vorbit? a întrebat-o Leila.

— Da, pur și simplu am înotat, ne-am plimbat, am vorbit și am mâncat sandviciuri cu bacon, a spus Minnie.

— Și nimic altceva? Nu mesaje, nu e-mailuri, nici măcar un emoji?

Leila părea nedumerită.

— Nu, niciun emoji. Ce emoji să-i trimit? Un om care înoată, bacon și o mână care flutură?

— A, e unul cu un bucătăraș simpatic, mereu mă gândesc la tine când îl văd.

Minnie și Leila stăteau în public, la o prezentare de modă la a cărei producție participase și Leila. Minnie era acolo ca invitată a ei. Stăteau la loc de cinste, în primul rând, și urmăreau defilarea unor ținute ciudate. Erau acolo modele îmbrăcate în colanți sexy, cu imprimeuri care imitau petele girafelor și cu niște pălării lunguiețe, care aveau în vârf un cap de girafă. Prezentarea de modă se făcea într-o fostă biserică din apropiere de Aldgate. Stranele fuseseră orientate spre podiumul de prezentare și plafonul bisericii prinsese viață de la luminile care pulsau sincron cu muzica DJ-ului. Tot evenimentul avea atmosfera mișto din estul Londrei.

— Toate ținutele au tematică animalieră? a întrebat Minnie. Nu știu dacă aș putea să port o pălărie cu cap de girafă.

— E modă sustenabilă, prietenoasă cu animalele – unul dintre designeri a luat-o puțin cam prea literal, i-a explicat Leila.

Leila era îmbrăcată în stilul ei obișnuit, simplu – o rochie de cocktail în stilul anilor cincizeci, dintr-un material mătăsos, argintiu, cu o pelerină gen supererou, care părea făcută din vată de zahăr roz. Pe cap avea o pălăriuță de care era prinsă o plăcuță pe care scria: „E o pălărie, obișnuiește-te cu ideea." Minnie avea impresia că iese în evidență cu blugii ei negri și tricoul albastru de bumbac.

— În fine, mai zi-mi de întâlnirile astea la înot. Sunt la fel de încărcate de energie sexuală cum a fost situația cu banana? a întrebat Leila, întorcându-se spre prietena ei.

— Nu sunt întâlniri amoroase, asta-i toată chestia; suntem doar prieteni, i-a explicat Minnie. Și, nu, nu au nicio legătură cu scenariul cu banana.

După acea primă duminică petrecută la Hampstead Ponds, Minnie și Quinn căpătaseră un nou obicei. În fiecare duminică se întâlneau la lacuri la ora șapte și jumătate. Nu aranjau întâlnirea, pur și simplu plecau de acasă știind că celălalt va fi acolo. Înotau o jumătate de oră, uneori mai mult, își luau micul dejun și cafeaua de la rulotă, se plimbau, vorbeau, după care se întorceau la metrou și își luau rămas-bun.

Minnie nu voia să se întrebe ce făceau ei acolo de fapt. Niciodată nu voia să plece când ajungeau în stație, dar nu-și putuse lua inima în dinți să îi spună să meargă undeva împreună. Înotul în aer liber era pasiunea pe care o aveau în comun; cafeaua de după era ceva banal, amical. Mai mult decât asta s-ar fi apropiat prea mult de zona „întâlnirilor". Dacă i-ar fi propus el ceva, bine, dar el nu i-a propus nimic.

Aștepta cu nerăbdare dimineața de duminică în fiecare minut al săptămânii. Se temea de după-amiezile de duminică, atunci când mai era o săptămână întreagă până să-l vadă. A refuzat invitații venite de la alte persoane pentru activități care aveau loc duminica dimineața: înotul de duminică era fixat pe veci în calendarul ei, la fel cum fusese când era copil.

Când a plouat, i-a fost teamă că nu o să vină. Cine se duce să înoate pe ploaie? S-a dus oricum, iar el era acolo; erau singurii. Nu l-a mai întrebat de viața lui amoroasă și nici el n-a întrebat-o. Minnie evita intenționat subiectul. Poate că încă se mai vedea cu fata aia, care o fi ea, poate că încă

își dădea întâlniri cu blonde cu sâni mari de pe Tinder – nu trebuia să știe ea. Discuțiile despre alții ar fi întinat esența întâlnirilor lor. Diminețile astea de duminică erau niște clopote de sticlă pline de conversații prețioase. Minnie nu voia ca acolo să pătrundă prea mult din lumea exterioară; își imagina că el înțelesese asta și că simțea și el la fel.

— Și despre ce vorbiți? a întrebat Leila.

— Viață, serviciu, cărți – de toate. Glumim mult, el e chiar filosof; e atât de deștept, te simți așa de bine cu el. Am senzația că putem vorbi așa ore în șir, după care dimineața se termină brusc și parcă nici n-a fost.

— O-o, a făcut Leila, făcându-și vânt cu programul.

— Ce o-o?

— Pare că te-ai amorezat.

— Nu.

Minnie a clătinat din cap, boțindu-și fața de parcă s-ar fi chinuit să vadă mai bine. Pe podium, câteva modele îmbrăcate în combinezoane de armată roz și bej au intrat țopăind.

— Ce fac acolo?

— Se cheamă că sunt flamingi îmbrăcați în echipament militar, a spus Leila, ca și cum i-ar fi explicat cel mai evident lucru din lume. Pentru că toți luptăm pentru supraviețuire, nu? Doar că e un altfel de război.

Minnie a dat din cap. Nu înțelegea moda, dar toată lumea din primul rând părea teribil de impresionată.

— Nu îl iubesc, pur și simplu ne înțelegem foarte bine, a spus ea.

Leila s-a întors să se uite la prietena ei – o privire pătrunzătoare, de anchetator.

— OK, cunosc fața asta, s-a încruntat ea. Acum vorbesc serios. Dacă îl iubești pe iubitul geamăn și el nu e interesat de tine ca iubită, atunci asta înseamnă doar suferință pentru tine, Min.

Minnie a țâțâit din buze, s-a așezat picior peste picior și a început să-l miște rapid pe cel de deasupra.

— Altă chestie ciudată e că mamele noastre își petrec tot acest timp împreună. E ca și cum mama a făcut din Tara proiectul ei personal. Vrea

să o repare așa cum repară tata ceasurile. De câte ori dau telefon acasă, tata îmi spune că e la ea, o ajută la grădină, la cumpărături sau la altceva. Într-un fel e drăguț, presupun; nu cred că mama a avut vreodată prea mulți prieteni.

— Bun, răspunde sincer la întrebările astea, a spus Leila, uitându-se în jos la programul ei, de parcă ar fi găsit acolo întrebările. Te gândești la el seara, când te duci la culcare?

Tot timpul – era prima persoană la care se gândea când se trezea.

— Nu tot timpul. Din când în când, a spus ea.

Leila s-a încruntat.

— Te-a invitat cineva la vreo întâlnire în ultimele luni și nu te-ai dus, pentru că nu era Quinn?

— Nu... mă rog.

Oare îi spusese Leilei de tipul acela, Tino, de la firma de catering. Rahat, era o întrebare-capcană.

— A fost un tip, dar i-am spus nu fiindcă avea niște favoriți ciudați, nu pentru că nu era Quinn.

— Hmm, favoriții ciudați nu te-au oprit până acum. OK, întrebarea numărul trei, te-ar deranja dacă ar aduce-o și pe iubita lui la micul vostru club de înot?

— De unde știi că are o iubită?

Minnie a sărit de pe scaun, aplecându-se spre prietena ei.

— L-ai văzut cu cineva?

Vocea ei suna gâtuit și disperat.

Leila s-a întors spre ea și și-a desfăcut mâinile ca un actor care se pregătește să facă o reverență.

— Mi-am încheiat pledoaria.

Apoi a arătat repede cu mâna spre podiumul de prezentare.

— Vai, uită-te, ăsta e unul dintre cei mai mișto designeri – ce părere ai?

Pe podium erau șapte modele, îmbrăcate în diferite culori ale curcubeului, cu niște rochii de seară ciudate, care păreau și țepene, și grațioase în același timp.

— Toate sunt făcute din plastic recuperat din mare, i-a explicat Leila.

— Uau, incredibil, lui Bev i-ar plăcea asta, a spus Minnie.

Rochiile erau cu adevărat spectaculoase, dar atenția ei s-a îndreptat din nou asupra discuției anterioare.

— Acum, serios, l-ai văzut cu cineva? Nu mă interesează dacă l-ai văzut.

Leila s-a întors și s-a uitat atent la ea.

— Ascultă și tu ce spui. Uite, tu ai zis că a mărturisit singur că se teme de o relație de durată. Dintr-un motiv sau altul îi plac relațiile trecătoare, care nu îl solicită prea mult. Poate că niciodată n-a fost prieten până acum cu o femeie mișto, cu o femeie interesantă și nu vrea să strice totul. Fir-ar să fie, ce cald ține asta.

Leila și-a scos pelerina de vată de zahăr și a băgat-o sub scaun.

— Crezi că îmi vine bine și fără ea?

Leila putea la fel de bine să întrebe o cămilă ce părere are despre situația politică din Mozambic.

— Îți vine perfect, a spus Minnie. Deci tu crezi că Quinn așteaptă momentul potrivit?

— Nu, cred că se bucură de ce e mai bun din toate. Are cu tine discuțiile astea drăgălașe în care își caută sufletul – niciun angajament, nicio așteptare; după care i-o trage când are chef domnișoarei Tinder – niciun angajament, nicio așteptare. El are doar de câștigat, tu ai doar de pierdut.

Leila s-a oprit și i-a strâns genunchiul.

— Tu ești o femeie superbă, ești sexy, ești amuzantă, ești incredibilă. Nu te vinde ieftin, Minnie, atât vreau să-ți spun.

S-a ridicat și a început să aplaude designerii care ieșiseră să facă un tur de podium ca mulțumire, cu modelele lor. Minnie se prăbușise în scaun și bătea din palme întristată. Poate că Leila avea dreptate. Nu se gândise niciodată în felul acesta. Oare ea era prietena lui platonică de weekend? Putea ca într-o săptămână să nu vină, pur și simplu, și ea nu avea dreptul să se supere pe el că i-a tras clapa. Ce s-ar întâmpla dacă mâine nu s-ar duce ea? De acum se întâlneau de vreo șapte săptămâni. Dacă nu s-ar duce,

ar suna-o? Ar fi dezamăgit? L-ar forța să o caute și să se implice într-o relație care să fie ceva mai mult decât post-înot-mâncat, discutat?

A doua zi dimineață s-a trezit la șase, mahmură după prezentarea de modă și neliniștită din cauza nehotărârii. Cu o seară înainte fusese hotărâtă să nu se ducă la lac. Oricum avea multe de făcut. În sfârșit adunase destui bani pentru o garanție și găsise un apartament în Willesden – cu o zi înainte se dusese să ia cheile. Trebuia să-și mute lucrurile și să aranjeze apartamentul până a doua zi, înainte de a pleca la serviciu.

Șase și un sfert. Dar voia cu disperare să se ducă la lac. Nu-și putea refuza plăcerea de scurtă durată de a-l vedea. Șase și jumătate. Trebuia să plece imediat, dacă voia să ajungă acolo la timp. S-a îmbrăcat. Va porni în direcția aia și se va hotărî pe drum ce face. Oricând putea să se ducă să bea o cafea în Highgate. Nu trebuia să se ducă până la lacuri, dacă se hotăra să nu se ducă.

Șapte și jumătate. Pe cine păcălea? Era clar că se duce să se întâlnească cu el. A parcurs drumul până la lac cu inima strânsă. Când se verifica așa, își dădea seama cât de dependentă devenise de această doză săptămânală de fericire. S-a uitat în jur, după el; de obicei era acolo la șapte treizeci. Dacă săptămâna asta nu va veni? Dacă el n-ar fi venit și n-ar fi venit nici ea, el nici n-ar fi știut că ea n-a venit, așa că testul ei stupid ar fi fost inutil.

— Hei!

A simțit o mână pe cot și un curent electric.

S-a întors și l-a văzut uitându-se la ea, zâmbindu-i cu gropițe. Sângele ei a început să curgă mai rapid prin vene – o dependentă care își primește doza.

— M-am gândit că poate nu vii, a spus ea, uitându-se în ochii lui.

— De ce să nu vin? a întrebat el, privind-o în ochi.

Au înotat ca de obicei, s-au uscat și s-au îmbrăcat. Uneori, când se uscau pe malul lacului, avea impresia că el trage cu ochiul la picioarele ei, pe sub prosop. Dacă îl vedea că se uită la ea, el imediat își muta privirea și se gândea că poate fusese doar închipuirea ei.

În timp ce mergeau spre rulota lui Barney, să ia micul dejun, Minnie își usca părul cu prosopul.

— Deci cum a fost săptămâna ta?

— Bună. Am primit cheile pentru noul meu apartament din Willesden. După-amiază mă mut.

— Gata cu ceasurile ticăitoare sau aș putea să vin să-ți atârn câteva în noul tău apartament, ca să te simți ca acasă?

I-a zâmbit cu un colț al gurii.

— Nu, mersi. Abia aștept un somn binecuvântat, fără ticăieli.

A făcut o pauză.

— Dar ai putea să mă ajuți să duc niște cutii – dacă nu ai alte planuri?

Ce făcea? Încălca regula nescrisă; făcea zob clopotul de sticlă, spărgea balonul de săpun. Prietenia lor funcționa doar pe Hampstead Heath, mutarea într-un apartament era un teritoriu necartografiat. El a întors capul să se uite la ea, cu o expresie întrebătoare în ochi. Își dădea seama că și el gândește la fel. Părea o întrebare nevinovată, un prieten care își roagă prietenul să-l ajute cu mutarea. Amândoi știau că nu e așa.

— Sigur vrei să te ajut? a întrebat-o el cu voce liniștită și gravă. Cred că mai mult te-aș încurca.

Încerca să scape. A fost fraieră că l-a întrebat. De ce ar vrea el s-o ajute cu mutarea?

— Uită că te-am întrebat, a spus ea, oferindu-i un zâmbet exagerat de vesel, care îi strivea obrajii ca în pumnii unui bebeluș. E limpede că nimeni nu vrea să-și petreacă așa după-amiaza de duminică.

A mers mai repede, ca să i-o ia înainte; nu voia vadă că e dezamăgită.

— Chiar, al cui e rândul să cumpere rulouri? Eu cred că ar fi rândul tău, prietene.

Au coborât la rulota lui Barney și în fața lor era un cuplu care aștepta la coadă. Quinn nu mai spusese nimic de câteva minute și Minnie s-a trezit că-și ciupește pielea dintre degetul mare și arătător.

— Te ajut, dacă vrei, a spus el încet.

Ea s-a întors spre el în timp ce se așezau la coadă. A văzut ceva în ochii lui: tristețe, resemnare? Nu putea să-l citească deloc.

— Azi am venit cu mașina, pot să te duc eu.

Minnie se pregătea să protesteze, să spună că a fost o idee stupidă, că poate foarte bine să ia un Uber, dar pe urmă s-a oprit. Discuția pe care o avusese cu Leila o făcuse să-și dea seama care este amploarea sentimentelor pe care le avea pentru el. Nu mai putea continua așa, să trăiască doar pentru ziua de duminică. Voia să desfacă clopotul de sticlă, să meargă până în pânzele albe, indiferent ce o însemna asta.

— Mi-ai fi de mare ajutor, mulțumesc, i-a spus ea.

— Pentru ce există prietenii?

9 august 2020

I se părea ciudat să-l ducă pe Quinn acasă la părinții ei. Niciodată nu adusese acolo vreun bărbat.

După ce au intrat, ea și-a băgat degetele în urechi și a început să-și legene capul ca un metronom.

— Vezi, e relaxant, nu?

— Nu știu – are un oarecare farmec. Ca și cum ar fi casa în care locuiește timpul.

Ea și-a încrețit nasul la el. Începuse să se strâmbe așa ori de câte ori spunea el ceva poetic.

— Poate că ăsta ar putea fi titlul autobiografiei mele, a spus ea.

L-a condus în micul dormitor de la mansardă și el a trebuit să se aplece ca să intre pe ușa ca de cușcă de iepure.

— O, îmi place Hopper, eu am acasă o copie după *Nighthawks*, a spus Quinn, căruia i se oprise imediat privirea pe *Automat*.

— Nu te cred, a spus ea. Iubesc tablourile lui.

Era clar că nu își amintea că fusese martoră la discuția pe care o avusese cu Amanda în fața biroului.

— Aveam o colegă de școală, Lacey, care s-a mutat din Londra când aveam paisprezece ani. Am păstrat legătura un timp, ne trimiteam cărți poștale. Cred că avea un set întreg de cărți poștale, pentru că toate erau cu tablourile lui. Pentru mine, pictura lui va fi mereu asociată cu asta – un cuvânt bun din partea unui prieten de care ți-e tare dor.

— Pare atât de singură, nu? a spus Quinn, uitându-se la tablou. Ai vrea să știi de ce e tristă.

— Ți se pare tristă? Mie nu mi s-a părut tristă, întotdeauna mi s-a părut că e mulțumită de solitudinea ei. O invidiez – eu n-aș putea să am atâta curaj să-mi beau cafeaua singură, cu gândurile mele.

Quinn s-a uitat la ea dintr-o parte, ținând în continuare tabloul în mână.

— E o perspectivă foarte optimistă.

— Leila mi-a oferit-o.

A ridicat din umeri.

— Poate că mi-a transmis perspectiva ei asupra lumii.

Când el a pus tabloul jos, Lucky a intrat în fugă pe ușă și a început să se frece de picioarele lui Quinn.

— El cine e? a întrebat el, aplecându-se să mângâie pisoiul pe cap.

— El e Lucky. Lucky detestă mutările, așa că va trebui să-l păcălim și să ne prefacem că e un soi de joc pisicesc și că el a câștigat o vacanță. Tu poți juca rolul asistentului șarmant.

Minnie avea mult mai multe cutii decât își amintea. Ar fi trebuit să facă cel puțin două curse cu un Uber. Până în Willesden făceai doar cincisprezece minute cu mașina de la casa părinților ei, mergând spre sud. Nu era chiar modern și elegant ca vechiul apartament din estul Londrei, dar avea personalitate și nu era departe de stația de metrou. Acolo își permitea să cumpere, chiar dacă locuința era veche și se afla aproape de o stradă circulată și zgomotoasă. Ea și Quinn au descărcat în final cutiile și pisoiul nefericit în holul noului ei apartament de la parter.

— E drăguț, a spus Quinn, întinzând gâtul să se uite prin încăperile micului ei apartament cu o cameră. În dreapta era un mic lavoar, denumirea folosită de agentul imobiliar pentru un duș și o toaletă.

— Cui nu i-ar plăcea să spele rufe în timp ce stă pe budă?

— Sunt convinsă că nu e la fel de grandioasă așa cum te-ai obișnuit tu în Primrose Hill, dar este numai a mea și e o liniște încântătoare, a spus Minnie.

Ca la un semn, pe stradă au trecut huruind mai multe camioane, lucru care i-a făcut pe amândoi să zâmbească.

În dreapta ușii era o bucătărie de dimensiunea unei nări de furnică, cu trei rânduri de dulapuri urcate până în tavan. Era acolo și o scăriță, pe care probabil o foloseai ca să ajungi la cel mai înalt nivel.

— Nu ai vrea să-ți ții băutura acolo, a spus el, arătând spre dulapul de sus. Trei ginuri tonice și bucătăria asta devine o capcană mortală.

A bătut de două ori în scăriță.

— Mersi, tati, a spus ea.

— OK, recunosc că a sunat foarte patern. Dar ce pot să spun, Minnie, eu nu am avut un model de tată, așa că glumele paterne mi se par foarte atractive.

Lui Minnie i-a picat fața și s-a uitat repede la el.

— Te-am păcălit o secundă, a spus el. Aveai o privire foarte îngrijorată.

— Ba nu, a spus ea și i-a dat un bobârnac pe gât. Tâmpitule!

— Au! a făcut el și și-a frecat gâtul râzând.

Apoi a strâns-o de umeri afectuos.

A ieșit din nou pe hol și a mai luat o cutie pe care scria „bucătărie". Din ea își ițea gâtul o sticlă de șampanie.

— Îmi pare bine să văd că ai împachetat chestiile importante, a spus el, arătând cu capul spre sticlă.

— Leila mi-a dăruit-o cu ocazia mutării, a spus Minnie. O pun la frigider.

A făcut o pauză și s-a uitat la el.

— Sau poate vrei să bei un pahar cu mine? În congelator e gheață, probabil. Nu mai rezist să mai desfac alte cutii azi.

El a avut din nou expresia aceea, expresia pe care o avusese când erau la rulotă, ca și cum ea l-ar ispiti să facă ceva ce n-ar trebui să facă.

— Sunt cu mașina.

— Evident, ce idee tâmpită – și oricum e caldă.

— Aș putea să beau un pahar.

Au abandonat restul cutiilor pe hol și au trecut în sufragerie. Teoretic, era un apartament mobilat, dar sufrageria nu avea decât o canapea de două persoane și o măsuță de cafea joasă, dreptunghiulară. Deși camera era micuță, avea o fereastră mare, care dădea spre o stradă pustie, așa că lumina pătrundea în ea și o făcea să pară caldă și primitoare, comparativ cu bucătăria întunecoasă și claustrofobică. Nu aveau gheață și nici pahare, așa că au băut șampanie caldă cu cana.

— Deci am observat că una dintre cutiile pe care le-am cărat avea o etichetă pe care scria ustensile pentru plăcintă, a spus Quinn, cu ochii în cana de șampanie. Crezi că o să revii la asta într-o zi?

Minnie a luat o înghițitură mare de șampanie.

— Nu prea mai pot, nu? Am vândut tot.

— Ai cedat chiria – n-ai aruncat chestiile alea din cutie.

— Păi, n-am spus că n-o să mai fac niciodată plăcintă, nu?

— Ar fi o parodie.

Canapeaua era atât de mică, încât li se atingeau picioarele. Minnie era perfect conștientă de toate punctele în care corpurile lor se atingeau.

— Șampania caldă nu e chiar grozavă, nu? a spus el cu o strâmbătură comică.

— Scuze, a spus ea, luând o înghițitură mare. Bea-o repede, nu e așa de rea.

El i-a urmat exemplul, după care a umplut din nou cănile. Ce făceau acolo? El trebuia să plece acasă cu mașina. Dar nu voia să pună întrebări; voia doar ca el să rămână cu ea.

— O să las mașina aici, vin mâine s-o iau, a spus el, ca și cum i-ar fi fost citite gândurile. Nu pot să te las să sărbătorești singură, nu?

A luat cana și a ciocnit cu ea.

Minnie și-a dat seama că vrea să se îmbete, vrea să se relaxeze, să amuțească vocea aceea interioară plină de neliniște, care o tot întreba ce face, ce speră să se întâmple. Șampania va potoli vocea aceea întrebătoare și îi va da voie să se relaxeze. O obosise atât de tare potopul acela de întrebări

care îi bombardau permanent capul; uneori, alcoolul era un excelent buton pentru a liniști monologul interior.

— Deci nu mai gătești, faci doar catering, a spus Quinn și s-a așezat confortabil pe canapea, cufundându-se în ea.

Minnie nu voia să discute despre muncă, voia doar să se ghemuiască lângă el și să simtă căldura corpului lui pe trup. A clipit. Deja se simțea beată. Oare spusese cu voce tare că vrea să-și lipească fața de el?

— Eu totuși cred că ți-a plăcut să ai afacerea ta. Îți plăcea să-i ajuți pe oamenii aceea.

S-a uitat la ea și a simțit că direcția spre care se îndreaptă conversația ar putea să strice atmosfera plăcută. A schimbat tactica.

— Pe de altă parte, n-ai mai fi avut timp să intri în echipa olimpică a înotătorilor în aer liber și ar fi fost o tragedie pentru Marea Britanie.

Ea a zâmbit și l-a bătut ușurel pe genunchi, dându-i de înțeles că apreciază faptul că a schimbat subiectul. Au stat un moment într-o tăcere plăcută. Minnie s-a uitat la el. Acum știa că se amăgise crezând că va fi fericită doar ca prietenă a lui. Ridicase clopotul de sticlă aducându-l aici – acum putea foarte bine să-l și spargă –, să spună ce nu s-a spus.

— Deci ce crezi tu că e asta? l-a întrebat ea, mișcând mâna între ei.

Acum o făcea; scotea elefantul din cameră din cutia uriașă, în formă de elefant, pe care o îngropaseră în grădină acum câteva luni.

— La ce te referi? a întrebat el.

S-a uitat prin cameră ca un prizonier care caută o cale de scăpare. Ar trebui s-o lase baltă, să vorbească despre altceva.

— Mă refer la mine și la tine. Ce e asta? Chiar suntem camarazi de înot?

El a avut un zâmbet care părea timid și rușinos.

— O să-mi asum meritul pentru cariera ta grandioasă de înotător.

— Acum pe bune, Quinn.

Nu voia să renunțe.

— Tu chiar nu ai alte sentimente pentru mine în afară de sentimentele de camaraderie?

El s-a foit stânjenit pe canapea și a închis ochii. Acum a făcut-o. Nu mai avea cum să dea înapoi.

— Pentru că știu că ai spus că nu vrei asta, dar, a expirat zgomotos, când suntem împreună, pur și simplu mi se pare – n-am mai avut niciodată o astfel de conexiune cu cineva. Nu pot, a închis ochii, nu putea să se uite la el când spunea asta, toată săptămâna aștept să te văd. Când suntem împreună am impresia... că suntem făcuți unul pentru altul. E doar închipuirea mea?

A deschis ochii și s-a uitat la el. El s-a uitat în ochii ei și ea a văzut limpede că nu fusese doar o închipuire. El s-a aplecat spre ea și albastrul ochilor lui s-a tulburat brusc, ca o mare răscolită când a prins-o de ceafă și a tras-o spre el, lipindu-și buzele de buzele ei – un sărut impetuos, energic, care a luat-o prin surprindere. Știa ea! Știa că și el simțea același lucru! Se simțea triumfătoare. Sărutul s-a îmblânzit, buzele lui le-au desfăcut ușor pe ale ei și ea s-a simțit amețită de dorință când s-a apropiat și mai mult de el, vrând să elimine orice moleculă de spațiu dintre ei. El a împins-o ușor pe canapea, controlând-o cu corpul lui. Stând așa, în brațele lui, a devenit brusc conștientă de forța lui, de trupul lui. Un fulger de fierbințeală i-a străbătut abdomenul, scurgându-se printre picioare; cădea amețită, fără să simtă pământul sub picioare. A ridicat fața să-l sărute iar, dar canapeaua era prea mică, nu le dădea voie să stea lipiți unul de altul.

— Ne mutăm? l-a întrebat ea gâfâind, cu buzele pe obrazul lui.

Dintr-o singură mișcare rapidă el a fost în picioare, a ridicat-o și a așezat-o delicat cu tălpile pe podea. A purtat-o ca într-un dans spre peretele de lângă ușă, dar ea s-a întors și l-a lipit cu spatele de zid, i-a ridicat tricoul și i-a căutat cu mâinile pielea fermă de pe piept. Apoi el a prins-o de mijloc, i-a scos cu delicatețe tricoul și ea a simțit cum o ard toții porii de plăcere când mâna lui a luat contact cu pielea ei. Și-a desfăcut sutienul, iar el s-a uitat la trupul ei ca și cum ar fi fost o minune pe care tocmai a descoperit-o. Și-a trecut ușor mâna de pe gât spre capul pieptului, pe mijloc și pe spate. Minnie simțea că avea să explodeze de plăcere, buzele ei s-au întins spre el, căutându-i gura...

S-a auzit brusc un tril zgomotos – soneria.

Au înlemnit. Ea a întors repede capul spre ușă.

— E soneria mea? a întrebat ea gâtuită.

— Cred că da, a spus el cu vocea răgușită, îndurerat din cauza întreruperii.

— Nu cunosc pe nimeni aici, probabil a greșit numărul. Nu o băga în seamă.

Quinn a ridicat mâinile spre fața ei, i-a prins bărbia între palme – i-a tras delicat fața spre fața lui, privirile lor s-au intersectat și ea a trăit un moment cutremurător de…

ZZZUUURRR, din nou soneria, și pe urmă:

— Alo? Minnie? Ești acolo?

Vocea mamei ei.

Momentul cutremurător pe care îl trăiseră s-a transformat în panică, au sărit amândoi și au început să-și caute hainele.

— Ce caută aici? a șuierat Minnie.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Poate e stricată soneria, a auzit-o ea pe mama ei.

— Vin acum! a țipat Minnie. Eram la baie!

I-a aruncat lui Quinn o privire gen „o, doamne, scuză-mă" și și-a tras repede tricoul peste cap. A încercat să-i mai transmită din ochi și un „scap de ei imediat și putem să continuăm *fix* de unde am rămas", dar asta era o emoție mai greu de cuprins în datul ochilor peste cap.

— Bună, a spus Minnie deschizând ușa și i-a găsit pe părinții ei în prag.

— Deci *ești* aici, a spus tatăl ei. Am văzut că ai luat toate cutiile cât am fost noi plecați și ne-am gândit că ai nevoie de o mână de ajutor la instalare.

Mama ei a trecut rapid pe lângă ea cu niște sacoșe.

— Ți-am cumpărat niște chestii de bază. Nu pot să te las să te muți într-o bucătărie goa… A!

A dus mâna la piept de uimire când l-a văzut pe Quinn ieșind din sufragerie cu părul răvășit.

— Bună, doamnă Cooper, a spus Quinn, apoi și-a dres glasul și a ridicat mâna în semn de salut.

— Quinn m-a ajutat să mă mut, a explicat Minnie.

— Înțeleg, a spus mama ei și s-a întors să se uite la ea cu ochii ieșiți din orbite.

— Nu vrem să vă încurcăm, a spus tatăl ei. Dar n-am vrut să fii singură într-un apartament nou fără mâncare.

— Taică-tău s-a gândit să vedem puțin cartierul. Nu e chiar așa de drăguț precum celălalt, nu? a spus mama ei.

— Încuietoarea asta nu e bună; mereu fac figuri astea. Trebuie să ai încuietoare dublă la parter. Să-i spui proprietarului să-ți pună alta, a spus tatăl ei, încuind și descuind ușa demonstrativ.

— Ce incomode sunt astea, a spus mama ei, măsurând din priviri turnul de dulapuri din bucătărie. Nu, nu mai stăm, dar mor după o cană cu ceai, ai despachetat plicurile?

Părinții lui Minnie s-au apucat să inspecteze restul apartamentului, în timp ce ea a început să răscolească prin cutii ca să găsească plicurile de ceai.

— Asta e tot? i-a strigat mama ei din sufragerie, după care: Doamne, Dumnezeule! când a intrat în dormitor. A murit cineva aici?

— Ești sigură că aici e mai bine decât în camera mea cu ceasuri, Minnie Moo? a strigat tatăl ei.

Minnie a dus o tavă plină cu căni de ceai în sufragerie. Părinții ei se instalaseră confortabil pe canapea, în timp ce Quinn se așezase pe jos. Când a pus tava pe măsuță, a observat sutienul ei negru pe podea, după ușă, și a încercat să-l împingă discret cu piciorul sub canapea.

Mama lui Minnie s-a uitat încruntată la ceaiul din fața ei.

— Ai folosit un pliculeț pentru toate patru, nu? Presupun că acum trebuie să faci economii, dacă vrei să-ți iei apartament.

Tatăl ei s-a foit pe canapea, incomodat.

— Nu prea e loc pentru două persoane aici, nu? a spus el.

Minnie s-a uitat la Quinn, care și-a mutat privirea spre fereastră.

— Quinn, nu-i așa că mama ta și-a făcut grădina frumoasă? De toate știe femeia aia. Se pricepe grozav la plante, trebuie că ești bucuros că a început să fie iar activă, a spus mama ei cu mândrie.

Minnie nu putea citi expresia lui Quinn; părea brusc foarte distant. Zâmbetul lui era fals și politicos, un zâmbet lipit pe o față insondabilă.

— Da, ai avut o influență foarte bună asupra ei, Connie. E minunat să o văd din nou în grădină, chiar o relaxează, a spus el, ridicându-se de jos. Știți, mă tem că trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă văd.

— Nu pleca, a spus Minnie întorcându-se spre el și clătinând din cap, nu ți-ai băut ceaiul.

A încercat să-i transmită cu ochii cât de mult își dorea să nu plece. El nu s-a uitat în ochii ei.

— Nu cred că e un ceai pentru care merită să stea, iubire, a spus tatăl ei strâmbându-se.

— Îmi pare rău, trebuie să ajung undeva după-amiază. Îmi pare bine că am putut să te ajut cu cutiile, a spus el, ajuns pe coridor.

— Dar mașina?

— O iau mâine, a spus el, deja ieșit pe jumătate pe ușă.

— Vai, sper că nu l-am gonit noi? a spus mama ei când Minnie s-a întors în sufragerie.

Minnie a simțit că i se prăbușește inima din piept în picioare. Dintre toate modurile în care s-ar fi putut finaliza sărutul lor, ăsta sigur nu figura pe o poziție superioară în lista cu finaluri fericite.

— Minnie Moo, ți-am adus un cadou de casă nouă, a spus tatăl ei, luând o sacoșă de jos.

A scos o cutie pătrată, înfășurată în folie cu bule de aer și i-a întins-o. Ea a scos folia; era unul dintre ceasurile lui, cel cu limbile argintii, care avea cel mai enervant ticăit dintre toate.

— Cu titlu de împrumut, ca să te simți ca acasă, i-a spus tatăl ei, făcându-i cu ochiul.

Seara de revelion, 2003

Apa din baie se răcise. Pielea de deasupra apei se făcuse de găină și vârfurile degetelor ei se încreţiseră, albe, ca niște degete de extraterestru. Și-a pus mâinile pe pieptul care și acum era, practic, plat. Mâine avea să împlinească paisprezece ani, cu siguranţă va începe să crească în curând. Ar fi vrut să dea drumul la apă caldă și să mai stea, dar mama ei era în dormitor – dacă ar fi auzit apa curgând, ar fi strigat la ea să iasă.

Vacanţele de iarnă i se păreau o viaţă care trece cu încetinitorul. Timpul se putea lungi; o baie putea să dureze o oră, pregătirea unei mese putea să dureze două ore, o plimbare prin parc putea să dureze o după-amiază întreagă. Viaţa din timpul școlii era mai rapidă, mai dură; nu te puteai opri nicio secundă. În cinci zile avea să fie din conectată la o viaţă rapidă, din nou în radarul lui Hannah Albright. În cinci zile.

În ultimul semestru, fetele din clasa ei inventaseră un joc, cântau câte un cântec de fiecare dată când Minnie intra în cameră. Băteau palma triumfătoare când vreuna dintre ele găsea un alt cântec. „Driving in My Car", „This Car of Mine", „Life Is a Highway"; era uimitor câte cântece despre mașini și despre condus existau.

Minnie se învăţase să se descurce cu poreclele și cu cântecele. Lasă-le să cânte, lasă-le să râdă, nu reacţiona – în felul acesta se vor opri mai repede. Hannah Albright fusese întotdeauna cea care mergea cel mai departe, care voia neapărat să-i stârnească o reacţie. În ultima săptămână de școală situaţia

intrase într-un derapaj. „Intrase într-un derapaj". Minnie s-a băgat cu capul în apă – acum ajunsese să și gândească precum o mașină.

O parte din problemă era că Lacey, prietena ei cea mai bună, nu mai era în clasă cu ea. Nu avea pe nimeni care să-i ia apărarea. Hannah, Pauline și alte câteva fete începuseră acum s-o îmbrâncească și s-o tragă de păr. La un moment dat cineva o înțepase cu un creion. Violența aceasta nouă o speria pe Minnie. Nu știa cum să se descurce cu ea; nu era un lucru pe care puteai să-l ignori sau să-l suporți în tăcere.

A deschis ochii sub apă și s-a uitat la faianța bej pătată de pe tavan prin lentila lucioasă a apei. A ieșit la suprafață, și-a umplut plămânii cu aer, apoi și-a strâns picioarele la piept. Pe coapsă încă se mai vedea mica rană vineție lăsată de creion. Avea impresia că fetele de la școală vor s-o înțepe și s-o împungă așa până când va izbucni.

Oare doar numele ei tâmpit o făcea să fie o țintă? Făcuse la școală *Romeo și Julieta* și tot semestrul i-a rămas în cap un citat: „De trandafirul ar avea alt nume, ar mirosi la fel de bine." Oare o viață cu alt nume ar fi fost tot așa de rahat? Erau și alți copii în școală cu nume ciudate, care nu atrăgeau asupra lor atâta ostilitate; Isla Whyte din clasa a noua era prea frumoasă ca să faci glume cu ea, iar tatăl lui Ziggy Zee Zane, din clasa a zecea, făcuse parte dintr-o formație – și asta îl exonera. Trebuie să mai fi fost ceva la ea care o făcea să fie ciuca bătăilor. Oare să fi fost părul ei șaten și creț, obrajii ei umflați, de hamster? Aruncase pe ascuns bomboanele Quality Street pe care bunicuța C i le dăduse de Crăciun. Poate că obrajii ei se vor mai micșora dacă nu va mai mânca deloc ciocolată.

În seara aceea făcuse ceva drastic; își vopsise părul blond și își cheltuise banii de buzunar pe șase luni ca să-l îndrepte. Poate că avea nevoie de un nou look? Îi era teamă să-i arate mamei ei ce a făcut, de-asta stătea în baie de mai bine de o oră. În seara asta o să iasă prima oară în oraș ca blondă – poate că norocul ei se va schimba.

Toată după-amiaza i se formase în stomac un ghem dureros. Pe Minnie o durea așa stomacul de fiecare dată când era neliniștită. În timpul școlii avea dureri constant. Dacă situația nu avea să se îmbunătățească, chiar

dacă își schimbase înfățișarea ? Dacă nu era părul sau obrajii sau chiar numele? Dacă era ceva ce nu avea cum să schimbe?

Ce n-ar fi dat să facă schimb de vieți cu cineva gen Grace Whities. Grace, care era așa de frumoasă, așa de bună la hochei și care avea un zâmbet de vedetă. Lumea se înghesuia în jurul ei precum albinele în jurul florii. Nimeni nu se înghesuia pe lângă Minnie. Probabil că viața e așa de ușoară pentru o fată ca Grace: să te duci seara la culcare liniștit că nimeni nu și-a pus în cap să-ți facă viața un coșmar a doua zi.

— Minnie, te-ai înecat acolo? a strigat mama ei prin ușă.

— Nu, acum ies, a spus Minnie și a ieșit din apă, tremurând până să-și ia prosopul.

— Trebuie să plec, a spus mama ei. Deci tu te duci la petrecerea aia cu prietenele tale?

— Da, la clubul de tineret – Bambers, pe strada principală. Ne duce mama lui Lacey cu mașina.

Mama ei pleca – perfect; putea să mai amâne scandalul cu părul până mâine.

— Elaine vă și ia de acolo?

Vocea mamei ei părea obosită.

— Î-hî.

Minnie rămăsese în fața oglinzii, distrasă de părul ei cel nou. Era *atât* de blondă – părea o cu totul altă persoană.

— Minnie, mă auzi? a întrebat mama ei. Fără băutură; dacă te miros dimineață, n-o să mai ai voie să ieși în oraș, ne-am înțeles?

— Da, mamă.

Câteva minute mai târziu a auzit ușa trântindu-se. S-a uitat pe geam să vadă silueta încovoiată a mamei îndreptându-se spre stația de metrou, cu gulerul ridicat, ca să-i apere urechile de frig.

Avuseseră o zi bună azi, ea și mama. Will și tatăl ei fuseseră la târg și mama făcuse câteva tăvi cu mâncare pentru mâine, când trebuia să le vândă pentru Armata Salvării. Făcuse douăsprezece plăcinte cu pui și cu legume și o lăsase pe Minnie s-o ajute. Pregătirea mâncării era una dintre

puținele activități pe care ea și mama ei le făceau împreună. Mama o învățase cu răbdare cum să frământe aluatul și cum să-l întindă folosind făină atât cât trebuie. Azi, Minnie se ocupase de aluat și mama ei făcuse umplutura.

— Bravo, bine, ai netezit-o frumos, îi spusese ea peste umărul lui Minnie.

Mama ei făcea rar complimente. Minnie radia de mândrie.

Mama ei era mai blândă când gătea, prea ocupată cu gândurile ei ca să mai critice. Câteodată chiar cânta când făcea mâncare, părea fericită. Azi, cât au făcut plăcintele acelea, Minnie nu se gândise nici măcar o dată la Hannah Albright. Gătitul fusese ca o vacanță pentru ea, îi luase mintea de la toate necazurile.

Stând așa, la fereastră, s-a simțit neliniștită la gândul că va ieși. Ghemul din stomac era tot acolo. Dacă blondele nu se distrează mai bine? Dacă apărea acolo Hannah Albright? Dacă părul ei cel nou va atrage atenția asupra ei într-un fel negativ?

Sus, pe cer, a explodat un singur foc de artificii, tentaculele de lumină au rămas suspendate în aer, lăsând o umbră albă și strălucitoare pe cerul cenușiu și înnorat. Focul acela de artificii avea ceva care o făcea pe Minnie să se simtă plină de speranță; n-ar fi trebuit să fie acolo. Poate că era programat să facă parte din spectacolul cel mare de la miezul nopții și fusese lansat din greșeală. Focul acela singuratic de artificii era și mai strălucitor, fiind unicul.

15 august 2020

— Unde mergem? a întrebat Bev.

— La *Hair by Clare*, a spus Leila. Te coafează așa cum se făcea în anii cincizeci, cu bigudiuri și fixativ.

Era duminică dimineață. Leila făcuse programări pentru Bev, Minnie și Fleur, ca să facă o coafură de probă înaintea nunții din decembrie. Se gândise că, dacă îi vor fi domnișoare de onoare, toate ar trebui să arate ca în deceniul ei preferat.

Fleur spusese că se întâlnește cu ele la salon, și acum Minnie, Bev și Leila porneau împreună de la stația de metrou. Când coborâse la Chalk Farm, Minnie a avut senzația că se întoarce în timp, ca și cum ar fi văzut lumea prin lentile sepia. S-a uitat în sus, la apartamentul în care crescuse; arăta exact la fel. Acum, traversând podul feroviar care ducea spre Primrose Hill, s-a trezit că îi fug ochii în altă direcție. Apartamentul lui Quinn era, probabil, la cinci minute distanță.

Trecuseră șase zile de la sărut și făcuseră un singur schimb de mesaje. Luni stătuse la pândă toată dimineața, așteptându-l să vină să-și ia mașina. Până la urmă a apărut un tip cu caschetă, care s-a dovedit a fi șoferul lui. Șoferul lui? Își trimisese șoferul.

Minnie simțise că ceva nu e în regulă din ziua aceea, când a plecat. Poate că a fost de vină sosirea părinților ei, poate că se trezise din amețeala șampaniei, poate că se repeta ziua aceea de la zoo. Când a văzut că nu îi dă niciun semn până marți seara, i-a trimis ea unul.

„Ai șofer?"

A stat să se gândească mult până să-l trimită. Până la urmă s-a hotărât la aceste două cuvinte, ceva simplu, doar să-și amintească de existența ei. Răspunsul lui a fost rece și dezamăgitor.

„Da, scuze, am o săptămână infernală la muncă. Poate ne vedem la lac."

Fără sărutări. Fără glume. Fără să-l simtă în vreun fel. Când l-a citit, târziu în noaptea aceea, în stomacul lui Minnie s-a format ghemul acela cunoscut și nu a mai putut să doarmă, gândindu-se la el.

A doua zi a încercat să gândească pozitiv. Poate chiar are o săptămână infernală la muncă. La ce se aștepta – dacă a sărutat-o, acum o să vrea brusc să-și petreacă cu ea fiecare clipă? Sesizase că el spusese că „poate" ne vedem la lac. Oricât de mult a întors subiectul pe toate părțile, tăcerea lui din acea săptămână nu i se părea în regulă.

— Când mergi cu Leila pe stradă parcă te plimbi cu o vedetă, nu? a spus Bev, întrerupându-i avalanșa gândurilor.

Leila era îmbrăcată într-o rochie de un verde-aprins, în stilul anilor cincizeci, cu un model cu trandafiri galbeni. Își făcuse de curând șuvițele multicolore și purta un ruj de un roșu intens. Bev avea dreptate; Leila întorcea capetele tuturor trecătorilor.

— E plăcut să fii băgat în seamă, a spus Leila, țopăind un pic.

Bev era îmbrăcată cu blugi negri și un tricou pe care scria „Paiele sunt chiar nașpa". Minnie nici măcar nu știa cu ce se îmbrăcase; cu toată discuțiile despre haine, pe care a trebuit să verifice dacă le deține, s-a îmbrăcat cu ce a nimerit. Blugi și tricou albastru, pfui.

— Trebuie să-ți spun că arăți foarte bine, Minnie. E clar că înotul îți priește, a spus Bev.

— Ce drăguț din partea ta, Bev. Și tu arăți foarte bine.

— Nu vă place luna august? Căldura din aer, florile din parc. Londra e așa de frumoasă la vremea asta, a spus Bev, inspirând zgomotos.

— Bev, pari foarte binedispusă, a spus Leila, strângându-i mâna lui Minnie, în timp ce vorbea. E influența lui Minnie, că te-a trimis să mărșăluiești cu toți oamenii de bine?

— O, am cunoscut atâția oameni minunați, mi-au inspirat atâta încredere. Am intrat și într-un grup grozav, care se numește „Adună un gunoi și stai de vorbă cu noi". Coordonează grupurile de oameni care se duc să facă curățenie și poți să stai de vorbă cu oameni care gândesc la fel ca tine despre orice, în timp ce strângi gunoiul. Prima oară când m-am dus a fost o mică încurcătură, m-au repartizat într-un grup de oameni care suferă de PBA – anxietate post-Brexit. M-am certat ore în șir cu un băiat pe tema traumei separării – cred că nevastă-sa îl părăsise! a râs Bev.

— Ei, mă bucur foarte mult că te simți așa de bine, a spus Minnie.

— Medicul meu de familie mi-a dat și un tratament antidepresiv, dar nu cred că asta mi-a influențat starea. Eu cred că mai degrabă e strângerea gunoiului.

— Ei, te simți mai bine, asta e tot ce contează, a spus Leila.

Au ajuns la salonul de coafură, care era ascuns pe o străduță oarecare. *Hair by Clare* era un salon deținut de două doamne care aveau amândouă în jur de optzeci de ani și pe care, în mod surprinzător, le chema tot Clare. Leila le știa de ani buni și era clientă fidelă. Când intrai în salon, parcă te întorceai în timp. Pereții erau plini de afișe vechi, cu reclame la produse cosmetice; într-un colț era un gramofon unde se punea muzică jazz și aveau două uscătoare de păr de modă veche, cu niște căști roz, de plastic. Până și revistele de pe măsuță erau dintr-o altă epocă, iar cele două Clare aveau peste haine niște halate vintage, roz cu gri. Fleur era deja acolo. Cu o mână butona telefonul și cu mâna cealaltă ținea o ceașcă de ceai înflorată.

— În sfârșit, a spus ea ridicând privirea când au intrat.

Leila le-a îmbrățișat pe cele două Clare, pe urmă s-a întors să facă prezentările.

— Deci cu Fleur ați făcut cunoștință. Bev, Minnie, ele sunt Claire și Clare. Una cu „i", alta fără.

Claire cu un „i" purta ochelari și avea părul șaten, ondulat. Clare fără „i" avea părul cărunt, tuns scurt, într-un „bob" înfoiat.

— Deci cum ați decis ca *Hair by Clare* să aibă sau nu un „i"? a întrebat Minnie.

— Nu mai pomeni de nume, a spus Leila pe un ton teatral, clătinând din cap.

— E o poveste lungă… a spus Claire.

— … în care intră o grămadă de sherry și o partidă de *gin rummy*, a râs Clare.

— Partidă pe care am câștigat-o, a spus Claire. A fost un „i" pe firmă, se vede locul lipsă acolo. Hoașca asta bătrână l-a dat jos cu bastonul într-o zi. Am văzut-o eu. Și pe urmă a dat vina pe porumbei. Porumbei, pe naiba!

— Porumbeii au fost. Să nu credeți o vorbă din ce spune ea, a spus Clare, clătinând din cap, și toată lumea a râs.

— Deci ce facem azi pentru niște doamne atât de drăguțe? a întrebat Claire.

— Păi, așa cum știți, în decembrie mă mărit și vreau ca domnișoarele mele de onoare să arate ca în anii cincizeci în privința coafurii. M-am gândit să facem o probă, să vedem dacă le place, a spus Leila.

— Eu nu vreau prea multe chimicale în părul meu, a spus Fleur cu fermitate.

— Nu-ți face griji, halucinațiile provocate de chimicale trec de obicei după ce se usucă fixativul, a spus Clare, dând la iveală un șir de dinți strâmbi, când a zâmbit.

Fleur și-a îngustat pleoapele, suspicioasă.

Minnie s-a așezat pe marginea unuia dintre taburetele de lângă recepție lângă Leila și s-au uitat amândouă cum cele două Clare se apucă să le aranjeze pe Fleur și pe Bev. Îi era greață. Nu dormise cum trebuie toată săptămâna. Situația cu Quinn arunca o umbră peste toate, iar efortul de a se preface că e OK o epuiza. Leila stabilise întâlnirea asta cu câteva săptămâni în urmă. Minnie ar fi vrut să fie binedispusă și entuziasmată pentru prietena ei, dar îi venea să se facă ghem pe jos.

— Hei, ești OK? a întrebat-o Leila, luând-o de mijloc.

Minnie a strâns din dinți și i-a zâmbit radios.

— Da, normal. Scuze, sunt puțin obosită.

Uneori și-ar fi dorit ca prietena ei să nu o cunoască așa de bine. Uneori își dorea să se prefacă că e OK și să se prefacă și Leila că o crede.

— Tot n-ai primit semn de la Quinn? a întrebat Leila.

— S-a întâmplat ceva cu iubitul geamăn și eu am ratat? a întrebat Fleur, ridicând ochii spre Minnie.

— Nimic, hai să nu... a protestat ea cu voce slabă.

— Minnie îl place pe tipul ăsta de o veșnicie, le-a explicat Leila celor două Clare și când, în sfârșit, au ajuns s-o pună, el n-a mai dat niciun semn.

— Vai, tu, a spus Claire, uitându-se compătimitor la Minnie din oglindă.

— S-au sărutat duminica trecută și acum el face pe Charlie Chaplin, a spus Leila.

— Pe Charlie Chaplin? a întrebat Bev.

— Adică e mut, a spus Leila.

— Ei, nu chiar mut. Mi-a trimis un mesaj, a spus Minnie, foindu-se stânjenită pe scaun.

— Ce ți-a zis în mesaj? a întrebat-o Clare.

— Baliverne – că are o săptămână încărcată și că poate se vor vedea la lac cândva. Înoată împreună, a explicat Leila.

Clare a făcut o grimasă.

— Poate chiar e ocupat, a spus Bev uitându-se lung și compătimitor la Minnie.

— Poate e însurat, a adăugat Fleur, ridicând din umeri.

— Nu e însurat, Fleur, a replicat Minnie iritată.

— Atunci, poate e agent secret, și-a dat cu părerea Fleur. Poate că lucrează sub acoperire pentru ruși. Nu poți să-ți faci o relație dacă ești spion.

— Poate e homosexual, a spus Clare. Primul meu soț era homosexual.

— El și Minnie s-au împrietenit și eu mă îndoiesc că a mai început vreodată o relație intimă cu o prietenă. Îl sperie intimitatea, a precizat Leila.

— Vrei un sfat de la mine? a întrebat Claire.

— Claire dă sfaturi bune, a spus Leila, dând încet din cap.

— Dacă săruți un bărbat și el fuge de rupe pământul, nu e bun. Viața e plină de perioade în care trebuie să înfrunți furtuni și viața îți aduce

multe. Copii bolnavi, părinți care mor, cancer sau pur și simplu încercarea de a vă construi o viață împreună, fără să vă înnebuniți unul pe celălalt. Îți trebuie un bărbat care să înfrunte furtuna alături de tine, nu-i așa, Clare? a întrebat Claire, punându-i bigudiuri lui Fleur.

— Așa e. Când vine furtuna în viața ta, un bărbat care se teme de un angajament serios va fugi imediat să caute țărmuri mai calde cu cine știe ce ușuratică pe nume Kimberley, a spus Clare. N-o să se scoale noaptea când trebuie să-i dai de mâncare bebelușului; n-o să-ți stea la căpătâi când faci o dublă mastectomie.

Clare a făcut o pauză și s-a întins s-o bată ușurel pe mână pe Claire, în timp ce lucra.

— Prietena ta cea mai bună va fi lângă tine.

Au schimbat o privire plină de înțelegere.

Minnie a urmărit momentul cu cele două bătrâne. Se întreba dacă ea și Leila vor mai fi prietene când vor ajunge la vârsta aceea. Poate că asta era cu adevărat important; poate că asta era iubirea care dura cu adevărat.

— Și dacă o să-ți ceară să-ți vopsești părul pubian blond înseamnă că e un nemernic ordinar, a spus Clare, bătând cu două degete în osul pubian.

Fleur atunci a scuipat tot ceaiul din gură și și-a acoperit buzele cu mâna, ceea ce a sfâșiat atmosfera sumbră și i-a făcut pe toți să râdă.

Minnie a schimbat subiectul de la bărbați la nunta Leilei. O parte din ea știa că ele au dreptate, dar o altă parte, poate partea cu bufnițele mereu pline de speranță, voia să se ducă mâine să înoate, să-l găsească acolo și să fie totul ca înainte.

După ce cele două Clare le-au pus bigudiuri lui Fleur și lui Bev, a venit rândul lui Minnie și al Leilei să se coafeze.

— Deci când e ziua cea mare, Leila? a întrebat-o Claire.

— Pe treizeci decembrie, a spus Leila oftând.

— A. E cam... neobișnuit.

— El voia în seara de revelion, dar domnișoara mea de onoare are superstiții legate de data aia și a trebuit să devansăm cu douăzeci și patru de ore, a spus Leila.

— Nu e ăsta motivul, a spus Minnie, vorbind în oglindă cu prietena ei. Nu-și permiteau s-o facă în seara de revelion și pe treizeci au găsit o ofertă bună. Nu mai face nimeni mari petreceri cu o zi înainte de revelion.

— Și tu nu ai veni dacă ar fi fost în seara de revelion, a spus Leila.

— Dar în principal pentru că era oferta bună, a spus Minnie.

— Plus că tu n-ai fi venit.

— Dar mai ales oferta.

— Și tu n-ai fi venit.

— Oferta.

— Tu.

— Oferta.

Telefonul lui Minnie a început să sune, fapt care a împiedicat escaladarea discuției. Era mama ei.

— Bună, mamă.

— Minnie, sunt acum acasă la Tara, a spus ea. Încerc să îi creez Tarei un blog, vrea să scrie despre grădinărit, că e bun pentru anxietate, dar am probleme cu site-ul ăsta. Am nevoie de un banner? Și designul standard e OK sau ar trebui să cumpărăm o anumită temă? Și cum scoatem pozele cu grădina din telefonul ei, ca să le punem pe site?

Minnie a închis ochii copleșită de tirul întrebărilor.

— Mă tem că nu sunt expertă în bloguri, a spus ea. A, stai, sunt aici cu Fleur, ea te poate ajuta.

Minnie a acoperit receptorul și i-a întins telefonul lui Fleur.

— Vrei tu să vorbești cu mama despre crearea unui blog?

Fleur a pocnit din degete, apoi a împins încălzitorul cilindric, roz și mare, sub care stătea și a luat telefonul.

— Jur că chestia asta îmi prăjește creierul. Bună, Connie, da – ce-ți trebuie?

A urmat o discuție foarte încurcată, în care Fleur a încercat să-i dicteze mamei lui Minnie pas cu pas pe ce trebuie să apese. Până la urmă a renunțat.

— Auzi, tu ești în Primrose Hill, nu? Noi suntem la Chalk Farm, la un salon ciudat de coafură. Aș putea să dau o fugă acolo când terminăm,

o să-mi ia două secunde să-ți fac blogul, dacă văd monitorul... Da, putem veni toate... sună bine... îi spun lui Minnie.

Minnie a clătinat din cap disperată și a întins mâna după telefon, dar Fleur deja închisese.

— Ce e? a întrebat-o ea pe Minnie.

— Nu ne putem duce acolo! a spus Minnie.

— De ce? a întrebat Fleur.

— E casa mamei lui Quinn, dacă e și el acolo? În plus, Tarei nu i-ar plăcea să-i vină în casă o mulțime de străini.

— Cine e Quinn? a întrebat Clare.

— Tipul pe care îl place ea – ăla care fuge de furtună.

— Păi, n-o să fie acolo, nu? a spus Fleur. Mama ta a spus că Tara vrea să-i vedem grădina, sau ceva de genul, zicea că are o tartă cu agrișe care trebuie mâncată.

Minnie s-a încruntat. Nu se putea duce acasă la Tara. Dacă apărea Quinn și o găsea acolo? Ar fi fost prea penibil. A sunat-o pe mama ei.

— Mamă, nu putem veni la Tara, a spus ea hotărâtă.

— Vai, Minnie, nu fi caraghioasă, Tara vrea să te vadă și a zis să le iei cu tine și pe prietenele tale, nu, Tara?... A, în fine, vrea să știe câte sunteți.

— Suntem patru.

— Patru sunt, Tara... da, e OK, zice să veniți.

Minnie a simțit că i se încinge pielea. Clare i-a pus ultimul bigudiu și i-a pulverizat un nor de fixativ pe cap.

— O să fie și Quinn acolo? a întrebat Minnie încet.

— Nu cred, de ce? Vrei să-l vezi? a întrebat Connie.

— Nu, dar n-aș vrea să creadă că... ăăă... că îl urmăresc prin toată Londra.

— Tara, Minnie vrea să știe dacă vine Quinn pe aici, a strigat Connie.

— O, doamne, nu o întreba pe ea!

Minnie s-a prăbușit pe scaun și și-a dus mâna la ochi. Oricât de mult se bucura că mama ei are o prietenă, nu era situația ideală, când prietena asta era întâmplător mama bărbatului care dispăruse.

— Nu, o să stea toată ziua la nu știu ce conferință. Așa că nu trebuie să-ți faci griji că dai peste el când nu ești rujată, Minnie.

Peste o jumătate de oră, toate patru stăteau în fața casei Tarei, etalându-și coafurile tapate impresionant, în stilul anilor cincizeci.

— Dumnezeule, asta e casa ei? a făcut Leila. E mai mare decât blocul meu.

— Știți ceva, dacă aș fi locuit și eu într-o casă ca asta, cred că nici eu n-aș mai fi vrut să ies, a spus Bev.

— Ssst, a șuierat Minnie când au ajung la ușă și au sunat.

Tara le-a deschis.

— Minnie, ia te uită! Arăți superb. Și eu mă coafam așa demult.

Tara avea mănuși de grădinărit și un șort verde peste o rochie cenușie de pânză. Era ușor bronzată și ochii sclipeau cu violiciune.

— Sigur nu deranjăm? a întrebat Minnie. Nu stăm mult.

— Nu, nu, intrați, intrați. Vai, câtă culoare! a spus Tara, văzând părul multicolor al Leilei. Ce fire veselă!

Minnie le-a prezentat-o pe Tara prietenelor ei și toate au urmat-o pe Tara în bucătărie, unde mama lui Minnie se strâmba la laptop. Leila și Bev se uita cu gura căscată la interioarele splendide, fără să-și ascundă uimirea. Minnie le-a făcut semn să închidă gura când Tara s-a uitat în altă parte.

— Vai, Minnie, semeni cu Elizabeth Taylor când era tânără! i-a spus mama ei.

Minnie a rămas șocată să audă un astfel de compliment de la mama ei.

— Și tu, Fleur, aduci puțin cu Bette Davis. Ce ați intenționat cu toate astea?

— Experimentăm coafuri pentru nunta Leilei, a explicat Minnie.

— Da, arată-mi blogul ăla pe care vrei să îl faci, a spus Fleur, trăgându-și un scaun lângă mama lui Minnie.

— Păi, n-am reușit să trecem de prima pagină, a spus mama ei, clătinând din cap.

— Nu cred că o să mă descurc, dacă e complicat, a spus Tara împreunându-și mâinile, cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Nu e complicat, nu-ți face griji, te îndrum eu, a spus Fleur, liniștind-o pe Tara cu o fluturare de mână.

— Tara, arată-i grădina lui Minnie, sunt sigură că i-ar plăcea s-o vadă, a sugerat mama ei.

— A, nu e ceva remarcabil, a spus Tara încet, clătinând din cap, dar pentru mine e o mare realizare.

Tara le-a condus pe Minnie, pe Leila și pe Bev pe niște trepte care duceau la demisol, unde erau niște uși mari de sticlă care se deschideau spre grădină. Grădina era uriașă după standardele londoneze, se întindea pe vreo patruzeci și cinci de metri, până la un șir de copaci. Lângă casă era o mică terasă pavată, cu masă și scaune de răchită, iar după terasă era un cerc plin de trandafiri albi, degetărițe mov și dalii portocalii – un amestec amețitor de culori.

— De asta s-a ocupat grădinarul, nu pot să-mi asum eu meritul pentru flori, a explicat Tara, dar pentru asta, pot – acesta e micul nostru proiect.

Nu-și putea ascunde mândria din voce când le-a arătat grădina de legume din spate. Erau patru parcele pătrate, plantate cu rânduri de legume verzi, plante aromatice, fasole cățărătoare și roșii.

— Uau, ai avut de lucru, a spus Minnie, lăsându-se pe vine să miroasă cimbrul.

— Mama ta m-a dus săptămâna trecută la un magazin de grădinărit. Am ieșit din casă și le-am cumpărat eu personal pe astea, a spus Tara, arătând spre rândul de plante aromatice.

Apoi s-a întors spre Leila și Bev.

— Știu că nu pare ceva deosebit, a spus ea, apoi și-a împreunat din nou mâinile și le-a frecat între ele, dar uneori am probleme cu ieșitul din casă, mi se pare puțin dificil.

— Toți avem demonii noștri cu care ne luptăm, a spus Bev cu căldură, iar Tara a dat din cap.

— Mama ta e o femeie minunată, Minnie. M-a obligat să fac zilnic câte un pas mic. Nu acceptă să fie refuzată, nu-i așa?

Tara a vorbit cu atâta căldură în voce, încât Minnie a rămas surprinsă. Rareori auzea pe cineva care să vorbească așa despre mama ei. Nu se gândise niciodată că încăpățânarea mamei ei poate fi considerată o trăsătură pozitivă.

— Ei, mă bucur că te-a ajutat, i-a răspuns Minnie.

Vedea că mâinile Tarei încep să tremure; și le ținea atât de strânse, încât se albiseră.

— Nu vrem să te împovărăm, Tara, te rog, dacă ți-e prea greu că suntem aici, a spus Minnie cu blândețe.

— Vă rog, mai stați, a insistat Tara, trebuie să perseverez și să fac mai mult.

A clipit repede, uitându-se spre casă.

— Ați vrea să beți un ceai?

Toate au spus că vor.

După ce Tara a plecat repede în casă, Bev, Leila și Minnie s-au așezat pe scaunele de pe terasă.

— Doamne, vreau să mă duc la toaletă, dar mi-e frică, a spus Bev. Aici e ca la palatul Buckingham sau ceva de genul ăsta.

— Bev, dacă trebuie să te duci, du-te, a spus Leila. Ar fi mai jenant să te scapi pe tine.

— N-o să pot să fac. Vezica mea se blochează în locuri ciudate.

Tara a revenit peste cinci minute cu o tavă pe care erau așezate toate cele trebuincioase ceaiului și o tartă cu agrișe. Își ținea telefonul la ureche cu umărul.

— Da, Minnie și prietenele ei au venit pe aici, prietena ei mă ajută să-mi fac un blog... nu, nu exagerez, dragul meu. Uite, Minnie voia să vorbească cu tine, a spus Tara, după care a pus tava jos și i-a întins telefonul lui Minnie. E Quinn, a sunat să mă întrebe ce fac.

Minnie a simțit că i se scurge sângele din obraji; ghemul din stomac s-a răsucit neplăcut. Printre toate variantele în care și-ar fi dorit să primească un semn de la Quinn, aceasta nu figura. A clătinat slab din cap, dar Tara îi tot întindea telefonul.

În final l-a luat și s-a dus cu el în grădină. Dacă tot trebuia să vorbească cu el, n-o s-o facă de față cu cineva.

— Bună, a spus ea.

— Bună, Minnie, a salutat-o Quinn.

Și-a dres vocea.

— Deci te-au adus și pe tine să ajuți cu grădinăritul?

— Ceva de genul, a spus ea.

Un moment nu s-a auzit nimic pe fir, după care Quinn a vorbit.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, știu că ar fi trebuit. Am... pentru mine nu e nimic simplu în povestea asta.

Avea o voce ciudată, stânjenită. Minnie și-a strâns lobul urechii cu mâna pe care o avea liberă, presiunea aceea îi distrăgea atenția de la oribila împlinire a bănuielii ei.

— De ce te porți așa? a spus ea încet. Am crezut că... nu știu ce am crezut.

— Minnie, s-a îmblânzit vocea lui, eu...

A oftat.

— Nu pot să mă arunc, pur și simplu, în așa ceva. Nu cred că aș mai suporta să dezamăgesc iar pe cineva și știu că nu pot să fiu bărbatul de care ai tu nevoie.

— De unde știi? a spus ea cu vocea gâtuită. Nu vreau să fii în niciun fel.

S-a așternut tăcerea pe fir. Ea s-a gândit că a închis.

— Deja te-am dezamăgit. Simt asta din vocea ta.

Amândoi au tăcut câteva clipe. Minnie stătea și clătina din cap.

— Te rog, să nu crezi că e vorba de tine, Minnie, ești atât de...

A inspirat adânc.

— Îți aduci aminte de pinguinul acela de care am auzit la grădina zoologică, pinguinul din Japonia care era îndrăgostit de o fată din carton?

Vocea lui era răgușită și îndurerată.

— Da, a spus Minnie și a închis ochii.

— Ei, eu sunt fata de carton. Nu am capacitatea să fiu un pinguin care trăiește și respiră. Cred că Lucy avea dreptate – în ceea ce a scris despre mine.

Minnie a simțit cum i se scurg lacrimile din ochi și le-a șters cu furie; nu voia s-o vadă ceilalți plângând.

— Poate ne vedem la lac? a întrebat el încet.

— Nu cred, Quinn.

A închis telefonul și a strâns din dinți, forțându-se să nu mai plângă. A stat un minut să își revină, după care s-a îndreptat din nou spre casă. Măcar acum știa, măcar acum nu se mai amăgea, nu mai încerca să-i găsească scuze că nu a sunat-o. Cu o față de carton e clar că nu poți înfrunta furtuna.

S-a întors la ceilalți și i-a întins Tarei telefonul prefăcându-se cât a putut de veselă. A băut ceaiul și când, în sfârșit, Fleur i-a făcut Tarei blogul și i-a arătat cum să-l folosească, au putut să plece. După ce Tara le-a mulțumit și și-a luat rămas-bun de la ele la ușă, a luat-o pe Minnie deoparte.

— Știu că i-am făcut viața grea, bietul băiat, a spus Tara, cu vocea tremurând. Am încercat să nu mă mai sprijin de el așa, dar... când mă simțeam foarte rău, nici măcar nu-mi dădeam seama că o fac.

Minnie i-a strâns mâna. Nu știa ce să spună. Tara a luat-o în brațe și i-a spus încet la ureche.

— Nu renunța la el, Minnie. Tu ești fata de care are nevoie, văd și eu asta.

Minnie nu a vrut să-i spună că e prea târziu și că deja a renunțat la el.

Seara de revelion, 2019

— Unde te-ai ascuns, Quinn? Nu te-am văzut aproape deloc toată noaptea.

Lucy a venit spre el mișcându-și șoldurile hipnotic în timp ce traversa încăperea cu pantofii ei *stiletto*. L-a sărutat apăsat pe buze, după care l-a luat de cot și l-a dus în celălalt capăt al camerei, departe de orchestra zgomotoasă. Petrecerea era în toi; erau peste două sute de oameni acolo. Quinn nu știuse că are atâția prieteni. Lucy se ocupase de toate – de local, de orchestră, de firma de catering.

— Ai vorbit cu Rupert?

— Rupert...

Ochii lui Quinn au alunecat spre dreapta, trădând faptul că n-are idee cine e Rupert și de ce ar fi trebuit să vorbească cu el.

— Vai, Quinn!

Lucy a bătut delicat cu piciorul în podea.

— Rupert! Tipul de la Lexon, e o relație grozavă de afaceri pentru tine. Și e disperat să mă angajeze pe mine. Eu îi tot spun că mă simt bine la ziar, dar nu se știe niciodată când ai nevoie de astfel de relații.

Quinn a dat din cap, ca și cum ar fi uitat pe moment numele individului, nu că nu-și amintea deloc de discuția asta.

— Nu vrei să ieșim? l-a întrebat Lucy, ridicând paharul spre balconul din spatele ușilor glisante de sticlă.

Quinn a tras ușa și au fost izbiți amândoi de o pală de aer rece. El și-a scos sacoul ca să i-l pună lui Lucy pe umeri.

— Uite, știu că am stabilit că nu o să vorbim în seara asta, dar nu pot să-mi scot din cap ce a spus Carol, a spus ea, strângând sacoul în jurul trupului.

Carol era consiliera de cuplu la care Lucy și Quinn se duceau de o lună încoace. Ideea lui Lucy. Ajunsese la concluzia că el are o „frică de intimitate care îl împiedică să ducă relația la nivelul următor". Ajunsese la concluzia că el are nevoie de terapie, „ca să-și descopere problemele nerezolvate din copilărie". Asta era problema cu internetul; toată lumea se credea psiholog amator.

El și Lucy erau împreună de un an și trei luni. Lucy se așteptase la un „te iubesc" după șase luni, preferabil trei. Cincisprezece luni însemna că era ceva în neregulă cu el. Ea, după șase luni, îi tot spusese. El nu cunoștea prea multe femei care să târască pe cineva la consiliere de cuplu doar ca să îl facă să spună acele cuvinte, dar era limpede că ea consideră că merită încercarea. Lucy era omul care credea că toate au o soluție; era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea.

Terapia cu Lucy era ca o sirenă de alarmă care îi răsuna în tâmple, dar, dintr-un motiv sau altul, o pusese în surdină mai bine de o lună. De ce nu pusese punct? N-ar fi tolerat niciodată atâtea analize și interogatorii de la prietenele pe care le avusese înainte. Unul dintre răspunsuri putea să fie că, de fapt, chiar o iubea pe Lucy; poate că nu voia ca ea să plece? Era frumoasă, inteligentă și sigură pe ea – cum să n-o iubești? Se obișnuise chiar și cu aversiunea lui față de telefoane, un lucru pe care alte femei nu l-ar fi putut tolera. Nu avea nevoie de el, îl dorea – era un model care funcționa.

Și totuși, la periferia semiobscură a subconștientului său, Quinn zărea ceva întunecat. Dacă încerca să-și îndrepte atenția într-acolo, conturul acela întunecat dispărea iar în umbre, imposibil de prins. Și totuși. Abia ieri privise în față pentru prima oară conturul acela. A văzut ce este și a putut să-l cuprindă în cuvinte. De la Polly încoace fusese atras subconștient de femei cu însușiri neatractive. Nu avea logică, nu pricepea de ce, dar,

odată ce s-a gândit la asta, nu a putut să nu se uite în urmă la istoria relațiilor lui prin lentilele astea ciudate, neclare. Jaya fusese narcisistă, Eddie, mincinoasă patologică, Anna detesta câinii și Lucy era o snoabă care se purta urât cu ospătarii. Toate trăsăturile astea au fost vizibile pentru el de la început și totuși, în mod ciudat, ele îl atrăgeau.

De ce? Când a încercat să se uite mai atent în vizuina lui de iepure, a început să devină anxios. Ce soi de psihopat alege conștient o femeie care posedă niște însușiri care nu îi plac? Anxietatea îl făcea să creadă că e ca mama lui, că are asta în ADN, că nu deține controlul.

Revenind la ultima întrebare: de ce nu pusese punct relației cu Lucy? Ideea că ar putea s-o iubească îi plăcea. Dacă asta era iubire, era ceva gestionabil; nu era un cutremur care urmează să-ți distrugă fundația. Dacă în viitor ceva nu ar merge bine cu Lucy, ar fi trist, dar nu și-ar închipui că se va închide în el pentru tot restul vieții.

Ar mai putea fi o explicație pentru tergiversarea asta; că a început să vadă însemnătatea pe care o au ședințele cu Carol. Quinn ajunsese să considere că terapia e un fel de încercare de a-ți repara pereții bombardați ai casei cu tapet – ceva care să te facă să nu te mai gândești că zidurile sunt făcute praf. În ședințele cu Carol s-a trezit că se gândește la despărțirea părinților lui, la afecțiunea mamei lui și la dispariția tatălui lui. Ce anume îl făcuse să se descarce așa, să alimenteze cu cărbune emoțional motorul murdar al terapiei? Carol doar îl asculta și dădea din cap înțelegător; nu încerca să pună tapet pe nimic.

La a patra ședință, Carol spusese:

— Știu că voi ați dorit să faceți terapie de cuplu, dar, dacă e să fiu sinceră, mie mi se pare că Quinn ar avea mai mult de câștigat din niște ședințe individuale. E bine să urmezi un singur tip de terapie odată, adică ori faci una, ori faci alta.

Lucy păruse dezamăgită. Îi plăcea să fie implicată; a dat din cap cu înțelegere, ca și cum, dacă el ar fi putut descărca toate cuvintele alea despre trecutul lui, între ele s-ar fi putut regăsi și cele două pe care le aștepta ea.

— Ei, se încruntase ea, uitându-se când la Carol, când la Quinn. Va trebui să discutăm. Mie mi s-a părut că facem progrese.

Lucy se aplecase pe scaun, cu riduri de încruntare pe chipul de obicei neted. Își împreunase mâinile cu degetele arătătoare îndreptate în direcția lui Carol. Carol a răspuns cu unul dintre zâmbetele ei neutre, ca de reclamă la o clinică stomatologică.

— Cred că aveai dreptate să discutați despre asta, i-a spus ea lui Lucy, dar pentru mine e clar că el are nevoie de mai mult timp ca să treacă independent prin anumite chestiuni.

Apoi dăduse din cap spre ea, încurajator, ca de obicei, când te făcea să crezi că ai dat toate răspunsurile corecte și ai câștigat la jocul terapiei.

— Faci o treabă extraordinară ca partener de sprijin, Lucy.

— Păi, am un stil de atașament sigur, îi spusese Lucy, vrând cu tot dinadinsul să se arate mai specialistă decât terapeuta.

Asta fusese cu mai bine de o săptămână în urmă. Spuseseră că vor discuta. Acum Lucy aducea subiectul în discuție la petrecere.

— Deci ce crezi că ar trebui să facem? a întrebat ea, luându-l de mâini. Eu cred că ar trebui să te duci la altcineva. Carol se spune că e cel mai bun consilier de cuplu, așa că aș prefera s-o ținem pentru noi, nu ești de acord?

— E frig aici. Hai să intrăm și să ne bucurăm de petrecere. Putem discuta mâine, a spus Quinn, apoi a tras-o spre el și a sărutat-o pe frunte.

Lucy a zâmbit forțat și s-a întors să tragă ușa care îi despărțea de petrecere.

— Bine, dar trebuie să luăm o decizie. Acum ai grijă să socializezi, trebuie să vorbești cu fiecare măcar trei minute, ca să simtă toată lumea că te-a văzut.

Quinn s-a uitat prin cameră. Cu cine voia el să vorbească? La bar erau cei câțiva prieteni din școală cu care încă mai ținea legătura: Matt, Jonesy și Deepak. Pe ringul de dans erau colegii de serviciu și câteva fețe cunoscute din perioada în care fusese la UCL și la Cambridge. Mike era prins într-o discuție cu prietena lui Lucy, Flaky Amy. Trei minute. Chiar putea cineva să-l vadă în trei minute? Îl putea vedea cineva în trei sute de minute?

Într-o cameră plină de prieteni, lui Quinn i se părea că nu se simțise niciodată atât de singur.

S-a uitat la Lucy, care se ducea hotărâtă să-l certe pe un ospătar că stă degeaba. Omul a părut îngrozit, s-a mobilizat și a dat drept peste o fată care venea în direcția lui. Fata avea părul șaten și creț și era îmbrăcată cu o bluză curios de banală. Simplitatea hainelor ei făcea și mai evidentă prezența ei neobișnuită. Ospătarul a scăpat tava din mână și tartinele au sărit în aer. Quinn s-a uitat cum fata cu părul creț se oprește să-l ajute să le strângă. S-a așezat în patru labe și l-a ajutat să-și curețe crema de brânză care i se lipise de cravată. Apoi i-a șters paharele de bluza ei. Quinn a zâmbit în sinea lui văzând scena. Nu cunoștea pe nimeni care ar fi ajutat așa un ospătar.

Fata s-a ridicat, și-a scuturat hainele, după care și-a scos o bucată de brânză din păr. Chelnerul s-a făcut repede nevăzut și ea a rămas acolo singură, uitându-se la petrecere ca și cum nu făcea parte din ea. Fata aceea avea ceva care nu se potrivea aici; stătea acolo ca o lebădă pe un lac plin de gâște.

Quinn s-a întors și a văzut-o pe Lucy râzând cu râsul ei exagerat, lipsit de bucurie, și atunci și-a dat seama – că era trecutul lui, că era prezentul lor sau că era cu totul altceva – nu o iubea pe Lucy. O va alege pe Carol. Voia să iasă din vizuina asta de iepure.

13 septembrie 2020

Minnie era în grădină și îi ajuta pe părinții ei să dărâme magazia tatălui ei. Acum, că transformase mansarda într-un atelier de reparații pe deplin funcțional și lipsit de umezeală, nu mai avea nevoie de magazia care ocupa un spațiu prețios, pe care mama ei îl putea folosi la proiectul cu legumele. Mama lui Minnie luase morbul grădăritului de la Tara.

— Încălzirea globală înseamnă că toată lumea ar trebui să-și cultive singură legumele, a spus ea, încercând o explicație.

— Ce legătură are încălzirea globală, în afară de faptul că plantele cresc mai repede? a întrebat-o tatăl ei.

— Păi, când roșiile vor ajunge să coste zece lire casoleta fiindcă nu e destul pământ cultivabil, o să te bucuri că avem câteva în curtea din spate, nu? a spus mama ei, dându-și din ochi șuvițele de păr ud de transpirație.

— Dacă o să ajungem să trăim sub apă, ai face mai bine să înveți să construiești submarine sau să-ți dezvolți branhiile, a spus tatăl ei.

— E ciudat că, după ce am dărâmat magazia, casa arată altfel, a spus Minnie, dându-se un pas înapoi să privească scena.

Era îmbrăcată într-o salopetă albastră și avea în mână un baros cât o cutie de pantofi.

— Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult obtura lumina. Uite ce mult soare vă intră acum în bucătărie.

— E perfect pentru legumicultură, a spus mama ei, cu ochii mari de încântare.

— O să mi fie dor de magazie. Știi câte ceasuri am reparat aici?

— O să-ți placă la fel de mult și în mansardă, a spus repede mama ei.

— Totuși, nu e la fel de multă lumină în mansardă, a bombănit tatăl ei.

După ce magazia a fost dezasamblată și toate scândurile au fost încărcate până sus în camioneta tatălui ei, Minnie a intrat în casă să pună ceainicul la fiert și să taie prăjitura cu fructe pe care o adusese. În timp ce aștepta să fiarbă apa, ochii ei hoinăreau prin rafturile mamei, unde ținea cărțile de bucate. Între cartea Nigellei și cea a lui Jamie Oliver era băgat vechiul ei dosar cenușiu cu tăieturi din ziar. L-a scos și l-a frunzărit absentă. Nu se uitase niciodată prin el. I se arătase doar câte un articol ciudat sau vreun certificat, când îl scotea mama ei, cu o ocazie specială.

S-a uitat pe diploma obținută de Will la concursul de ortografie și la articolul pe care îl scrisese pentru ziarul local despre revenirea genului *drum and bass*. A clătinat din cap și a zâmbit. Era acolo articolul despre Quinn, unde se spunea că e primul copil din anul 1990, după care următoarea hârtie din dosar a făcut-o să înlemnească – era meniul de la Victor's, primul pe care îl gătise. În spatele lui era meniul de degustare de Crăciun de la Le Lieu de Rencontre; Minnie îl adusese acasă pentru a le arăta părinților la ce lucrează. Pe urmă era primul fluturaș pe care îl făcuseră pentru promovarea lui No Hard Fillings și niște idei de rețete de plăcintă pe care le adusese ca să le arate părinților. A frunzărit restul dosarului – tot ce lucrase vreodată era aici, mama ei păstrase totul. Minnie și-a dus repede mâna la gură, să-și oprească un hohot de plâns. Până la urmă, poate că mama ei nu era chiar așa dezamăgită de ea.

— Ne aduci și nouă un ceai, iubire? s-a auzit vocea mamei ei din grădină.

— Da, vin acum, a spus ea cu o voce ciudat de stridentă.

A băgat toate hârtiile la loc în dosar și a pus dosarul în raft.

— E o prăjitură al naibii de bună, iubire, a spus tatăl ei când s-au așezat cu toții pe trepte cu câte o felie groasă de prăjitură în mână.

— Mersi. Am pus mai multe cireșe, cum îți place ție, tată, a spus Minnie, apoi s-a întors să se uite la mama ei cu ochii plini de afecțiune.

— Ce te uiți așa la mine? a întrebat-o ea cu suspiciune.

— Nimic.

Minnie a zâmbit și i-a strâns mâna.

— Pur și simplu mă bucur că sunt aici cu voi.

— Ei, eu aș zice că asta-i cea mai bună prăjitură a ta, Minnie. Nu ți-e dor să stai toată ziua să gătești? a întrebat-o mama ei, adunând firimiturile în palmă în timp ce mânca.

— Ba da, a spus Minnie nostalgică. Îmi e dor să gătesc, dar mai mult mi-e dor de clienții mei. Săptămâna trecută am avut o zi liberă, așa că am trecut pe la clubul social să-i văd pe toți. Bătrâna Mavis Mahooney a murit; nici măcar n-am știut că e bolnavă.

— Ei, măcar a avut o viață bună. Ieri a murit o femeie de-o seamă cu mine, avea patruzeci și doi de ani, draga de ea. Viața e un dar prețios, nu e timp de pierdut cu regrete.

Tatăl lui Minnie s-a înecat cu prăjitura.

— Ai schimbat placa, Connie, a tușit el. Ce ți-a venit?

— „Își depășește anxietatea" grădinărind, tată, a spus Minnie și și-a supt obrajii ca să nu zâmbească.

Tatăl ei a râs.

— Urmează să mai spună că se duce în vreo tabără de yoga să-și curețe *geacrele*.

— Chakrele, a spus mama ei zâmbind, după care și-a luat o poză meditativă, cu mâinile împreunate a rugăciune.

— A, uite că începe, a spus tatăl ei clătinând din cap. În fine, nu mă prea convinge femeia asta nouă, cu „fără regrete". Eu credeam că ai o listă întreagă de regrete întipărită în minte, Con. Căsătoria cu mine fiind în capul listei.

— Nu, a clătinat din cap mama ei și a oftat. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut, Bill – tu și copiii mei. N-aș schimba asta pentru nimic în lume.

Părinții lui Minnie și-au strâns mâna.

Minnie s-a uitat la amândoi. Nu-și amintea de vreun moment în care să se poarte așa: să se tachineze, să râdă, să fie afectuoși. Ca adolescentă, Minnie credea că discuțiile adulților se învârt în jurul listelor; cineva face

listă cu treburile pe care le-a făcut și pe urmă face altă listă cu treburile pe care celălalt nu le-a făcut. Când tatăl ei râdea, mama ei se repezea la el, spunându-i că ia totul în glumă. Seara, când mama ei se așeza, în sfârșit, pe canapea, tatăl ei alegea fix momentul acela pentru a începe o reparație la o piesă de ceas crucială. Rareori fusese martoră la o astfel de manifestare caldă. Era ca și cum mama ei ar fi luat antidotul pentru pastila amară pe care o înghițise toată viața ei.

Poate că așa fusese relația părinților ei înainte să aibă copii? Poate că stresul vieții de familie izgonise iubirea din relația lor pentru o vreme. Ultima dată când fusese aici, o văzuse pe mama ei masându-l pe spate pe tata, stând în picioare lângă el – Minnie n-o văzuse niciodată făcând asta în treizeci de ani.

— Tu regreți ceva, Minnie Moo, sau ai adoptat și tu mentalitatea asta, cu „fără regrete"? a întrebat-o tatăl ei.

— Regret că m-ați botezat cu numele ăsta afurisit de Minnie Cooper, a spus ea, înghiontindu-l ușor în coaste.

— Hei, eu și acum zic că într-o bună zi o să primești o sponsorizare de la ei.

Minnie s-a uitat la cerul senin de septembrie și a stat o clipă să se gândească.

— Presupun că regret că am renunțat așa ușor la No Hard Fillings.

— Ai avut motivele tale. Sunt convinsă că ai făcut ce trebuia, i-a spus mama ei.

Minnie nu era obișnuită cu versiunea asta a mamei ei, încurajatoare și înțelegătoare. A rămas șocată, s-a uitat la ea, s-a întors să se uite la tatăl ei, după care iar s-a uitat la ea.

— Ești sigur că n-are vreo tumoră la creier, sau ceva? l-a întrebat ea pe tatăl ei, șoptind teatral. Nu pare a fi în apele ei.

Tatăl ei a clătinat din cap cu o solemnitate prefăcută.

— Teoria la care lucrez eu acum este răpirea de către extratereștri.

— Ah, mai tăceți din gură, a spus mama ei, întinzând mâna în direcția lor.

— Acum, serios, a spus Minnie, cred că m-am grăbit să renunț. Chiar găsisem o posibilitate ca să mă descurc cu finanțele fără să primesc fonduri de la asociațiile caritabile. Dar nu e prea grozav să te gândești la asta șase luni mai târziu, nu?

Minnie era la farmacie să-și cumpere șampon când îi venise ideea. Era o ofertă „unu plus unu" la produsele de îngrijire a părului. Asta i-a amintit de unul dintre jocurile stupide de cuvinte la care se gândise Greg anul trecut pentru afacerea ei – Plăcinta unu primește una gratis. Atunci a avut revelația – dacă ar fi convins corporațiile să sponsorizeze plăcinta pentru cei nevoiași? Pentru fiecare plăcintă cumpărată de ei, să cumpere una pentru un om din comunitate care are nevoie de ea. Corporatiștii căutau întotdeauna căi prin care să-și demonstreze simțul civic, nu?

Rămăsese înțepenită printre rafturi, cu o sticlă de șampon Coconut Bliss într-o mână și cu una Passion-Fruit Explosion în cealaltă. Simțise fiorul acela de încântare pe care ți-l dă o idee cu adevărat bună. După care și-a adus aminte de minorul obstacol care stătea în fața înfăptuirii planului: desființase firma, vânduse tot echipamentul și cedase contractul de închiriere a localului. Chiar să fi vrut, n-ar mai fi găsit alt contract, ca să o ia de la capăt.

Minnie s-a trezit că le vorbește părinților despre această idee, ba chiar le povestește în detaliu cum ar funcționa. De obicei nu discuta cu părinții despre astfel de idei; în mod normal nici n-ar apuca să termine propoziția, că mama ei i-ar fi și arătat o hibă în planul ei. Dar azi, stând pe treptele din grădina lor, amândoi părinții au ascultat-o până la capăt. Când nu a mai avut ce spune, s-a uitat pe rând la ei.

— Scuze, am vorbit cam mult, nu? a spus ea.

— Mi se pare mie că trebuie să faci asta, Minnie, a spus mama ei încet. Îmi pare rău că până acum nu te-am susținut destul. Nu mi-am dat seama cât de important e pentru tine.

Mama ei s-a întins și i-a pus mâna pe genunchi.

— Poate că n-am spus mereu ce trebuia, știi. Nu-ți dă nimeni un manual care să te învețe să fii mamă.

Părea chinuită de efortul făcut pentru a scoate din ea scuza aceea. Minnie a bătut-o ușurel pe mână.

— Știu, mamă, e OK.

— Deci ai de gând s-o faci? a întrebat-o mama ei, ștergându-se în colțul ochiului cu degetul.

Minnie și-a încrețit nasul și a clătinat din cap.

— Trebuia să mă fi gândit mai devreme. Acum nu aș avea cum să strâng fonduri.

— N-ai putea să găsești un investitor, cineva care să aibă încredere în ideea ta? a întrebat-o mama ei.

— Ca în emisiunea *Dragons' Den*, a spus tatăl ei, ridicându-și sprâncenele până la jumătatea frunții.

— N-am inventat eu plăcinta, tată.

Minnie și-a dat părul după urechi. Acum o incitau, făcând-o să creadă că ar fi posibil.

— Chiar dacă aș reuși să conving un investitor să intre în afacere, ar trebui să am și eu un capital. Ar trebui să investesc și eu.

— Despre ce sumă vorbim? a întrebat-o tatăl eu.

— Pentru ce? a întrebat Minnie.

— Pentru capitalul inițial?

Minnie a clătinat din cap.

— Cel puțin zece mii, nu știu. Mai mult decât ai tu în spatele canapelei, tată, dar, oricum, mulțumesc.

S-a rezemat de brațul lui și și-a sprijinit capul de umărul lui. Nu conta că noul ei plan nu s-a înfăptuit. Simpla discuție cu părinții ei, când amândoi au ascultat-o și au crezut-o capabilă să facă ceva însemna atât de mult.

— Hai, a spus tatăl ei, dându-i capul la o parte ca să se ridice.

— Ai terminat, nu? Nu mă ajuți să scot fundația aia de ciment?

— Nu azi, iubirea mea, ne trebuie mai întâi un picamer să-l spargem. Minnie Moo, vreau să-ți arăt ceva.

— Descălțați-vă! a strigat mama ei când au dat să intre în bucătărie.

Tatăl ei a condus-o în salon și a arătat spre ceasul ei preferat, cel pe care ea i-l cumpărase – Coggie. Minnie s-a uitat la el perplexă.

— Îmi aduc aminte ziua în care mi l-ai cumpărat. L-ai târât în ghiozdan până la autobuz, cred că avea o tonă. Pun pariu că erau un milion de lucruri pe care ai fi putut să-ți cheltui banii de buzunar.

S-a uitat la ceas cu ochii umezi.

— Ei, atunci arăta ca o rablă. Tu l-ai făcut frumos, tată.

— Sunt numai patru ceasuri din astea în lume, după cum spune pe internet. Aparent valorează patru miare acum, că l-am făcut să meargă.

— Nu se poate! a strigat Minnie, ducându-și mâna la gură.

— Și mai sunt câteva prin casă pe care colecționarii ar vrea să pună laba.

— Nu poți să-ți vinzi ceasurile, tată, nu pentru mine.

Minnie a clătinat încet din cap.

— Ai lucrat atât timp la ele.

Tatăl ei a dat solemn din cap.

— Poate că mi-am petrecut prea mult timp cu ele și nu mi-am petrecut destul timp cu ce era important.

Și-a lipit palma de bărbie și și-a strâns obrajii.

— Dar, fără regrete, nu?

A făcut o pauză.

— Tu semeni mult cu mine, Minnie Moo, a spus el, luându-o după umeri. Dacă ai o șansă, vreau să beneficiezi de ea.

Au stat câteva clipe uitându-se la Coggie.

— Mama știe că sunt valoroase?

— Știe pe naiba! a râs tatăl ei. Mereu i-am spus că sunt bune de aruncat. O să facă o criză clasa întâi.

Și-a frecat obrajii cu palmele. Lui Minnie nu-i venea să creadă că tatăl ei avusese în tot acest timp o mică avere și că tocmai i-o oferise ei. I s-a umplut inima de afecțiune pentru părinții ei.

— Va trebui doar să avem grijă ca maică-ta să fie în dispoziția ei „grădinărească" atunci când îi spunem, bine? a atenționat-o tatăl ei.

20 octombrie 2020

Laptopul era încărcat, prezentarea era completă și Minnie purta o rochie nouă, cu fustă-pantalon neagră, la care asortase un ruj roșu. Una dintre influencerițele pe care le urmărea ea pe Instagram avea o ținută exact ca asta. Lunea trecută, la ora două dimineața, se hotărâse că acesta va fi lookul cu care va câștiga investiția.

Își petrecuse ultimele săptămâni bătându-și capul de la cine ar putea obține restul de bani care îi trebuiau pentru a înfăptui planul ei „Cumperi o plăcintă, oferi o plăcintă". Îi răsunau în cap cuvintele lui Greg – „relații, relații, relații". Pe cine cunoștea ea cu relații în lumea cateringului pentru corporatiști? Pe Lucy Donohue, iată pe cine.

Greg îi spusese că, de când a plecat de la ziar, Lucy lucra ca șef al serviciului de catering pentru Lexon, una dintre cele mai mari bănci din Londra. Era exact persoana pe care Minnie trebuia să o coopteze pentru planul ei. În trecut, Minnie ar fi presupus, pur și simplu, că cineva ca Lucy nu ar fi acceptat să vină cu ea la o întâlnire de afaceri, nu ar fi luat-o niciodată în serios. Ar fi fost prea intimidată ca să-i ceară asta. Acum se simțea altfel. Poate că nu ieșea nimic de aici, dar trebuia să încerce. Fără regrete.

Greg și colegul lui de apartament, Clive, o ajutaseră să facă o prezentare PowerPoint, cu statistici și grafice.

— Să nu fii prea expansivă, o instruise Clive. Nu te purta ca și cum îți face o favoare. Tu îi faci o favoare că vii cu ideea asta.

— Și să-ți ridici părul, îi spusese Greg. Să nu te ascunzi în spatele părului – mereu faci asta, e enervant.

— Și să ai la tine planul de afaceri pe hârtie. O să vrea să se mai uite peste cifre după ce pleci, îi spusese Clive.

— Și ia și o plăcintă, spusese Greg. Ăsta e produsul tău, asta e important.

— O, doamne, spusese Minnie, încercând să țină minte tot.

Greg îi pusese mâna pe umăr.

— Poți să faci asta, Minnie, știu că poți.

De când se despărțiseră, Greg se hotărâse în sfârșit să înceapă lucrul la cartea pe care voise dintotdeauna să o scrie: biografia neoficială a lui Jennifer Aniston. Scrisul îl făcuse să-și analizeze prioritățile în viață. O sunase pe Minnie cu câteva luni în urmă să-i spună că, la fel ca Jen, se simte bine singur, că n-are nevoie de o parteneră care să-l definească și că vrea să le sprijine pe femeile din viața lui, așa că, dacă are vreodată nevoie de sprijin, el îi va fi alături. Minnie nu își dăduse seama până atunci cât de puternică era pasiunea lui pentru Jennifer Aniston, dar această versiune a lui Greg, pasionat de Jennifer și săritor, era în mod sigur una îmbunătățită.

Mergând prin birourile elegante de la Lexon, Minnie se simțea ca Sheryl Sandberg și Hillary Clinton la un loc. În cap îi răsuna melodia lui Katy Perry, „Roar", și sigur mergea țanțoș – ea nu mergea niciodată țanțoș. Lucy și un bărbat cu un costum cu dungulițe și cu părul negru, dat pe spate, au primit-o în sala de consiliu. Pe o măsuță enormă se înșirau sticluțe de apă și în fiecare capăt al camerei era fixat în perete câte în televizor uriaș, lucios.

— Mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, a spus Minnie și i-a strâns mâna lui Lucy, uitându-se politicos în ochii ei.

A vrut să spună că știe că Lucy e ocupată, că nu o să îi țină mult, dar s-a oprit – ar fi vorbit vechea Minnie.

— Ne-am mai văzut, nu? a întrebat Lucy și s-a uitat la ea cu pleoapele îngustate, încercând să-și dea seama de unde s-o ia. Greg a fost cam vag la telefon.

— Da, anul trecut, de revelion, a spus Minnie. La Night Jam.

Lucy a aplecat capul și a studiat-o încet din cap până în picioare.

— A, da...

O sclipire de recunoaștere.

— Nici nu te-am recunoscut, ți-ai schimbat coafura?

Minnie s-a lansat în prezentare. O repetase de atâtea ori în ultimele zile. Avea toate statisticile și toate cifrele. Făcuse și un filmuleț cu vechii ei clienți, în care aceștia spuneau cât de mult înseamnă pentru ei să li livreze plăcintă acasă.

A mers strună – în fine, cu excepția unei erori în PowerPoint, când a rămas imaginea blocată pe monitor. Când a încercat să reseteze, a apărut o fotografie cu ea și Leila pe plajă, în Goa. Ea îl ținea într-o mână pe Puricos și un cocktail în mâna cealaltă – părea arsă de soare și fericită.

— Scuze, probleme tehnice, a mormăit ea.

Lucy și colegul ei, Rupert, i-au pus întrebări și au ascultat-o politicoși. Amândoi au gustat mostrele de plăcintă pe care le adusese și Minnie le-a lăsat un dosar cu prezentarea.

— Ei, mulțumim că ai venit, ținem legătura, a spus Lucy. Apropo, frumoasă salopetă.

Minnie a zburdat până acasă. Nu era sigură, dar avea senzația că prezentarea decursese bine. Dacă Lexon spunea nu, o să încerce în altă parte – va reuși să facă asta. Pe telefon a găsit un mesaj de la mama ei: „Sper că a mers bine, iubire. După-amiază am cursuri, dar sună-mă mai târziu să-mi spui XXX."

Mama ei făcea cursuri ca să devină moașă. Îi luase pe toți prin surprindere la cină, săptămâna trecută, când le-a spus că întotdeauna își dorise să facă asta. Tara îi căutase pe net un curs special pentru asistente care vor să se specializeze, iar ea se înscrisese. L-a convins pe tatăl ei să mai vândă un ceas, ca să plătească. Casa de la numărul treisprezece devenea tot mai tăcută cu atâtea schimbări de carieră în familie.

Ajunsă în apartamentul ei din Willesden, Minnie a intrat și s-a trântit pe canapea. A scos telefonul. Trebuia să-i răspundă lui Jake, unul dintre *chefii* de la firma de catering cu care avusese o întâlnire săptămâna trecută.

Jake era atrăgător și se purta drăguț și cu ospătărițele. Anul trecut făcuse Mexicul într-o dubiță și era decis să se ducă să facă *base-jumping* în parcul Yosemite când va fi adunat suficienți bani. Era genul de aventurier lipsit de griji pe care nu aveai cum să nu-l simpatizezi. Nu avea niciun motiv să nu mai iasă cu el. Bufnițele lui Minnie nu erau exagerat de entuziaste, dar bufnițele nu o ajutaseră prea mult în trecut.

Tocmai când îi răspundea lui Jake, a venit un mesaj pe grupul No Hard Fillings de pe WhatsApp. Era un link trimis de Fleur. Prietenul ei, producătorul, care filmase logodna Leilei, îi trimisese, în sfârșit, o copie editată pe care ea o încărcase pe canalul ei de YouTube. Minnie s-a uitat la videoclip și a râs în hohote; filmul surprindea perfect nebunia veselă a evenimentului. A privit prim-planul cu chipul încântat al Leilei și a sărutat ecranul.

„Suntem virali", scrisese Fleur în mesaj, sub link. „Avem 60 000 de vizualizări și numărul crește!"

În timp ce se uita pentru a doua oară la film, telefonul a început să sune.

— Alo, Minnie? Sunt Lucy Donohue.

— A, bună, Lucy.

Lucy a tușit la capătul celălalt al firului. O, doamne, dacă Minnie îi pusese otravă în mâncare? Oare asta suna ca o tuse provocată de intoxicarea cu mâncare? Dacă Lucy și-a petrecut ultima oră la toaletă, cu Rupert vomitând lângă ea sau ținându-i părul la spate? Dacă a sunat-o ca să-i spună că o dă în judecată?

— Ne-a plăcut foarte mult prezentarea ta, Minnie. Am vrea să faci livrări pentru toate filialele noastre din Londra, dacă crezi că poți atinge capacitatea asta. Și am vrea ca angajații de la Lexon să te ajute să livrezi plăcintele celor din comunitate, ca parte a inițiativei noastre „dă înapoi către societate". Putem discuta detaliile mai târziu, dar voiam să-ți dau vestea bună înainte să prezinți ideea altcuiva.

Lui Minnie îi venea să țipe la telefon: „Mulțumesc, vai, mulțumesc, Lucy! Nu știi ce înseamnă asta pentru mine!", dar s-a abținut – l-a împins pe Lucky, care îi prindea piciorul cu laba și mieuna, cerșindu-i atenția – și

i-a mulțumit lui Lucy cât mai profesionist posibil. Au stabilit încă o întâlnire pentru luni.

După ce a închis telefonul, Minnie a auzit niște zgârieturi, s-a dus să vadă ce se aude și l-a găsit pe Lucky răcâind la ușa de la intrare. Uitase să lase ușa de la baie deschisă, ca să poată ajunge pisoiul la litieră.

— Nu zgâria ușa, Lucky! Iar mă faci să pierd garanția! a spus ea, după care a deschis ușa la baie și a încercat să ia pisoiul în brațe.

Lucky a făcut un salt și Minnie s-a uitat la el îngrozită cum începe să facă pipi pe covorașul de la ușă.

— Ah, Lucky! Ce faci? Pisoi rău ce ești! l-a certat ea.

A luat covorașul să-l spele la chiuveta din bucătărie. Când l-a luat, a observat pe jos un plic. Probabil că fusese băgat prin fanta ușii de corespondență și alunecase sub covor. L-a luat de jos – plicul era îmbibat în urină de pisică. Pe plic era scris de mână „Minnie".

De cât timp era acolo? L-a deschis repede, strâmbându-se din cauza mirosului.

— Lucky, ce naiba ai mâncat?

S-a uitat repede pe bilet, până la sfârșit – era de la Quinn. Cerneala începea să se întindă, așa că l-a citit cât a putut de repede.

> Dragă Minnie,
>
> Am încercat să te sun, dar cred că mi-ai blocat numărul. M-ai blocat și pe toate celelalte, în fine, nu te condamn. Așa că am apelat la metodele de comunicare mai vechi. M-am purtat...

(Minnie nu a putut descifra următorul cuvânt, era fie „teribil", fie „teriyaki" – teribil avea probabil mai multă logică.)

> Aș vrea să te văd, să-ți explic. Știu că e posibil să nu vrei să mă vezi, dar voi fi la lacul nostru duminică la...

După care restul cuvintelor se dizolvaseră în aciditatea urinei de pisică și scrisoarea a început să i se dezintegreze în mână.

— Ah, fir-ar să fie! a țipat Minnie.

Rareori înjura.

— Lucky, ai făcut pipi pe cea mai importantă parte din scrisoare!

Apoi și-a amintit că n-ar fi găsit niciodată scrisoarea, dacă n-ar fi făcut Lucky pipi pe ea, așa că nu putea să se supere pe el.

S-a dus să se spele pe mâini, s-a frecat cu săpun Brillo până când a fost sigură că nu mai au pe ele nicio urmă de urină. De ce voia Quinn să o vadă? Trecuseră luni întregi. De cât timp zăcea scrisoarea acolo? Poate de câteva săptămâni; poate că el se dusese la lac și n-o găsise acolo? Exista vreo dată pe scrisoare?

Minnie a scos scrisoarea din coșul de gunoi. Existase o dată, dar acum era acoperită de unt de arahide, rămășițele gustării pe care o luase înainte de a face prezentarea. A încercat să o șteargă, dar scrisoarea era mult prea deteriorată.

Poate că în restul scrisorii spunea ceva gen „tricoul meu preferat e și acum la tine, deci am putea să ne vedem la lacuri ca să mi-l dai înapoi?" Poate că spunea: „Nici acum nu te iubesc, dar voiam să-mi cer scuze personal că am fost așa jigodie." Poate că spunea o groază de chestii.

Oare să se ducă duminică? Până la urmă, voia să audă ce are el de spus? După conversația telefonică oribilă pe care o avusese acasă la Tara, Minnie făcuse un pact cu ea însăși – gata cu plânsul după Quinn Hamilton; de fapt, gata cu plânsul după oricine. Trebuia să recapete controlul asupra vieții ei, asupra fericirii ei. Se hotărâse să fie mai mult ca Leila, să nu mai lase pe nimeni să se joace cu stima ei de sine.

Scrisoarea a așternut un nor peste săptămâna ei. Fusese într-o dispoziție atât de bună după discuția cu Lucy, și acum își petrecea tot timpul făcând speculații și gândindu-se dacă să se ducă duminică la Hampstead Ponds. Putea să-i deblocheze numărul și să-i dea un mesaj. „Hei, Quinn, mersi de scrisoare, nu știu când ai trimis-o, pentru că acum e plină de pipi de pisică și de unt de arahide. Știu, e scârbos – e clar că trăiesc ca un animal. În fine, ai putea să reiei pe scurt conținutul scrisorii? Mersi." Ce ar face Meg Ryan într-o situație ca asta?

25 octombrie 2020

S-a dus în duminica aceea. Normal că s-a dus. Curiozitatea a învins. La șapte și jumătate era pe Hampstead Heath, se furișa printre arbuștii de la intrare, spre lacuri. Era o dimineață rece și proaspătă și lacul de aici se închisese pe timpul iernii. Nu era nimeni în jur. Ora opt a venit și a plecat. Minnie stătea pe o bancă de lângă lac și dădea cu piciorul în grămada de frunze de pe jos. Scrisoarea aceea fusese trimisă probabil cu mai bine de o săptămână în urmă. Ar fi putut să-l deblocheze și să-l sune, dar nu voia. Deja petrecuse prea multe ore fixată pe fata asta din carton.

A pornit pe Dealul Parlamentului, înfășurându-și mai strâns fularul în jurul gâtului și înfundându-și mâinile mai adânc în buzunarele paltonului ei nou de lână. Nu mai fusese aici din ziua aceea de august; începuse să înoate la piscina acoperită. Zona arăta atât de diferit îmbrăcată în veșminte de toamnă. Un covor portocaliu de frunze acoperea aleile și o lumină slabă, dar clară, pătrundea printre crengile încurcate de sus. A luat de jos o frunză perfect roșie și i-a studiat complicatul sistem de vinișoare care brăzdau suprafața subțire. Atât de frumoasă, și totuși creată doar pentru o scurtă perioadă, după care rolul ei pe planetă se încheia și devenea compost. O existență cu nimic remarcabilă, și totuși, când te uitai la ea – cât de remarcabilă.

— Minnie?

Minnie a tresărit și a scăpat frunza din mână. A ridicat privirea și l-a văzut pe Quinn stând în fața ei.

— Ah, m-ai speriat, a spus ea, ducându-şi mâna la piept.

Quinn era îmbrăcat cu un pulovăr gros de lână verde, o jachetă bej şi blugi bleumarin. Nu îl mai văzuse de luni întregi. Când vezi des pe cineva, nu mai stai să te uiţi cum arată – omul ajunge pur şi simplu o alcătuire de trăsături şi defecte. Pe urmă, după o absenţă, te uiţi la el ca şi cum ar fi prima dată. În cazul lui Quinn, momentul a fost ca un ciocan care te loveşte în moalele capului cu frumuseţea lui.

— Scuză-mă, te uitai foarte atent la frunza aceea, a spus el cu un zâmbet prudent.

Minnie s-a uitat la frunza pe care o scăpase. A luat-o de jos şi a pus-o în buzunar.

— E o frunză superbă, a spus ea, apoi s-a mustrat în gând că a răspuns ceva atât de stupid.

— Nu credeam că o să vii, a continuat Quinn.

— Am primit scrisoarea ta, a spus Minnie, dar nu ştiam când ai trimis-o. A fost puţin… avariată.

— A!

Quinn părea uşurat.

— Am trimis-o acum trei săptămâni, dar am venit aici în fiecare săptămână, cu speranţa că te pot întâlni.

A pornit alături de Minnie pe aleea largă, străjuită de arbori.

— Am încercat să te sun, dar n-am reuşit. Nu am vrut să vin la uşa ta, dar… trebuia să-ţi explic.

A făcut o pauză – părea agitat.

Minnie a călcat pe o grămadă de frunze care au foşnit plăcut. A rămas tăcută şi l-a lăsat pe el să vorbească.

— Cred că sunt puţin cam scrântit, Minnie. Am nişte dificultăţi de relaţionare.

A clipit des din ochi şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Amândoi mergeau cu ochii la aleea din faţa lor. Uneori e cumva mai simplu să vorbeşti fără să te uiţi la cineva.

— Cred că am crescut cu o perspectivă greșită asupra iubirii. Eu credeam că iubirea a distrus-o pe mama, dar acum îmi dau seama că nu asta a fost.

Quinn a clătinat din cap.

— Se pare că ai făcut ceva analiză interioară, Quinn, a spus Minnie.

— Am făcut, s-a încruntat el. Am început să mă duc la psiholog la începutul anului, am început să discutăm despre lucruri pe care nu le abordasem niciodată. Dar am renunțat după câteva luni; am crezut că mă descurc singur. Pe urmă, când am încheiat așa relația cu tine, mi-am dat seama că trebuie să mă duc iar. Nu mai vreau să fiu cum am fost, Minnie, nu mai vreau. Am luat, în sfârșit, câteva hotărâri importante.

— Cum ar fi?

— Trebuie să mă mut din Primrose Hill. Trebuie să-ți cer scuze pentru felul în care m-am purtat. Trebuie să încep să-i las pe oameni să se apropie de mine.

Cu coada ochiului, Minnie l-a văzut că se uită la ea cu o privire încărcată de speranță. Și-a menținut în continuare privirea spre aleea din fața ei.

— Asta e o chestie din aia terapeutică, să te apuci să le ceri iertare fetelor cărora le-ai dat papucii?

Quinn a respirat adânc.

— Înțeleg că trebuie să mergi mai departe. Cred că e o listă foarte lungă.

L-a împins ușor cu cotul.

— Nu e asta. Fiecare cuvânt din scrisoarea aceea a fost sincer. Mi-am dat seama că am greșit din secunda în care am ieșit din apartamentul tău, dar nu puteam să încep o relație cu tine, Minnie, până când nu eram sigur că o pot face așa cum trebuie.

S-a oprit brusc și ea s-a întors cu fața la el. El s-a bătut ușor cu pumnul în piept.

— Din clipa în care te-am întâlnit, mi-ai rămas aici ca un cântec care te obsedează. Nu pot să te scot.

— Trebuie să fie foarte enervant, a spus Minnie, clătinând ușor din cap.

— Nu e enervant.

— Păi, atunci nu e o analogie bună, fiindcă e enervant să te obsedeze un cântec.

— Nu şi dacă îţi place cântecul.

— Mai ales dacă îţi place. Cea mai bună modalitate de a strica un cântec bun e să-l cânţi întruna în mintea ta. Aşa mi s-a întâmplat mie cu „Happy", a lui Pharrell.

Quinn a prins-o de mâini.

— OK, e o analogie proastă. Uite, e clar că nu mă pricep la asta.

A expirat lung, frustrat, după care a inspirat şi a mai încercat o dată.

— Minnie, tu ai fost ca o lumină care a intrat în viaţa mea – m-ai orbit. Dar lumina ta m-a şi făcut să văd toate umbrele astea din viaţa mea, umbre de care mi-am dat seama, în sfârşit, că trebuie să mă ocup.

S-a încruntat.

— Vezi cum am trecut de la analogia cu cântecul la analogia cu lumina?

— E mai bine, a dat Minnie din cap şi buzele ei au schiţat un zâmbet.

— Întotdeauna i-am ţinut pe oameni la distanţă. Tu, imediat ce am stat de vorbă, ai refuzat să stai la distanţă, ai intrat direct aici.

Şi-a pus palma pe piept.

— Uite, nu ştiu ce îţi cer. Cred că vreau să spun că e posibil să o dau în bară, dar vreau să îmi acorzi o şansă. Cred că te iubesc, dacă asta nu sună a nebunie.

S-a uitat la Minnie – ochii ei i-au întâlnit privirea, parcă rugând-o să spună ceva.

Minnie a simţit că i se strânge stomacul. Era tot ce îşi dorise să audă – acum două luni. Îi spunea că e gata să se arunce de la înălţime cu ea, dar, dintr-un motiv sau altul, nu se mai simţea pregătită să sară. Şi-a încleştat pumnii. Nu se aşteptase la asta? Nu ştia din scrisoare că se răzgândise? Dar când îl auzise spunând asta cu glas tare, primul ei instinct a fost să dea înapoi, nu să sară.

— Mă bucur că am discutat anumite lucruri, Quinn, şi nu sună a nebunie – am simţit şi eu la fel.

— Ai simțit? a întrebat el, iar focul din ochii lui deja s-a stins de dezamăgire.

— Îmi pare rău, dar situația mea s-a schimbat de când ne-am văzut ultima oară.

— A!

Quinn a lăsat capul în piept.

Minnie l-a luat de braț și l-a tras să meargă cu ea. Îi era mai simplu să vorbească din mers.

— Nu în sensul ăsta. Cred că am făcut și eu ceva analiză interioară. Ce mi-ai spus tu atunci, că ești fata de carton…

— Nu sunt fata de carton, nu vreau să fiu fata de carton.

— Poate că nu, dar eu cred că întotdeauna am fost pinguinul acela, întotdeauna am căutat în afara țarcului pinguinilor pe cineva care să mă facă fericită.

Au făcut câțiva pași în tăcere. Lui Minnie îi plăcea senzația pe care i-o dădea atingerea brațului lui. Fizic i se părea așa de plăcut să fie aici, lângă el, dar trebuia să lupte cu senzația aceea – trebuia să gândească cu capul. Fleur îi spusese odată ceva care îi rămăsese în minte: „Trebuie să fie mai întâi «eu» înainte să fie «noi».“ Sunase pretențios, dar Minnie simțise că e adevărat. Luna asta din urmă se simțise mai mult ea însăși decât se simțise toată viața: se simțise mai calmă, se simțise mai bine în pielea ei. Avea o nouă încredere în sine, un foc interior care n-ar fi vrut să se stingă. Erau cuvintele acelea scrise pe spatele tabloului: „Fii un companion bun pentru tine și nu vei fi niciodată singur“ – acesta trebuia să fie scopul ei. Voia să-și alimenteze singură focul. Dacă îți alimentezi focul de la un bărbat, bărbatul acela poate pleca, iar tu rămâi singură în frig.

— Am început să mă înțeleg cu părinții mei, a continuat ea. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Mama mea e alt om de când își petrece timpul cu mama ta.

— Proiectul cu legumele, a spus Quinn, dând din cap.

— Își depășesc anxietatea grădinărind, a adăugat Minnie, desenând cu mâna liberă ghilimele.

— Da, mi-a spus de proiectul lor cu blogul, numai despre asta vorbește, a zâmbit el.

— Nu pot să-ți spun cât de mult s-a schimbat, Quinn – e ca și cum a lăsat jos sacul ăla de resentimente pe care l-a purtat toată viața în spate. Și, când l-a lăsat jos, nu știu cum, m-a făcut și pe mine să mă simt mai ușoară.

A clătinat din cap.

— Știu că sună ridicol.

— Nu, a spus Quinn.

— Săptămâna trecută i-am prezentat lui Lucy Donohue noua mea idee de afacere, ca să obțin fonduri de investiții. I-a plăcut ideea; cei de la Lexon vor sponsoriza toată treaba. Le vom livra plăcintă angajaților și ei vor subvenționa plăcinta pentru membrii comunității.

— Lucy? Uau!

Quinn a zâmbit perplex, cu sprâncenele împreunate de uimire. Apoi a dat din cap.

— Minnie, e grozav, sunt atât de impresionat. Lucy are ochi pentru afaceri.

— Știu că relația voastră nu s-a terminat prea cordial, a spus Minnie.

— Îi datorez multe acestei femei – întotdeauna îi voi fi recunoscător că m-a târât la psiholog prima dată.

— Anul acesta, când am împlinit treizeci de ani, nu știu – am senzația că am primit, în sfârșit, cheile de la mașina mea și acum pot s-o conduc. Mă simt bine cu mine însămi și n-am mai simțit asta până acum.

Quinn a inspirat încet, cu zgomot.

— Și nu ești pregătită să iei vreun pasager în mașina ta nouă. Mai ales pe un ciudat scrântit care îți murdărește interiorul și pune muzică nepotrivită la radio.

Minnie s-a uitat la el mușcându-și buzele.

— Cred că nu, îmi pare rău.

Quinn a lăsat capul pe spate și s-a uitat la cer.

— Nu mă refer la partea cu ciudatul, ci la partea cu pasagerul, a spus ea.

Ajunseseră acum chiar la poalele dealului. Rulota lui Barney fusese luată pe perioada rece. Tot ce rămăsese acolo era un pătrat mare de iarbă uscată, ca un fel de contur făcut cu cretă acolo unde a fost un cadavru.

— O să mai fim prieteni? a întrebat Minnie, cu vocea puțin gâtuită. Mi-ar plăcea să te am în viața mea, Quinn, și acum, când mamele noastre își petrec atât timp împreună...

— Sigur, a spus el încet, dar ceva din vocea lui a făcut-o să creadă că nu va fi așa.

— Ce face mama ta?

— Chiar bine. Mai bine decât a fost ani în șir. Mama ta e incredibilă, pur și simplu intră cu buldozerul și... În fine, a reușit să facă în câteva luni ce n-am putut să fac eu în zeci de ani.

— Nu e vina ta.

Quinn s-a uitat la ea și a oftat. Minnie nu prea reușea să-i descifreze expresia – părea obosit.

— În fine, e o forță a naturii. Amândoi îi suntem recunoscători.

— Mă bucur foarte mult.

I-a strâns brațul. El și l-a scos încet de sub brațul ei și și-a băgat iar mâinile în buzunare.

— Un singur lucru mai spune-mi înainte să plec. Mașina asta, pe care o conduci singură în lumina apusului – e un Mini Cooper, nu?

Ea a zâmbit.

— De fapt, eu mi-o imaginam mai mult ca pe un Mustang decapotabil – cum era în *Thelma și Louise*.

— Știi că în filmul ăla zboară cu mașina într-o prăpastie, nu?

— Mersi că mi-ai stricat surpriza – n-am văzut filmul.

S-a prefăcut a fi supărată și l-a lovit ușor cu pumnul în braț.

Au râs amândoi, jumătate râs, jumătate oftat – un râs care semnaliza un final.

— Atunci, la revedere, Minnie, a spus el și s-a aplecat s-o sărute pe obraz.

Ea a inhalat mirosul gâtului lui și bufnițele furioase din stomacul ei au început să bată din aripi și să țipe: „Ce-ai făcut, Minnie? Ce-ai făcut? Retrage-ți cuvintele cât mai poți!"

Dar ea nu a făcut asta.

30 decembrie 2020

Leila a bătut cu o furculiță în paharul de șampanie și s-a ridicat să le vorbească oaspeților așezați la masa cea lungă. Purta o rochie de mireasă făcută din pene și tul. Rochia avea un corset strâmt și o fustă amplă – era un model de rochie destul de convențional, dacă nu luai în seamă penele uriașe de pe umeri care se înălțau ca niște aripi ale unei Boudicca[1] angelice pregătită de o luptă romantică.

— Voiam să spun câteva cuvinte, a spus ea, pentru că e nunta mea și pot să fac ce vreau.

S-au auzit câteva chiote și râsete de la mese.

— În primul rând, vreau să-i mulțumesc *soțului* meu… a spus Leila așa cum fac miresele când se așteaptă la ovații doar la simpla rostire a cuvântului.

Musafirii s-au conformat.

— Ian m-a făcut atât de fericită în acești ultimi patru ani – în special pentru că mă lasă să folosesc eu tot spațiul din dulap în apartamentul nostru și știe că niciodată, dar absolut niciodată nu trebuie să-mi spele lenjeria la mai mult de treizeci de grade. A învățat asta pe pielea lui.

Minnie stătea la masă lângă ea. S-a uitat la șirul acela de fețe familiare care râdeau la glumele Leilei. Printre prietenii și rudele Leilei erau și toți

---

[1] Boudicca – regină a tribului brit al icenilor. A condus o răscoală împotriva romanilor în anul 61 (n. red.).

clienții lor obișnuiți de la No Hard Fillings – pe toți îi invitase Leila. Fleur, Bev și Alan erau și ei acolo, la fel și cele două Clare. Biata Bev era prinsă între bătrâna și surda doamnă Harris și Terry Piper, care suferea de demență. Leila s-a întors să se uite la Minnie, continuându-și discursul.

— Dar, înainte să mai turui despre Ian, trebuie să vorbesc despre cealaltă iubire a vieții mele, prima mea soție – Minnie a mea.

Toată lumea a ovaționat. Minnie a roșit și și-a acoperit fața cu șervetul.

— Minnie, care a fost cea mai bună prietenă a mea de când ne-am întâlnit în tabăra de vară, când aveam cincisprezece ani. În clipa în care am văzut-o pe bancă mâncând la ora nouă dimineața prăjitura Penguin care ni se dăduse la pachet pentru prânz am știut că vom fi prietene.

Minnie a lăsat șervetul jos și a ridicat din umeri când lumea a început să râdă.

— Minnie, care a trăit atâtea aventuri cu mine – în India, cu un bagaj suspect...

Leila i-a făcut cu ochiul și a făcut o pauză destul de lungă ca Minnie să se îngrijoreze că se va apuca să spună povestea cu Rampant Rabbit în fața ambelor perechi de părinți. Aventuri cu plăcinte – atât de multe plăcinte; aventuri cu bărbați, îmi pare rău să spun asta, Ian, dar au fost câțiva înaintea ta.

Ian a făcut o strâmbătură comică.

— Dar cea mai mare aventură dintre toate a fost pur și simplu că ți-am fost prietenă.

Leila s-a întors spre mine cu lacrimi în ochi.

— Știu că ai face orice pentru mine. Ea e femeia pe care acum trei zile am sunat-o plângând și i-am spus că localul unde urma să facem nunta a fost inundat. Ea s-a oferit imediat să pregătească aici totul pentru petrecere, în bucătăria ei nou-nouță, înainte să știe măcar cum se aprind cuptoarele astea moderne și ridicole.

Toată lumea a ovaționat și a bătut din palme și câțiva au strigat: „Bravo, Minnie!"

— Ea a salvat situația, pentru altcineva, așa cum face întotdeauna. Și sper să nu mă înțelegi greșit...

Leila a părut gânditoare o clipă, uitându-se puțin pierdută în paharul ei de șampanie:

— ... dacă fur o maximă a familiei Cooper și spun – toate astea, toți oamenii aceștia minunați care sunt azi aici, această minunată afacere nouă, toate astea nu i s-ar fi întâmplat niciodată unei Quinn Cooper. Anumite lucruri sunt doar Minnie și eu nu aș vrea ca lucrurile să stea diferit.

— Pentru Minnie! au strigat toți și au ridicat paharele.

Alan s-a dovedit a fi un acordeonist surprinzător de priceput. După masă, a atacat un dans tradițional irlandez de nuntă și toată lumea a ajutat la împingerea meselor pentru a face loc de dans. Doamna Mentis și-a scos muzicuța, ca să-l acompanieze, și mai mulți oaspeți au început să bată din palme în ritmul muzicii.

— Dar să știi că avem o formație profesionistă care așteaptă să cânte, a spus Fleur iritată, întorcând capul spre Minnie și apoi arătând îmbufnată cu capul spre Alan.

Era clar că nu era fanul muzicii de acordeon.

— A trebuit să trag sfori serioase ca să aduc formația asta din Zürich. Nu cred că îți dai seama ce înseamnă să-ți vină Green Marmite să cânte la un eveniment privat.

— Fleur, vreau să aflu mai multe despre noua ta afacere, a spus Minnie, luând-o după umeri. Cum merge?

De când videoclipul cu nunta devenise viral, Fleur fusese copleșită de solicitări venite de la oameni care o rugau să le pună în scenă variante de logodnă sofisticate.

— Am denumit firma „Logodnă by Fleur", a spus ea, întinzându-i lui Minnie o carte de vizită roz. Săptămâna viitoare mă duc la Cairo să organizez o logodnă în mormântul lui Tutankamon, cu o groază de mumii care aleargă în toate părțile. Tipul ăsta vrea întâi să bage groaza în logodnica lui, după care să o ceară. Oamenii sunt atât de ciudați.

— Uau, e așa de frumos, Fleur. Mă bucur că ai început să lucrezi. Dar site-ul acela matrimonial la care lucrai?

— A, o să fie o întreagă franciză, Minnie – anul ăsta ne concentrăm pe Logodnă by Fleur, pe urmă facem Întâlniri by Fleur, Nunți by Fleur – cine știe, am auzit că piața funeraliilor ar avea nevoie de o restructurare.

Minnie a râs.

— A, și feedul meu de pe Instagram a ajuns la statutul de influencer în mod oficial, așa că să-mi spui dacă vrei să îți fac publicitate.

S-a întors să se uite spre ringul de dans.

— Femeia aia cu muzicuța cântă și acum? Scuze, Minnie, va trebui să intervin.

Minnie s-a strecurat afară ca să fie puțin singură. Ultima săptămână fusese foarte încărcată. Avea cheile de la această bucătărie doar de o săptămână. Și pe urmă, când a picat aranjamentul cu localul de nuntă ales de Leila, trebuise să aranjeze bucătăria și s-o facă funcțională în doar douăzeci și patru de ore. Nici măcar nu avea angajați, cu excepția lui Alan și a lui Bev. A muncit toată noaptea să pregătească localul și a apelat la o mulțime de relații din catering ca să găsească oameni dispuși să lucreze din scurt. Uitându-se în sală, la toată lumea care dansa și cânta, a avut o revelație: reușise. Bucătăria aceasta industrială din Old Street nu era conacul romantic închiriat de Leila, dar ea era fericită și tocmai faptul că nunta avea loc aici o făcea perfectă. Acum Minnie nici nu-și putea imagina un alt loc în care să fi fost petrecerea de nuntă.

Fleur, spre meritul ei, făcuse o treabă uimitoare cu decorarea. Transformase bucătăria într-un tărâm de basm nupțial, plin de instalații luminoase și ghirlande cu clopoței argintii pe care le atârnase printre grinzile de oțel. Alan își petrecuse ultimele zile cumpărând ce le trebuia pentru noua mașină de livrare. Era atât de plăcut să-și revadă vechii prieteni, cărora va începe să le livreze din nou plăcintă de săptămâna viitoare.

Și-a trecut mâna peste borcanele aliniate pe rafturi și a stat o clipă să inspire mirosul familiar de făină al noului ei șorț, care stătea atârnat într-un cui. A închis și a deschis mânerul lung al bateriei de la chiuvetă – întotdeauna

își dorise o baterie cu mâner lung. Nu-i venea să creadă că bucătăria aceasta era a ei și că în câteva săptămâni va coordona livrarea a sute de plăcinte în toată Londra.

Bev a văzut-o pe Minnie singură la chiuvetă și a venit să stea lângă ea. Amândouă erau coafate în stilul anilor cincizeci și aveau niște rochii care purtau pe lateral inscripția „domnișoară de onoare", scrisă cu caractere italice aurii. Fusese soluția Leilei pentru veșnica problemă a găsirii unor rochii care să li se potrivească tuturor domnișoarelor de onoare.

— Te ascunzi de Fleur? a întrebat-o Bev.

— Oarecum.

Bev a râs.

— Nu pot să cred că ai reușit să faci asta.

— Nici eu.

— Și nu pot să cred că în câteva săptămâni chiar o să facem asta. Exact ca în vremurile bune, nu?

— Doar că fără Fleur și fără Leila, a spus Minnie, privind-o pe Leila cum începe să schițeze câteva mișcări de dans după ce formația începuse să cânte.

— Ele vor fi întotdeauna cu noi, a spus Bev, luând-o pe Minnie după umeri. Viața se schimbă – dacă nu se schimbă nimic, nu trăiești.

Minnie s-a uitat pieziș la Bev.

— Asta a sunat profund.

— Așa e, nu? a zâmbit Bev.

S-a uitat în jos la rochia argintie pe care o purta și la salopeta bleumarin din mătase cu care era îmbrăcată Minnie.

— Crezi că vom mai putea să ne îmbrăcăm cu astea?

— Sigur, facem o vineri în ținută de gală la serviciu.

— Minnie, dacă tot ești aici, mi-a venit o idee despre care voiam să-ți vorbesc, a spus Bev. Îți aduci aminte de prietena lui Fleur, cea care a inventat ambalajele din alge?

Minnie a dat din cap.

— Ei, Fleur a adus-o la unul dintre grupurile mele, ăla cu „Adună un gunoi și stai de vorbă cu noi". E o femeie incredibilă. Cred că ar trebui să folosim ambalajele ei pentru toate plăcintele noastre. Să fim și noi verzi, unde putem, știi?

Bev s-a uitat la Minnie cu nervozitate; era limpede că asta înseamnă mult pentru ea.

— Știi ceva, Bev, a spus Minnie, cred că e o idee grozavă. Și cred că și clienților noștri le va plăcea.

Bev s-a luminat de bucurie și a început să țopăie pe loc.

— Și am putea să mai facem ședințe de sărituri? Sincer, cred că Leila a mirosit ceva, chiar îmi pune creierul în mișcare.

Petrecerea a continuat toată după-amiaza, până seara. S-a încheiat doar pentru că Leila și Ian trebuiau să plece ca să ia Eurostarul să plece la Paris. În timp ce Green Marmite interpreta ultimul cântec, Leila a căutat-o pe Minnie pe ringul de dans plin de oameni.

— O să stau cu rochia asta până la Paris, a spus Leila, îmbrățișând-o strâns. N-o dau jos decât mâine, după ce urc în turnul Eiffel.

— Abia aștept să văd fotografiile, a spus Minnie.

— Mi-ar plăcea să vii și tu, a șoptit Leila, legănându-se ușor.

— Sunt convinsă că lui Ian nu i-ar plăcea, a spus Minnie.

— Ziua asta a fost cea mai grozavă, și asta numai datorită ție, a spus Leila cu fervoare. Vreau să fii și tu așa de fericită, Minnie.

— Dar sunt fericită, a spus ea.

— Știu că ești.

Leila a făcut o pauză, ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele.

— Tot te mai gândești la iubitul geamăn?

— Leila, te rog, a spus Minnie, clătinând din cap. Au trecut luni întregi de atunci.

— Nu asta te-am întrebat.

— Tu ai spus că trebuie să mă pun pe mine pe primul plan, să o scot la iveală pe Leila mea interioară și să refuz orice compromisuri.

Leila a strâns-o cu putere în brațe și i-a șoptit la ureche.

— Dacă tot îl mai ai în cap, merită riscul. Niciodată nu știi dacă nu cumva o să fie perfect.

Și, înainte ca Minnie să poată răspunde, a venit Ian și a luat-o de acolo pe Leila.

Seara de revelion, 2020

Minnie stătea pe canapea cu o pungă mare de Maltesers, îmbrăcată în pijamaua ei preferată, cu bufnițe. Leila i-o făcuse cadou de Crăciun în urmă cu trei ani. Pantalonii erau plini de imagini cu bufnițe reale, îmbrăcate ca personajele din *Friends*, iar pe bluză scria „Owl be there for you"[1], cu fontul folosit în serial.

Ieri fusese la cumpărături și se aprovizionase cu mâncarea ei preferată. Bev se oferise să-i țină companie în seara aceasta, dar Minnie o refuzase, se simțea mai bine stând ascunsă singură în apartamentul ei. Ca să fie clar, asta nu era vreo retragere înspăimântată din lume; era pur și simplu nevoia-de-a-sta-acasă-să-mă-uit-la-Netflix-în-pijamaua-mea-cu-bufnițe-fiindcă-sunt-epuizată-după-ziua-de-ieri. Într-una dintre plimbările lor prin parc, când Minnie îi spusese de superstiția ei cu Anul Nou, Quinn îi spusese că e „agorafob selectiv". Nu era asta, era grijă de sine. O groază de lume stă acasă de revelion, nu e mare lucru.

Anul trecut pe vremea asta lua o pastilă de somn ca să treacă de această zi. Anul acesta nu o să se întâmple așa. Mâine avea planuri; ieșea în oraș să ia masa cu familia ei.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia în limba engleză a cuvintelor *owl*, „bufniță", și *I'll*, din construcția *I'll be there for you*, titlul melodiei care alcătuiește coloana sonoră a serialului *Friends* (n. tr.).

Era neliniștită la gândul ăsta, făcea deja scenarii catastrofale în legătură cu ce s-ar putea întâmpla rău la un astfel de prânz? Da, OK, era, dar asta nu însemna că va anula ieșirea. Nu însemna că va rămâne acasă ascunsă. Se schimbaseră foarte multe lucruri pentru ea în acest an, dar înfruntarea ghinionului de anul nou era testul suprem.

„Pas cu pas", și-a spus ea în gând. Să treacă peste noaptea asta, să treacă peste ziua de mâine, după care va putea să înceteze cu încercarea de a trece peste. Va putea să înceapă să trăiască.

S-a uitat pe lista cu filme pe care le selectase ca posibile variante pentru seara aceea: *O femeie face carieră, Erin Brockovich, Doamna de fier* – OK, poate mersese prea departe cu tema asta, dar nu voia să stea acolo singură să se uite la *Nopți albe în Seattle*.

Îi era bine. Îi era bine singură. Nu avea nevoie de un bărbat care să-i completeze viața. Nu voia clișeul acela cu „tu mă completezi". Naviga, în sfârșit, pe ape liniștite, și un bărbat precum Quinn i-ar clătina sigur barca. A zâmbit, imaginându-și ce ar spune el despre metafora cu bărcile.

Nu, nu merita să riște. Sigur, ar fi avut niște nopți grozave de sex timp de câteva luni – Minnie și-a dres glasul, ca să-și scoată broasca apărută în gât când s-a gândit la asta. Exact acolo unde stătea, acolo fuseseră gata să... Și-a mușcat buzele gândindu-se la asta. Da, sigur că ar fi fost un sex uluitor, înălțător, cu țipete care ar zgudui casa până la punctul în care ar începe să se plângă vecinii, dar pe urmă? Mintea i-a zburat la articolul lui Lucy din ziar. Toate vechile lui dificultăți de relaționare ar ieși la suprafață; el s-ar simți ciudat când legătura s-ar termina; ea ar avea inima frântă și viața asta liniștită pe care și-o construise s-ar face scrum precum un lan de grâu după o catastrofă nucleară. Nu, era mai sigur să lase lucrurile așa cum erau. În orice caz, nu avea niciun motiv să creadă că el mai e și acum o opțiune. Doar pentru că ea se mai gândește la el nu înseamnă că el simte la fel cum simțea în urmă cu câteva luni.

Și totuși.

Cuvintele Leilei îi bubuiau în cap. „Dacă tot îl mai ai în cap, merită riscul." Era clar că încă se gândea la el. Observa lucruri pe care știa că el

le-ar considera amuzante. Pentru toate ideile noi pe care le avea pentru afacere, tânjea să afle părerea lui. De câte ori mama ei îi spunea că a fost la Tara, se trezea că încerca să afle noutăți despre el.

Perioada petrecută cu Quinn schimbase ceva. Era ca și cum în toate relațiile pe care le avusese până atunci purtase o armură, un fel de piele-barieră. Cu Quinn se simțea dezgolită, simțea că el o vede așa cum era ea în realitate. Dar își amintea și cât de deprimată fusese când el o părăsise, cât de fragilă și de vulnerabilă. Când trăia astfel de emoții, se simțea transportată direct în anii aceia infernali de școală.

Se întreba ce face el acum. Ar putea să-l sune. Putea să fie, pur și simplu, prietenoasă; el i-a spus că pot fi prieteni. Putea să-l sune, eventual să-l invite la ea, doar să se vadă. Era ora nouă în seara de revelion; probabil că era la vreo petrecere. Înainte să se răzgândească, i-a căutat numele în agendă și a format numărul lui. O să vadă un apel pierdut și o să-și dea seama că a încercat să...

— Alo?

— A, bună, a spus ea, surprinsă că a răspuns.

— Minnie?

Părea că e într-un loc zgomotos, cu vânt sau cu avioane. Se auzea muzică.

— Da, voiam doar să... ăăă... m-am gândit să te sun să-ți spun „la mulți ani", deși mai sunt câteva ore. Nu știam unde vei fi mâine și...

De ce îl sunase fără să se gândească mai întâi ce o să-i spună? Până la urmă, ce voia să-i spună?

— Mă bucur așa de mult că m-ai sunat, a spus el.

Părea că s-a îndepărtat de sursa zgomotelor.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, a spus ea.

— Da?

— Nu știu.

Minnie a strâns din ochi.

— Tot nu știu. Doar că... îmi e dor de tine....

— Minnie, bateria mea se descarcă, deja mă avertizează. Eu mă urc pe o barcă cu niște prieteni – o petrecere pe Tamisa, plecăm de la debarcaderul Westminster într-o oră.

A făcut o pauză.

— Hai, ia un taxi și vino cu mine.

— Nu pot.

— Nu îți cer să iei vreo hotărâre. Hai să facem împreună revelionul, să numărăm împreună la miezul nopții.

— Nu în seara asta, a spus ea, dar poate ne întâlnim, în secunda în care se termină cu toată zarva asta de an nou?

Pe fir a fost liniște un moment.

— Superstițiile încă te țin în casă.

Părea dezamăgit.

— Oarecum, a strâns ea din ochi.

— Știi că există studii despre asta, da? Că ghinionul se întâmplă celor care cred în el. Dacă tu încă mai crezi în ghinion, ce speranță pot să am că...

Pe urmă nu s-a mai auzit nimic.

— Alo? Quinn?

A sărit de pe canapea. A încercat să-l sune – intra direct căsuța vocală. Să aibă speranță ca să ce? Se răzgândise? Oare îi va spune că nu poate să fie cu cineva care nu poate să iasă din casă, la fel ca mama lui?

După care Minnie a știut ce are de făcut. Trebuia să-și dea jos pijamaua cu bufnițe și să-și miște fundul până la debarcaderul Westminster în mai puțin de cincizeci și nouă de minute. Trebuia să-l găsească pe Quinn Hamilton și să-i demonstreze că există o speranță pentru el, că știe că ghinionul nu e ceva real. Trebuia să-i spună că nu mai vrea să mai trăiască într-o armură, indiferent de riscuri. Poate că nu o să folosească fix cuvintele astea – pentru altcineva n-ar avea prea mult sens, dar putea să-și rafineze discursul pe drum.

Minnie fremăta de agitație când a deschis șifonierul să caute ceva de îmbrăcat. Orice, orice, nu avea timp să-și aleagă o ținută, mergeau orice fel de haine. A luat niște blugi. Nu știa, erau prea lăbărțați pentru momentul

acesta – de fapt, nu blugi – dacă era o petrecere pe barcă la patru ace? Ar fi ieșit prea tare în evidență dacă se ducea îmbrăcată prea lejer. Avea doar câteva bluze mai elegante, și niciuna nu se potrivea cu pantalonii albaștri evazați, care știa că îi fac fundul frumos – pffaa! Nu avea timp pentru asta. Orice, pune orice pe tine, Minnie.

Patru minute mai târziu ieșea pe ușă îmbrăcată cu niște pantaloni trei sferturi verzi și o bluză croșetată pe care o cumpărase pe plaja din India de la un vânzător ambulant. Trebuia să fie purtat cu ceva pe dedesubt, așa că își pusese o bustieră neon. Abia când a ajuns pe strada principală și-a dat seama că ar fi arătat mai puțin ridicol în pijamaua cu bufnițe. Uitase să-și ia și o haină și afară înghețai.

Cel mai repede ajungea la Westminster cu metroul. A alergat pe trotuar, cu picioarele împrăștiate, precum un pui de girafă. În fața stației Willesden era un afiș mare, pe care scria: „Compania de Transport din Londra vă informează cu regret că din cauza infiltrațiilor de apă extrem de urât mirositoare, magistrala Jubilee este închisă în această seară. La mulți ani tuturor!"

Perfect. A continuat alergarea până la stația de autobuz; venea un autobuz peste unsprezece minute, dar ea nu avea unsprezece minute de pierdut. O să ia un taxi și o să scoată o groază de bani din buzunar, dar în seara de revelion n-avea altă speranță. Aplicația Uber zicea că vine o mașină peste douăsprezece minute. Deodată, venit de nicăieri, ca un miracol pe roți, a apărut după colț un taxi negru, având aprinsă lumina care semnala disponibilitatea. A fugit pe stradă spre el, doar ca să vadă cum un bărbat din fața ei face semn taxiului cu doar câteva clipe înainte să ajungă.

— O, nu! Vă rog! Am mare nevoie de taxiul ăsta, a spus ea cu respirația tăiată, ajungându-l pe bărbat din urmă când acesta deschidea portiera.

El s-a întors să se uite la ea și s-a strâmbat. Așa era la Londra cu taxiurile negre – primul venit, primul servit, nu funcționau pe principiul „cine are mai multă nevoie de el". Expresia lui îi spunea că ea nu respectă regula.

— Dacă nu ajung la debarcaderul Westminster în patruzeci de minute, nu îi voi putea arăta bărbatului pe care îl iubesc că m-am schimbat. Va ridica ancora și va fi prea târziu!

Bărbatul a măsurat-o din cap până în picioare, evaluându-i ținuta. S-a uitat la ceas și a oftat.

— Eu merg la Charing Cross – putem merge împreună și împărțim costul.

— Vai, mulțumesc!

Minnie a bătut din palme și a țopăit de câteva ori, după care urcat în taxi după bărbat.

Bărbatul avea vreo douăzeci de ani și avea un păr negru și ondulat care curgea din creștetul capului, dar era tuns scurt în lateral. Purta bijuterii – inele de argint și de aur pe fiecare deget.

— Deci gagiul tău lucrează la marină, nu? a întrebat-o colegul ei de taxi după ce mașina a pornit. Aiurea moment să pleci în cursă.

Minnie a părut confuză câteva clipe, rememorând conversația cu el.

— A, nu, nu lucrează la marină, se duce la o petrecere pe vas, i-a explicat ea.

Bărbatul s-a încruntat.

— Așa cum ai formulat tu, ai fi zis că pleacă pe mare câteva luni, că trebuie să-l vezi acum neapărat.

— Chiar trebuie să-l văd acum neapărat, a spus Minnie. Dacă nu îi arăt că pot să ies din casă de revelion, o să creadă că tot mai cred în ghinion și atunci poate nu va reuși să iubească pe cineva așa, speriat și superstițios…

— Ghinion? a întrebat bărbatul.

Minnie a ridicat din umeri și a clătinat ușor din cap.

— Se pare că mi se întâmplă tot feluri de chestii nașpa de revelion, așa că de obicei încerc să nu ies din casă.

— Ce fel de chestii nașpa?

Bărbatul s-a uitat la ea mijind ochii, din celălalt colț al taxiului.

— Nu ceva anume, doar că am impresia că în perioada asta nu am noroc. Logic, trebuie să fie o coincidență sau…

Înainte să-şi poată termina fraza, taxiul a săltat ca la un dâmb, aruncând-o în braţele bărbatului. Maşina s-a oprit scrâşnind din roţi, cu un zgomot alarmant.

— Pffaa! Scuze, eşti OK? l-a întrebat ea când s-a trezit prăvălită pe el.

— A explodat cauciucul, le-a strigat taximetristul. Sunteţi bine?

Amândoi au scos nişte sunete care indicau că da. Minnie a simţit că i se înfierbântă tot mai mult pielea când şi-a dat seama că inelele bărbatului erau agăţate de ea, ca nişte insecte prinse în plasa bluzei ei. Au coborât din taxi la unison, ca un crab, şi Minnie a încercat să se desfacă de el cât mai demn posibil.

Şoferul de taxi stătea pe trotuar şi examina cauciucul explodat. A scos un geamăt obosit.

— Se pare că trebuie să vă găsiţi alt mijloc de transport până unde vreţi să ajungeţi.

— Ce ziceai de ghinion? a gemut tânărul.

— Coincidenţă, a spus Minnie.

Stăteau amândoi pe trotuar, stânjeniţi, şi câteva minute mai târziu bărbatul a reuşit să oprească un alt taxi.

— Am putea să...

Minnie s-a apropiat de el cu speranţă.

— Nu, a spus el. Nu-mi trebuie ghinionul tău, să mă urmărească toată noaptea, cucoană.

Minnie a luat-o la fugă spre sud. Văzuse autobuzul optsprezece oprind în faţă, dacă putea să-l prindă şi dacă drumul n-ar fi aglomerat, poate ar reuşi să ajungă. Trebuia să încerce.

— Stai, stai! a ţipat ea, sperând că autobuzul o să mai stea o clipă.

Din fericire, şoferul a aşteptat-o şi i-a făcut semn să urce. Era un bărbat cu umeri largi, de vreo treizeci de ani, cu o barbă deasă şi cu ambele braţe pline de tatuaje.

— Vai, mulţumesc, mulţumesc, a spus ea cu respiraţia tăiată, plătind biletul.

— Întotdeauna se mai găseşte loc pentru unul, a spus şoferul cu un pronunţat accent scoţian.

Minnie s-a aşezat pe un scaun la mijlocul autobuzului. Era clar că în seara asta testa limitele transportului urban din Londra.

În autobuz erau exemplarele obişnuite pentru viaţa nocturnă din Londra: un bătrân cu un palton vechi de lână şi un Jack Russell pe genunchi, care avea o beteală la gât, un grup de adolescente, toate cu fuste scurte, cizme lungi şi gene false, care râdeau cu ochii în telefoane şi un cuplu între două vârste, care se certau pe cel mai bun drum până la Covent Garden.

— Ziua ta norocoasă, i-a spus bărbatul cu câinele, făcându-i cu ochiul.

Avea ochi blânzi, cu riduri în jurul lor şi o faţă îngustă, care o făcea pe Minnie să se gândească la un spiriduş.

— Poftim? a făcut Minnie.

— Că ai prins autobuzul, a spus el.

— A, da, mă rog, încă nu pot să mă consider norocoasă, încerc să ajung la debarcaderul Westminster până în ora zece.

Poate că erau ochii luminoşi şi curioşi ai bărbatului sau poate adrenalina că prinsese autobuzul, cert e că s-a trezit spunând mai multe.

— Bărbatul pe care îl iubesc pleacă în treizeci de minute pe un vas.

Ce era cu seara aia, de se confesa unor oameni complet străini?

Bărbatul şi-a scărpinat câinele pe cap.

— Ei, ăsta da motiv să alergi după autobuz, dacă e să ai un motiv, a spus el. Şi Boris crede la fel.

Autobuzul a oprit în următoarea staţie şi motorul a murit.

— Ne cerem scuze, domnilor, facem o pauză pentru schimbarea şoferilor, s-a auzit o voce în difuzor.

Toată lumea a scos un geamăt. Minnie a sărit din scaun şi s-a dus în faţă.

— Mă scuzaţi, domnule, puteţi să-mi spuneţi cât o să dureze, vă rog? Mă grăbesc foarte tare.

— Toţi ne grăbim, păpuşă, a spus o blondă cu o vestă reflectorizantă, cămaşă albă şi caschetă de şofer. Avea în mână un clipboard şi a măsurat-o pe Minnie din cap până în picioare când a urcat.

— A, ce bine, dumneavoastră sunteți noul șofer? a întrebat Minnie.

— Trebuie să ajungă la debarcaderul Westminster să-i spună unui tip că îl iubește, a strigat omul-spiriduș de la mijlocul autobuzului.

— Ei, o să ajungem când o să ajungem. Mișcă-te, Hamish, a spus femeia, dându-se la o parte ca să poată ieși scoțianul bărbos.

Apoi le-a strigat celor din autobuz:

— Autobuzul va staționa zece minute, ca să se încadreze în programul stabilit. Dacă vă grăbiți, ar trebui să vă dați jos și să luați autobuzul care o să ajungă aici în șapte minute și jumătate.

I-a zâmbit strâmb lui Minnie, arătându-și un dinte de aur, după care s-a așezat pe scaunul șoferului. Oamenii din autobuz au început să mormăie și să coboare.

— O, nu, nu e posibil ca în seara asta să nu vă încadrați în program? s-a rugat Minnie.

— Shaylene e obsedată de reguli, a spus șoferul hirsut, care completa un soi de foaie de parcurs.

Minnie s-a hotărât să facă apel la sensibilitatea romantică a femeii.

— Ascultă, Shaylene, sunt sigură că ai văzut *Nopți albe în Seattle*. Știi scena aia, când Meg Ryan trebuie să se întâlnească cu Tom Hanks pe acoperișul lui Empire State Building, de Sfântul Valentin? Ei, eu sunt într-o situație asemănătoare, numai că în loc de Empire State Building este o petrecere pe vas, iar în locul lui Tom Hanks este tipul ăsta pe care îl iubesc, dar trebuie să ajung acolo înainte să plece, la zece. De-asta ți-aș fi recunoscătoare dacă doar de data asta nu ai mai respecta programul obișnuit. La urma urmei, e seara de revelion.

S-a uitat la Shaylene cu cea mai imploratoare față, împreunându-și mâinile a rugăciune.

— Știi cum se spune, că aștepți un secol un autobuz și după aia vin două unul după altul. Știi de ce se întâmplă asta? a întrebat Shaylene și a scos din geantă un baton de Snickers pe care l-a deschis foșnind. Pentru că cineva nu respectă programul.

Apoi, cu gura plină de Snickers, a adăugat:

— Și nu-mi plac comediile romantice.

— Mie mi-a plăcut *Nopți albe în Seattle*, a spus Hamish, clătinând din cap și zâmbind ca pentru sine, în timp ce îi înapoia lui Shaylene clipboardul.

— Ah, l-ai văzut? a exclamat Minnie. Atunci știi despre ce vorbesc. Vai, Hamish, ai simțit vreodată asta pentru cineva – când ai brusc revelația că, indiferent care sunt riscurile de a fi rănit, indiferent cât de mari sunt șansele să dai greș, trebuie s-o faci? Înainte de a-l întâlni pe tipul ăsta, așteptările mele de la cum ar putea fi o iubire erau cam de cinci. *De cinci!* Și pe urmă, cu el, când suntem împreună, sunt cam de zece – *de zece!* Și poate că mă sperie să am un zece și pe urmă să-l pierd și să nu mai pot fi niciodată fericită cu un cinci, dar dacă am o șansă pentru zece, trebuie să încerc, nu?

Hamish s-a uitat la ea cu o expresie serioasă și cu ochii umezi.

— Am avut și eu un zece, și-a tras el nasul. Îl chema Roger și s-a mutat la Amsterdam. Zicea să mă mut și eu cu el, să renunț la meseria de șofer de autobuz, să învăț limba olandeză. Eu nu pot nici măcar să graseiez.

— Nu i-ai spus niciodată ce simți? l-a întrebat Minnie.

— Nu, l-am lăsat să plece. N-am mai întâlnit de atunci vreun zece.

Bărbatul s-a uitat la Minnie și s-a scărpinat în barbă cu degetul îndoit, iar ochii lui au căpătat o expresie hotărâtă.

— Dă-te la o parte, Shaylene, fac două schimburi în seara asta.

I-a făcut semn să se ridice, iar ea s-a ridicat de pe scaunul șoferului cu batonul de Snickers mâncat pe jumătate.

— Vrei tura mea, ești invitatul meu, a spus ea, fluturându-i mâna în față.

Hamish a apăsat butonul interfonului.

— Vom face acum o cursă fără oprire, neprogramată, până la debarcaderul Westminster. Cine nu merge într-acolo va trebui să coboare imediat.

Minnie s-a întors spre ceilalți din autobuz. Toată lumea coborâse de mult. Era doar ea și bărbatul-spiriduș, care acum bătea din lăbuțele câțelului cu încântare.

— Hai s-o ducem pe doamna asta unde vrea să ajungă! a strigat el.

Hamish a pornit autobuzul și acesta s-a repezit în viteză pe șosea.

— Puneți-vă centurile de siguranță! a strigat el. Faceți loc pentru autobuzul zece, al iubirii! a țipat el accelerând, în timp ce depășea mașina din față.

— Nu cred că sunt centuri de siguranță în autobuzele astea, a spus Minnie, agățându-se speriată de bară, în timp ce încerca să se așeze pe un scaun, și ăsta nu e autobuzul optsprezece?

— Acum e zece. O să te duc la zecele tău, fetiță, chiar dacă ar fi ultima cursă pe care o fac!

Când autobuzul a luat curba la debarcaderul Westminster, Minnie a văzut că vasul era încă acolo, reușise să ajungă în ultimul minut.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc mult, le-a strigat ea lui Hamish și omului-spiriduș, sărind printre ușile duble.

— Du-te și pune mâna pe el, fetiță! i-a strigat Hamish.

— Sună-l pe Roger în Amsterdam – spune-i ce simți! Niciodată nu e prea târziu, i-a strigat și Minnie în timp ce traversa în fugă strada spre debarcader.

Era zece fără un minut. A sărit peste barieră și a fugit pe rampă spre vas. Era surprinzător de liniște pe punte – nu era nicio muzică și, de fapt, nu era nimeni; poate că petrecerea avea loc în cală? A alergat spre partea din față a vasului, încercând să găsească un loc pe unde să coboare și acolo a găsit o femeie care mătura liniștită puntea.

— Ăsta e vasul pe care se ține petrecerea? a întrebat-o Minnie, încercând să-și recapete respirația.

— Nu, a spus femeia, măturând în continuare. Vasul ăsta nu pleacă în cursă. N-ar trebui să fii aici. Vasul cu petrecerea a plecat acum cinci minute.

A arătat spre un vas din mijlocul Tamisei. Era de patru ori mai mare ca vasul pe care era ea. Luminile fulgerau din interior și muzica bubuia peste ape. Femei în rochii sclipitoare și bărbați îmbrăcați în costume erau pe punte, unde râdeau și dansau cu paharele în mână.

Pierduse vasul. Ajunsese prea târziu.

Seara de revelion, 2020

Minnie a luat autobuzul de noapte spre casă. Stătea pe scaun deprimată și se uita pe fereastră la londonezii care se pregăteau de sărbătoare. Un grup de fete cu bandane pe cap și pompoane treceau vesele pe stradă și doi tineri cu pulovăre asemănătoare, roșu cu verde, au ieșit dintr-un pub împleticindu-se și sărutându-se, în timp ce un bărbat care se clătina urina pe o cutie poștală.

Putea să-l sune mâine pe Quinn, normal că putea. Logic, știa asta, dar tot simțea că pierduse ceva important în seara aceea. Pierduse șansa de a-i demonstra că nu mai e fata superstițioasă și fatalistă de acum un an. Pierduse șansa de a-și demonstra că ghinionul ei nu există.

Când a coborât din autobuz, aproape de casa ei, fereastra unei mașini care trecea pe lângă ea s-a deschis și cineva a aruncat o cutie de polistiren. Cutia a săltat pe trotuar și i-a stropit pantalonii verzi cu o mizerie caldă și galbenă care mirosea a sos de curry.

Când a cotit pe strada ei și s-a mai apropiat de casă, a văzut că ușa e deschisă. A, perfect, a fost jefuită. Finalul perfect pentru o seară perfectă. S-a apropiat cu prudență de ușă și a auzit zgomote înăuntru; hoțul era încă acolo. O, doamne, unde era Lucky? O fi fugit pe ușa deschisă? Trebuia să sune la poliție; nu trebuia să-l înfrunte singură pe intrus. S-a oprit, neștiind ce să facă. Geaca ei călduroasă, cu glugă, era chiar acolo, în cuier, se vedea prin ușa deschisă. Înghețа de frig; putea să o ia repede de acolo, după care să fugă și să sune la poliție. A întins mâna după el exact când

cineva ieșea din bucătărie. Minnie a scos un țipăt și a aruncat geaca în capul bărbatului.

— Am chemat poliția! a strigat ea, alergând înapoi în stradă.

— Minnie? a auzit ea o voce înfundată care o strigă.

De unde știa hoțul cum o cheamă? A încetinit pasul, s-a întors și l-a văzut pe Quinn cu geaca ei în brațe.

— Tu ești? Am crezut că îmi jefuiește cineva apartamentul, a spus ea cu mâna la piept și cu respirația tăiată de prea multă adrenalină.

— Ușa era larg deschisă, a spus Quinn. Mi-a fost teamă că s-a întâmplat ceva, așa că am intrat să mă uit. Îmi pare rău că te-am speriat.

Minnie s-a uitat la el clipind din ochi, nu-i venea să creadă că el e acolo.

— Tremuri, a spus el, punându-i haina pe umeri și conducând-o înăuntru.

Minnie s-a uitat rapid prin apartament, dar nu părea să lipsească ceva. Lucky stătea liniștit pe canapea și își spăla lăbuțele, iar ea s-a repezit la el și l-a luat în brațe, frecându-și obrajii de blana lui.

— Probabil n-am închis ușa cum trebuie când am plecat, a spus ea încruntată. Tata m-a avertizat că încuietoarea nu e bună.

Quinn stătea pe hol, ca și cum ar fi așteptat să fie invitat înăuntru.

— Unde te-ai dus? a întrebat-o el.

Minnie s-a dus în fața lui și l-a apucat de mâini.

— La debarcaderul Westminster – am ratat vasul.

— Nu eram pe el.

Gropița din obrazul lui a revenit la viață.

— Văd și eu, a spus ea, mușcându-și buzele. Ai venit până aici, ai ratat petrecerea.

— Dacă tu vrei să stai în casă să te ascunzi de ghinion, stau și eu și mă ascund cu tine.

— Am crezut că am pierdut vasul și pe tine odată cu el...

A făcut o pauză stânjenită.

— Nu știam dacă mai ai aceleași sentimente.

— Minnie Cooper, cred că e momentul să-ți arăt exact ce simt.

Și-a pus palmele cu blândețe pe fața ei și Minnie a avut impresia aia ciudată, pe care o mai avusese de multe ori înainte, că Quinn Hamilton se pregătește să o sărute. De data asta a avut dreptate. El s-a aplecat spre ea și și-a lipit delicat buzele de gura ei. Avea buzele moi, dar ferme; mâna lui a alunecat de pe părul ei pe gât. Pielea i s-a încărcat de electricitate și a trebuit să întindă mâna în spate, să se sprijine de perete.

După câteva clipe de desfătare, Quinn s-a retras și a început să adulmece cu nasul încrețit.

— Nu-ți miroase a sos de curry?

— E de la mine. Sunt plină de sos pe pantaloni – a fost o seară plină de evenimente.

A avut un frison. Îi fusese atât de frig, încât corpul ei avea dificultăți să se încălzească. Quinn i-a frecat ușor brațele.

— Poate ar trebui să fac un duș rapid să mă încălzesc și să scap de mirosul de curry? Pe urmă vin imediat. Nu-ți uita gândul!

Apa fierbinte i-a ars pielea și s-a uitat cum abdomenul i se face roșu sub jetul de apă. Căldura era divină. Quinn a bătut la ușa de la baie. Minnie s-a întors, strângându-și nervoasă brațele în jurul corpului. Voia să intre? E atât de îndrăzneț?

— Voiam să, ăăă, voiam doar să te întreb dacă într-adevăr ai chemat poliția, a strigat el prin ușă.

— A, nu, i-a strigat și ea. Nu am chemat-o. Așa strig eu când am impresia că mă aleargă un hoț pe stradă.

— OK, bine, am vrut doar să mă asigur. Scuză-mă de deranj.

Vocea lui părea emoționată. Minnie a zâmbit în sinea ei.

Ce o să se întâmple acum? O să se ducă acolo, o să-l sărute din nou și vor continua de unde rămăseseră ultima oară când el fusese în apartamentul ei? A închis ochii sub apă. Voia asta, evident, dar se simțea și neliniștită – era posibil să se întâmple ceva care să se ridice la nivelul așteptărilor ei?

S-a șters în baie și s-a strecurat în dormitor. Voia să se îmbrace, nu să stea de vorbă cu el având între ei doar un prosop. Și-a pus pe ea cele mai

călduroase haine: o maletă verde și blugii de ieri, după care s-a dus în sufragerie. Quinn stătea pe canapea, cu Lucky pe picioare.

Ea s-a așezat lângă el, brusc conștientă de pungile goale de Maltesers și de fața impunătoare a lui Margaret Thatcher de pe ecranul televizorului, așa cum rămăsese când pusese pauză la *Doamna de fier.*

— Minnie, îmi pare așa de bine că m-ai sunat în seara asta. Lunile astea în care nu te-am văzut...

S-a oprit și i-a pus mâna pe obraz, întorcându-i fața spre el.

— Îți promit, niciodată n-o să te opresc să ai momentul acela cu Mustangul, când vei avea nevoie de el. Și îmi pare rău că te-am rănit, mi-a fost teamă să mă simt așa – să nu dețin controlul.

A inspirat.

— A fost nevoie de toate lunile astea ca să-mi dau seama că nu m-a speriat faptul că ai tu nevoie de mine, ci că eu am atâta nevoie de tine.

— Și eu sunt speriată, a spus ea încet. E copleșitor.

S-au uitat unul la celălalt și în nemișcarea aceea a clipei, peste bufnițele care comunicau între ele, s-a deschis între ei un nou dialog. S-au ținut de mână în semiîntuneric. Dintr-odată, Minnie și-a dat seama ce își dorește să facă.

— Cât e ceasul? a întrebat ea.

— Aproape unsprezece și jumătate.

— Hai să ieșim. Hai să facem un picnic la Primrose Hill și să ne uităm la artificii. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

— Să ieșim? Și ghinionul? a întrebat-o el, ridicând o sprânceană.

— Care ghinion? Eu îmi fac norocul în ultimul timp.

A ridicat capul spre el.

— Vreau doar să fac un revelion cum trebuie, un an nou pe care să nu-l petrec într-o toaletă, pe un aeroport, la televizor, la spitalul de urgență sau ascunsă acasă, la televizor. Vreau doar să petrec miezul nopții așa cum trebuie, să încep așa cum trebuie noul an.

O spusese timid, nu era sigură că el va înțelege. Quinn a zâmbit și în ochii lui a apărut o sclipire de înțelegere. Bufnițele lui Minnie nu erau

încântate de cele spuse de ea; bufniţele voiau să se dezbrace cu el cât mai curând posibil, dar ea nu le-a luat în seamă – erau nişte creaturi efemere.

— Hai să ne găsim un miez de noapte, a spus el, apoi s-a ridicat şi a luat-o pe Minnie de mână.

A scotocit prin dulapurile din bucătărie şi a scos o pătură de picnic. A aruncat câteva provizii într-o sacoşă de pânză, după care au ieşit şi au urcat într-un Uber.

Primrose Hill era plin. Nu ar fi putut să-şi facă loc prin mulţime ca să ajungă în vârf, unde era cea mai bună privelişte. Mai erau patru minute până la miezul nopţii – ajunseseră chiar la timp. Minnie a întins pătura de picnic pe ultimul petic de iarbă liber. Era în apropierea tomberoanelor de gunoi de la poalele colinei, lângă un grup de adolescenţi care beau bere şi cântau la chitară. Quinn a desfăcut sacoşa cu provizii pe care o adusese ea.

— Lapte? a spus el râzând când a scos sticla de carton.

— N-aveam nimic altceva de băut în frigider, a râs ea.

— Cereale Weetabix şi o banană, a spus el, scoţând ultimele lucruri din sacoşă.

— Merg cu lapte, a râs ea din nou. Auzi, un picnic e un picnic.

L-a înghiontit uşor.

— Nu ţinem şampanie şi tartine la Willesden.

Quinn a luat o mână de cereale şi o gură de lapte din sticlă, apoi a făcut o faţă gen „mmm, delicios", exagerând.

Au zâmbit amândoi. Peste tot în jur, lumea a început numărătoarea inversă.

— Zece, nouă, opt…

Pe cer au apărut câteva explozii timpurii şi lumina brăzda cerul în ţâşniri colorate. Puteau vedea vârful turnului BT, strălucind puternic la orizont.

— Trei, doi, unu, LA MULŢI ANI! s-au auzit strigăte peste tot în jur.

— La mulţi ani de ziua ta, minunată Minnie, frumoasă Minnie, a şoptit Quinn, aplecându-se să o sărute.

— La mulţi ani şi ţie!

Tânărul cu chitara a început să cânte „Auld Lang Syne" și oamenii au început să cânte cu el. În timp ce Quinn și Minnie se sărutau, cerul a erupt în artificii în tot orașul. Luminile fulgerau și explodau sus pe cer, după care cădeau înapoi într-o ploaie sclipitoare de foc.

Pe urmă telefonul lui Minnie a început să sune. Ea s-a îndepărtat de Quinn, a scos telefonul din geantă și s-a uitat la ecran.

— Număr necunoscut, a spus ea, făcând o față uimită. Alo?

— Bună, Minnie, sunt Tara. Quinn e cu tine?

E mama ta, i-a spus ea lui Quinn pe muteşte.

— Da, e aici, i-a spus ea Tarei. Ți-l dau acum...

Quinn a închis ochii și a întins mâna să ia telefonul.

— Nu, nu vreau să vorbesc cu el, a spus Tara. Voiam doar să văd dacă te-a găsit. M-a sunat mai devreme să-i dau numărul tău și abia acum am reușit să îl iau de la mama ta. Mă bucur că v-ați găsit.

Quinn încă mai ținea mâna întinsă după telefon și ridicase mirat sprâncenele, pentru că nu înțelegea de ce Minnie încă mai vorbește cu mama lui.

— Suntem pe Primrose Hill, a spus Minnie, apoi s-a ridicat în picioare și a făcut cu mâna spre casa albastră de vizavi. Îți fac cu mâna, nu cred că mă vezi? Putem să trecem puțin pe la tine, să te salutăm?

— Nu, nu veniți. Duceți-vă și distrați-vă, a spus Tara. Și, a... Minnie?

— Da.

— La mulți ani de ziua ta, scumpo!

Minnie i-a spus la revedere și a închis.

— Ce-a fost asta? a întrebat Quinn.

— Ai sunat-o mai devreme să-ți dea numărul meu și a vrut să vadă dacă m-ai găsit.

Quinn a încuviințat și și-a dat ochii peste cap.

— Am sunat-o de pe telefonul unui prieten, când mi-a murit bateria. Speram că are numărul tău.

— În fine, ne-a transmis la mulți ani, a spus Minnie.

S-a rezemat de pieptul lui. El a luat-o în brațe și a sărutat-o pe gât, declanșând o altă serie de focuri de artificii. Șuvoaiele de lumină trosneau

la orizont și Minnie a oftat, mulțumită. În timp ce se legănau ușor în ritmul chitarei, ea, cu capul rezemat de umărul lui, el a spus:

— Dimineață mergem pe câmp să vedem răsăritul de pe dealul nostru?

— Pe dealul nostru? Îmi place cum sună.

Apoi, după o pauză, Minnie a spus:

— Quinn, pot să te întreb ceva?

— Sigur, orice.

— E o întrebare stupidă, pe care Leila o pune de fiecare dată în seara de revelion. Eu un soi de tradiție – unde ai vrea să fii la anul pe vremea asta?

— Unde aș vrea să fiu?

Quinn s-a oprit un moment.

— Vreau să fiu exact aici, cu tine, pe Primrose Hill, la un picnic cu cereale Weetabix.

Ea a zâmbit, genul acela de zâmbet care te face să simți că îți vor obosi obrajii de la atâta zâmbit. A întors capul să-l sărute pe gură. Pentru Minnie, sărutul venea și cu o anumită jenă. În spatele atingerii fizice era întotdeauna o întrebare, ce simte celălalt, unde se poate ajunge sau că trebuie să pleci mai repede, ca să prinzi autobuzul. Era ca și cum ai fi citit subtitrarea la un film – nu ești concentrat întru totul la ce trebuie. La sărutul acesta nu era ca o subtitrare. Rațiunea ei capitula în fața plăcerii momentului.

— Dar tu? a întrebat el în cele din urmă și respirația lui se simțea fierbinte pe obrazul ei. Unde vrei să fii?

— Nu mă interesează unde, a spus ea încet. Atât timp cât te sărut pe tine la ora lemingilor.

L-a văzut că face ochii mari și spune cu o voce ciudată:

— Ora lemingilor? Tu?... Am știut că ești tu...

Și în timpul de care a avut nevoie să-și dea seama la ce se referă, s-a aplecat să-l sărute iar și lumea întreagă s-a comprimat în acel mic petic de iarbă de pe Primrose Hill.

MULŢUMIRI

Se spune că e nevoie de un sat întreg pentru a creşte un copil. Ei bine, eu cred că e nevoie de un mic oraş pentru a publica o carte. Sunt atâţia oameni cărora trebuie să le mulţumesc pentru rolul pe care l-au avut în aducerea acestei cărţi în mâinile voastre. Mai întâi, minunatului şi talentatului meu agent, Clare Wallace, de la Darley Anderson, pentru că m-a ajutat să devin scriitor aşa cum mi-am dorit întotdeauna să fiu. Nu puteam să cer un copilot mai bun şi care să mă sprijine mai mult în aventura scrierii. În al doilea rând, editorilor mei, Sonny Marr, de la Arrow, şi Margo Lipschultz, de la Putnam Books, ale căror sfaturi şi recomandări au ridicat această carte de la un sandvici cu şuncă luat din magazin la o pulpă coaptă încet la cuptor, cu toate garniturile. A fost o bucurie să lucrez cu oameni atât de grozavi, cărora le-a păsat de personajele mele la fel de mult ca mie.

Aş mai vrea să mulţumesc întregii echipe de la Random House, în special celor de la Drepturile de autor, de la PR şi de la Marketing. Au făcut o treabă fantastică scoţând în lume cartea asta. Fără ei, nu aţi fi citit-o.

Mai aproape de casă, soţului meu, Tim, care deşi a spus că această carte „nu e chiar felia lui", totuşi a citit-o (de două ori) şi şi-a luat pe umeri povara gospodăriei, în timp ce eu alergam sus să mai scriu încă o mie de cuvinte. Nu e o sarcină uşoară să scrii o carte, când ai o slujbă şi doi copii mici pe deasupra – viaţa pare că se comprimă, aşadar îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare că m-ai susţinut neobosit. Le mulţumesc celor de la ArtHouse Jersey, pentru că mi-au permis să-mi iau liber când aveam termen de predare. (Dacă eşti artist, caută-i, fac nişte lucruri minunate.) Jeleurilor Strawberry Laces, fiindcă au asigurat combustibil pentru

aproape toată cartea. Primilor mei cititori, Rids, Nat, Sarah și Traci – sfaturile pe care mi le-ați dat la diversele variante s-au bucurat de o apreciere imensă. Rids – tu *întotdeauna* vei fi primul meu cititor. Tuturor prietenelor mele, care mi-au inspirat personajul Leila – cartea asta este în egală măsură o poveste despre prietenie și o poveste de dragoste. AHAS, JANSS – voi mă completați. Părinților mei, care mi-au construit fundația și mi-au permis să cred că în viață pot să fac orice îmi propun.

În final, și cel mai important, ție, cititorule, pentru că ai citit până la sfârșit cartea! Chiar sper că ți-a plăcut. Dacă ți-a plăcut, mi-ar plăcea să lași o recenzie online – i-ar ajuta și pe alți cititori să mă descopere. Și, te rog, ia legătura cu mine pe rețelele sociale:

@sophie_cousens, pe Instagram

@SophieCous, pe Twitter

#ThisTimeNextYear

P.S. Cartea aceasta a fost scrisă în lumea de dinainte de COVID-19. Anul 2020 din lumea lui Minnie și a lui Quinn acum există doar într-un univers paralel. Indiferent ce ne va mai aduce anul care vine, haideți să continuăm să citim. Cărțile ne scapă de izolare. Poveștile ne unesc. Va trebui să jucăm toți la individual o vreme – dar suntem încă împreună în acest joc.